

ХЕДЪР ГРЕЪМ ТРИУМФ

Част 6 от „Семейство Маккензи“

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

ДОМЪТ В ПЛАМЪЦИ

Есента на 1864 година.

Крайбрежието на Западна Флорида, в околностите на Тампа Бей.

Тази нощ небето бе странно притъмняло. Надигащата се в далечината буря хвърляше пурпурни отблясъци сред сивеещия хоризонт. Малък облак засенчи за миг луната и тя заблестя със странно червеникаво сияние. Тия Маккензи потръпна, обзета от потискащ страх и безпокойство, породено от неясно злокобно предчувствие. Червените отблясъци по небосвода ѝ напомняха цвета на кръвта, заливаща разпокъсаната страна. Струваше ѝ се, че с тази кръв е белязана и нощта, и смълчаната къща пред нея.

Елингтън Манър някога беше една от най-добре поддържаните плантации на Юга. Но това бе някога. Някога портиците, опиращи се на стройни бели колони, бяха прясно боядисани и снежнобели. Елегантни южняшки дами с разкошни тоалети от коприна, сатен и кадифе изкачваха стъпалата пред величествената фасада на голямата сграда, построена в класически стил. Навред се чуваше смях и весела глъч, дамите танцуваха и флиртуваха със своите кавалери, тръпнещи в очакване да срещнат дългоочакваните си избраници, които задължително трябваше да бъдат достойни южняшки джентълмени.

После дойде време, когато войниците на Юга започнаха да провеждат занятията си по военно обучение на моравата пред къщата, като надаваха страховити бойни викове. И... всички тези добри момчета, които някога се бяха изкачвали по стълбите, хванали под ръка красиви девойки, бяха призовани на война. Започнаха жестоки сражения и тези младежи убиваха и биваха избивани с хиляди.

Докато гледаше западната, обрасла с мъх и бурени фасада на голямата къща в имението Елингтън Манър, Тия почувства позната болка в сърцето си. Отново я обзе мъчителна носталгия по миналото.

В детството си бе идвала толкова често тук. Беше танцувала на верандата, беше се смяла, окрилена от мечтите за бъдещето. А сега терасата бе запустяла и мръсна, градината пред нея — обрасла с плевели, боята сивееше и се лющеше, навред бе избуяла растителност, която във Флорида бе по-пищна от където и да било другаде, стъпалата бяха изкъртени, прозорците изпочупени, а там, където някога младите влюбени си уговаряха срещи, сега се виждаха само паяци и бръмбари. Старият капитан Елингтън беше загинал при Маясас, а младият капитан Елингтън, наследникът на имението, бе убит при Шайло. Дори костите му не откриха, за да ги погребат тук. Госпожица Лайза Елингтън обичаше много фамилната къща и никога не би допуснала да се съсипва, но тя също се бе присъединила към войските като медицинска сестра, после се бе разболяла от морбили в лагера край Ричмънд и там бе умряла. Поне нейните останки бяха пренесени в имението и сега лежах под мраморния ангел във фамилната гробница зад голямата къща.

Но тази нощ в къщата светеше. В имението бе пристигнал полковник Реймънд Уиър от редовните войски на щата Флорида. Той бе приятел на Тия, нейн съотечественик. Някога, в доброто старо време, той бе флиртувал с нея. Оттогава се бяха виждали няколко пъти и тя знаеше, че той продължава да изпитва онова младежко увлечение по нея. С времето чувствата му се бяха задълбочили и може би тя щеше да му симпатизира, ако не бе намерението му да изгори един нейн близък, привърженик на Съюза.

Би трябвало да разбира яростта му, защото споделяше неговата кауза. Но...

Този привърженик на Съюза беше нейният баща.

Тия чуваше мъжки гласове и цвилене на конете откъм полуразрушените пристройки южно от голямата сграда. Хората на Уиър бяха там и се готвеха за предстоящата атака. Точно както я бяха предупредили. Пет роти, във всяка от които бяха оцелели само по десет-двадесет души. Сега се бяха събрали, готови да препускат под командването на Уиър отгук до Симарон — фамилното имение на баща ѝ, нейния роден дом. Къщата трябваше да бъде изгорена до основи, а баща ѝ, ако оцелее под развалините, щеше да бъде заловен, осъден в набързо скалъпен процес и екзекутиран. А майка ѝ... каква ли участ щеше да сполети съпругата на един предател. Реймънд Уиър,

офицер от войските на Конфедерацията, бе решил, че той е законът. Ето в какво се беше превърнала тази война.

Войниците не я бяха видели. Тия бе дошла сама и изчакваше подходящия момент. Но тази вечер се страхуваше както никога досега. През последните години, когато наоколо бушуваше войната, тя бе привикнала да бъде нащрек, но освен това се бе научила да проявява кураж — понякога в изненадващи ситуации. Тази вечер обаче нямаше да има изненади. Трябваше да спре Реймънд или поне да се опита да го забави. Очакваше помощ, но не беше сигурна дали тя ще дойде навреме, защото и семейството ѝ бе разделено, както цялата страна. Баща ѝ беше на страната на Севера, а брат ѝ Иън — герой от армията на янките. Докато тя и другият ѝ брат, Джулиан, една година по-млад от Иън, бяха горещи поддръжници на Юга. Тя бе повярвала в справедливостта на каузата на южняците с цялото си пламенно сърце, но това бе по времето, когато военните действия се водеха по подостоеен начин, когато думи като „воинска чест“ все още означаваха нещо за войниците на Конфедерацията и Севера.

Беше оставила спешно съобщение на Джулиан да се опита да се свърже с Иън и бе сигурна, че скоро ще получи подкрепа. За миг младата жена се изпълни с горчиво съжаление, задето не можеше да призове на помощ друг войник от армията на янките, но нямаше как. Той се сражаваше далеч на север и дори да разполагаше с достатъчно време да го намери, тя не знаеше къде да го търси. Тия се надяваше, че брат ѝ Иън ще пристигне във Флорида, защото съпругата му наскоро бе родила, и ще получи съобщението ѝ. Но засега беше сама. Трябваше да дойде, нямаше избор. Оставаше ѝ само една надежда — да се опита да спечели време.

„Но как да спечеля време — за хиляден път се запита тя. — Как?“ Беше направила всичко, което бе по силите ѝ. Бе препускала на кон извън лагера, беше изминала почти двеста километра само за няколко дни, съвсем сама. Каква ирония на съдбата! Баща ѝ би побеснял от гняв, ако узнаеше. Всички мъже в нейния живот щяха да бъдат бесни. Но как можеше да забави Реймънд Уиър?

Отговорът дойде сам.

Трябваше да използва всички възможни средства. Тази вечер тя не беше бунтовничка от Юга. Вече бе сторила достатъчно в името на тази велика кауза. Беше се впускала в опасни авантюри и често се бе

разминавала на косъм със смъртта само благодарение на късмета си. Беше решена да брани всичко, което ѝ бе скъпо — честта и свободата си, както и да се опита да спаси колкото се може повече човешки същества, макар животът им да бе завинаги белязан от трагедията на тази война. Беше платила необикновена цена за усилията си, беше се заклела да не язди отново сама... но тази нощ...

Не можеше да се откаже. Баща ѝ...

Но да играе своята странна роля в тази война бе едно, а сегашната ситуация бе съвсем друго. В първия случай можеше да нарани единствено себе си, докато сега...

Това, което смяташе да направи, бе грях. Не искаше да го прави...

Стига! Сега, когато събитията се бяха развили толкова стремглаво, не бе време за морални угризения, нито пък за терзания за обещания, които бе дала в друго време. Тя не можеше да спре войната. Нито пък да промени факта, че обичта към близките ѝ бе на първо място — беше готова да умре за родителите си, за братята си, за всеки член от семейството си.

Но точно тази нощ нямаше никакво намерение да умира. Не! Само щеше да продаде сърцето и душата си, за да спаси живота на онези, които обичаше.

Знаеше какво трябва да направи. Разбира се, Уиър няма да откаже да се срещне с нея. Нали ѝ бе обещал, че тя винаги може да разчита на това. Може би дори ще ѝ позволи да защити исканията си, да го умолява и дори да флиртува с него...

А после той ще започне да я обсипва с извинения, ще си признае, че искрено съжалява, но баща ѝ е непоправим, заклет предател на тяхната кауза и затова трябва да бъде обесен още същата нощ или може би разстрелян...

Той щеше да се мисли за победител и нито за миг нямаше да заподозре, че всъщност тя иска да спечели времето, от което се нуждае. Само това ѝ бе нужно тази нощ. За баща ѝ работеха много мъже — черни и бели, семиноли, гърци, германци и ирландци, които бяха готови да го защитават до последния си дъх. Баща ѝ щеше да се сражава упорито, но силите, които щяха да му се противопоставят, щяха да са по-многобройни, освен ако не му се притекат на помощ неговият син — привърженик на янките — или други войници,

приятели или дори врагове, за да доведат подкрепления преди началото на схватката.

Да, сега бе моментът да действа.

Тия пришпори коня си. Яздеше право към голямата къща, където навремето се бе радвала на безгрижните празненства. Стараеше се да не вдига шум. Когато стигна до осветения участък пред верандата, слезе от седлото и тръгна към стъпалата пред входа.

— Стой! — заповяда ѝ плътен мъжки глас и срещу нея изскочи мършав часовой. — Мадам...?

— Трябва да се срещна с полковник Уиър, сър. Предайте му, че Тия...

— Господи, това сте вие, госпожице Маккензи! — ахна мъжът, щом я позна, и се изчерви. — Да, разбира се, че веднага ще му доложя. Аз съм Текъри, госпожице. За пръв път ви видях на бала на генерал Роупър, малко след битката при Олъсти.

— О, да, добър вечер.

За щастие тя имаше репутация на пламенна привърженичка на каузата на Юга, въпреки че баща ѝ беше юнионист. Но от начина, по който мъжът я гледаше, със смесица от чувство за вина и състрадание, Тия разбра, че той се пита дали тя знае за намеренията им. Всъщност нямаше да знае, ако онзи войник, виждайки саможертвата ѝ, не ѝ бе казал за предателския план. Правителствените власти отдавна бяха решили да не осъждат възгледите на баща ѝ. Симпатиите му към каузата на северняците бяха добре известни, но той бе решил по време на войната да се придържа към неутрална позиция. Затова нерядко в имението му приютяваха ранени войници и от двете армии.

Вярно бе, че с говедата и овцете от Симарон се изхранваха немалко войници от армията на янките, но също толкова получаваха и обозите на Конфедерацията. Тия заби нокти в дланите си. Това, което щеше да се извърши тук, бе немислимо — неколцина офицери си присвояваха правото да бъдат съдии и ексекютори; това безумие трябваше да бъде спряно.

Текъри отвори външната врата на къщата и влезе вътре. Тия го последва, макар да знаеше, че би трябвало да изчака отвън на верандата.

Реймънд Уиър се беше изправил пред камината, със скръстени на гърба ръце. Униформата му беше износена, но чиста и изгладена. Той

бе висок, внушителен мъж, с дълги руси кичури, с яркосини очи, от които като че ли нищо не можеше да остане скрито. Лицето му бе красиво, доста загоряло от слънцето въпреки широкополата му кавалерийска шапка. Обърна се бързо при шума от влизането ѝ, но смръщи недоволно вежди веднага щом я видя.

— Полковник, госпожица...

— Тия! — възкликна Реймънд. После строго изгледа Текъри. — Редник Текъри, тази нощ нямам време за посетители, особено за госпожица Маккензи.

— Не обвинявай войника — побърза да се намеси Тия. — Влязох в къщата без негово разрешение.

— Не мога да ти отделя време сега, Тия — рязко рече полковникът, но в следващия миг се изчерви. — Тази нощ ме чакат неотложни задачи. Какво правиш тук? Чух, че си с Джулиан.

— Бях тръгнала към къщи — излъга тя, когато погледите им се срещнаха. — Научих, че си тук. — Поколеба се. За Бога, какво се готвеше да направи? — Почувствах, че на всяка цена трябва да се видя с теб! — завърши тя с приповдигнат тон.

Реймънд я изгледа, после кимна на войника:

— Остави ни сами, редник Текъри.

— Имате ли други заповеди, полковник?

— Когато е необходимо, ще получите новите заповеди, редник.

— Слушам, сър!

Редникът козирува отривисто, обърна се кръгом и излезе. Тежката дървена врата се захлопна с трясък зад него. Реймънд отново се втренчи в неканената си посетителка. Тия обаче успя да запази присъствие на духа и несмутимо отвърна на погледа му. В камината изпука горящо дърво. Той вдигна ръка към бюфета, където се виждаше кристалната гарафа.

— Тия... — промърмори Реймънд, този път с по-мек тон и с ясно доловимо вълнение. Покашля се, за да прикрие смущението си. — Не мога да ти предложа нещо по-изискано, като шери например, но предполагам, че през всичките тези години си привикнала към вкуса на добрия стар бърбън, докаран чак от Кентъки?

— Още отпреди войната, сър, познавах вкуса на бърбъна от Кентъки — отговори тя и пристъпи към бюфета, за да напълни двете чаши. По-голямата поднесе на полковника. Той я пое от ръката ѝ, като

я гледаше все така напрегнато и подозрително. Навремето я бе ухажвал и обсипвал с комплименти, а тя бе флиртувала с него, очарована от вниманието, което той проявява към нея. Беше забележителен мъж и също като нея живо се вълнуваше от съдбата на Юга. Тя също обичаше родния Юг, но любовта към баща ѝ бе още по-силна. Беше започнала да мрази и презира Уиър.

— И така — започна той, без да отпие от чашата си, — какво те води насам?

— Дойдох при теб, защото... просто защото научих, че си дошъл тук — отвърна тя. Надяваше се слуховете за нейните интимни отношения с един добре познат нему янки да не бяха стигнали до него. Защото тази нощ на всяка цена трябваше да задържи Реймънд тук. Да го спре.

О, Господи! Сигурно щеше да отиде в ада. И може би съвсем скоро — ако Тейлър по някакъв начин узнае с какво се е занимавала тази нощ.

Дори не смееше да мисли за последиците. Пронизващите сини очи не се откъсваха от лицето ѝ.

— Вече ти казах — припомни ѝ Реймънд, — тази нощ ме чака много работа. Опасявам се, че нямам излишно време нито за теб, нито за когото и да било. Кажи ми защо си дошла?

Да, това беше! Сега бе моментът да действа решително, ловко и успешно, каза си тя. Сведе глава многозначително и обгърна с пръсти чашата си.

— Дойдох тук тази вечер, защото... — Всъщност защо бе дошла? — Защото се нагледах на прекалено много смърт. Смятах, че това, което върша заедно с Джулиан, е много важно... но аз... — Тя вдигна глава, удивена от откритието си — в очите ѝ започнаха да напират горчиви и искрени сълзи. — Постепенно започнах да осъзнавам, че животът, този толкова прекрасен живот, ни се изплъзва прекалено бързо. В тези смутни и безпощадни времена ние не можем да се придържаме към онези ограничения, на които се подчинявахме стриктно преди войната. Сега времената са други, сър, както и самият живот. Така че искам да споделя съжалението си, че...

Гласът ѝ заглъхна. Той пое чашата ѝ, остави я на лавицата над камината до своята, после стисна здраво китките ѝ и се взря в очите.

— Съжالياваш, задето отказа да се омъжиш за мен? Възможно ли е?

Тя сведе глава и кимна. Да, разбира се, това беше. Трябваше да се венчаят още тази нощ! Това щеше да ѝ даде времето, от което се нуждаеше!

Той докосна с ръка брадичката ѝ и я повдигна към лицето си.

— Аз все още искам да се оженя за теб, Тия. Желая го с цялото си сърце. Винаги съм вярвал, че ти си най-красивото, най-неотразимото създание на този свят. Преди войната бях смаян от мечтите ти, от горещото ти желание да опознаеш света, да срещаш непознати хора, да посещаваш далечни места. А след като войната започна, се възхищавах от всеотдайността ти, от готовността ти за саможертва, от смелостта ти. Винаги съм те обичал, винаги съм копнял за теб, винаги ще те обичам. Но сега...

Гласът му заглъхна. „Сега — помисли си тя — се готвиш да качиш баща ми на бесилката, копеле проклето!“ Може би Реймънд не проумяваше, че въпреки споровете с баща си тя никога не го бе смятала за враг. Прекалено много бащи, синове, братя и братовчеди се бяха изправили в тази ужасна война с пушки в ръце един срещу друг. Тя обичаше баща си. Повече от всякакви политически каузи, мечти или идеали.

— Тия... тази нощ, точно тази нощ... опасявам се, че не мога да ти отделя време. Дългът ме зове.

Тя нежно погали лицето му и го погледна право в очите.

— Задълженията могат да почакаат. Вече се научих, че в тази война всичко се върши въпреки нашите очаквания, така че всяко действие може да бъде отлагано. Ти беше прав — горчиво съжالياвам, задето навремето ти отказах. Беше ужасна грешка. Така че... ожени се за мен сега, още тази нощ! — довърши тя прибързано.

Ала той само поклати глава натъжено.

— Сред моите войници няма свещеник. Така че тук няма кой да ни венчае. Не мога да ти обясня колко много съжالياвам, понеже се страхувам, че след тази драматична нощ ще изтрезнееш и може би дори няма да поискаш да ме видиш повече.

— Защо трябва да се стига дотам? — меко попита тя, като се опитваше да не му позволи да се досети, че всъщност отчаяно се опитва да измисли някакъв начин, за да го задържи.

Той я изгледа колебливо. Очевидно бе повярвал, че тя няма представа за плановете му за тази нощ. Досега явно изобщо не му бе хрумвало, че това, което планира, е грешно, че по този начин предава честта на южняшкия войник.

— Понякога войната ни принуждава да вършим неща, с каквито никога не сме предполагали, че ще ни се наложи да се сблъскаме... и никога не знаем какво ще ни донесе бъдещето, не смяташ ли?

— Навярно заради войната, заради нещата, които съм направила, и начина, по който се чувствам, ме бяха накарали да се откажа от надеждата, че някога ще се омъжа — каза тя. Не, той не знаеше истината за живота ѝ. Малцина я знаеха. А те се бяха заклели да пазят тайна. Пазена от анонимността, тя се бе превърнала в героиня. Ако някога истината се узнае...

„Тейлър знае!“ — напомни си Тия. А тя му се бе заклела да спре да участва в тази проклета война. Наистина се бе опитала. Но сега, о, сега...

— Значи ти също ме обичаш, Тия? — с надежда в гласа попита Реймънд.

Тя се насили да се усмихне нежно.

— Вие сте много красив мъж и галантен кавалер, сър, точно такъв, за какъвто винаги съм мечтала. Така че защо да не ви обичам? Доскоро вярвах, че не бих могла да очаквам нищо хубаво, докато войната не свърши, но постепенно започнах да осъзнавам, че съдбата е откраднала от всеки от нас толкова много щастие, толкова много влюбени никога няма да узнаят вкуса на прегръдката на любимото същество...

— За Бога, Тия, така не ми се иска да се разделя сега с теб!

— Не!

Тя спря, останала без дъх и здраво стиснала зъби. Отново се обърна към Реймънд.

— Рей, тази вечер дойдох тук, защото бъдещето ме плаши, защото се страхувам, че никога няма да изпитам докрай радостите, които животът ни предлага. Честно казано, бих искала да... да изпитам своя дял от щастието, преди да ми бъде отнето.

Той се усмихна, но в усмивката му се долавяше неизказана тъга.

— Казах ти вече — трябва да тръгвам — отрони той с унил тон, в който обаче се долавяше упорита нотка. — Войната, пък и смъртта

ме зоват, дори и сега, в такъв съкровен миг.

— Не, не бива да ме оставяш сама... все още не! — настоя тя с отчаян тон.

— Да, трябва да...

— Не сега, точно когато сме напълно откровени един с друг. Когато... когато смъртта ни дебне на всяка крачка. Не бива да си тръгваш, когато... когато аз просто искам да те помоля да...

— Да?

Тя го изгледа с широко разтворени очи. Осъзнаваше, че с всеки изминат миг го губи все повече и повече. Трябваше да направи нещо. Не можеше... трябваше. Заговори меко:

— Искам да позная... любовта. — Стаята сякаш се завъртя пред очите ѝ в мига, в който произнесе тези фатални думи.

— Господи... — задъхано прошепна младият мъж. Но веднага смръщи вежди. — Тия, осъзнаваш ли какво каза току-що?

— Да, така както осъзнавам още, че тази нощ ще се метнеш на коня си и ще препуснеш в мрака, за да загинеш за каузата, в която си се заклел, а аз ще бъда обречена да доживея дните си като озлобена стара мома, която дори не е вкусила от сладостите на живота.

— Господи... — отново отрони той, този път още по-задъхан.

И тогава устните им се сляха, и тогава той я притисна към гърдите си. Страстната завладяваща мъжка прегръдка, както и жарта, излъчвана от целувката му, я зашеметиха. За миг тя усети как в нея се надигна вълна от паника, примесена с погнуса. Не биваше да прави това. Искаше да крещи с все сила. Но в следващия миг си припомни, че всяка цена си струваше да бъде платена, всяко жалко и окаяно деяние би било оправдано, всякакъв смъртен грях, защото животът на баща ѝ бе заложен на карта.

Изтръгна се от прегръдката му, изплашена от напора на чувствата му. Докато се колебаеше, бегло се озърна към вратата. Все трябваше да има някакъв начин да спечели още време.

— Дали няма някое по-усамотено място? — шепнешком го запита тя.

— Да, има. На горния етаж има една разтребена спалня. Леглата са застлани с чисти чаршафи. Моят ординарец ги намери в една ракла. Днес през деня почивах в тази спалня.

Тя кимна, освободи се напълно от търсещите му ръце и пое по стълбата към горния етаж.

Но точно в този миг външната врата рязко се отвори и на прага се появи редник Текъри. Реймънд застина. Припомни си какво му предстои тази нощ.

— Полковник, сър, хората навън вече са неспокойни. Те...

— Ей сега ще отида при тях — уморено въздъхна Реймънд.

Тя изруга наум. Явно го губеше. А точно това не биваше да допуска за нищо на света. Така както бе застанала сега, на най-горните стъпала, редник Текъри не можеше да я види. Разпусна дългата си черна коса, вързана на тила, и изгледа многозначително Реймънд. После бавно, много бавно започна да разкопчава корсажа си. Пръстите ѝ, отдавна привикнали с тези движения, се плъзгаха безшумно, но ловко и сръчно. Дори се наложи да им заповяда да не бързат толкова, за да удължи представлението.

Рей я гледаше с жаден поглед, докато най-сетне не издържа, извърна се към Текъри и му даде знак да излезе. Тя уморено си пое дъх. Явно отново го бе спечелила.

— Сър! — обади се Текъри.

Тя мислено благодари на съдбата. През последните години, изтекли в оскъдица и недоимък, младата жена вече не носеше толкова много дрехи както преди войната. Рей отново понечи да извърне поглед от нея. Не, нямаше да му позволи да я пренебрегва. Тя побърза да смъкне корсажа от раменете си, впила очи в неговите, и зачака, задъхана, с разголени гърди, убедена, че той няма да я изостави.

Реймънд пак се обърна към редник Текъри.

— Моментът не е много подходящ. Половин час, след половин час ще бъда при тях. Кажете им да са готови след половин час.

Половин час! Дали щеше да ѝ стигне? Ако Иън е получил съобщението ѝ, сега би трябвало да препуска с всички сили към Симарон. Тя не се съмняваше, че Иън може да язди много по-бързо от нея. Така че сега от нея се искаше само да отлага нападението колкото се може по-дълго.

Редник Текъри излезе.

— Да, Господи, най-последно сме сами — прошепна Реймънд. Тя продължи нагоре по стълбата. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Нож. Да, трябваше да вземе нож със себе си. За да го екзекутира така, както той

възнамеряваше да ексукутира баща ѝ. Ала не вярваше, че е способна хладнокръвно да убие някого. Или поне не по този начин. Ако се изправи срещу стрелец, държаш оръжие в ръка, ще стреля, без окоето ѝ да трепне. Но да убие подло някого в гръб... Всъщност нямаше значение, защото нямаше нож подръка.

— Надясно — обади се Реймънд. Вече бе на крачка зад нея. Тя продължи по коридора на горния етаж и зави надясно.

Стори ѝ се, че долови някакъв шум. Някакво движение в къщата. Може би бе само полъх на вятъра. В старата къща с олющена мазилка винаги ставаше течение. Или вече бе изгубила разсъдъка си дотам, че се опасяваше да не си навлече Божия гняв заради грехопадението, което си бе наумила.

— Ето онази врата там — промълви Реймънд. Очевидно той не бе чул нищо. Явно шумовете бяха плод на нейното болезнено въображение.

Младата жена сковано влезе в стаята. На призрачната лунна светлина всичко ѝ изглеждаше странно, в червеникави отънъци, може би заради цвета на завесите. Някога тази стая принадлежеше на господаря на дома. На лявата стена се издигаше масивна камина. Голямото легло бе изпънато покрай завесите, леко полюшвани от въздушното течение.

— Леглото е чисто, чаршафите са изгладени от моя ординарец — тихо рече Реймънд.

— Щом казваш — прошепна Тия.

Внезапно застина като парализирана, не можеше да помръдне, само се вираше в тайнствените сенки на нощта, стаени в стаята. Стана ѝ студено, много студено. Започна да трепери. О, Господи, от всичко, което бе вършила през целия си живот, това бе най-лошото, най-отвратителното...

— Любов моя... — прошепна Реймънд и се доближи плътно до нея отзад. Ръцете му погалиха голите ѝ рамене. Притеглиха я към гърдите му. Устните му докоснаха тила ѝ. Тя стисна зъби, задавена от омраза към него. Той отметна косите ѝ и притисна горещите си устни към рамото ѝ. После тя усети пръстите му да се плъзгат по малките копчета на полата ѝ. След броени мигове копчетата бяха разкопчани, сетне ръцете му се добраха до ластика на дългите ѝ долни гащи. И щом всичките ѝ дрехи се свлякоха в разпиляна купчина на пода,

странните, оцветени в червено лунни лъчи обвиха голото ѝ тяло. Толкова лесно бе за него да я съблече! А тя отчаяно искаше да спечели още време!

— Ела, любов моя...

Ела. Мили Боже, как ще изтърпи докосването му, след като помни милувките на един друг мъж...

— Погледни луната — умолително зашепна тя и пристъпи към прозореца.

— Тия, луната, както и войната никъде няма да избягат.

— Но луната е толкова прелестна сега, макар и обвита в това червено сияние...

— Не е време за приказки.

Чу се шум от свалянето на ножницата и сабята му. Последваха ги кавалерийският му мундир и ризата.

— Имам нужда да пийна още малко, Реймънд. Всичко това е толкова ново за мен.

— Мадам — рязко каза той и нервно прокара пръсти през косите си. „Досега съм му отказвала толкова пъти“ — припомни си Тия. Най-после му предлагаше онова, за което толкова отдавна е копнял, не е чудно, че съвсем е изгубил търпение. — Нали ти пожела да дойдем в тази стая? Какво искаш? Да си тръгна ли?

— Не! Не бива да си тръгваш!

Той я грабна на ръце, вдигна я и я положи на леглото. После се надигна над нея и погледите им се кръстосаха. Сърцето ѝ заби ускорено. Задушаваше се, не можеше да изтърпи всичко това. Искаше ѝ се да крещи, да се смее и пак да крещи, да го засипе с удари...

— Любов моя! — повтори той и целуна пръстите ѝ.

— Моя... любов — прошепна тя в отговор, но думите я задавиха и тя с усилие потисна напирещите в очите ѝ сълзи. Трябваше веднага да спре този фарс. Не можеше да продължи нататък. Любов моя! Вече бе чувала тези думи. Само че произнасяни от друг мъжки глас...

— О, мили Боже!

Внезапно проехтелят вбесен и в същото време леко присмехулен възглас бе долетял откъм сенките край завесите.

Произнесен именно от онзи, от другия мъжки глас!

Плътен глас с характерен тембър, дрезгав и насмешлив, внезапно прокълна в осеяната с червеникави отблясъци мрачина. Не, това не

можеше да бъде ничий друг глас — това бе неговият глас.

Да, неговият. Но не, това не можеше да е истина. Сигурно полудяваше; тя бе призовала този глас в спомените си и ето че притежателят му бе пред нея от плът и кръв. О, Господи, сигурно гузната ѝ съвест си играеше жестоки шеги с нея, не бе възможно той да е в тази стая. Но явно бе тук. И сигурно ги бе проследил в къщата, тънеща в призрачни сенки!

Да, той бе тук. Тия едва различаваше сянката, която се насочваше към нея. Но с женската си интуиция безпогрешно усещаше, че това е той. Познаваше много добре гласа му... познаваше смеха му, насмешливия му маниер на говорене, който сега бе особено язвителен. Знаеше, че понякога той може да е много нежен, но само в редки случаи, но понякога, о, мили Боже, той бе способен да се разбеснее до неузнаваемост и да стане страхотно опасен. Както сега, на фона на кървавочервените лунни отблясъци по стените и пода.

Тя застина на място. Кръвта ѝ сякаш замръзна във вените. Все още усещаше тялото на Реймънд върху своето. Чувстваше собствената си голота. Плътният глас на Тейлър я шибна като камшик:

— Достатъчно, не мога повече да понасям това пошло представление!

И тогава тя видя фигурата му по-ясно. Скова се от напрежението, което той излъчваше. Господи, не биваше да поглежда към него!

— Какво става, за Бога! — извика Реймънд. — Какво? Тейлър! Та това си ти! — кресна той.

Но в стаята внезапно прокънтя онзи зловец звук, който само стоманата бе способна да издава. Сред омайния полумрак, пронизван само от лунните лъчи, Тия зърна мълниеносно сребристо проблясване. В следващия миг сабята на Тейлър бе опряна о гърлото на Реймънд.

— Спри! Веднага спри! — изпищя ужасената жена.

Ала сабята не се помръдна от сънната артерия, ускорено пулсираща покрай гърлото на полковника. Очите на Тейлър оставаха впити в лицето на Тия, а челюстите му — яростно стиснати.

— Аха, като че ли най-последно успях да привлека вниманието ти — ледено процеди Тейлър.

Искаше ѝ се да умре още сега, в този миг.

Но той със сигурност по-късно ще я убие.

Затвори очи и безмълвно се помоли тази кошмарна нощ да се стопи, да изчезне нейде или просто да не се бе сбъдвала. Не се очакваше той да се появи тук. Предполагаше се, че сега би трябвало да бъде някъде далеч на север! Мили Боже, ако тя знаеше, че Тейлър е наблизно, щеше да преглътне цялата си гордост и смирено да го моли за благоволението му, за да изпроси съдействието му в тази отчаяно дръзка игра, в която се бе впуснала. Тя нямаше друг изход — трябваше да спаси баща си.

— Съжалявам — заговори Тейлър, — но тази малка и очарователна авантюра май стигна прекалено далеч. Полковник Уиър, ако обичате, станете внимателно от леглото.

— Дяволите да те вземат, Тейлър Дъглас! Ще платиш с главата си за всичко това! Кълна ти се! И как се вмъкна тук? — сърдито изкрещя Уиър, след като се надигна, преглъщайки задъхано, вбесен от това, че му бяха прекъснали удоволствието, при това виновникът бе негов заклет враг.

— През вратата, сър.

Тия въздъхна облекчено. Слава Богу, нещата не бяха стигнали твърде далеч. Реймънд Уиър не бе успял да смъкне бричовете си. Но тогава ситуацията внезапно стана още по-страшна за нея.

Защото сабята на Тейлър Дъглас се опря в разголената ѝ гръд.

— Ставай, Тия. В името на Бога, облечи някакви дрехи. До гуша ми дойде да те намирам гола навсякъде, където отида, освен, разбира се, в нашето брачно легло.

— Във вашето брачно легло! — повтори смаяният Реймънд.

— А, бедничкият, ти навярно си най-изненаданият в цялата тази история. Това би могло да ти спаси живота. Досега те мислех за почтен мъж, макар и фанатик. Но да, аз наистина казах „брачно легло“. Не ме ли чу? Макар че ми е много тъжно да го призная, тази лейди лъже и мами. Тя за никого не може да се омъжи, понеже вече е женена. Но си остава хитра и лукава като лисица — такава си беше още от деня, в който я видях за пръв път. И е готова всичко да жертва за преуспяването на Юга. Не се уморява да играе своите игри! И всичко в името на каузата на южняците, нали така. Тия?

Смъртно засегната, Тия стисна ръце пред гърдите си в опит да прикрие голотата си и да издигне преграда срещу неговите саркастично-горчиви нападки. Но какво ще предприеме той сега? Нали

се бе заклела да не играе ролята, с която бе станала известна, откакто се срещнаха за пръв път.

Е, тази нощ не яздеше като лейди Годайва^[1]. Вече бе изпитала гнева му. Ала никога не го бе виждала толкова вбесен. Но нали самият той ѝ беше наредил да се върне в дома си, той я бе пропъдил. И дори не ѝ бе писал нито ред.

Освен това тази вечер нямаше избор.

Затова се опита да намери убежище в гнева си, хвана върха на острието, за да захвърли сабята, и скочи от леглото. Отчаяно искаше да измисли нещо, което да спаси достойнството ѝ в тази толкова нелепа и унижителна ситуация. Усещаше върху себе си втренчения поглед на съпруга си. Дори бе учудена, че още не я е пронизал със сабята си.

— Тия? — възкликна Реймънд и внезапната болка в гласа му я накара да трепне. Трябваше да си припомни, че той се готвеше да убие баща ѝ. — Ти наистина ли си омъжена за него?

— Да.

— Но защо тогава дойде при мен тази нощ? — грубо попита той — отказваше да се прости с илюзията, че тя е изгаряла от желание по него.

— Ти се готвеше да атакуваш Симарон — обясни му тя и добави с много по-горчива нотка: — А след като го превземеш, първо щеше да убиеш баща ми.

Реймънд поклати глава.

— Баща ти? О, не, Тия... Искях само да завзема имението. Нищо повече не съм възнамерявал да извърша.

— Това не е истина! Баща ми щеше да бъде убит, разстрелян или обесен!

Да, това бе самата истина. Ужасяващата истина, която можеше да се прочете в очите на полковник Реймънд Уиър. Той все пак бе честен мъж, макар и по своему, и не му се удаваше лесно да лъже хората около себе си.

— Щях да пощадя живота му... заради теб!

— Колко трогателно — прекъсна го Тейлър. Дори характерният му провлечен южняшки говор не успя да прикрие раздражението му. — Кажи ми, Тия, това обяснение за него ли беше, или за мен?

Тя не можеше нищо да обясни. Вместо това думите се посипаха от устата ѝ:

— Тейлър, ти се държиш като истински негодник! Не разбираш нищо! — изкрещя тя. Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да закопчее копчетата. И двамата мъже се взираха в нея.

Явно бе допуснала грешка, като се нахвърли върху Тейлър с такива сурови думи, скоро осъзна Тия, защото Реймънд внезапно реши да се намеси и да брани нейната чест.

Нейната чест. Звучеше смешно, защото вече не ѝ бе останало нищо, което да бъде защитавано.

Обаче Реймънд се метна напред към сабята си, която тъй безразсъдно бе запокитил настрана, когато бе обсебен от желанието да я обладае. Едва бе успял да се добере до ножницата, когато нощната тишина бе разсечена от рязък удар на стомана. Сабята на Реймънд прелетя стаята, а острието на сабята на Тейлър отново се опря в гърлото на полковника.

— Тейлър! — извика Тия и най-после се осмели да погледне съпруга си в очите. — Не го... не го убивай. Моля те!

Не, никога досега не го помнеше толкова гневен, толкова неспособен да се владее. Досега неведнъж се бяха спречквали, бяха спорили, разбира се, войната помежду им бе по-разгорещена отколкото войната между Севера и Юга. Но тази заслепяваща, смъртоносна ярост я ужасяваше, искаше да побегне, да се скрие завинаги от него. По-лесно би било да се изправи срещу смъртта, отколкото да понесе това, което я очакваше. Той бе висок, стърчеше с почти цяла глава над Реймънд, и изглеждаше така напрегнат, че яките му мускули ясно се очертаваха под синия кавалерийски мундир. А очите му я изгаряха като въглени. Красивите му черти ѝ се сториха още по-поразяващи на фона на несъмнените му усилия да сдържи гнева си.

Идеше ѝ отново да закрещи с цяло гърло срещу него. Но бе загубила дар слово, не можеше да намери нужните думи, макар че толкова ѝ се искаше гневът в гласа ѝ да успее да му предаде мъката, разкъсваща сърцето ѝ.

— Моля те, недей — простичко добави тя.

Погледът му се впи в нея. Изгарящ като факел. После Тейлър отново се извърна към Реймънд:

— Нямам намерение да ви убивам, сър. Ние всички се изтребваме в битките, но аз не съм хладнокръвен убиец. Макар че съм

способен да заколя всеки мъж, покачен върху някоя блудница, дори и тази блудница да е моята собствена жена.

Тия се почувства като зашлевена, като ударена през лицето от нечия безжалостно ледена длан. Това обаче ѝ помогна да осъзнае ситуацията докрай. Мили Боже! Та поляната пред къщата бе пълна с войници! Войници на Юга, врагове, които можеха да пленят Тейлър и да го разстрелят, без окото им да мигне!

— Наричай ме както искаш — разкрещя се тя, — но знай, че животът ти е изложен на смъртна опасност! Долу има около стотина войници, които чакат заповед, за да нападнат имението на баща ми...

— Не, Тия, опасността отмина — успокои я Тейлър. — Мъжете долу бяха заловени. Нападнахме ги от засада. Всичко стана много бързо и много изкусно, ако мога да се похваля. Няма нито един убит, полковник — обърна се той към Реймънд Уиър.

— Значи и мен няма да убиеш. Тогава какво следва? — попита Реймънд.

— Моите хора сега ще дойдат, за да ви отведат, така че по-добре се облечете.

Реймънд кимна и посегна към ризата и мундира си. Тъкмо намяташе мундира, когато на прага се появиха двама мъже в униформи на северняците.

— Към кораба ли да тръгваме, полковник? — попита единият от тях, блондин с гъста брада, около двадесет и пет годишен.

— Да, лейтенант Райли. Капитан Максвел ще ви поведе на север. Ще ме чакате долу с конете, когато е готова охраната на пленниците.

— Сър? — почтително козирува лейтенантът към Реймънд.

Реймънд погледна към Тия. Поклони ѝ се. Тя не посмя да каже нищо. Само сведе очи. Отлично обучен боец, полковник Реймънд Уиър бързо прие промяната в ситуацията — нямаше друг изход, освен да се покори пред янките. Те му сложиха белезници и излязоха.

Тия остана скована и безмълвна. Не можеше да погледне Тейлър в очите. Отново ѝ се допря да закрещи, да се разплаче, да се хвърли в прегръдките му...

Ако бе решил да я убие още тук, кой би могъл да го обвини? Вече достатъчно пъти бе подлагала живота му на опасности, при това без той да възрази, а все пак бе неин враг.

Освен това той никога нямаше да повярва, че никога не бе искала да направи това, което бе сторила тази нощ, че връзките помежду им, макар и невидими, бяха силни и я държаха в своята паяжина много поздравно, отколкото един лист хартия, който ги обявяваше за съпруг и съпруга.

Толкова често му се беше противопоставяла. А сега, когато искаше да сключат примирие, да го помоли да ѝ прости, той само я пронизваше с безжалостния си поглед.

Но какво значение имаше сега? Беше се молила от все сърце Иън да си дойде — нейният роден брат, сражаващ се на страната на враговете — заедно с войските на янките, защото той можеше да се пребори и да спаси наследството си. Но Иън не дойде. Вместо него се появи Тейлър и той щеше да спаси баща ѝ. Ще спаси и Симарон. За всичко това Тия бе готова да плати и най-скъпата цена...

По всичко изглеждаше, че именно това ще бъде цената.

Тези мисли ѝ помогнаха да се окопити, макар че продължаваше да очаква той да я повали с един удар. Или да ѝ причини болка. Тя усещаше как у него се надига такова желание.

Той най-после пристъпи към нея. Силните му ръце се вкопчиха в раменете ѝ, пръстите му се впиха в плътта ѝ. Погледите им се срещнаха. Ръката му помръдна спонтанно, сякаш се готвеше да стовари юмрука си върху нея с цялата сила на насъбраната си ярост.

Ала удар не последва. Той просто я оттласна от себе си. Тия затвори очи, цялата разтреперана, отчаяно търсеца най-уместните думи...

Чу като в мъгла как той се отдалечи от нея, как тръшна вратата и с тежки стъпки заслиза по стъпалата.

Не можа да си обясни какъв безумен демон я тласна да се тича след него. Настигна го наскоро стълбата и избърза пред него, за да го принуди да застане с лице към нея. Ала и сега не можеше да говори, само простена измъчено, запъвайки се от смущение:

— Тейлър, аз... аз... аз не бях на себе си от страх, защото узнах, че те се канят да убият баща ми.

— Отдръпни се от пътя ми, Тия — отвърна той.

— Дяволите да те вземат, Тейлър! Дойдох тук, бях длъжна да дойда, за да го спра. Не разбираш ли това, нищо ли не разбираш?

Той остана безмълвен до нея, вторачил поглед в мокрото ѝ от сълзи лице, като че ли обгоряло от тази ужасна нощ. Тя мислено си повтори, че завинаги го е изгубила. При това точно когато бе започнала да разбира...

— Разбирам само, любов моя, че си искала да спиш с друг мъж, че си способна да ми изневериш. Е, какво пък, Уиър е сред най-добрите офицери на южняците, нали? Истински плантатор, който много добре си подхожда с красавицата от имението Симарон. С една дума, кандидат, когото можеш по-малко да обичаш за цял живот. Колко удобно и за двете.

— Не, аз...

— Не?

Ироничният му тон я накара да се почувства като най-презряна и долнопробна лъжкиня.

— Да, ти знаеш, че... някога ние бяхме приятели. Но аз... — Тя замлъкна, борейки се с напирещите сълзи. Но защо страдаше толкова? Нали той бе враг! Взираше се в очите му и усещаше кипящия му гняв, разбирайки какви усилия му струва да обуздава чувствата си. Но в същото време долавяше уханието му... спомняше си за допира на пръстите му по кожата си...

Освен това за свое безкрайно удивление, сега тя осъзнаваше, осъзнаваше го с кристална яснота, въпреки драматичните обстоятелства, колко много всъщност го обича. Обичаше го от известно време. Никакви мисли за всичко останало, за чест, достойнство и дълг не можеха да заглушат това усещане, защото изцяло бе погълната от любовта си към него и само към него.

— Моля те! — прошепна тя.

Той протегна ръка и докосна бузата ѝ.

— Молиш ме? За какво ме молиш? Съжаляваш ли, страхуваш ли се? Или се опитваш да съблазниш и мен? Е, може би няма да се окажа чак толкова лесна плячка, защото знам каква е стръвта, защото познавам прелестите, които ще ми предложиш, защото вече съм залагал на тази игра и съм платил доста скъпо. Когато те видях тази нощ... досещаш ли се какво бе първото, което ми хрумна? Сигурно си мислиш, че съм искал да те удуша, да те смажа от бой. Е, да, признавам си, и това ми мина през ума. Когато се намесят гордостта и емоциите, мъжете винаги прибегват до насилие. Но си помислих за

нещо повече. Да ти подрежа перата. Да подрежа абаносовочерните ти къдрици, да те оставя късо подстригана, без луксозен тоалет, сякаш си... гола, макар че това не е точната дума в случая. Какво ще стане, ако отрежа прекрасните ти коси? Ще можеш ли да съблазняваш мъжете, като се оправдаваш, че всичко е само за да спасиш семейството си или нацията? Най-добре ще е да те окова във вериги, докато не свърши войната. Да, точно така ще постъпя сега, а по-късно ще мисля какво да те правя.

Окована... държана под ключ? Наистина ли възнамеряваше да я превърне в своя пленница? Смаяна, Тия си припомни, че Тейлър и преди бе отправял подобни заплахи. Сега обаче всичко бе доста по-сериозно, твърде много неща бяха излезли извън контрол.

— Аз... аз никого не съм съблазнявала. Аз... — Тия пак се задави от надигащите се в гърлото ѝ сълзи. — Аз не съм блудница, Тейлър! — прошепна тя. Очите ѝ срещнаха неговите.

И в следващия миг той внезапно пристъпи към нея и я притегли в прегръдката си. Устните му се притиснаха към нейните с ярост. Зацелува я страстно и горещо, с гняв... и със съжаление може би, сред мъчителна смесица от бурни емоции, за да я накара да се почувства сломена, разтреперана, изпомачкана от необуздания прилив на желанието му и... жадуваща за още. Пръстите му разрошиха косите ѝ, стократно обходиха врата ѝ, прокраднаха се до бузата ѝ, после пропълзяха към шията ѝ. Докосването му ставаше все по-настойтелно и търсещо, ръцете му все по-плътно се притискаха към извивките на тялото ѝ под тънката памучна рокля. Усети пръстите му по гърдите си, палеца му, галещ зърното ѝ, после другото, галещ и предизвикателно възбуждащ. Сладостна слабост я обля цялата. Искаше да може да се притисне към него, да изпита наново онези блажени усещания, отново да се възцари мир между тях. Мислено се помоли гневът му да се стопи и да отстъпи пред нежните чувства към нея, които толкова пъти досега ѝ бе показвал. Пожела си за миг Тейлър да я грабне на ръце и да я понесе нагоре по стъпалата към стаята, където я бе заловил броени мигове преди тя да съгреши, за да ѝ докаже, че е неин пълновластен господар, за да я накаже чрез дивашко и необуздало обладание, за да ѝ напомни, че тя се бе заклела да му принадлежи... Изведнъж той я отблъсна от себе си.

— Ах, Тия, толкова съжалявам. Вече не съм сигурен какво целиш, но както по всичко личи, си готова отново да се превъплътиш в ролята на любяща съпруга, да ми се отдадеш без никаква съпротива, и безкрайно съжалявам, че сега не мога да се възползвам от пристъпа ти на угризение. Не мога, защото решителната битка тепърва предстои.

Тя също се отдръпна, смръщи вежди и попита:

— Битка? Каква битка? Нали успя да осуетиш плана на Уиър да нападне имението на баща ми?

— Колко си глупава! Уиър командва само половината от войските в района. Забрави ли за майор Хокинс, командващ гражданското опълчение? Всеки момент майорът може да атакува Симарон. Не зная дали Иън е наясно с положението, нито дали Джулиан е осведомен за надвисналата опасност. Но ти очевидно си научила отнякъде. Може аз да се окажа единствената надежда за спасение на баща ти.

Тя го изгледа смаяно:

— Мили Боже! Бях забравила, че има още войски. Веднага трябва да се прибера у дома! — извика тя и с все сила се завтече към стълбата.

— Не! Тия!

Не успя да изчезне в нощта. Защото бе заловена. За собствената си коса. Каква ирония на съдбата... Тия безпомощно изохка, но само след миг отново се озова притисната към гърдите му. Погледите им пак се срещнаха.

И сега тя остана поразена от пламтящите му очи, от разширените му от гняв зеници. Пръстите му се вкопчиха в раменете ѝ.

— Никъде няма да ходиш!

— Но баща ми... моят роден дом...

— Твоят заклет враг ще се постарает да ги запази за теб — заяви Тейлър с горчива нотка в гласа.

— Не, моля те, нека да дойда с теб! Моля те, Тейлър, кълна ти се, това е толкова важно за мен, че...

— Не ми обещавай нищо повече, Тия, защото се уморих да гледам как нарушаваш всичките си обети.

— Но мога да ти се закълна, че...

— Тази битка ще бъде на живот и смърт и никак не ми се иска някоя от воюващите страни да те залови и да те използва за размяна на

военнопленници.

— Моля те! — извика тя, но докато отчаяно се опитваше да се отскубне от ръцете му, вратата се отвори широко. В първия миг тя не се обърна по посоката на шума, защото вниманието ѝ бе изцяло приковано към него. Но дочу стъпки от войнишки ботуши и разбра, че са дошли, за да я отведат.

— Господа, заведете жена ми на кораба. Никой няма да се изненада, ако в затвора „Олд Капитъл“ се появи още един представител на фамилията Маккензи.

Един от войниците се изкашля смутено.

— Госпожо Дъглас, ако сте готова...

Тя сведе глава и се отдръпна от Тейлър. Той също побърза да я освободи от прегръдката си.

Но тя не издържа и отново се извърна към него.

— Не! — тихо промълви тя, но в следващия миг изкрещя с все сила: — Не!

Обърна се толкова бързо и устремено, че двамата войници от армията на янките не успяха да я спрат, когато профуча покрай тях.

Втурна се надолу по стъпалата. По същите тези стъпала, водещи към залата на партера, където някога, в безвъзвратно отминалите щастливи дни младите южняшки дами и кавалери безгрижно се бяха смели, бяха флиртували и танцували.

Щом изскочи навън, Тя веднага повика коня си. Слава Богу, нейната благословена, чудесна кобила Блейз изскочи иззад близките дървета точно когато Тейлър се втурна по стълбата към верандата.

Тя се метна на седлото. Тейлър нямаше да стреля към нея. А никой друг не можеше да я стигне, защото никой нямаше кон като нейния. Освен, разбира се...

Освен самия Тейлър.

— Хайде, момичето ми, откарай ме у дома! — пришпори Тя кобилата и я смушка припряно.

Наведе се над седлото и изчезна в нощта. Дори насън можеше да намери просеката, водеща към дома ѝ — цялата ѝ младост бе преминала в езда точно по тези пътища.

Светлините на къщата скоро се стопиха зад гърба ѝ. Пътят напред се осветяваше само от луната, която ѝ се струваше като кървавочервено петно сред проблясващите звезди.

Струваше ѝ се, че земята трепери. Напрегна слух. Сега наистина долови далечен тропот. Тръпки я побиха, щом осъзна, че не бе сама в нощната пустош — някакъв конник я настигаше, галопирайки в бесен ритъм. Това бе той! Тейлър я преследваше, а след него сигурно препускаха хората му.

— Моля те, Господи! — помоли се тя в нощния мрак. На всяка цена трябваше да се добере до дома си. Длъжна бе да провери как са майка ѝ, баща ѝ, Симарон. — Моля те, Господи...!

Тази нощ обаче Господ явно не бе на нейна страна. Тейлър беше опитен ездач. Жребецът му скоро настигна Блейз и той успя да хване поводите на кобилата. Тия се опита да избяга, но след напразните ѝ усилия да се пребори с него и двамата се озоваха в тревата. Той улови насочения към лицето си женски юмрук, изви го надолу и я повали по гръб. Погледите им отново се кръстосаха като две яростни мълнии.

— Моля те, Тейлър, в името Божие, имай милост към мен...

Той се взря в лицето ѝ с искрящи от ярост зеници и Тия внезапно си спомни, че точно на това място, на тази пътека, те се бяха срещнали за пръв път. Тогава започна тяхната любов.

— Моля те, моля те! — разгорещено повтори младата жена. — Отведи ме у дома! Трябва да бъда там. Ще ти се подчинявам във всичко! Ще бъда послушна! Ще престана да яздя, сама ще се предам в „Олд Капитъл“, сама ще си надяна примката на врата, кълна се, Тейлър, моля те, аз ще...

— Ще ме обичаш, ще ме почиташ, ще ми се покоряваш? — дрезгаво измърмори той.

Тя внезапно осъзна, че по ирония на съдбата тази нощ много напомня на онази, когато техните житейски пътища се пресякоха. Дали той не съжаляваше, че така им бе отредила съдбата?

Тейлър с един скок се изправи на крака, подаде ѝ ръка и я вдигна от тревата.

— Ще яздиш с мен, на моя жребец! — грубо ѝ нареди той. — И ще слушаш каквото ти казвам. За нищо на света не искам да се замесваш в схватки или сражения, ако някой ни нападне по пътя! Не се притеснявай за Блейз — тя ще ни следва, много добре знае пътя до имението.

— Да, ще слушам! — обеща тя.

В първия миг бе очарована, че той се погрижи за нея въпреки всичките страдания, които му бе причинила, но после се сети, че няма никакво време за размисли. Сега трябваше да препускат като обезумели, за да стигнат навреме до имението на баща ѝ.

Като че ли отгатнал мислите ѝ, Тейлър не щадеше жребеца. Тия едва се крепеше на седлото пред него, но въпреки стремглавото препускане не можеше да забрави, че не са сами в среднощната езда. Опитва се да прецени приблизително колко бяха конниците, които ги следваха. Шестдесет, а може би осемдесет. Колко ли щяха да се окажат неприятелите, решени да атакуват Симарон? И дали Иън вече е стигнал у дома? Дали ще намерят помощ от някъде другаде?

Нощното небе оставаше призрачно осветено от зловещата луна. По всичко личеше, че вече приближават Симарон, като подхождаха откъм юг, малко под реката, където се очакваше да бъде организиран първият защитен рубеж. Голямата къща в плантацията внезапно се появи пред тях, осветена от червеникавата луна. На Тия ѝ се стори, че къщата бе опръскана с кръв.

Напред! Нямаше никакво време за губене. В далечината войниците вече бяха изградили защитната линия покрай реката. Битката бе започнала. Някъде там ехтяха гърмежи, кънтяха викове, неясни фигури залягаха в окопите. На Тия ѝ се счу гласът на баща ѝ да дава кратки команди. После се взря по-напрегнато и долови силуетите на тичащи войници, забързани да изпълнят нарежданията му. Това бяха работниците от неговата плантация, както и други мъже в сини униформи и...

Тогава ги видя. Мъжете в сиво. Значи двамата ѝ братя бяха дошли. Радостна вълна заля сърцето ѝ. Дори и в този ужасен миг се доказваше старата мъдрост, че кръвта вода не става, че приятелството в нужда се доказва и че добрият човек си остава добър независимо от обстоятелствата.

Ала в следващия миг младата жена се смрази.

Тия зърна майка си, нейната прекрасна майка, все още стройна, със златисторуса коса, да тича през поляната с някакво важно послание за баща ѝ. Неясно, но зловещо предчувствие вледени сърцето на Тия.

Когато Тейлър нахълта с жребеца си в двора, един от защитниците, укрит в задната част на къщата, изкрещя към него:

— Стой или ще стрелям!

— Аз съм полковник Дъглас! Идвам да помагам за отбраната на дома на Маккензи! — извика Тейлър и скочи от седлото.

Въпреки че цялата сцена се разиграваше на лунната светлина и на отблясъците на факлите, Тия успя да забележи войниците, насочили пушките си от борда на шлепа, напредващ по реката. Повечето от мъжете, работещи и живеещи в Симарон, бяха залегнали в окопите. Само майка ѝ не беше в укрытията. Тия скочи от Фрайър, преди Тейлър да се досети за намерението ѝ.

— Мамо! — изкрещя тя и се втурна през поляната.

— Тия! — чу се викът на Тейлър, дрезгав от прекомерното напрежение. — Тия! — извика той още веднъж. Не ѝ бе нужно да се обръща назад. Знаеше, че той е по следите ѝ. Но не можеше да спре, защото майка ѝ бе в смъртна опасност. Тя почти бе стигнала до Тара, която все още не подозираше, че неприятелските войници вече се прицелват в нея.

С крайчеца на окото си Тия отново зърна за миг вражеските пехотинци, чу командата за стрелба...

Тя стигна до Тара и се хвърли към нея, за да я принуди да залегне.

— Тия! — извика майка ѝ миг преди да проехти изстрелът.

Пушечният залп я прекъсна.

Тия се вкопчи в майка си сред червената пелена.

Двете започнаха да пропадат, да пропадат... докато накрая се свлякоха заедно на земята.

Като на сън тя чу вика на Тейлър. Чу как той започна бясно да стреля с колта си. После коленичи до нея и тя отново зърна очите му. Пламтящи като въглени, златисти като огнено сияние — очи, които я порицаваха и укоряваха, които я задържаха при него, които я заплениваха дори и сега...

Протегна ръка да го погали по бузата. Ала неговото поразително въздействащо и красиво лице с мъжествено изсечени черти се размиваше пред замрежващия ѝ се поглед. Струваше ѝ се, че целият живот започва да се изнизва пред очите ѝ... не, не нейният живот, а животът, който той ѝ бе дал, изпълнен с вихрушка от страсти, ярост... о, да, и ярост имаше помежду им, но в същото време това бе живот, изпълнен с любов и копнеж...

Техният живот...

Преди тази нощ, преди войната да дойде и тук, в Симарон.

[1] Лейди Годайва (1040–1088), съпруга на Леофопк, саксонски граф на Мърсия, който ѝ обещал да намали тежките данъци, измъчващи поданиците му, ако тя препусне гола на кон през гр. Ковънтри. Благодарното население почтително затворило кепенците на прозорците, само любопитният Том намерил пролука, през която да надзърта, заради което изгубил зрението си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

РАЗДЕЛЕНОТО СЕМЕЙСТВО

Зимата на 1863 година.

Единадесет месеца по-рано.

— Тия! Госпожице Тия! Някой идва насам!

Тия Маккензи застина, щом чу тревожния вик на редник Джейми Джонсън, долетял до нея през горичката.

— Госпожице! — отчаяно продължи Джейми. Тя напрегна слуха си и дочу дори смутеното му изкашляне. — Не исках да нарушавам вашето усамотение, но...

Младата жена не смееше да помръдне. Чувстваше се напълно уязвима, което за пръв път ѝ се случваше, откакто бе започнала проклетата война, а и някой идваше.

— Госпожице Тия, зная, че сте... в неудобно положение, обаче... Неудобно? Меко казано.

А, да, тя беше гола-голеничка, както обичаха да казват момчетата за някой чисто гол човек. Тя си бе въобразила, че вече бяха навлезли достатъчно навътре от морския бряг, за да избегнат срещите с неприятелските отреди.

В тези дни това беше очевидно невъзможно. Сега се прилагаха нови стратегии. Неприятелят избираше да нападне точно когато те бяха най-зле заради епидемии, когато страдаха от недостиг на храни или муниции, с надеждата, че ще спечели предимство благодарение на превъзходството си в снабдяването си с жизнено важни стоки.

Тя сама си бе виновна, задето се бе съгласила да потегли на път само с трима неопитни младежи. Тези редници бяха толкова зелени. Още не бяха започнали да се бръснат. Освен това в групата имаше още двама тежко ранени войници — именно заради тях Тия съвсем внезапно се бе решила да се отклони от пътеката. Отчаяно ѝ се искаше да се отърве от следите от тежкия ден — чувстваше се непоносимо мръсна от кръвта на ранените и от прахта, полепнала по кожата ѝ по

време на дългия изнурителен преход. След последното сражение в предишния им лагер, разположен край реката, двамата войници бяха тежко ранени и животът им беше застрашен. Хирургът в полевата болница — братът на Тия, Джулиан Маккензи — ги оперира и така ги спаси от гибел, но скоро след това групата трябваше да напусне лагера поради внезапната промяна във фронтовата обстановка. Вместо да отведа ранените на север, както първоначално възнамеряваха, Тия и Джулиан бяха принудени да тръгнат на югозапад. Така стигнаха до предишния лагер Крийк, недалеч от бащиното им имение Симарон. Тия се надяваше да намери малко свободно време, за да посети родителите си, след което планираше отново да се върне в лагера, за да помага на брат си в грижите за пострадалите бойци.

— Госпожице Тия!

Гласът на Джейми я сепна. Тонът на младежа сега бе още поточаян.

Трябваше да се съвземе, да се отърве от вцепенението.

Кобилата ѝ бе наблизно, но дрехите ѝ бяха останали на отсрещния бряг на реката. Цялата бе мокра, но още не бе успяла да измие косата си, която сега бе разпусната и покриваше гърба и раменете ѝ като черен плащ.

Войникът щеше да стигне до нея след броени секунди.

— Спри там, където и да си. Събери групата и ги поведи по пътеката. И побързай! — извика Тия. Неочаквано дори за самата нея, гласът ѝ прозвуча заповеднически.

— Да тръгваме ли? — учуди се Джейми.

— Да, тръгвайте! Колкото е възможно по-бързо. Аз ще ви настигна.

— Не можем да ви оставим тук сама! — ядосано отвърна Джейми.

Тия напрегна слух и чу стъпките, въпреки че младежът се движеше по покрита с борови иглички пътека.

— Не смей да се приближаваш повече, чуваш ли ме? Прибери ранените войници и тръгни с тях и останалите. Познавам всички пътеки в околността по-добре от всеки друг, така че не се страхувай. Ще ви настигна най-много след половин час. Аз сама ще проверя кой идва насам и ако е неприятел, ще го заблудя, за да не може да ви открие.

— Но, госпожице Тия...

— По дяволите, Джейми, това е заповед! Тръгвай по-скоро!

Разбира се, тя нямаше военен чин. Дори не бе записана в гражданското опълчение. Но въпреки това притежаваше достатъчен авторитет сред местните хора — през последните години се бе научила да се грижи за ранените бойци, да помага на тиловаците, да напада и да се отбранява. Когато военните действия наближиха района, Тия Маккензи вече имаше немалък опит. Не странеше от никакви задължения, дори и от най-тежката работа, макар че беше от изтъкната плантаторска фамилия и всички наоколо познаваха и почитаха родителите ѝ. Уважаваха я и заради образоваността ѝ. Доскоро тя мечтаеше да пътува в далечни страни, да види грандиозните египетски пирамиди, английските замъци, френските дворци. Но вместо това сега младата жена бе принудена да живее предимно сред мъжко обкръжение. Съдбата я срещна с какви ли не мъже — млади, по-възрастни, някои красиви и галантни, очарователни и образовани, други по-груби и простовати. Щом войната наближи нейния роден край, Тия се сблъска с воюващи и от единия, и от другия лагер. Беше се нагледала как ожесточено се избиват привържениците на северняците и на южняците. Винаги се стремеше да им помага да оцеляват, превързваше раните им, стараше се да облекчава страданията им. След толкова хирургически операции, на които бе свидетел, вече познаваше анатомията на мъжкото тяло по-добре, отколкото някога можеше да допусне...

— Госпожице Тия, някой приближава насам, при това доста бързо. — Джейми стоеше съвсем близо до нея. Но нямаше време да се тревожи за благоприличието.

— Да, зная, Джейми. Ако обичаш... е, нищо, няма значение.

Надигна се нерешително. Джейми не бе виновен за неудобната ситуация, в която се бе озовала. Той беше все още много млад и неопитен, от онези незрели хлапаци, които трябваше да излъжат за възрастта си, за да ги приемат във войската. Тия не се съмняваше, че младежът още не бе навършил осемнадесет години. Не че тя бе кой знае колко по-голяма от него, но натрупаният опит я караше да се чувства доста по-зряла.

А сега, разбира се, той я зяпаше смаяно, със зейнала уста. Че как иначе? Нали бе гола-голеничка. Но не съвсем. Косата ѝ бе толкова

дълга и гъста, черна като абанос. Падаше като воал над раменете ѝ и прикриваше по-голямата част от голия ѝ гръб и — което бе много по-важно — от голите ѝ гърди.

Така тя остана на пътеката, прикриваща голотата си само с косите си, вперила изпитателен поглед в дълбоко смутения Джейми.

— Първо си затвори устата, войнико. Сега сме на война, а на война всичко може да се случи. Както ти каза, някой приближава насам с бързи крачки. Не е изключено да се окаже враг. А освен това имаме ранени бойци. Така че тръгвай, без да се мотаеш повече наоколо. Длъжен си да отведеш ранените на безопасно място. Аз ще вървя след теб, но първо трябва да разбера дали идва насам неприятел. Ако се наложи, ще го отклоня, за да не попадне на следите ти.

Джейми внезапно възвърна самообладанието си.

— Не! Вие сте жена. Не можем да ви оставим тук сама. Ние трябва да се справим с врага...

— По дяволите, Джейми! — изруга Тия. — В момента няма никакво значение кой е мъж и кой жена. Вече доста отдавна участвам в тази война, за да се замислям за това. По-дълго от теб, доста по-дълго. А сега ме чуй! Нали не искаш някой от нашите ранени да пострада? Затова веднага трябва да тръгваш.

— Но...

— Тръгвай! И да не си споменал на някой и думичка за случилото се, Джейми Джонсън, или аз лично ще те застрелям, ясно ли ти е? Отведи ранените по пътеката на семинолите. И побързай. Аз ще препусна с Блейз по източната пътека, като се надявам ездачът, който ни следи, да тръгне след мен. Така ще разбера кой е той, дали е сам и прочее. После ще сменя посоката и ще се срещнем малко преди да се стъмни.

— Да, госпожице!

За нейно облекчение Джейми чинно козирува. Тя също му козирува в отговор, но в следващия миг вече съжаляваше за този жест — косата ѝ се люшна и откри част от голото ѝ тяло. Горкият Джейми се стараяше да я гледа само в лицето, ала погледът му неволно се плъзна към гърдите ѝ. Сетне засраменият младеж си спомни за заповедта ѝ, рязко се обърна и побягна към просеката, откъдето се бе появил. Тия видя как Джейми и останалите от групата забързаха по

индианската пътека, точно както тя бе наредила, и после се скриха зад завоя на реката.

Веднага щом изчезнаха в крайречния храсталак, тя се извърна към притока, като си мислеше, че ще има време да прибере дрехите си, обаче в следващия миг чу конски тропот. Някой се приближаваше към убежището ѝ. Смутената жена се огледа припряно. Кобилата ѝ Блейз беше от близката страна на притока, ала дрехите ѝ бяха доста по-надалеч.

Невъзможно бе да се добере едновременно и до кобилата, и до дрехите си. Ситуацията изглеждаше безнадеждна. Секундите летяха ужасно бързо. Трябваше да направи нещо, да измисли някакъв спасителен изход. Дрехите... или коня? Дрехите, разбира се!

Не! Длъжна бе да се погрижи за безопасността на ранени бойци и невръстните им придружители. Какво означаваше нечия голота, когато въпросът бе на живот и смърт? Защо, за Бога, точно днес бе решила да се изкъпе и бе избрала точно това място? Може би пък този неприятелски войник ще спре само за напои коня си и ще отmine, без да я забележи? Ами ако не беше враг?

Миг след като ѝ хрумна тази мисъл, сред дърветата се появи ездач — висок мъж на едър кон. Лицето му бе скрито под периферията на широкопола шапка, но си личеше, че е в униформата на северняците — тъмносин кавалерийски мундир.

Вече нямаше съмнение, че към нея се задава враг, офицер от омразните ѝ янки. Все пак имаше едно утешение — непознатият яздеше сам, без никакви придружители. Тия за миг изпита облекчение, дори си каза, че тя има ценно предимство пред този нашественик — дори сред местните жители малцина знаеха по-добре от нея всички пътеки наоколо. Флорида бе нейната родина. Тия бе научила много за географията на щата от баща си чичо си, в чиито вени течеше индианска кръв, а освен това двамата бяха участвали в безброй преследвания по време на продължителните, коварни и кръвопролитни войни със семинолите. Обаче сега...

Но кой бе той? И какво търсеше тук, в тази пустош? Не беше вражески шпионин, понеже носеше униформа. Да не би а е военен разузнавач? Да, сигурно иска да научи нещо за преместването на неприятелските сили. Щом е така, навярно ще забележи нейната група от ранени южняци, охранявани от няколко невръстни хлапета, за които

не можеше да се каже, че са бойци, защото по-скоро си играеха на войници.

Тия мислено се помоли новодошлият да не е забелязал, че момчетата са отвели ранените по старата индианска пътека. Нали той бе сам...

Обаче беше добре въоръжен. Към седлото беше привързана дългоцевна пушка, осигуряваща точна стрелба на далечни разстояния, втора пушка с по-къса цев за стрелба отблизо, а в колана му бяха затъкнати два пистолета „Колт“ с по шест куршума в барабана на всеки от тях. Доста солидно въоръжение. Нещо в самоуверената му стойка подсказваше на Тия, че странникът няма да се поколебае да използва оръжието си, ако някой се изпречи на пътя му.

Момчетата навярно вече се бяха отдалечили. Ако той реши да ги настигне, нямаше съмнение, този въоръжен до зъби боец сигурно щеше да избие поне половината от групата.

* * *

След като навлезе в шубрака, офицерът от кавалерията на северняците спря коня си. Подуши въздуха, послуша се, огледа местността. Край реката се виждаха следи от конски копита. Имаше счупени и прегънати клонки в храстите.

Да... някой се спотайваше наблизо.

Покрайнините на Сейнт Джон бяха чудесно място за тази цел, особено сега, когато започваше да се здрачава. Отсреща се издигаха стройни борове, засенчващи коритото на притока на реката. Последните лъчи на залязващото слънце хвърляха брилянтни отблясъци по притъмнялата вода. Една дългокрака птица се разхождаше във водата на отсрещния бряг, удивително стройна и грациозна.

Това бе птица рибар. Висок, снежнобял с изключение на краката си, рибарят сякаш олицетворяваше дивната красота на природата. Птицата се бе спотаила неподвижно, така че ако не беше естественото ѝ оцветяване, щеше идеално да се слива с храстите наоколо. Също като хищниците това неимоверно красиво създание беше слабо и стройно, дебнещо и предпазливо. То чакаше и в същото време дебнеше. До

такава степен се беше сковало, че можеше да бъде взето за детайл от старателно нарисувана картина, в която се бе захласнал Тейлър Дъглас. Картина, излъчваща само ведрина и спокойствие.

И жената е като тази птица рибар.

Да! Жената.

Но дали е сама? Може би сега... Ала тя не беше тук преди! А сега... Макар че все още не смееше да помръдне, снишена зад стъблото на бора, той я забеляза. Или поне част от нея. Беше се свила в храсталака неподвижна като камък, скована като препарирана. Но той все пак успя да долови присъствието ѝ, може би по-скоро с усета си, отколкото със зрението си.

Беше много стройна, слаба, поразително грациозна, също като птицата. Също като птицата рибар и тя чакаше, и тя дебнеше.

Освен това, каза си мъжът, и тя също като птицата рибар е хищник. Никой не дебне, не се крие и не изчаква по този начин, освен ако няма намерение да нападне жертвата си.

Той скочи от седлото на жребеца си. Беше го нарекъл Фрайър^[1] заради тъмнокафявия му като монашеско расо косъм и дългата му рошава грива. Изпъна се лениво, а после се наведе към водата, наплиска лицето си и накрая се престори, че се е вторачил в отражението си в бистрата вода, докато се огледа крадешком изпод вежди.

Да, тя продължаваше да го следи с поглед. Тази девойка си въобразяваше, че се е укрила грижливо че ще остане незабелязана. Наистина той не я виждаше цялата — съзираше само част от рамото ѝ, дългата и слаба ръка, полуприкрита от пищни черни коси, както и удивително добре изваяното лице, деликатно като лицата на истинските южняшки красавици. Очите ѝ бяха черни, големи, хипнотизиращи...

Значи е готова за схватка. Готова е да скочи и да го застреля от упор. Просто дебне за най-удобния миг...

Но дали го бе очаквала, или появата му е била за нея пълна изненада? По-вероятно е второто. Нали той бе един от най-добрите следотърсачи сред разузнавачите в армия на янките. Познаваше областта както малцина от местните. Освен това знаеше, че силите на капитан Дикинсън — малкия Дикси — са разположени наблизко. Беше само въпрос на време да го открие.

А сега всичко се обърка...

Не бе очаквал подобна изненада. Не можеше да потисне тъгата си. Нима войските на южняците бяха стигнали дотам, че да заставят жени да вършат това, за което бе призвана армията? Увлечен в тези безрадостни мисли, той не можеше да не си припомни първите дни от войната, изобилстващи с примери за ненужно перчене; безумно смели речи и изявления; тълпи от нетърпеливи мъже и младежи, изгарящи от желание да се запишат за доброволци, което в крайна сметка доведе до безсмислената трагедия, белязала завинаги живота му.

Не. Сега бе по-различно. Това момиче не се бе озовало тук поради някаква нелепа случайност.

Той плисна още малко вода по лицето си, нагласи шапката си и подсвирна на Фрайър да се доближи до реката. Без да се изправя в цял ръст, мъжът се огледа зорко изпод нахлупената си шапка, за да провери участъка около притока. Тук се пресичаха няколко пътеки, както при всяко предпочитано място за водопой на конете. Мъжът се надигна, без да бърза, сетне още веднъж огледа местността. Разбира се, веднага зърна пътеката към гъсталака под крайречните върби. Продължаваше да гледа замислено натам, когато непознатата внезапно издаде присъствието си.

Досега той винаги се бе мислил за корав, обръгнал на всичко воин. Но тя успя да го накара да се вцепени, да принуди кръвта му да застине във вените.

Тя също бе затаила дъх.

Стойката ѝ издаваше стремеж да извърши нещо безумно дръзко, нещо отчаяно смело.

Внезапно тя изскочи иззад дърветата в цялата си прелестна голота. Господи, та тя бе чисто гола! Из храстите под дърветата се показва великолепната ѝ снага, сякаш излязла от сънищата му, способна да покори начаса всичките му сетива. Удивително стройна, с изящни и женствени форми, единствената ѝ дреха бе разкошната гарвановочерна коса, разливаща се на вълни върху заоблената ѝ гръд, корема и бедрата дори, сякаш нарочно решили да го предизвикат и доведат до пълно обезумяване...

— Здравей, янки.

В първия миг той не можа да промълви нито дума. Окопители се едва когато зърна усмивката ѝ.

— Госпожо — пророни той. Челюстите му оставаха сковани и трудно му се подчиняваха.

— Вие сте в щата на южняшките бунтари.

— Да, така е.

— Тогава... Предполагам, че търсите вражески войници? — запита тя с насмешлив тон. — В такъв случай ще е най-добре да поемете по тази пътека.

За негово искрено удивление тя отметна абаносовата коса с неподправена и вродена грациозност. Косите ѝ се люшнаха като гарванови криле, но бързо се укротиха, когато тя отново отстъпи в сянката на боровете и тръгна по съседната пътека, водеща някъде на юг. Все още парализиран от първоначалния шок, той не можеше да помръдне — само я изпиваше с широко разтворените си очи.

Ала в следващия миг се сепна, рязко изруга и се върна към действителността.

Обърна се към Фрайър и чевръсто се метна на седлото. Смушка го и го насочи право към реката. Жребецът успя да премине през дълбокото повече от метър и двадесет място и с мощни скокове, пръскайки бурни фонтани от двете си страни, излезе на плиткото.

Докато той преминаваше през реката, тя бе успяла да се метне на своя кон — чудесна кобила, каквато той не бе виждал през всичките години, докато бе бродил по пътищата на Юга. Когато стигна до пътеката, ездачката спря за миг, гола и възхитително привлекателна, и се озърне назад към непознатия си преследвач. Бедрата ѝ бяха дълги, като че ли изваяни от слонова кост, поразително контрастиращи на фона на черната ѝ кобила. А лицето ѝ, макар и полузасенчено от косата, изглеждаше приказно младо, свежо и предизвикателно...

И коварно.

Може би тя също бе изненадана в първите минути, защото той неочаквано бързо бе прекосил реката, за да се втурне по следите ѝ. Но в следващия миг пришпори кобилата си и се понесе като вихър.

Ездачката навлизаше все по-навътре и навътре в зеленикавата мрачина на тесните горски пътеки. От двете страни се редуваха борове и дъбове, обкичени с лишеи и мъхове.

Клоните им се сплитаха над пътеките като плътен покров. Тя явно отлично познаваше тези криволичещи пътеки и просеки, за да се осмелява да язди така неуморно и толкова бързо. Никой не можеше да

я следва в този лабиринт от листак и клонак достатъчно продължително, за да я настигне.

Само един глупак може да рискува да язди толкова безразсъдно смело, каза си той.

Но все пак...

Все пак той продължи да я следва. При това отлично съзнаваше, че тя е решила да го заблуди, да го отклони от вярната следа, дори да го съблазни и изкуси, ако се наложи, за да забрави за целта на мисията си като разузнавач. Разбира се, някой малоумен би се хванал на тази примитивна уловка, ала той не се отказа от преследването, защото не се съмняваше, че ще успее да намери обратния път.

След двадесетина минути яростен галоп, решен на всяка цена да я настигне, той стигна до тесен бълбукащ поток. Остана смаян, когато голата ездачка пред него не намали скоростта, а продължи да препуска като обезумяла напред. Когато започна Гражданската война, южните щати разполагаха с далеч по-добра кавалерия. Обяснението бе много просто — животът на Юг, в сравнение със Севера, повече зависеше от земеделието, скотовъдството и лова, затова най-добрите коне се отглеждаха на юг. Но войната взе своя кървав данък не само сред хората, но и сред конете. Сега прекалено много коне на юг бяха толкова измършавели поради недостиг на фураж, че ребрата им се брояха.

Той имаше изключителен късмет да притежава такъв забележителен жребец като Фрайър — от щата Кентъки, където умееха да отглеждат коне от старателно селектирани породи както за сила, така и за бързина. Все още си мислеше, че ще я настигне рано или късно, но постепенно съмнението започна да се прокрадва в душата му. Пречеше му тясната и на места опасна за препускане гориста пътека. Може би бе по-разумно да спре жребеца и да изчака. Да й даде време сама да се увери, че е безразсъдно да се язди с такава безумна скорост през пресечената местност с цената на някое рисковано падане...

Стигна до потока малко след като кобилата ѝ изскочи на отсрещния бряг. Той реши да спре, да изчака и да я издебне в засада. Може би щеше да се върне отново по тази пътека. А може би чисто и просто бе обезумяла от страх и лишена от способността да разсъждава трезво? Не можеше да не знае, че вече трябваше да преустанови

бясното препускане. След като разполагаше с такава великолепна кобила, след като умееше да язди превъзходно, по-добре от повечето мъже, би трябвало да знае също, че ще убие коня си, ако не му даде почивка. Само че какво знаеше той за нея? Може би за нея бе толкова важно да избяга от него, че бе готова да рискува коня си? Но защо? Те се бяха озовали в пуста местност, далеч от всички населени места, на десетки мили и от западния, и от източния бряг на Флорида. Редно бе тя да бъде по-загрижена за коня си.

Да, нямаше съмнение, че много скоро тя ще бъде принудена да намали скоростта, дори да спре край някой от следващите потоци, за да остави животното да утоли жаждата си.

Той скочи от седлото и коленичи край водата. Отпи от шепата си и се огледа. Нямаше никакво съмнение, че тя бе пресякла потока. Е, той може да я изчака тук, като я остави да препуска на воля, докато се убеди, че вече никой не я преследва. Тя ще разбере, че той е спрял някъде далеч назад и може би ще повярва, че преследвачът ѝ е изгубил следите ѝ, че е сложен край на дебненето.

Но не, това никога нямаше да се случи. Защото той твърдо бе решен да продължи да я преследва. Но защо? Та тя не бе нищо повече от една малка глупачка, макар доста буйна и палава. Мили Боже, нима тя не осъзнава на какъв риск излага и себе си, и коня?

Мъжът тръсна глава и ядосано стисна зъби. Отдавна не се бе чувствал толкова уморен. Нали имаше цел, имаше мисия, която трябваше да следва? Трябваше да загърби миналото. Но не можеше да си обясни защо тази глупава случка възкресяваше от спомените му отдавна забравени усещания, които смяташе за окончателно погребани в ума и в душата си.

Сега се водеше война и той нямаше право да мисли за нищо друго.

Да върви по дяволите тази лудетина...

Но все пак бе длъжен да я преследва, защото такива бяха правилата по време на война.

Пък и нямаше значение къде щеше да го отведе, защото той рано или късно щеше да я настигне.

[1] Фрайър — монах (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Тя продължи да язди дори и когато се увери, че нейният преследвач се бе отказал от гонитбата. Изчака още малко, преди да спре кобилата си. Знаеше, че беше жестоко спрямо Блейз да я напруга толкова много, едва ли не до пълно изтощение. Несправедливо бе да подлага великолепното животно на подобно изпитание. Наведе се и ласкаво потупа Блейз по потния ѝ врат.

— Добро момиче! Знаеш ли, че струваш толкова в злато, колкото тежиш? И можеш да надбягаш всичко, което ходи на четири крака, нали?

После се смълча. Съвсем бе притъмняло, а тя стоеше тук съвсем сама, наред древната индианска пътека, при това — чисто гола. Внезапно усети как тръпки я побиват от хлад и се почувства много неудобно.

На всичкото отгоре необяснимо защо беше много изнервена.

Никога не се бе чувствала толкова самотна. Е, да, разбира се, всичко беше именно защото искаше да бъде сама. Имаше нужда да остане поне за малко насаме със себе си. Съвсем сама.

Далеч, много надалеч от... от него.

Всъщност наистина ли се бе отървала от преследвача си? Огледа се припряно на всички страни, но никъде не видя нищо подозрително. Явно се бе отказал да я следва. Навярно бе изгубил следите ѝ още там, край потока. Така че...

Ако се върне назад по обраслата с треви тясна пътека, ще може да се добере до мястото, където потокът се влива в реката. Ако той все пак бе продължил да язди след нея, тя щеше да му излезе в гръб и така да се промъкне до брега, където бе оставила дрехите си. После щеше да продължи по-бързо, за да настигне групата с ранените бойци и съпровождащите ги младежи — Джейми Джонсън и останалите. Не се съмняваше, че ще ги открие — нали самата тя им бе наредила по кой път да поемат.

— Да, зная, че си ожадняла. Аз също. Естествено, ти се нуждаеш повече от мен — призна тя, докато потупваше Блейз по гривата и я пришпорваше надолу по тясната пътека. Трябваше да внимава да не попадне в засада — нямаше представа какво бе намислил непознатият преследвач, затова се озърташе на всеки пет метра. На всичкото отгоре ѝ беше студено и цялата ситуация бе нелепа, но сама си бе виновна за това. Не бе свикнала да язди гола. По едно време внезапно ѝ се стори, че зад всяко дърво надзъртат любопитни очи.

Мислено се наруга заради прекомерната си боязливост и реши да се съсредоточи изцяло върху неравностите и завоите по обратния път. Вдигна поглед нагоре към небосвода, за да се ориентира още колко часа щеше да може да вижда пътя пред себе си. Не смееше дори да си помисли какво би могло да ѝ се случи, ако замръкне насред дърветата и храстите така, както бе сега — гола и зъзнеца, самотна на гърба на уморената Блейз.

— Това бе едно от най-безразсъдните неща, които съм вършила, Блейз, макар че трябва да ти призная, че винаги съм копняла за главомайващи приключения. Само дето в мечтите си не препусках гола сред шубраци и потоци далеч от дома, а се любувах на египетските пирамиди и други световни забележителности!

Както бе решила по-рано, Тя се върна към потока, като следваше собствените си следи. Чевръсто скочи от гърба на кобилата и нагази, във водата, напи се до насита, а после поведе зажаднялото животно да утоли жаждата си. Все пак не забрави да се огледа предпазливо. Нямаше нищо... по-точно никого. След енергична езда в обратна посока, която ще продължи може би повече от половин час, тя ще успее да се върне там, където бе зарязала дрехите си и после да се опита да забрави тази смущаваща случка.

Но точно когато мислено се поздравяваше за успешното си измъкване от трескавата гонитба, тя съзря един едър кафяв кон, който препускаше към нея, възседнат от онзи янки.

Ездачът не бе поел по следите ѝ, а бе преминал направо през водата. Сега се бе снишил, почти се сливаше с лъскавия гръб на коня.

Тя извика от изненада и се втурна към Блейз, метна се отгоре ѝ, изплашена до смърт. Настани се по-удобно върху коравия гръб на кобилата...

Но с това успехите ѝ се изчерпаха.

Едрият кафяв кон се носеше като вихър към нея.

А с него и ездачът му.

Мъжът скоро я настигна и с ловкостта на цирков жокей се метна от своя кон върху нейната кобила, точно зад гърба на смаяната Тия. Тя изкрещя диво и се извъртя буйно с шеметен замах. Но се озова приклещена в силните му ръце, уморената кобила започна да преплита копита под тежестта на двамата ездаци и след секунди те се озоваха в меката трева.

— И така, госпожо, коя сте вие и каква игра сте намислили да играете с мен? — властно запита непознатият.

Тия дишаше на пресекулки, вперила изцъклен поглед в надвесения над нея мъж, сякаш го зърваше за пръв път. Имаше вид на двадесет и пет или тридесетгодишен, с пронизващи очи с лешникови очертания, които я поразиха много повече от силните му ръце, приковали нейните към земята. Косата му беше черна, гъста, но в момента бе невъобразимо разрошена. Сигурно и нейната не беше в подобро състояние. Чертите на лицето му бяха лесно запомнящи се... красиви и привлекателни. С една дума — лице, което привличаше с чистите си линии, с мъжествените скули, с добре очертаната си брадичка и гъсти вежди, с идеално правия нос. Но навярно бе прекарал години в напрегнати преживявания, които бяха оставили неизбежния си отпечатък, така че можеше да се окаже по-млад, отколкото изглеждаше. Тия не бе виждала досега мъжко лице с толкова изразително подчертана сила. Изглеждаше вбесен и дори надменен, сякаш възприемаше нейното поведение по-скоро като лична обида, отколкото като последица от глупавото ѝ решение. Едва сдържаният му гняв я накара да застане нащрек, а като се добави и нейното невероятно трудно за отбрана състояние, отчаяната жена настръхна ужасена, решена на всичко, за да се измъкне от този кошмарен капан. Когато всичко е загубено и паниката залива гърдите ни, нямаме друг изход, освен да се съпротивляваме отчаяно.

— По дяволите, кой пък сте вие и каква игра играете вие, сър? Макар че не сте нито сър, нито джентълмен! А само един нагъл янки, довялкъл се чак тук, в най-затънтения щат на Юга, нали?

— Коя си ти? — повтори той, отчетливо процеждайки думите.

Как се казваше? Мили Боже, по-скоро бе готова да умре, отколкото да му каже името си. Ами ако познаваше Иън? Разбира се,

десетки хиляди мъже се сражаваха на страната на Севера, но този проклетник бе кавалерист, също като най-големия ѝ брат. Освен това беше от Флорида, където Иън често се отбиваше. Пък и дори да не познаваше Иън, Господи, той би могъл да спомене на всички за името ѝ и тогава...

— Вие какво си въобразявате? — викна тя, побесняла от мисълта, че бе заловена. Ядът ѝ бе по-силен дори от страха. За жалост, колкото и да се озърташе, не виждаше как може да се измъкне от дяволската клопка. — Разбира се, че съм лейди Годайва. Коя друга бих могла да бъда?

Това като че ли го поразвесели за миг. На устните му се появи нещо като бегла усмивка.

— Тогава, скъпа моя лейди, каква игра играете?

Нейната игра...

Съвършено гола, беше прикована към тревата от някакъв странник. Млад, силен непознат, с ръце като от стомана и с очи на леопард. Освен това Тя се чувстваше допълнително унижена, в крайна сметка той имаше огромното предимство да бъде облечен, а тя беше съвсем гола. Косата ѝ... да, единствената ѝ защита сега бе косата ѝ, обаче оставаше още много да се желае по въпроса за нейното прикритие. Всъщност не беше ли именно това нейната игра?

— Никаква игра не играя, сър. Вие ме изплашихте и аз просто побягнах... като зарязах дори дрехите си. Ужасно се страхувам.

— Каква лъжкиня! — недоволно изрече той и златистите като на леопард очи блеснаха застрашително.

— Моля? Прощавайте, но това е чистата истина! Вашата поява откъм южния бряг на реката ме изненада, защото точно там бях оставила дрехите си.

— И вие просто се втурнахте по пътя, боса и гола, край потока, далеч от всякакво населено място?

— Аз само яздех коня си, сър.

— А откъде дойдохте?

— Как откъде? Ами... от дома си, разбира се.

— И къде се намира той?

— О, да, дойдох от...

— Да?

— Няма да издам на врага къде се намира моят дом, сър. Достатъчно е да спомена, че живея наблизко, затова яздя в околността.

— Не, това не е вярно.

Тя настръхна, съзнавайки, че няма да успее да го убеди. Отново си припомни в колко сериозно и в същото време глупаво положение се бе озовала. Цялата се разтрепери. Той явно добре схващаше, че тя се чувства крайно неудобно, което още повече я вбеси, въпреки че здравият разум ѝ подсказваше, че той най-спокойно може да я изнасили или убие, а за всичките тези злини тя трябваше да обвинява на първо място себе си, защото ако не беше постъпила толкова безразсъдно и лекомислено...

— Сър, вие очевидно сте офицер...

— При това от армията на янките, както сама споменахте.

— И като офицер от армията на федералистите, аз настоявам, сър, да се вдигнете от мен и да престанете да причинявате неудобство на една дама.

— Дама?

— Да! Трябва да ме пуснете. Веднага!

— Ами ако не съм офицер от армията на янките?

— Какво?

— Може да съм дезертър или да съм облякъл открадната униформа. Не е изключено да се укривам както от северняците, така и от южняците. Да съм някакъв отчаян тип, който преследва само скрити съкровища, който е решил да ограбва всеки, който му се изпречи на пътя, да задига злато и сребро, скъпоценности, дрехи, въобще всякакви стоки и... и най-вече — човешка плът.

Тя се смрази и го изгледа втренчено. Обхвана я ужас, усещаше се като впримчена в пипалата на октопод. Обливаха я ту ледени, ту горещи вълни. Но странно, успя да задържи погледа си върху лицето му, без да мигне. Тогава се насили да му заговори отново:

— Тогава ме убийте, и то по-скоро, за да можете да откраднете това, което сте си харесали. Говоря за кобилата ми, защото нямам други ценности.

— Нима вярвате, лейди Годайва, че някой ще ви убие, без да се възползва преди това от прелестите ви, така щедро изложени на показ?

Тя онемя от страх и се вгледа още по-напрегнато в лицето му. Не, нямаше вид на дезертър.

— Тогава направете това, което сте си наумили, само че по-бързо, или по-бавно, ако така ви се харесва, само не ме измъчвайте повече! — извика тя. — Какво по-точно искате от мен?

— Искам да разбера какъв е планът ви, госпожице... хм... Годайва. Искам да кажа, че ми се стори, че искахте да отклоните вниманието ми от нещо. Какво бе то?

— Въобще не разбирам за какво говорите! И ако наистина сте офицер...

— Нали ви споменах, че може би съм дезертър.

— Не, вие не сте дезертър, вие сте офицер от армията на янките и затова сте длъжен да спазвате офицерския кодекс на честта. Янките са известни с просташките си маниери, но все пак...

— Говорите за лоши маниери? Ако ви изнася и убия, вие, госпожо, бихте го определили само като лоши маниери?

— Вие не сте хладнокръвен убиец! — изкрещя Тя. Може би едва сега той чу вика ѝ. Тя забеляза как се стегна челюстта му, а изражението на очите му се промени. — Ако бяхте истински джентълмен...

— О, скъпа лейди Годайва, толкова съжалявам — процеди той. Отпусна хватката си, стягаща нейните китки, а после напълно освободи ръцете ѝ. Приклепна до нея, но без да я притиска повече към тревата, и скръсти ръце пред гърдите си. — Ако мислите, че ще ме засрамите, ще ви огорча, бъркате ме с някой друг. Освен това се опасявам, че нещо не е наред с тоалета ви. Доколкото си спомням, едно от основните правила за благоприличието, на което е обучена всяка лейди, е да се появява добре облечена пред непознати посетители, а освен това да бъде учтива и сдържана по време на светския разговор.

— Ще престанете ли да ме поучавате с този непоносимо саркастичен маниер? Това е жестоко от ваша страна и още повече ме притеснява...

— Стига! — сърдито я прекъсна той. Настроението му внезапно се промени. Той се надигна към нея със смръщено лице. — Да не сте си изгубили ума? С всеки изминат ден, докато трае войната, все повече дезертъри започват да скитосват по пътищата и горите, непрекъснато се увеличава броят на отчаяните мъже, чиито съдби са били съсипани от войната до такава степен, че те вече пет пари не дават за човешкия

живот или за някакви други морални ценности! Затова ми кажете, без недомлъвки: коя сте и какво, по дяволите, търсите тук?

Тя недоволено стисна зъби, защото поне пред себе си бе длъжна да признае, че този път той имаше право. Беше толкова изплашена, както може би никога досега през целия си живот.

— Да! — призна тя. — Да! Аз се опитах да отвлека вниманието ви. Но не бива да се опасявате от някаква клопка. Не става дума за преместване на войски, нито за някакъв коварен шпионаж... а само за неколцина ранени мъже, които търсят утеха и изцеление!

Той я изгледа замислено и продължително, преценявайки мислено дали може да ѝ вярва. Когато се надигна, тя се смути още повече — косата ѝ се полюшна и разри голотата ѝ. Той побърза да смъкне кавалерийския мундир от раменете си, за да я загърне. Зъбите ѝ затракаха от студ.

— Това е униформата на янките! — промърмори тя, осъзнала с болезнена яснота, че униформата бе изпрана, но от нея се носеше лекия аромат на мъжки одеколон за след бръснене, примесен със слабия мирис на кожа и тютюн. Миризи, към които отдавна бе привикнала, които изпълваха кабинета на баща ѝ или се носеха от брат ѝ, след като се завърнеше от езда.

— Искате ли да си взема мундира? — попита я той с ръце на хълбоци.

Дори и без мундир фигурата му бе силна и внушителна. По някакво чудо памучната му риза се бе запазила бяла. Под нея широките му рамене изпъкваха още по-ясно. Кожата му бе загоряла от южното слънце до тъмнокафяво и той ѝ напомняше за някого, особено с добре очертаните си скули, но тя не можа да се сети на кого ѝ приличаше.

Тя се загърна по-плътно в мундира му.

— Не, не, нямам никакво намерение да ви връщам мундира. Би трябвало да ви благодаря за любезността. Но... се надявам, че вече се убедихте, че съм невинна жертва на обстоятелствата, сър, така че се надявам да ми простите, ако поискам всеки от нас да продължи по пътя си...

— Невинна жертва? — попита той, без да прикрива недоверието си.

— Да, наистина е така! Освен това съм решила твърдо да следвам моя път...

— И накъде води той? — любопитства той.

— Аз си тръгвам — заяви тя и нетърпеливо се помръдна. — Ще си вървя по моя път, както и вие — по вашия. Вие сте янки, а аз съм южнячка. Но тъй като наоколо няма жива душа освен нас двамата, няма да се впускаме в кръвопролитни сражения, а просто всеки ще си поеме по пътя.

— Лейди Годайва! Това няма да го бъде! За нищо на света!

Тя го зяпна учудено. Отново се почувства неспокойна. Все пак успя донякъде да се окопоти, защото вдигна глава и го измери с предизвикателен поглед.

— Аз си тръгвам — хладно го осведоми Тия и се извърна, но не успя да се помръдне.

— Ако направите само една крачка към вашия кон, госпожо, аз отново ще ви поваля на земята и този път няма да ви позволя да станете.

Говореше тихо и може би затова предупреждението му не прозвуча прекалено заканително, ала тя се изплаши не на шега, че непознатият ще изпълни закана си.

Поколеба се за миг, след което се извърна с гръб към него.

— Това ли е вашето намерение? — запита го тя през рамо.

— Е, първо трябва да свършим една друга задача — да се върнем там, където сте оставили дрехите си. Все пак не желая да оставате с впечатлението, че един янки не може да бъде джентълмен.

— Дрехите ми? Добре. Ще го приема като още една проява на достойна за уважение вежливост. А после?

— После... — поколеба се той.

— Да! — нетърпеливо настоя Тия. — После какво?

— Ами после... е, ще видим — простичко отвърна той. Тя отново се обърна към Блейз, но в следващия миг трепна, усетила отпускането на ръката му на рамото си.

— О, не, моя скъпа лейди Годайва — успокои я той.

Тия се изви, за да го погледне в очите. Нейните се бяха разширили от едва сдържаното безпокойство.

— Нали ми казахте, че ще се върнем по обратния път. Аз просто исках да погаля коня си...

— Не, ще яздите заедно с мен — нареди ѝ той и я обърна към себе си, за да нагласи по-стегнато на раменете мундира, който ѝ бе

доста широк. — Не искам да ви оставя сама на изкушението отново да препускате гола сред храстите и дърветата. Съвсем сама.

— Но...

Нищо не успя да постигне с опита си да протестира. Ръцете му се обвиха около талията ѝ. Вдигна я във въздуха и я постави върху седлото на едрия си кон, сетне се метна зад нея със същата ловкост, която вече ѝ бе направила впечатление, и пое поводите. Младата жена усещаше гърдите му, долепени към гърба си. Не можеше да помръдне, понеже ръцете му я бяха обхванали плътно от всички страни. Това отново я ядоса, ала в същото време така се чувстваше в безопасност. Което още повече я разгневи. Но точно сега не само не можеше да се съпротивлява, нещо повече — въобще не можеше да се отмести от прегръдката му. А когато конят му потегли, нещата се влошиха още повече. В продължение на много минути Тя бе принудена да споделя тази почти интимна поза с някакъв странник, когото само допреди час въобще не бе зървала. Досега всъщност тя никога не бе яздила така обгърнатата от мъжки ръце — нито с баща си, нито с някой от братята си.

— Конят ми...

— Кобилата ще ни следва — увери я той.

— Не бе нужно да правите това — промърмори тя, като се опитваше гласът ѝ да не прозвучи съвсем отчаяно. — Аз не съм заплаха за вас...

— Грешите. Вие сте много опасна — и за мен, и за самата себе си. Всъщност може би именно това е вашето скрито намерение.

— Но...

— Вие бяхте излезли с група войници, познах ли, госпожо? Според собственото ви признание.

— Да, но...

— Вие сте достатъчно дръзка, за да подмамите един войник сред тази безлюдна местност с вашите... доста разголени прелести. Освен това не е нужно да прибъгвате до лъжи, за да се измъкнете от затруднението, в което се озовахте. Така че аз продължавам да си задавам въпроса коя сте вие. Какво ви е подтикнало да жертвате младостта си в тази война, в която участват предимно мъже? Кажете ми как се казвате.

— Не мисля, че е необходимо да го узнаете.

— Аз пък мисля точно обратното!

— Да не би да възнамерявате да ме подложите на някое от ония нечовешки мъчения, с които се славят янките?

— Възнамерявам да постигна само едно — да се добера до истината.

— Тогава си потърсете сам всички обяснения и престанете с вашите игри. Какво смятате да правите, когато се върнем до мястото, където оставих дрехите си?

— Мисля, че ще е най-добре да престанете с участието си в тази война. Това не е занимание за жени. Затова ще бъдете под моя закрила. А аз ще се погрижа да узная нещо повече за вас. Може би в Сейнт Огъстин ще намеря хора, които ще се зарадват да се запознаят с лейди Годайва.

— Не! — възпротиви се ужасената жена. Сейнт Огъстин я познаваха много от местните жители, с някои от тях знаеше от години, а още по-известен бе най-големият ѝ брат. Не, за нищо на света няма да му позволи да я заведе в Сейнт Огъстин. О, Господи, ако Иън научи за...

Не ѝ се мислеше дори как щеше да реагира Иън. Ами баща ѝ, ами майка ѝ...

— Трябва да ме оставите да си отида.

— Не.

— Но...

— Вече ви казах, че ще останете под моя надзор, докато не ви предам на градските власти. Всъщност трябва да ми благодарите, малка глупачке, че се грижа за вас! Ако продължавате все така, ще бъдете изнасилена или дори убита. Искрено се надявам, че баща ви е здравомислещ човек, истински южняк, който ще грабне една пръчка и здравата ще ви наложи по голото тяло, така че друг път да не си и помисляте да вършите подобни глупости.

Тя сведе глава. Баща ѝ имаше дяволски избухлив характер, но никога не бе вдигал ръка срещу някое от децата си. Как ли ще реагира, ако узнае за последния подвиг на немирната си дъщеря? Не, тя не се страхуваше, че той ще приложи насилие спрямо нея. По-скоро се боеше, че ще го разочарова. Тя винаги го бе обожавала, беше му се възхищавала и се бе гордяла с него, както и с майка си. Тя си бе съвсем нормално дете, припомни си Тия, макар че понякога беше прекалено

буйна и непокорна. През последните години обаче се бе радвала на вниманието на цялото си семейство — всички я обичаха и ѝ прощаваха краткотрайните увлечения. От своя страна тя се стараяше да не огорчава родителите си, да не дава поводи да се срамуват от нея. Всеки член на нейното семейство бе поел по своя път, като дори се бяха насърчавали взаимно при този труден избор. Баща ѝ никога не бе обвинявал другите в предателство, макар че самият той често бе заклеймяван като такъв, задето отказваше да подкрепи отделянето на Флорида от Съюза.

— Не мислите ли, че вече ме смъмрихте достатъчно и заради баща ми?

— Не мисля.

— Нали правя само това, което ми наредите.

— А аз правя това, което съм длъжен да направя.

— Значи аз трябва да се разкайвам и да ви бъда безкрайно благодарна, така ли? Е, понеже вие сте прекалено нахален, аз няма да ви се извиня! — внезапно обяви тя и отметна коса назад. — В моята група имаше ранени мъже, които нямаше да оживеят, ако ги бяхте завлекли чак до Сейнт Огъстин!

— О, не се безпокойте, ще открия групата — увери я той с тон, който я накара да се смръзне от ужас.

Тя поклати глава. Косата ѝ го погъделичка по носа и той кихна.

— Ако не възразявате... — започна той.

— Възразявам, разбира се! Трябва да оставите онези хора на спокойствие. Те са просто деца, прекалено млади, за да бъдат призовавани на военна служба, не разбирате ли? Но сега толкова много бойци са убити и положението на Юга е толкова отчайващо, че се налага под бойните знамена да бъдат свиквани даже невръстни хлапаци. Не останаха мъже дори за местните милиции... — Младата жена млъкна, понеже внезапно осъзна, че издаваше пред един северняк тайни за окаяното положение в южняшките щати. — Е, разбира се, войските ще се върнат, след като приключат с действията си по фронтовете на север, където са струпани почти всички сили както на Севера, така и на Юга... където, разбира се, има хиляди от нашите войници...

— Госпожо, нито вие, нито аз сме глупаци, така че да престанем с тези празни приказки.

— Не бива да посягате на онези момчета! И най-добре ще е да ме оставите да си вървя сама. Ако се опитате да ме задържите, все ще намеря как да избягам, така да знаете! Дори мога да ви убия, ако се наложи...

— Много ви благодаря. Май стигнахме мястото, откъдето започна нашето запознанство. Погледнете, онази купчина там не са ли вашите дрехи?

Да, те се бяха върнали там, откъдето бе започнало преследването. Където тя се прояви като лекомислена глупачка, пожелала да се изкъпе, за да отмие от тялото си следите от праха и кръвта...

Да, дрехите ѝ наистина бяха тук, изсушени от следобедното слънце.

Той скочи пъргаво от седлото и ѝ протегна ръка. Тя се поколеба, но все пак прие ръката му. Той я задържа за миг и я попита:

— И все пак, как е истинското ви име, Годайва?

— Наричайте ме просто Годайва.

— Е, все ще успея да го откроя.

— Така ли? А какво е вашето име, сър? По-добре ще е да ми го кажете, за да мога завинаги да го запомня и да го свързвам в паметта си с невероятната коравосърдечност на нахлулите в родината ни янки.

Той се опита да се усмихне безгрижно, но всъщност скръцна със зъби.

— Е, ако вие ще си останете Годайва, тогава наричайте ме Похитителя на Годайва, мадам. Между другото аз не съм нашественик.

— Хвана я през кръста и ѝ помогна да слезе на тревата. — А сега, госпожо, ако ми позволите... — заяви той с лек поклон и безупречно учтив маниер. После отиде до купчината с дрехите ѝ, приклепна и започна да рови сред тях. Беше се обърнал с гръб към нея. Жалко, че нямаше какво да запрати в гърба му. После ѝ хрумна да побегне, но вече бе разбрала колко бърз е този мъж. Освен това си искаше дрехите.

Той най-после се обърна и без да бърза, пристъпи към нея. Нетърпелива, Тя се хвърли напред, сграбчи дрехите си и го запита предизвикателно:

— Имате ли нещо против?

— Всъщност имам — усмихна се той. — Достатъчно е само да се обърна за малко с гръб към вас, за да побегнете. Предполагам, че

вече сте обмислили бягството си, но за ваше щастие, скъпа Годайва, надявам се, че този път разумът ви е надделял над лекомислието.

— Един истински джентълмен винаги би се обърнал...

— Правилата за джентълмени не са валидни тук, след като ме подмавихте в гората, при това съвсем не в благоприлично за една млада дама облекло.

Тя се обърна с гръб към него, смъкна мундира от раменете си и бързо се облече. После се обърна към него изчервена, а той се засмя развеселено.

— И сега какво следва, сър? — попита тя.

— Ще си взема мундира. — Приблужи към нея, взря се в очите ѝ, после протегна ръка и вдигна дрехата от земята.

Застана пред нея и се наметна. Очите му не се отделяха от нейните.

— А сега? — отново попита тя.

— Ще тръгнем по тази пътека.

Тя поклати глава.

— Не искам да попаднете по следите на моите ранени. Мога да ви се закълна, че те са напълно безопасни като противници...

— Ще видим.

— Ако решите да ги преследвате, те ще се почувстват задължени да приемат сражението.

— Госпожо, мога да ви уверя, че...

— Не разбирате ли, че те са съвсем млади и неопитни! Те още вярват, че честта ги задължава да отиват на бой на живот и смърт. Всички мъже сте еднакви! Въобразявате си, че сте длъжни да загинете геройски в битка с врага! Моля ви...

Едва сега осъзна, че в увлечението си неволно го бе докоснала по ръката. Усети коравите му мускули, изпъкнали под тънката риза. Той бе изключително стегнат, кален, в отлична форма. Истински мъж, който няма да се остави лесно да го победят. Тя се запита дали непознатият офицер командва някой от полковете на северняците, или си бе спечелил този висок чин благодарение на дръзки атаки в тила на врага.

Вгледа се в ръката си, отпусната върху неговата. Погледите им се кръстосаха и тя побърза да отдръпне своята ръка. Не искаше да го докосва. Не ѝ се искаше да гледа на него като на силен, покоряващ и

неотразим мъж, който е способен да се окаже изключително опасен противник.

Усети, че се бе изчервила, докато го оглеждаше и преценяваше.

— Те не бива да умират — прошепна тя. — Честно казано, това няма да бъде честна битка, а безмилостно изстребване на деца.

— Вие не можете да си представите колко деца загинаха през тази война.

— Но...

— Аз нямам никакво намерение да ви причинявам страдания. Затова, Годайва, ще трябва да дойдете с мен, за да разследваме двамата заедно тази загадка.

Обърна се и се насочи към конете. Докато го проследяваше с поглед, обърканата жена още повече се изплаши от неговата стаена сила и непреклонна решителност. Точно в този миг Тя си спомни, че в джоба на полата си беше пъкнала малък пистолет „Смит и Уесън“. Използва това, че той още бе с гръб към нея, за да бръкне в джоба си, да напипа пистолета, да го стисне здраво с двете си ръце и да го измъкне оттам. Бе решила да се прицели в гърба му.

— Сър!

Той рязко се обърна и мигом застина, щом видя оръжието в ръцете ѝ.

— А сега... сега вие ще ми се подчинявате и ще следвате пътя, който аз ще ви посоча. Ще бъдете мой пленник. — Тази мисъл я въодушеви и тя насочи дулото право към сърцето му, но щом го приближи, очите ѝ се присвиха. Пристъпваше съвсем бавно. — Някога чували ли сте за Андерсънвил? — тихо запита Тя.

— Разбира се, че съм чувал.

— Кажете си последната молитва, боецо — процеди тя, — защото скоро ще се озовете там.

— Не мисля, че ще стане така — хладнокръвно я опроверга той.

— Защо? Нали ви казах, че ще ви застрелям?

— Ще го направите ли?

— Нима се съмнявате?

Присвитите му златисти очи я пронизаха като остри кинжали.

— Не ви познавам достатъчно, за да разбера какво сте способна да извършите в следващия миг. Видях ви да яздите гола сред гората.

Така че може да се окажете способна и да ме застреляте най-хладнокръвно от упор.

— Не ме изкушавайте да го сторя! — предупреди го тя.

Той я изгледа втренчено, после глухо добави:

— Вече се стъмва. Трябва да вървим. — Обърна се и спокойно се отправи към коня си.

— Стойте на място, глупак такъв! Вие сте мой пленник! Стрелям много добре, а от толкова близо е невъзможно да пропусна.

Но той не ѝ обърна внимание. Тия гневно стисна зъби. Все пак не искаше да го застреля. Разбира се, той бе враг, ала нали бе човек като всички останали. Не можеше да го застреля, но тогава той щеше да ѝ се изплъзне.

— Спрете! Не се шегувам! Той пак не ѝ се подчини.

Тогава Тия Маккензи натисна спуська. Искаше да стреля в земята до краката му. Обаче изстрел не последва.

Тейлър се обърна и я изгледа през рамо с присмехулно свити вежди.

— Да не мислите, че ще ви оставя да стоите с насочен към гърдите ми зареден пистолет? — попита я той.

— Но... но как... — заговори тя и едва тогава разбра, че той е намерил пистолета в джоба на полата ѝ, когато се бе навел, за да прибере дрехите ѝ... да, тогава той бе с гръб към нея. А сега...

Лицето ѝ пребледня като платно, когато той направи първата крачка към нея. Обърна се и побягна.

Не бе изминала и три метра, когато светът се завъртя пред очите ѝ и тя отново се строполи на тревата. Той се метна отгоре ѝ и я притисна под себе си. Тия не можеше дори да си поеме дъх. Усещаше единствено изгарящия му поглед, впит в лицето си.

— Повярвайте ми, лейди — тихо промълви мъжът. — От този миг насетне вие сте моя.

ГЛАВА 3

— Ваша ли? О, не, дълбоко се заблуждавате! — отвърна тя с леден тон. — Аз не съм ваша, нито пък на юнионистите. Не принадлежа на никой мъж, щат или правителство. Аз не съм нечия собственост...

— Така както никой мъж или жена не може да бъде нечия собственост — тихо я прекъсна той.

Тя затаи дъх, разбрала, че той намеква за робството над чернокожите, защитавано от южните щати. Вероятно предполагаше, че тя, като южнячка, е за запазване на съществуващото положение в Юга.

Разбира се, тя не бе длъжна да му обяснява, нито я вълнуваше особено какво си мислеше този непознат янки за нея, за нейните идеали, морални принципи или за причините, ръководещи нейното поведение. Но все пак се почувства задължена да реагира на думите му:

— Най-учтиво ви моля да ме освободите, сър. Не принадлежа на никой мъж и аз не притежавам никакви хора — жени или деца. Нито пък членовете на семейството ми.

— Но коя сте вие? Кое е вашето семейство? Кажете ми само това и аз галантно ще ви помогна да се изправите на крака.

Тя сви устни и го изгледа втренчено.

— Мога да почакам — добави той.

Тя се усмихна студено.

— Добре. И аз мога да чакам. Обаче нямам никакво желание да поощрявам опитите ви на всяка цена да се държите „галантно“ с мен.

— Е, добре. Щом е така, не ни остава нищо друго, освен и двамата да почакаме.

За неин ужас той се изтегна на тревата до нея, но продължи да я притиска към земята. Вбесена, тя се опита да се освободи, но скоро разбра, че не може да надделее в неравностойната борба с много по-силния от нея мъж.

Междувременно той продължаваше да я наблюдава невъзмутимо. Не откъсваше лешниковите си очи от нея. Тия отново усети странно потръпване, както при предишните мигове, когато погледите им се кръстосваха. Имаше предчувствието, че той знае нещо за нея, но го пази в тайна. Освен това тя през цялото време се опитваше отчаяно да не допусне сближаване между тях.

— Катрин — излъга тя. — Името ми е Катрин Мур.

На пръв поглед отговорът ѝ като че ли го задоволи. Той се надигна и ѝ подаде ръката си с галантността, която ѝ бе обещал. Но тя, разбира се, не пое предложената ѝ мъжка десница. Може би се държеше детински, но не желаше да рискува, като приема дори най-незначителната му подкрепа. Младата жена предпочете да се надигне сама, без да го изпуска от очи.

— А сега какво ще правим?

— Ще яздим.

— Но моят кон...

— Той ще ни следва.

Тя поклати глава.

— Вие сте ненужно жесток към вашия прекрасен жребец, янки. Не е разумно да го претоварвате с двама ездачи...

— Вие не тежите много — увери я той с леко пренебрежителна нотка, което за миг я накара да съжалява, че е толкова дребна на ръст.

Всички останали в тяхното семейство бяха високи, особено братята ѝ. Дори и майка ѝ беше с една глава по-висока от нея. На Тия ѝ се прииска да изглеждаше по-внушителна.

— Вие се заблуждавате... — започна тя, ала той веднага я прекъсна:

— Предпочитам да замълчите, госпожо!

— Не съм длъжна да...

— Много лесно мога да ви запуша устата.

Тия яростно стисна зъби и сърдито кръстоса ръце пред гърдите си.

— Би трябвало да благодарите на съдбата, янки, че успяхте да измъкнете куршумите от пистолета ми. Защото за един смъртоносен изстрел не се изисква мъжка сила!

— Ще го приема като приятелско предупреждение. А сега ще млъкна и аз, за да играем играта като равноправни партньори — отсеке

той.

Сетне ѝ хвърли един изпитателен поглед и добави няколко успокояващи думи с чувствително по-кротък тон. Може би в неговите очи тя изглеждаше доста уплашена. Само че най-лошото бе в това, че тя също го осъзнаваше. Не искаше последната дума да бъде негова, нито да се подчинява на заповедта му да мълчи през целия път.

Но засега не ѝ оставаше друг изход, освен мълчаливо да го следи с поглед.

Така изтекоха няколко мъчителни за нея минути. Тя си помисли, че най-плашещото в сегашната нелепа ситуация — заплахата за живота ѝ — беше неговата необяснима способност да открива следите на преследваните от него хора. Той вече бе открил следите на групата, макар че твърде рядко се взираше в отпечатъците от стъпките или проверяваше за пречупени клонки и стъпкани цветя покрай пътеката. Набързо прекоси гористия участък, после се върна при коня си и се настани на седлото зад нея, след което спокойно потегли напред. Въпреки че му бе отнело доста време да я проследи и залови, както и да се върне при нейните дрехи, Тия не се съмняваше, че този непознат ще успее да настигне групата. Питаше се само дали това ще стане преди или след като ранените и охраняващите ги младежи стигнат до стария изоставен индиански бивак.

С всяка измината минута тя все повече се уверяваше, че той рано или късно щеше да попадне на скривалището на ранените войници. Това бе ясно като бял ден.

— Вие би трябвало да се задоволите само с мен и да ме отведете в някой затвор — внезапно му заяви тя. — Аз съм прочутата Годайва. Хиляди хора съм погубила, десетки кораби съм потопила под водата, аз — е, заедно с генерал Лий и с благословения Стоунуол, докато той още бе жив, и с помощта на още неколцина пълководци — успях да поддържам боеспособен духа на южняците. Аз успях да...

— ...успяхте да спечелите публиката в театъра? — сухо я прекъсна той.

Тия прехапа устни и сведе поглед. Някога майка ѝ бе мечтала да стане актриса. Било е много отдавна, преди да се запознае със съпруга си. Може би Тия не бе наследила колорита на майка си, но все пак притежаваше някакъв талант за драматични роли, включително и способността да лъже хладнокръвно.

— Пак ви предупреждавам — аз съм доста опасно създание. Трябва да ми вържете ръцете, ако искате да сте спокоен. Ако пък изчакате съвсем да се стъмни, може да се случат ужасни неща. Аз дори не съм човешко същество. Мога да се преобразявам. Аз...

— Заслонът е ето там, пред нас. Мисля, че вашите хора са потърсили убежище там — равнодушно отбеляза той.

— И какво ще правите с моите ранени бойци? — нетърпеливо го запита тя.

— Нека да видим що за хора са — отвърна той.

— Но те са само едни неопитни юноши!

— Може би да, а може би не.

— Но...

— Явно имате навик за всичко да лъжете.

— Сега не лъжа!

— Е, да, вие просто отбягвате да говорите истината, нали така, Катрин?

Произнесе името ѝ с едва прикрита насмешка. Като че ли знаеше, че тя го бе излъгала и за името си.

— Предупредих, че при първата удобна възможност ще ви застрелям. Няма да ви позволя да причините зло на онези хлапаци.

— Ако онези хлапаци са такива, каквито ми ги описвате, те няма да представляват опасност за мен.

— Но ако не се окаже точно така, вие ще загинете начаса!

— Не мисля така.

Не ѝ бе нужно да го гледа в очите, за да усети как огненият му поглед я пронизва. Тия отново се зачуди дали пък не я познава отнякъде. За себе си бе сигурна, че никога не го е виждала. И все пак ѝ напомняше за някого, само че не се сещаше за кого.

— Помислете за това — бих могла да ви отведа към някоя клопка — предупреди го младата жена с тих, но леко зловец тон.

— Вече обмислих тази опасност, само че не ми се вярва да ме водите накъдето и да било в момента — лениво отвърна той, с нотки на характерното провлечено южняшко наречие.

Това я накара да бъде нащрек — макар че се сражаваше на страната на северняците, може би бе роден и отрасъл на юг.

Тия се извърна, за да може да вижда поне част от лицето му.

— Вие да не сте предател?

— Аз съм верен на моите убеждения и затова се смятам за честен и почтен мъж. Питам се само докъде се простират вашите понятия за чест.

Тя отново се обърна напред. Започваше да се мръква. Макар че отлично познаваше цялата местност, в този измамлив полуздрач и тя би могла да обърка пътя. Все пак той се оказа прав — вече приближаваха стария заслон на индианците, скрит между дърветата.

— Какво си мислите, че ще успеете да направите? Да се втурнете там, да ритнете силно вратата и да застреляте от упор половин дузина хора? — отчаяно възкликна Тия. — Ако разберат, че ги преследвате, те също ще открият огън по вас.

— Няма, ако вие успеете да ги успокоите — рече той.

— Какво? Как така ще ги спра?

— Защото искате те да оцелеят.

— Шансовете се...

— ...се свеждат до това някой от вашите „хлупаци“ да ме простреля, преди аз да успея да ги натръшкам всичките на земята. — Думите не прозвучаха като самохвалство, а като констатация на неоспорими факти.

Той дръпна поводите и спря жребеца на пътеката точно пред завоя, зад който се намираше заслонът. Тази скромна постройка бе изградена и после изоставена преди много години, по време на войните със семинолите, когато индианците от Флорида са обитавали колиби, издигани с колове и дивечови кожи, преди да се научат, че прекалено честото преместване заради настъпленията на белоликите изисква да се ограничават само до най-скромно ограждане и поставяне на сламени покриви.

Оттогава постройката се използваше доста често, защото наоколо нямаше къде другаде да се подслоняват пътниците. Бе любимо скривалище на влюбените двойки, ловците и рибарите също обичаха да се отбиват тук. Но си оставаше известно само на местните жители.

Или поне тя така си мислеше.

— Е, Годайва? — закачливо подхвана той.

— Оставете ме на мира. Аз ще ги предупредя да не стрелят. Освен ако вие решите да отведете моите ранени обратно в лагера на янките...

— Аз искам, Годайва, само едно — да видя твоите ранени.

Трудно ѝ бе да повярва на думите му. Пушката му не само че изглеждаше опасна — тя бе смъртоносно оръжие, особено в ръцете на опитен стрелец като този разузнавач на янките, способно доста бързо да „натръшка“ младежите и ранените на земята, както той се бе изразил.

— Тогава нека да отида и да ги предупредя.

Този път той пръв скочи от седлото. Тия побърза да скръсти ръце пред гърдите си, за да му покаже, че не желае помощ, за да слезе от жребеца.

Сега обаче той изобщо не ѝ предложи помощта си. Тя се озърна и преди да скочи на тревата, срещна странните му златисти очи. Твърдят му поглед я убеди, че той отлично съзнаваше, че тя се бе засегнала от отказа му да ѝ подаде ръка на слизане от седлото.

— Можеше да ми подадете ръка. Това е толкова простичък израз на вродена учтивост.

— Но вие навярно щяхте да се изплюете върху нея. Хайде, време е да видим вашите хора. Повикайте един от тях и му кажете да остави оръжието на земята.

Тя пристъпи към заслона, но не посмя да надникне вътре. Инстинктът я предупреди, че непознатият янки си разбираше от работата и ако се опитат да хитруват, нищо не можеше да спаси нито нея, нито момчетата.

— Джейми! Джейми Джонсън! — извика тя. — Тук е... — За малко да издаде името си, но за щастие се усети навреме. — Аз съм! Моля те, излез навън!

Старата олющена врата се откряна и на прага се появи Джейми Джонсън, понесъл на ръце ранения Енфийлд. Тия се зарадва, като видя, че младежът се заозърта предпазливо, макар че моментът никак бе от радостните.

— Госпожице Т... — понечи да заговори Джейми.

— Не говори повече! — изкрещя му Тия. — Сред нас има враг, само че той се закле да ни остави на мира, ако не го мамим. Пусни пушката си на земята. Кажи и на останалите да оставят оръжията си.

— Но, госпожице Т...

— Джейми, ако ти е мил животът, за Бога, Джейми, направи каквото ти казах! — замоли го тя. — Хвърлете пушките.

— По дяволите, Джейми! — извика някой от вътрешността на хижата. — Аз не държа оръжие. Само се опитвам да спра кръвотечението на Стюарт, за да не издъхне в ръцете ми!

Това можеше да е лъжа, но можеше и да е истина. Обаче непознатият янки като че ли действаше по инстинкт — той заобиколи Тия и надникна вътре, с ръце, опрени на двата колта на колана си, с пушката в дясната си ръка.

Лесно щеше да се справи с момчетата...

Тия бе сигурна, че е достатъчно само да се завърти с двата колта в ръце и да ги засипе с куршуми.

Затова побърза да влезе след него.

Оказа се, че Трей Маккормик не бе излъгал. Осемнадесетгодишният младеж стоеше край Стюарт Адейр — единия от двамата ранени, положен на дървен нар, и оправяше превръзката на бедрото му. Хадли Блейк, вторият ранен войник, мина покрай тях накуцвайки и опря глава о седлото, окачено в ъгъла на тънещата в прах хижа. Гили Шенли, третият от младежите, търсеше в ъглите пръчка, за да направи нещо като турникет за крака на Стюарт.

— Хайде, момчета, излезте и ме оставете да видя какво може да се направи — заповяда им Тейлър. Младежите застинаха, вперили въпросителни погледи в него.

— Хайде, излизайте! — нареди им той този път с по-строг тон.

Те се подчиниха.

Тия едва не извика, когато видя как Тейлър хвана окървавения крак на Стюарт. Той вдигна очи към нея.

— Хайде, лейди Годайва, сигурно разбирате нещо от превързване на рани. Донесете някакви кърпи, а после ще му поставим турникет...

— Не мога да намеря подходяща пръчка — оплака се Гили.

— Ами излез навън и откърши някой клон. Хайде, момко, какъвто си як, сигурно можеш да изтръгнеш цял бор заедно с корените!

Гили послуша съвета му. Тия веднага разкъса ризата си, радостна, че непознатият янки се съгласи да помогне на горкия Стюарт, но унижена, че той им нареждаше какво да правят. По дяволите, тя си знаеше работата и ако той не се бе заел да я преследва, сега нямаше да се озоват в толкова трудно положение. За щастие Тия

успя да спре кървенето. Беше помагала на брат си още от началото на войната и знаеше всичко за лекуването на ранени войници.

Обаче трябваше да признае, че непознатият янки действаше много по-чевръсто. Само за секунди той нагласи турникета. После ѝ обясни как да го махне, когато раната започне да зараства. Тия се зарадва, че го бе оставила да ръководи, както и че бе успяла да се съдържи и да не го засипва с хапливи забележки. Трябваше да се спаси човешки живот и всичко останало беше без значение.

— Редник Гили, това ли е името ти? — запита севернякът.

— Редник Гили Шенли, сър! — отвърна русокосият младеж с едва наболи мустаци и козирува отривисто, което подразни Тия.

— Трябва да отидеш до потока и да донесеш повече мъх от крайречните камъни. Ще го оставиш ето там и ще приготвиш лапа за раната, за да заздравее по-бързо.

— Слушам, сър.

— Ще ми трябват и горски гъби, от онези с черните шапчици. Разбираш ли за какво говоря?

— Аз ще отида — обади се Тия. — Знам точно какво е нужно...

— Не, той ще отиде — нареди севернякът и я изгледа строго.

— А ти наемаш ли се да направиш няколко шева?

В джоба си тя носеше игла и малко от хирургическите конци, които си бе набавила от братовчед си Джеръм Маккензи, един от малцината, които бяха успели да преодолеят блокадата. Извади конците, за миг огледа иглата, притеснена, че не може да я обгори. После видя как севернякът измъкна от джоба си кибрит и запали една клечка.

Тия обгори на пламъка върха на иглата, за да я стерилизира, после вкара конца и много внимателно започна да шие раната на младия войник на светлината на кибритените клечки, които Тейлър палеше една след друга.

Усети как той зорко следи движенията на ръцете ѝ. Когато свърши, Тия уморено вдигна очи и за пръв път съзря в лешниковите му очи искрици на възхищение.

— Отлично свършена работа — похвали я той.

— Имам доста опит — глухо отвърна тя.

— През цялата война само във Флорида ли сте били?

— Да, и мога да ви уверя, че никога не са ни липсвали ранени или болни войници и офицери.

— Не предполагам, че в такова затънтено място дреме подобен самороден талант. Докато ви гледах, си мислех колко полезна бихте била на бойното поле, където при истински трагичните битки десетки хиляди мъже могат да издъхнат само за един ден.

— Не зная дали бих била полезна другаде — сви рамене Тия. — Всичко, което съм научила, го дължа на... — Тя прехапа устни и се поколеба — не искаше той да научава повече за нея.

— Научи го от брат си, който е най-добрият полеви хирург във Флорида! — гръмко се намеси Трей Маккормик.

Севернякът се подсмихна, без да извърща поглед от нея:

— Най-добрият хирург ли? И кой е той, редник?

— Не му казвай, Трей! Не искам този мъж да знае истинското ми име, нито имената на братята ми. Не искам брат ми да...

— Или вие самата? — прекъсна я севернякът.

— Не искам брат ми да бъде изложен на някаква опасност! — довърши Тия вместо него.

— Но госпожице Т...

— Трей!

— Слушам, госпожице.

Севернякът не продължи да настоява да узнае името ѝ, но тя продължаваше да се чувства неловко. Усещаше, че той я изучава напрегнато и може би бе разбрал за нея повече неща, отколкото ѝ се искаше.

— А сега какво ще правим? — попита го тя.

— Ще почакаме Гили да се върне.

— Аз сама мога да поставя турникет. Знам за лекуването чрез лапи от мъх и плесен колкото и лекарите.

— Дори повече от тях, предполагам — отбеляза той.

— Вие самият да не би да сте лекар?

Той поклати глава, но тя забеляза леко колебание у него. Тогава разбра, че той също се старее да не се издава.

— В миналото ми се е случвало да шия рани.

— Какво?

— Нищо особено. И аз като вас съм се учил от практиката.

Гили се върна задъхан, но торбата му беше пълна с мъх и гъби.

— Сега трябва да се намачкат — започна севернякът.

— Да, така се прави. Нека аз да се заема с това. Оставете ме да приготвя и турникета — рече Тия. — Гили, ела да ми помагаш. После ще изнесем всичко навън. Сега ми донеси торбата си.

Гили изпълни нарежданията ѝ. Коленичи до нея и ѝ помогна да преместят един дънер, за да се използва като маса.

— Гили, не се озъртай, докато ти говоря.

— Да не се озъртам ли?

— Гили, ние ще му подготвим една изненада.

— Ще го изненадаме ли? Но той ще си отмъсти.

— Гили! Той е офицер от армията на янките. Да знаеш, че не е дошъл тук да ни учи на полева хирургия.

— Но, Тия, той току-що спаси живота на Стюарт.

— Да, и аз съм му много благодарна за това, макар че ако не бяхме се отдалечили толкова, Стюарт можеше да няма нужда от тези шевове. Работата е там, Гили, че не можем да го оставим да си тръгне оттук, макар и под претекст, че ще доведе помощ, защото ще докара тук неприятелски войници.

— Янките...

— Да, сега те са навред във Флорида, Гили! Решили са, че представляваме опасност за тях, и искат да се справят с нас. Струпали са войски в северните части на щата, на запад от Джаксънвил и Сейнт Огъстин. Знаем, че са решили да настъпят насам. Повярвай ми, Гили, ако той си тръгне оттук, може да доведе подкрепления!

— Ами как да го спрем?

— Ще измислим нещо, ще го изненадаме!

— Видяхте ли как е въоръжен?

— Да, разбира се, и съм сигурна, че умее добре да си служи с оръжието. Затова трябва да отвлечем вниманието му и ти да го нападнеш отзад. Това е единственият ни шанс.

— Вие искате да го застрелям в гръб? Не мисля, че това е воинска постъпка, госпожице Тия. Това е хладнокръвно убийство. Все още има такива неща като чест и доблест на този свят и няма значение кой печели и кой губи войната. Аз искам да съм честен пред себе си.

Тя се вгледа в младежа, който като че ли много добре осъзнаваше какво е разумно и какво не в тази заплетена ситуация.

— Да, разбирам. Аз наистина не исках да те превърна в хладнокръвен убиец, макар че ако се замислиш, всяко сражение е масово убийство. Не се налага да го убиваш. Само трябва да го изненадаш и да го повалиш на земята. Ще го оставим тук вързан, а ние веднага ще тръгнем на запад и когато стигнем в лагера на нашите войски, за ранените ще има повече надежда да оцелеят!

— Да го оставим тук вързан? Но тук е пълно с бандити, госпожице Тия!

— Не се съмнявам, че ще успее да се отвърже. Само се моля да се забави повече.

— А как ще отклоним вниманието му?

— И аз не знам! — уморено призна тя. — Но ти трябва да си готов да действаш, като ти дам знак. Когато се открие благоприятна възможност, предупреди Джейми и Трей.

— Госпожице Тия, ние вече можем да носим Хадли с нас, но ако се опитаме да местим и Стюарт, страхувам се, че раната му отново ще се разкървави.

— Имаме ли достатъчно храна?

— Какво?

— Храна, редник, нещо за ядене!

Гили унило поклати глава.

— Първо искате от мен да го застрелям. А сега искате да го каните на вечеря, така ли, госпожице Тия?

Тя въздъхна, окончателно загубила търпение. До гуша ѝ дойде да се разправя с тези хлапета!

— Просто се опитвам да спечеля време.

— Ние и без това изгубихме доста време тук. Готов ли е турникетът?

Тя погледна мъха и гъбите. Припомни си колко лесно се бе справила с лечебните процедури. Напоследък ранените бяха толкова много, че тя се бе научила да върши всичките процедури механично.

Мъхът и гъбите сега представляваха безформена маса, готова да бъде наложена като лапа върху раната на Стюарт, след което оставаше само превръзката около бедрото на ранения войник.

— Хайде, да вървим. О, да, забравих, че сме длъжни да го поканим на вечеря. Нали целта ни е да спечелим време?

Тия взе приготвената лапа и влезе в заслона. Гили я последва. Вътре севернякът, заедно с Трей и Джейми, се суетеше около ранения войник, за да облекчи страданията му. От време на време мъжете се преместваха до другия нар, където лежеше Хадли Блейк. От джоба на мундира си севернякът измъкна малката си плоска бутилка с уиски. Сега промиваше с уискито ранената ръка на Хадли.

Макар че Тейлър въобще не се обърна, Тия разбра, че той ги бе чул, когато двамата с Гили влязоха. Продължаваше да разглежда раната на Хадли.

— Вашият брат е дяволски добър хирург, ако той е лекувал ръката на Хадли.

— Той го лекуваше.

— Този младеж е можел да изгуби ръката си.

— Брат ми е много добър в спасяването на крайници — промърмори тя. В гласа ѝ се долавяше искрена гордост от брат ѝ.

Севернякът се изправи.

— Готова ли е лапата?

— Ето я.

— Подайте ми я и идете при другия ранен. Сигурен съм, че знаете как да му помогнете.

Тия го изгледа замислено, после се приближи до нара на Стюарт, който се мяташе неспокойно.

Стюарт беше съвсем млад, може би петнадесет-шестнадесетгодишен — най-малкият от групата младежи, припомни си тя и отметна черния кичур от челото му.

— Помогни ми, Трей.

Трей веднага се приближи към нея.

— Мислите ли, че малко уиски ще помогне? — попита тя северняка.

— Разбира се. — Той пристъпи напред и провери с пръст здравината на шевовете. Стюарт Адейр простена и отново се присви. Но все пак цветът на лицето му сега бе по-здрав.

В полеви условия уискито често се оказваше най-подходящото подръчно средство за почистване на раните. Брат ѝ Джулиан бе споделял с нея, че раните, почистени с уиски, често заздравявали много по-бързо. Тия почисти раната и без да се бави, постави лапата, след което се зае да бинтова крака на Стюарт.

— Ето там има малко сено. Можете да го подложите под гърба му, за да лежи на меко — предложи севернякът.

Те двамата преместиха ранения войник, като внимаваха да не му причинят нови страдания. Когато Стюарт най-после се унесе в дълбок сън, Трей попита:

— Мислите ли, че Стюарт ще се възстанови?

— Много е важно дали има желание за живот в него, момче — обясни му севернякът. — Да, вярвам, че отново ще успеем да го изправим на крака.

— Кой иска да хапне от вареното със сухарите? — предложи Гили. — Янки, вие сте добре дошъл на нашата скромна трапеза.

— Добре, но аз мога да помогна за омекването на коравите сухари. Ще донеса вода от потока. Ще взема тези двете котелки, но по-добре ще е да ги нося на дръжката на метлата, като кобилица. Подай ми дръжката, синко.

Гили се наведе и взе счупената дървена дръжка на метла, за да я подаде на Тейлър, който веднага излезе от хижата, без да се притеснява, че за малко остана с гръб към младежите. Понеже още не беше удобен моментът за нападение в гръб, Тия само кимна към Трей и също излезе навън.

Тейлър отиде до потока и се надвеси над водата.

— По дяволите... о, извинете, госпожице Тия. Какво, за Бога, си е наумил той? — попита Джейми.

— Не зная... — промърмори Тия и отново се почувства неудобно, докато гледаше замислено към вражеския офицер. Искаше й се да отгатне какво таи в сърцето си, за да може да го разбере.

Внезапно той се стрелна, бърз като светкавица. Измъкна една мятаща се риба, набучена на острия край на счупената дървена дръжка.

— Браво, чудесно, по дяволите, много сте добър! — извика въодушевено Джейми. — Ох, прощавайте, госпожице Тия...

— Престани да се извиняваш за всяка ругатня! — сопна му се Тия и въздъхна уморено. — По време на война всичко се променя.

— Да, госпожице, съжалявам. Ще отида да събера дърва за огъня.

— Не, почакай... — смутено промълви Тия. Не искаше никакви подаръци от този странен мъж, който се държеше по-скоро като

приятел, отколкото като враг.

* * *

Ала повече не можеха да чакат. Не бяха се хранили от почти две денонощия, а освен това от два месеца не бяха яли до насита. Огънят бе стъкнат набързо и пламъците му озариха скромната вътрешност на хижата. Гили беше много опитен в приготвянето на това, което той наричаше „варено със сухари“ — всъщност това си бе постна чорба, с повече накиснати сухари, но се използваше мазнината от бекона, изяден сутринта на закуска. Севернякът и този път помогна на огладнелите младежи, като измъкна от торбата си, окачена за седлото на жребеца му, доста едър къс пушен бекон, а освен това Гили добави и рибата. Севернякът имаше и кафе в запасите си, а за десерт наля по няколко капки уиски във всяка чаша с кафе. За искрено огорчение на Тия след около час, когато луната се надигна на небосклона, младежите вече гледаха този янки с неприкрито обожание.

Тя отиде до потока под претекст да помогне на Джейми за измиването на канчетата, но всъщност искаше да размени с него няколко думи насаме.

— Не забравяй, че той е северняк — наш враг, при това много опасен. Предупреди останалите да внимават с него.

— Да, госпожице Тия, но нали казахте, че трябва да печелим време. Мисля, че успяхме. Трей и Гили сега са в хижата, за да вечерят заедно с Блейк и Стюарт. Това ще им даде сили да се движат, когато настъпи подходящият момент, нали така?

Тя кимна в знак на съгласие.

— Ще се опитаме да поспим. Засега той не дава признаци, че се кани да заминава оттук. Но не забравяй, Джейми — той е наш враг.

— Няма да забравя, госпожице.

— Утре рано, преди разсъмване...

— Да?

— Ще го накарам да ме придружи до потока. А вие ще ни последвате. Аз ще се постарая да отвлека вниманието му. Тогава вие ще се появите и ще го изненадате. Но ще трябва да действате много бързо и много решително. Ще се справите ли?

— Аз може да съм доста млад, но никога не забравям задълженията си.

— Добре.

Те се върнаха при останалите.

Високият янки остана сам край огъня, с металната чаша в ръка, загледан в догарящите въглени. Отстрани фигурата му изглеждаше доста внушителна в стегнатия кавалерийски мундир.

Тия отново бе обзета от странното чувство, че той отлично съзнава какво са замислили те. Нали виждаше и чуваше всичко около себе си, нали притежаваше загадъчно изострен усет за предусещане на изненадите?

Когато те приближиха до огъня, той се обърна към тях. Цветът на очите му удивително напомняше на бляскавите пламъци. На Тия ѝ се стори, че долавя нещо заплашително в искрите, озаряващи зениците му.

Джейми заговори и я откъсна от унеса:

— Ще отида да видя как са нашите ранени и ако трябва, ще ги завия с одеялата.

— Добре ще сториш, боецо — насърчи го севернякът.

Джейми се отдалечи, пристъпвайки предпазливо. Така Тия отново остана сама с този странен янки. Усети как погледът му с онези пронизващи пламеннозлатисти очи остана прикован в нея, придружен от лека усмивка на устните му.

— Може би е по-добре да се опитате да побегнете към лагера на вашите войски? — предположи той.

— Може би.

— Аха, но сте решили да не ме изпускате от поглед.

— Може би.

— Тогава защо имате вид на подплашена птичка, готова всеки миг да изхвъркне от кафеза? Кажете, но честно: боите ли се от мен, Годайва?

— Не.

— Само че сърцето ви бие с хиляда удара в минута, нали? Достатъчно е само да ви погледне човек в лицето, толкова е напрегнато...

— Да не си въобразявате, че ме познавате толкова добре!

— Да, познавам всеки сантиметър от вас.

Сърцето ѝ може би наистина биеше с хиляда удара в минута. При все това тя отметна косата си с привидно безгрижие.

— Ще ви бъда много признателна, ако престанете да ми напомняте за конфузното положение, в което неволно се бях озовала.

— Нямахте да ви го напомням, ако можех да го забравя — отвърна той все така с усмивка.

Но Тия не бе сигурна дали най-после е сериозен, или просто му харесва да я дразни.

Той посочи към дънера:

— Седнете, Годайва.

Тя го изгледа неспокойно. Искаше ѝ се само едно — да му пожелае лека нощ и да побегне към заслона, където щеше да се чувства в безопасност, обкръжена от младежите.

Той усети, че тя се колебае, и се усмихна насърчително:

— Бъдете по-смела, по-дръзка! И не се страхувайте да поемате рискове. Смелост, Годайва!

— Няма никакъв риск за мен да съм близо до вас! — възрази му тя, макар че това бе лъжа, защото внезапно...

Внезапно младата жена се почувства толкова застрашена, както никога досега в живота си.

ГЛАВА 4

— Кафе с няколко капки уиски? — попита севернякът. — Щях да ви предложа още преди малко, но реших, че сигурно ще ми откажете.

— Е, това би било напълно естествено, сър — рече тя, — аз съм доста внимателна с непознати, особено ако непознатият е враг.

— Аха, отново заговорихте като надменна южняшка красавица — подразни я той.

— Не, сър, така може да говори само една измъчена от войната жена, научена да бъде бдителна, въпреки че е още млада и може би не притежава достатъчно жизнен опит. Да не би да сте си въобразявали, че ще успеете да ми замаете главата с вашето уиски?

— Да ви накарам да се напиете? Само с няколко капки уиски? — Тия не бе сигурна дали трябваше да се почувства засегната от развеселения блясък в очите му. — Това е невъзможно. Имам чувството, че макар да сте добре възпитана лейди, все пак вие сте добре запозната с уискито и другите спиртни напитки.

Костваше ѝ доста усилия, за да се престори, че не обръща внимание на саркастичния му тон.

— Добре. Ще пия от кафето, дори и да е добавена в него солидна доза уиски. Вие сте прав — наистина съм свикнала с уискито и другите алкохолни напитки.

Той ѝ наля от кафето и добави в него щедра доза уиски. Тя пое чашата, без да откъсва поглед от него.

— И така... ще останете ли тук за през нощта? — попита го тя.

— Да.

— Ами ако ние се опитаме да ви прережем гърлото, като заспите?

— Няма да успеете.

— Защо?

— Защото ще чуя, когато се приближите към мен. И ще ви понижа още с първия куршум толкова бързо, че няма да има време дори да извикате за помощ.

Тия потръпна от заканителната нотка в тона му, сви се изплашено и едва не разля кафето от канчето, преди да отпие от горещата течност. Мислено се помоли той да не бе забелязал притеснението ѝ.

Севернякът внезапно се доближи плътно до нея, изгледа я втренчено и настойчиво запита:

— Да не би именно ти, Годайва, да се готвиш да ми прережеш гърлото?

— Не — побърза да отрече тя, ала отговорът ѝ прозвуча доста неубедително.

Смутена, младата жена отпи доста голяма глътка от горещото кафе. Течността я опари и тя едва не се задави. Взря се отново в него, после поклати глава. Притесняваше я прекалената им близост, както и странното чувство, че някак си за почваше да го опознава. Неволно се загледа в ръцете му, в белезите по дланите му, в изчистените очертания на грижливо изрязаните му нокти. Преглътна с усилие. Какво не би дала, за да не е толкова напрегната в този миг и да не гледа на него като на човек, който неволно печели симпатиите ѝ. Но най-странното бе, че той нито за миг не я изпускаше от погледа си.

— Защо останахте тук? Защо не продължихте по пътя си?

Той сви рамене, без да се отдръпва от нея.

— Имам свои причини, за да остана тук.

— Вече имахте възможност да се уверите с очите си, че тук ние сме само една малобройна група младежи, сред които има и ранени. Освен това моите момчета са много, много изтощени — добави Тия с въздишка.

— Тогава трябва да им осигурите почивка — предложи ѝ той. — Това преди всичко се отнася за вас. Ето, настанете се на тази постеля край огъня, така ще ви бъде по-топло, нощта се очертава приятна. Хладно е наистина, но огънят ще ни стопли. Звездите са особено красиви в такава прохладна и ясна, безлунна нощ. Тъкмо време да си отдъхне човек.

— Да си отдъхна? — неспокойно го прекъсна Тия. — С човек като вас до себе си? По-скоро бих се отпуснала да поспя в съседство с някоя гърмяща змия.

— О, Годайва — разсмя се мъжът. — Ако питате мен, вашият език е доста по-хаплив от моя.

— Но...

— Кажете ми, лейди, досега направих ли дори най-незнаен опит да ви нараня? Макар че имах доста възможности, нали така?

Тя притвори очи, зачервена от срам.

— Ето, елате тук, отпуснете главата си на края на седлото се завийте с това одеяло. — Той стана и ѝ посочи къде да се стани. — Под одеялото има борови игли, омекнали от дъждовете. А над вас като завивка ще блещука обсипаният със звезди небосвод. Каква по-романтична гледка?

Севернякът остави седлото, чула на коня и навитото на руло армейско одеяло край проснатия до огъня дънер. Тя с изненада установи, че непознатият янки бе добре подготвен за нощуване на открито.

След толкова изнурителния ден, наситен с драматични изживявания, младата жена наистина се нуждаеше от сън.

— Като ви гледам, имам чувството, че приготвяте тази постеля за себе си — любезно отбеляза тя.

— Лейди Годайва, всичко е готово за вашата почивка. Но...

— Ще позволите ли на един неприятелски офицер да прояви малко кураж и да заспи спокойно във ваше присъствие?

Тя отново се изчерви и веднага потърси в погледа му доказателство, че той не я подозира в коварни замисли.

— Чудесно, значи ще ползвам вашата постеля. Но ако...

— Какво ако? — нетърпеливо я прекъсна той. — Ако ви предлагам леглото си, това ще означава, че тайно в себе си копнея да легнете именно в моето легло, така ли? Можете да ми имате пълно доверие — въобще нямам подобни намерения.

— Чудесно! — възкликна тя. Извърна се и направи няколко крачки, настани се на мястото, което той ѝ бе посочил, зави се с неговото одеяло и затвори очи, след което добави тихо: — Благодаря ви.

— За мен е удоволствие, Годайва.

Но не я докосна, макар че бе толкова близо до нея. Тя го чу как той отново се излегна до дънера и макар че не посмя да отвори очи, Тя знаеше, че дори в този спокоен миг той продължава замислено да съзерцава играта на пламъците.

Дали няма да заспи непробудно, запита се тя. А може дори да захърка. Тогава ще е сигурна, че той спи дълбоко, и ще може да го изненада.

Не. Тя бе сигурна, че ако го нападне през нощта, сред непрогледния мрак, няма да се размине без трупове. При това нищо не ѝ гарантираше, че именно той ще умре пръв.

Но дали на сутринта положението ще бъде по-благоприятно за осъществяването на нейната цел?

Може би, ако успее да изиграе ролята на изкусна прелъстителка. И ако той в края на краищата се улови на тази въдица...

Тя беше толкова изтощена и изнервена, че дълго не можа да заспи. Притесняваше я мисълта, че той бе тук, на броени метри от постелята ѝ. Присъствието му много я смущаваше — тя не можеше да си спомни някой друг човек досега да ѝ бе въздействал толкова силно.

Странно, но този вражески офицер ѝ вдъхваше известна сигурност, че няма да бъде нападната през нощта от някакви непознати, трети лица, например скитащи бандити, мародери или други подобни. Тази мисъл за малко я поуспокои и тя се изпъна като котка, после се настани по-удобно в импровизираната постеля. Беше доста хладно — тази година зимата във Флорида бе подранила. Въздухът бе опияняващо свеж, ала доста студен. Но постелята ѝ бе топла или поне така ѝ се стори, понеже тя бе намръзнала, а седлото и одеялото я закриляха от студа. Полубудна, полузаспала, Тя Маккензи с труд удържаше клепачите си да не се затворят. Като в просъница пред нея се мержелееха гаснещите въглени в огъня. Чувстваше се крайно изтощена, все повече ѝ се доспиваше, може би заради уискито, което бе изпила с кафето...

Светът се замъгли пред погледа ѝ. Но все още усещаше присъствието му. Странно защо се запита в просъница каква е причината той да ухае така приятно. Може би заради това, че миришеше само на сапун и чиста вода, на кожа и на нещо неопределено, но някак си мъжко. И все пак защо ѝ се струваше, че го познава отнякъде? Защо не можеше да се отърси от впечатлението, че знае нещо за него, ала сега не може да си го припомни...

Отговорът обаче ѝ убягваше. Клепачите ѝ все повече се притваряха. Принудена бе поради волята на съдбата тази нощ да му се довери изцяло. Кое то обаче нямаше да ѝ попречи на сутринта да

откаже да му се отблагодари по подобаващ начин, защото възнамеряваше да го нападне.

Сетне ѝ бе по-лесно да заспи, но по-късно се събуди, трепереща от студ.

Сигурно огънят съвсем е загаснал, помисли си младата жена.

Още сънена, Тия полека се надигна и видя, че той вече бе станал и стъкваше огъня.

Той я чу, долови помръдването ѝ, знаеше, че е будна.

— Студено ли ви е?

— Не, не много.

— О, да, студено ви е, защо не си го признаете?

Пристъпи към нея. Почти безшумно приседна край постелята ѝ с присъщата си подвижност и гъвкавост, преди тя да успее да разбере какви бяха намеренията му. Тя се опита да помръдне, да протестира по някакъв начин, но той здраво стисна ръката ѝ.

— Нямам за цел да ви нараня, Годайва! Повярвайте ми, а твърдоглава дивачке. Само се опитвам да ви стопля.

— Не искам да ме топли един враг.

— Никой ли не ви е казвал, Годайва, че не винаги постъпваме така, както ни се иска?

— Не!

— Е, тогава е крайно време някой да ви научи на тази полезна житейска истина. А сега легнете и се опитайте пак да заспите.

Тия гневно стисна зъби. Изглежда, пак бе подценила силата на ръцете му, които стискаха нейните като в менгеме. Затвори очи, неспособна дори да протестира. Тия с огорчение осъзна, че почти няма надежда на сутринта да успее да го подмами да я придружи към потока и да се опита да флиртува с него там, така че той да забрави да пази гърба си.

Очертаваше се мъчителна нощ за нея, нямаше да може да намери покой и утеха.

Обаче накрая не издържа и заспа. При това спа непробудно. На сутринта се събуди и с очарование установи, че слънцето приятно огрява тревата наоколо, а птиците радостно чуруликат сред клоните.

Светът, помисли си младата жена, е доста странен. Навред се води безмилостна война. Хората се дебнат и избиват като подивели. А птиците продължават да пеят обичайните си утринни песни, зимата

наближава и вятърът е толкова освежаващ. Нима е възможно да се събудиш сутрин и да повярваш, че войната никога не е избухвала...

Когато се събуди, веднага усети присъствието му. Той беше съвсем близо до нея, както ѝ бе обещал. В съня си тя се бе свила на кълбо, после явно се бе обърнала, защото се събуди сгушена край него. Нима бе използвала този вражески офицер, макар и неосъзнато, за да се стопли, като се притиска към него? Цяла нощ бе спала допряна до един мъж, до един странник, който ѝ бе напълно непознат.

Очите му бяха отворени и насочени към лицето ѝ. Тя се убеди, че той не я бе излъгал — нямаше как да бъде изненадан, защото се сепваше и заставаше нащрек от най-лекия шум. Та тя не бе направила нищо, само бе отворила очи и се бе огледала предпазливо. Нима само с това го бе събудила?

Или той е бил буден преди нея?

След кратък размисъл Тя реши, че това е по-вероятно.

Бил е буден и е лежал край нея, без да посмее да помръдне. Защо? За да не я безпокои? Или е искал да изучава чертите на лицето ѝ на спокойствие? Какъвто и да бе отговорът, едно бе сигурно — те лежаха съвсем близо, оставаше само да сплетат ръце в интимна прегръдка.

Младата жена побърза да се отдръпне от него, забравила за миг всичките си намерения да го подмами, да го съблазни, за да го вкара в капан. Побърза да стане, за да се отдалечи от него. Затича се към потока.

Сърцето ѝ биеше учестено, до пръсване. Отново я обляха горещи вълни, след което ръцете ѝ започнаха да се вледеняват от уплаха.

Водата в потока бълбукаше неуморно. Навред се вдигаха ситни водни пръски, заливащи крайречните камъни, тук-там се стрелкаха ослепителните отблясъци на отразените слънчеви лъчи.

Тя се спря на брега и се отпусна на колене. Написка лицето си, при което намокри дрехите си, затова разтвори деколтето си. Водата беше чудесна, толкова бистра. Тя продължи да се плиска до забрава. Загребваше вода с пълни шепи и плакнеше лицето си, шията си. После бръкна в широкия джоб на полата си и измъкна най-ценното си притежание — четка за зъби от конски косъм. Вече бе доста поизносена, но нали се водеше война — нямаше място за лукс.

За щастие приближаваше Коледа. Едно от най-блажените преживявания посред бушуващата гражданска война беше възможността да се прибере у дома в Симарон, където майка ѝ ще ѝ подари за Коледа нова четка за зъби.

— Имам сода за хляб — чу тя гласа му.

Тя се вцепени. Той я бе последвал до потока. Кога бе успял?

Дали са се събудили момчетата? Дали ще дойдат навреме, ако тя сега успее да отвлече вниманието му?

Макар че в края на краищата това сега нямаше кой знае какво значение, помисли си тя, щом осъзна за какво ѝ говореше той.

Сода за хляб! Това бе голям лукс, рядка стока, използвана за почистване на зъбите, особено за Тия, понеже тя постоянно беше в движение.

Младата жена енергично се изправи и се обърна с лице към него. Той се приближи към нея, извади малка кожена торбичка от джоба на мундира си и ѝ я подаде. Изглеждаше развеселен. Тя прие подаръка и отново коленичи край брега на потока. С наслада прокара върха на езика по зъбите си, така грижливо почистени, както отдавна не ѝ се бе случвало.

Когато пак се изправи и извърна към него, готова да му благодари, Тия видя, че Треј и Гили са се скрили зад боровете. Побърза да сведе очи и припряно навлажни устните си. Приблжи се съвсем малко към него. Той ухаеше на сапун и кожа, което никак не ѝ се стори отблъскващо. Младата жена докосна мундира му, отлично съзнаваща, че деколтето ѝ е предизвикателно разтворено. Надяваше се да изглежда съблазнително. Погледна го в очите, преди да го заговори:

— Благодаря ви. Мислех си, че сте най-ужасният човек на този свят, някакво чудовище или нещо подобно. Но с изненада открих, че сте много загрижен за хората около вас. Не се уморявате да сторите всичко, което е по силите ви, за тяхното изцеление, за тяхно добро. Не зная каква всъщност е целта ви, защо не си тръгвате оттук, но...

— Ами, добре, продължавайте.

Той явно я предизвикваше. Явно не бе толкова лесно да бъде съблазнен.

Тя прехапа устни.

— Но вие наистина не сте чудовище.

— Мога ли да бъда сигурен, че още утре няма да промените преценката си за мен? Всички ние изглеждаме доста различни в очите на другите, нали е така? Може пък наистина да се окажа чудовище, звяр или нещо подобно.

— Е, вече ви казах какво мисля за вас.

— Да, не съм забравил думите ви.

Тя му предложи това, което смяташе за неотразима усмивка.

— Тази нощ съм спала до вас.

Той не преставаше да я следи с напрегнат поглед, но нейните подканващи усмивки и опити за флиртуване като че ли не постигаха ефекта, на който тя се надяваше.

Ръката му стисна нейната, когато тя се опита да го погали по гърдите. Той бе толкова висок, че бе принуден да я гледа отгоре. Тя пое ръката му и я притегли към устните си, леко я целуна и я поведе надолу към гърдите си. Бе фина и приятна ръката, с дълги пръсти, макар да имаше мазоли по дланта. А когато докосна кожата й...

Тя с изненада откри, че допирът му я възбуди едва ли не мигновено. Някаква непозната сгряваща вълна сякаш премина през нея. Почувства се сгорещена, после вледенена от вълнение, с прималели нозе.

— Никога не съм вярвала, че сте чудовище — едва чуто промълви младата жена.

— Така ли?

Тя бавно поклати глава, после се надигна на пръсти, за да се доближи още и още към него. Видя пламъка в очите му. Главата му се склони към нейната. Усети натиска му върху устните си, отново се възпламени цялата, особено от докосването на езика му, от неописуемо завладяващото еротично усещане...

Внезапно като че ли някакъв вихър я понесе и завъртя и тя за секунди се озова зад гърба му. Изведнъж той измъкна колта от колана си и го насочи към Трей и Гили, които изневиделица се бяха втурнали към него, като в същото време я предпазваше с тялото си.

— Не ме принуждавайте да застрелям тези глупави хлапета — предупреди я той със стихнал тон.

Те се вцепениха засрамени, сведоха погледи към земята, после смутено се спогледаха и вдигнаха очи към Тия.

— Не стреляйте по тях! — изкрещя тя. — Те няма да ви наранят, нито...

— Няма да ме наранят ли? Само ще ми пуснат по един куршум в гърба, така ли? — рязко я прекъсна вбесеният мъж.

— Не, това трябваше да бъде...

— Глупости, та те можеха и вас да застрелят! — гневно отсече той.

Тя усети как ръката му се впи в китката ѝ.

— Не, сър. Ние въобще нямахме намерение да стреляме по вас. Това би било подло убийство. Не искахме това, сър — плахо се намеси Гили.

Може би севернякът му повярва, защото го запита с нескрито любопитство:

— А какъв точно бе планът ви, редник?

Трей неспокойно започна да пристъпва от крак на крак.

— Не, сър, никой нямаше да стреля по вас.

— Върнете се в хижата — посъветва ги севернякът.

Те бяха съвсем неопитни младежи, но понеже бяха възпитавани за достойни джентълмени, изчакаха потвърждението на Тия, вперили изплашени погледи в лицето ѝ.

— Да, най-добре ще е да се върнете в хижата — кимна им тя.

— Ние наистина не искахме да ви причиним зло, сър, но пък и не можехме да допуснем тя да пострада — продължи Гили, докато се опитваше да преглътне, адамовата му ябълка неспокойно подскачаше, но въпреки това младежът намери сили и кураж да я защити.

— Имате думата ми, джентълмени, че косъм няма да падне от главата на тази лейди.

— Хайде, нали ви казах да се върнете в хижата — промърмори тя.

Опасяваше се, че ако младежите не се отдалечат, той няма да освободи ръката ѝ.

Най-после момчетата поеха по обратния път, както им беше наредено. Ако оцелеят в тази жестока война, ще станат достойни и почтени мъже, помисли си Тия. Самата тя не смееше да помръдне, дори едва-едва си поемаше дъх.

После внезапно севернякът се извърна рязко и отсече със заплашителен тон:

— Крайно време е да се приключи с тази игра.

— Какво? — изплашено възкликна тя.

— Да довършим това, което започнахме. Вие ми казахте, че... че не съм чудовище, че когато моите устни докоснаха вашите, а ръката ми... хм, пръстите ми се заеха да изследват едно прелестно кътче от вашето тяло...

— О, не, не...

Тя бе сигурна в себе си, знаеше, че не е отронила нито дума, че дори се бе опитала да протестира. А сега...

Нима се бе уплашила? Думите бяха безсилни да изразят чувствата ѝ или само бе прошепнала нещо издайнически, макар и едва чуто, само като дихание.

Не, той бе тук, до нея, от плът и кръв, а неудържимата сила, с която стискаше ръката ѝ...

Тя отново стисна устни, защото целувката му, властна и завладяваща, пареща, като че ли проникваше до най-съкровените кътчета на душата ѝ. Опря ръка в гърдите му с желание да го оттласне от себе си. Младата жена нямаше представа как той ще възприеме опита ѝ да се съпротивлява на ласките му, ако това въобще имаше някакво значение за него. А тя не вярваше, че ще успее да преодолее магнетичното обаяние на неговата прегръдка. Нито пък бе сигурна как се стигна дотам, но поне едно бе сигурно — тялото ѝ откликваше спонтанно, гърдите ѝ неусетно за нея се бяха оголили, а ръцете му ги галеха невъздържано. Беше се облегнала машинално на най-близкото дърво и вече знаеше, че докато той я обсипваше със задъхани възпламеняващи целувки, готов да погълне остатъците от разума и от честта ѝ, тя бе започнала неусетно да се плъзга по стъблото, да се свлича надолу към меката трева. А той плътно я следваше, без да я изпуска дори за миг. Той бе тук, обгърнал я в стоманените си ръце, готов да я приюти в обятията си. Трябваше да протестира, да се съпротивлява отчаяно, да сложи край на тази лудост, обсебваща сърцето ѝ, да откъсне силом устните си от неговите, да угаси пожара на страстта. Мили Боже, докъде щеше да я отведе тази полуда? Вече сама не можеше да се спре, макар да осъзнаваше, че трябва да го стори. О, Господи, няма да успее да се пребори с него, защо тогава да не опита да се спаси с бягство...

И тогава, съвсем неочаквано, той отлепи устните си от нейните.

Изправи се в цял ръст. Изгледа я пронизващо. Погледите им се срещнаха, полуразголената жена се смути още повече, изчерви се цялата и задъхано облиза устните си, подути от несдържаните му целувки. Припряно задърпа нагоре блузата си, намести се по-стабилно до ствола на дървото и остана така, изнемощяла и загледана в него.

— Какво... — ахна тя и отново навлажни устни, отчаяно търсейки подходящите думи. — Какво...

— Какво ли? Искам да кажа, че бяхте решили да ме съблазните, Годайва, нали така? И всичко бе само една преструвка, нали? Хайде, нека да не се лъжем, и двамата го знаем. Щяхте да заявите, че сте била съблазнена против волята си от един порочен янки? Хванете ръката ми и се изправете. Нямам никакво намерение да опустошавам крехката красота на една толкова прелестна и толкова невинна южняшка красавица.

Ала до слуха ѝ достигнаха само най-важните думи от неговото признание — колко прелестна и невинна я намираще той.

Обаче честта ѝ, изглежда, щеше да бъде сполетяна от участта, отредена на Юга — да бъде разбита и опустошена.

— О, стига, махнете се от мен! — извика Тия, надигна се и побърза да се скрие зад ствола на дървото. — Моите младежи ще се върнат и ще отмъстят за мен.

Той избухна в смях. Смях, който ѝ се стори непоносимо надменен и вулгарен.

— О, Годайва, не споделям надеждите ти! Момчетата си заминаха. Къде са те сега? Те отказаха да се махнат отук, докато не им обещах, че няма да ви сторя зло...

— И вие ги излъгахте!

— Не. С нищо не съм ги излъгал. Защото въобще не сте пострадала.

О, не, той дълбоко се заблуждаваше. Беше пострадала нейната гордост, нейното самоуважение, при това без надежда за изцеление!

— Вашата самонадеяност е непоносима! Махайте се от мен. Ако наистина не искате да ме нараните...

— Никога не съм имал намерение да ви наранявам, мадам, но вие сте прекалено, дори опасно ревностна в желанието си да надхитрите противника, при което сте способна да сътворите доста злини — предупреди я той. В гласа му внезапно се прокраднаха

толкова сурови и гневни нотки, че Тия прехапа устни и неволно отстъпи крачка назад. — Вие всъщност сте неразумна малка глупачка и така може да се озовете в ужасна безизходица. Да се разчита единствено на повика на сърцето може да бъде безкрайно рисковано. Вие започнахте тази игра с мен, без да знаете кой съм, без да съзнавате добре до какви злини може се стигне по време на война, водена от неудържимото желание да поразите врага...

— Аз не се опитвам да ви поразя...

— Ето че пак упорствате! Та нали ние сме от два противникови лагера. По дяволите, поне един път ме изслушайте внимателно! Опитвам се да ви дам възможност да се погрижите за собственото си добро, за оцеляването си...

— Хей, янки!

Тия замря. А той въобще не помръдна. Тогава тя се втурна да бяга с надеждата да се спаси от него.

Оказа се, че бе извикал Трей. Понесъл ранения Енфийлд на ръце, Трей напредваше сред дърветата, забързан да стигне до потока. Останал без дъх от изтощителното усилие, младежът едва успя да изрече:

— Нашите идват! Дикинсън и неговите кавалеристи, сър. Може би са към петдесетина-шестдесетина, ей там, по онзи път.

Южняците идваха насам. Начело с капитан Джонатан Дикинсън. Той и неговата кавалерия често се оказваха сред най-яроствните защитници на Флорида. Техните редици обаче се топяха с всеки изминат ден. Тия отчаяно се бе надявала да го срещне нейде по пътищата.

А сега...

Сега войската на Юга напредваше насам, за да преследва омразните янки. При тази мисъл тя потрепери.

— Трей! Ти издаде пред този янки къде се намират нашите войски, дяволите да те вземат! — яростно го прокле тя. — Той остана при нас тъкмо затова, точно това се е опитвал да разбере! Търсел е къде са се укрили нашите, а ние го заведохме право при тях!

— Не! — гневно я опроверга Трей. — Не, това не е възможно. Този янки е почтен мъж. Предупредих го, за да му дам възможност да избяга и да се спаси!

Да, но заедно с това издаде пред него къде са позициите на нашите! — Тия вече се задъхваше от ярост. Най-лошото бе, че тя имаше право. Севернякът наистина търсеше следите на войската на капитан Дикинсън, дори вече един път се бе натъкнал на тях, след което обаче ги бе изгубил. А сега този глупак Трей му бе поднесъл наготово толкова важните сведения.

— Не е необходимо да укорявате този млад войник. Аз много добре знам, че капитан Дикинсън се подвизава в този район.

— Но въпреки това търсехте следите му.

— Може би.

— А сега знаете точно къде се намира.

Той сви рамене и тя се запита дали той наистина бе дошъл тук да разузнава и да търси следите на кавалерията на южняците, или просто бе изпратен, за да проучва обстановката във Флорида. Капитан Дикинсън беше дребен, също като нея. Обаче беше забележителен воин и досега неведнъж бе обръщал в бягство войските на янките, нахлуващи във Флорида от север.

— Добре, Годайва — заяви севернякът, — вие се каните да ме прогоните оттук, но ако си тръгна, ще се лишите завинаги от моята компания. Е, струва ми се, че този момент най-сетне настъпи. Вече не се тревожа за вашата безопасност — около вас остават вашите младежи, пък и скоро ще се радвате на ескорт от доста повече войници.

— Да не би да се опитвате да намеквате, че през цялото време не сте имали друга задача, освен да се грижите за моята безопасност? — недоверчиво попита Тия.

— Годайва, сигурен съм, че вие наистина не разбирате какво всъщност става тук!

— Зная само, че в моя щат, в моята родина са нахлули врагове! — процеди тя с неприкрита омраза.

— Мисля, че е крайно време да потеглям по пътя си — заяви севернякът, после козирува към Трей, който също му отдаде чест. После Тейлър изненадващо притегли Тия към гърдите си рязко и заплашително.

— Изслушайте поне едно предупреждение — заговори й той, гневно стиснал зъби. — Предупреждение, искрено отправено от ваш доброжелател, който ще бъде безкрайно радостен, ако оцелеете телом

и духом, докато наоколо бушува тази ужасяваща война. Грижете се по-добре за себе си, Годайва, и дано вашите почтени родители южняци не узнаят за потайните пътища, по които скитори дъщеря им!

Тия надменно вирна брадичка.

— Е, мога само да благодаря на Бога, че не ги познавате и че никога няма да почерните къщата им с вашите хули по мой адрес! — осведоми го тя с презрителен тон. Странно, но ѝ се стори, че за миг гласът ѝ потрепери и хладнокръвието ѝ изневери.

— Аха! Май че най-последно докоснах най-важната струна във вашата душа, познах ли? Мила моя очарователна познайнице, загубена вдън безлюдната горска пустош... и въпреки всичко това способна да издържа на всякакви изпитания! Благородна жертва за свещената кауза на Юга! Ала бе достатъчно само да споменеш за майка си и баща си, а аз... аз може и да ги познавам, скъпа моя. О, Годайва! Бъдете по-внимателна занапред! Понякога сте тъй безразсъдна, както например когато ми се доверихте, а човек никога не знае на какъв вълк единак ще попадне в горите, излязъл на лов за разголени красавици!

С нисък поклон, изразяващ недвусмислена насмешка, той се извърна от нея.

После изчезна сред боровете.

ГЛАВА 5

15 декември.

Северна Вирджиния.

— Ама защо така говорите, сър, та нали ви казах, че това е чистата истина, кълна се в името Божие, той не е роб! Освен това ви се заклех, че съм свободна жена и такава съм била от деня, в който съм се родила!

— Слушай, чернилке, досега нито един цветнокож не е успял да избяга оттук, без да бъде преследван от десетки ловци на бегълци!

— Не искам да бъда държана като в затвор! Нито брат ми, нито жена му ще искат това! Той имаше късмет и си намери добра работа и ако аз не бях го убедила тази сутрин да тръгне с мен...

— Напусни редицата! — извика белият офицер. Лицето му се зачерви от гняв, вените на врата му усилено пулсираха.

Изпълнена с любопитство, Сидни проследи с поглед как негърката излезе напред. Този глас ѝ бе познат отнякъде... Господи, та това бе Сиси, с която Сидни се бе сближила във Вашингтон! Красива, изключително интелигентна млада негърка, която шпионираше за северняците, а освен това бе работила с Джеси Халстън — мъжа на Сидни...

Всъщност точно Сиси беше причината Сидни да се омъжи за Джеси. Сиси беше нейна довереница до онази нощ, в която бе арестувана. Така че макар и само косвено, тя бе частично отговорна за това, че Джеси се чувстваше морално задължен да се ожени за нея и след това да я измъкне от „Олд Капитъл“.

Сидни, която за пръв път в живота си не знаеше какво да предприеме, се извини и тръгна покрай редицата. Приблужи се към плешивия дежурен офицер с неприятно, тлъсто лице.

— Какъв е проблемът, сър?

Тя видя как очите на Сиси се разшириха, когато офицерът се вторачи в нея и я измери с поглед от главата до петите. Сиси знаеше, че

Сидни бе дошла да посети Брент, но не очакваше да се върне още същия ден.

— Онази чернилка там, госпожо, нещо не ми вдъхва доверие, макар че тези цветнокожи непрекъснато се опитват да спечелят симпатиите на обществото. Първо трябва да се научат да четат и пишат! — Офицерът се изплю на мръсния под.

— Тази чернилка, сър, работи за мен — глухо отбеляза Сидни.

— Така ли? — запита мъжът. — Мислех, че сте истинска южнячка, госпожице Маккензи. Нали вие сте госпожица Маккензи? Срегнах се с вас преди около година. Тогава работехте в болницата в Чимбърайзо.

— Ами да, тогава наистина работех там! — Тя се усмихна, радостна, че бяха намерили нещо общо.

— Това обаче още не означава, че харесвам чернилките, госпожице! — настойчиво повтори офицерът.

Погледите на Сидни и Сиси се срещнаха. Сидни се намръщи. Чудеше се какво бе изкушило Сиси да постъпи толкова глупаво — да напусне безопасното си жилище във Вашингтон.

— Вие не ме разбрахте. Давам честната си дума, че тя е свободна жена.

Офицерът се поколеба.

— Може би трябва да попитам полковника.

— Може би така наистина ще е по-добре! — тросна се Сидни. — Мили Боже! Най-големият ми брат ежедневно рискува живота си, като се промъква през блокадата на янките, за да поддържа Юга боеспособен, а самата аз току-що се връщам от свиждане с другия си брат, който също всеки ден рискува живота си, за да спасява нашите ранени бойци! Аз също се излагам на много опасности, сър, а вие тук ми създавате затруднения и отричате правото ми да напусна родината си, придружена от прислужницата си!

Той се изкашля смутено.

— Това е положението, госпожо. Вие се опитвате да се върнете във Вашингтон, в това прокълнато свърталище на незаконните дейности!

— Тогава, сър, повикайте началника си. Веднага! Или, обещавам ви, ще чуют за това беззаконие на най-високо ниво, чак в правителството, а също и във висшето армейско командване!

При тази заплаха офицерът за кратко онемя.

— Добре. Вие можете да отведете със себе си тази чернилка с голямата уста. Много зле говори за нея това, че не е нечия робиня — един як пердах ще ѝ затвори устата и много бързо ще я научи да си знае мястото! Но онзи мъж и жена му остават тук.

Сидни смръщи вежди и погледна към високия съсухрен негър и слабата женица до него. И двамата изглеждаха около четиридесетгодишни, но всъщност може би нямаха повече от двадесет.

— Сиси...

— Защо, госпожо, нали ви казвах, че мама издъхна веднага щом се измъкнахме от Манасас, а аз дойдох тук за Дел и жена му Джералдин! — оживено ѝ обясни Сиси.

Сиси досега не бе споделяла с нея тези подробности. Всъщност Сидни се съмняваше, че този мъж наистина е брат на Сиси. Но който и да бе, вече нямаше смисъл да се рови в роднинските им отношения. За Бога, как можа Сиси да се забърка в тази каша?

Сиси внезапно проплака жалостиво:

— Не мога да изоставя брат си, госпожо Сидни! Точно сега, толкова скоро след смъртта на мама и всичките тези страдания...

— Сър! — рязко я прекъсна Сидни, като отново се обърна към офицера. — Вече ви обясних, че тази жена е моя прислужница. Мога да поръчителствам за нея и за останалите двама — твърдо заяви тя.

Офицерът се огледа нерешително.

— Носи се слух, госпожо, че сте омъжена за някакъв янки.

— Слухът е верен. Обаче това с нищо не ме променя, нали така? Нима забравихте откъде съм родом? Казахте, че ме познавате. Аз съм помогнала на стотици ранени мъже в онази болница, сър.

— Само че сега се опитвате да прекосите фронтовата линия, за да се върнете при съпруга си в столицата на северняците. Как мога да ви имам доверие?

Сидни знаеше, че когато реши, може да бъде изключително агресивна и пробивна, стига само да го пожелаеше. Може би се дължеше на наследствените ѝ черти — тя приличаше на рода на баба си — едра и силна, с широки скули и идеално прав нос, с големи очи и добре очертани вежди. Само зелените очи беше наследила от майка си, както и самочувствието, че е упорита и пробивна, но в същото време способни да се държи възпитано.

— Длъжен сте да повярвате на думата, сър, понеже аз ви я дадох, а освен това ви обещах, че няма да направя нещо лекомислено.

— Имате ли документи?

— Разбира се, че нося всички документи, които се изискват за подобно пътуване. Пътувам по моите лични дела, по-точно заради семейния бизнес и нищо повече. Документите ми за пътуването на север са подписани от самия генерал Магий, а разрешението ми да се върна на север носи подписа на генерал Лонгстрийт, при това с вчерашна дата!

— Добре тогава, госпожо, взимайте вашите хора и преминавайте. Обаче не мога да ви обещаая, че ще бъдете в безопасност отгатък. Все още сте доста далеч от линиите на янките. После да не съжелявате!

— Зная това, сър. Благодаря ви за предупреждението. Хайде, Сиси, ела насам, заедно с Дел и Джералдин.

Тя сви рамене, вирна брадичка и пое, но бавно, много бавно. По нареждане на брат й, хирург в една полева болница, при прехода на север трябваше да използват товарния фургон. Към края на фургона беше привързана дорестата кобила на ефрейтор Рандъл. Щом стигнат до линиите на янките, Рандъл ще прибере кобилата във фургона, за да може да я върне на брат й в болницата край Ричмънд.

Сидни се помоли мислено Сиси да продължава да върви до нея с бавни, но уверени крачки, за да не се издаде. Сидни не посмя да погледне назад. Когато стигна до фургона, там я посрещна млад чернокос мъж с буйна брада, дъвчещ някакъв стрък трева.

— Ефрейтор Рандъл, на връщане ще пътувам заедно с тези две жени и онзи мъж.

Рандъл смръщи вежди.

— Тя е една от моите прислужнички. Пътува заедно с роднините си.

Рандъл надникна зад нея и замислено огледа тримата й спътници, след което изплю стръка трева.

— Нали не прехвърляте на Север роби бегълци, госпожо?

— Не, за Бога! Мога ли да ви припомня, че бях тикната в затвора, защото шпионирах в полза на Юга?

— Само проверявам, госпожо. Нали вече сте омъжена за янки.

— Така е, сър. Опитвам се да не го съдя заради неговите разбирания и се моля и той да не ме укорява за моите. — Тя се обърна

към Сиси и другите двама спътници, които плахо пристъпваха зад нея. — Качвай се във фургона и да тръгваме.

Сиси, братът и съпругата му се покатериха от задната стълба на фургона. Сидни седна до Рандъл и той размаха камшика над гърбовете на мулетата, които трябваше да теглят фургона. После ефрейторът се огледа тревожно, наведе се към Сидни и тихо прошепна:

— Добре ли познавате спътниците си?

— Сиси работеше при мъжа ми, ефрейтор — зае се да обяснява Сидни след въздишка на едва сдържано отегчение. — Всъщност именно той ме запозна със Сиси. Така тя стана моя прислужница, защото мъжът ми я препоръча. Тя е свободна още от раждането си, но се случи така, че нейният господар започна да гледа на нея като на своя собственост и я насили. — Тя се вгледа в лицето на Рандъл. — Напълно е възможно, ефрейтор, да бъдеш лоялен гражданин на Юга и в същото време да се възмущаваш от нечовешкото отношение на някои господари към техните слуги!

Рандъл се загледа в пътя пред тях, а на устните му заигра плаха усмивка.

— Госпожо Сидни, не искам да ми навлечете някоя неприятност! Никога не съм вярвал, че едно човешко същество има право да господства над себеподобните си, но не вярвам и на федералната власт, която командва живота на жителите на Вирджиния. Все пак си мисля, че ще е по-добре тези мулета да се поразмърдат, понеже онези приятели напоследък са доста разгневени от неуспехите по фронтите.

Когато приближиха до линията, зад която беше войската на янките, Рандъл слезе от капрата, погледна към нея, въздъхна и поклати глава:

— Никак не ми се иска да ви оставям сама.

— Почти стигнахме до територията, окупирана от янките.

— Да, дотук се справихме добре. Но не знам какво ще се случи, когато стигнете до техните позиции. В тази война се случва какво ли не, много хора пострадаха, а други не се държат лоялно към нито единия от двата враждуващи лагера.

— За дезертъорите ли говориш?

— Срещат се и дезертъори, и скитници... и въобще всякаква паплач — и бели, и черни. Затова трябва много да внимавате, ясно ли

е? И се движете по-бързо. Така по-скоро ще стигнете до тила на янките.

— Благодаря ви, ефрейтор Рандъл. Обещавам ви, че ще се движим колкото е възможно по-енергично.

— Направете го заради мен — отвърна Рандъл и отвърза кобилата си от задната част на фургона. После я възседна и заобиколи отпред, където Сидни вече бе поела поводите на мулетата. — И нека Бог да ви пази! — пожела ѝ той.

— И теб — усмихна му се Сидни. — И се пази, Рандъл!

— Ще внимавам. Но съжалявам, че не останахте при нас!

Може би трябваше да направя точно това, помисли си тя. Трябваше просто да остане с Брент и да му помага за ранените.

Какво я бе накарало да се върне? Един съпруг, който не желаше да я види, след като узна за интригите около техния брак?

Сидни се замисли за Коледа. Наближаваше Коледа... Тя отчаяно се нуждаеше да бъде тук, на север, в случай че той реши да се върне в дома им. Чувстваше, че ако не може да бъде лоялна към родината му, бе длъжна поне да бъде лоялна съпруга и да го чака в дома му. Защото той винаги бе вършил само онова, което смяташе за почтено — точно затова се бе оженил за нея.

Ефрейтор Рандъл за последно ѝ махна с ръка, подвижна на мулетата да потеглят и когато фургонът се заклатушка по своя път на север, обърна кобилата си и пое на юг. След като се увери, че достатъчно се бяха отдалечили по пътя, Сидни се обърна и извика на Сиси, седнала в дъното на фургона:

— Ела при мен!

„Сиси е способна да се справи с всякаква житейска ситуация“ — каза си Сидни. Негърката изглеждаше много смирена и покорна, както повечето южняшки прислужнички, но беше ненадмината, когато трябваше да обикаля и да разузнава, за да донесе на Сидни какво става наоколо. Тази дребничка, миловидна млада негърка криеше в душата си много страст и жар, ловко прикрити под спуснатите гъсти черни мигли — изпитан жест, към който винаги прибягваше, когато се налагаше да се прикрива като невинна свидетелка на събитията. Дори и сега Сиси се приближи към Сидни внимателно, много предпазливо, за да заеме мястото на капрата до господарката си.

Сиси веднага се зае да съветва Сидни как трябваше да се държи:

— Можеше да кажеш поне едно моля. — Тонът ѝ беше властен, както самата Сидни понякога си го позволяваше.

— Да, можех, но сега не съм в настроение! — Сидни припряно размаха камшика над гърбовете на мулетата и плясъкът му отекна толкова силно, че те се подплашиха и веднага ускориха ход.

Фургонът се разтресе и заскърца. Сиси изплашено ахна, а Сидни стисна зъби, още повече раздразнена от държането на Сиси.

— Много често си ми споменавала, че си познавала господари, които не само са били сдържани към робите си, но дори са си позволявали да бъдат учтиви с тях.

— Ти не си моя робиня, никога не си била, а освен това много добре знаеш, че аз никога не съм притежавала роби. Така че престани да се заяждаш с мен на дребно, и то точно сега, Сиси, когато и двете рискуваме живота си.

— Само че твоят живот никога не е бил в опасност — отбеляза Сиси.

— О, бил е, и още как! Освен ако онзи дългият, там отзад, наистина е твой брат, само че не го вярвам! Така че хайде да си говорим открито и честно: да не би те да са роби бегълци? Може би си ме подмамила да стана изменница на моята страна?

— Смяташ, че си изменила на себе си? — попита я Сиси, след като се извърна с лице към нея.

— Моята съвест, мойт морал, сърце и така нататък не са твоя работа. Ти ме използваш и сега и двете сме изложени на сериозна опасност.

— Не, Сидни, не съм те използвала. Ти сама ми предложи помощта си да измъкнем тези роби от южните щати. Разбира се, самата ти отлично знаеше, че това е забранено.

— Само когато сме в някой от южняшките щати.

Все още не сме прекосили границата! — поклати глава Сиси, след което добави по-тихо: — Да, признавам, че наистина бих те използвала! Готова съм да използвам всекиго, да сторя всичко, за да помогна за освобождаването на хората, които цял живот са били държани в робство.

— Боже мой! — ахна Сидни.

— Гърба ми ли видя? — запита Сиси.

— Не може да се каже, че всички роби са били бити толкова жестоко.

— Я погледни онези двамата! — пламна Сиси. — Приличат ли ти на галеници на съдбата? Смяташ ли, че досега са били на седмото небе от щастие?

Сидни се обърна и си помисли, че поне този път Сиси имаше право. Негърът и жена му, сгушени един в друг до стената на фургона, изглеждаха преждевременно състарени от тежкия труд в плантацията, измършавели, с угрижени и сбръчкани лица.

— Искаш ли да ти покажа белезите по гърбовете им? — довърши Сиси.

— Може би пък са си заслужили наказанията... Ако например са лъгали или крали, или...

— ...или са се опитали да избягат — прекъсна я Сиси.

— Чакай, ти май изпусках нещо. Нямах право да ме намесваш във всичко това! — настойчиво отсече Сидни. — Аз съм южнячка...

— Само че сега си жена на Джеси Халстън.

— Нима Югът трябва да върви по дяволите? Това, че живея на Север, още не означава, че...

— Е, не си въобразявай, че Северът ще остави Юга на мира.

Сидни поклати глава. Беше много раздражителна, неуверена, а от мисълта, че е недопустимо колеблива, се изнервяше още повече. Да, мили Боже, тези бедни хорица отчаяно се нуждаят от свобода. По този въпрос не може да има съмнение. Но нали тя беше поддръжница на южняците, нали беше родена във Флорида, а ето докъде бе стигнала сега — да подпомага негрите да бягат на Север! Не биваше да го прави, грешно бе да се опълчва срещу законите на родината си, срещу Американските конфедеративни щати...

Сидни не вярваше, че робството трябва да се запази. Никога не го бе подкрепяла. Освен това не бе забравила, че прислужниците на баба й често укриваха в имението избягали роби от съседните плантации. Никак не бяха малко тези бегълци, които се укриваха в най-безлюдните местности, към които водеха само пътеките на индианците, затова им викаха черните семиноли. Самите индианци, преследвани толкова много досега, упорито отказваха да подпомагат белите в опитите им да заловят избягалите роби, понякога дори с цената на живота си.

А сега всичко се промени...

Армията толкова ревностно преследваше непокорните, че се стигна дотам немало семиноли с радост да се записват доброволци във войската на Конфедерацията — щом надяваха униформата, която дълбоко в душите си искрено ненавиждаха, те се освобождаваха от задължението да поемат на запад.

Като че ли нямаше значение колцина от озлобените хора, доскоро преследващи индианците, сега бяха сменили униформите си. За повечето от семиноли и за другите червенокожи във Флорида униформата на янките беше и си остана омразен символ. Баща ѝ, братята ѝ — всички те бяха на страната на Юга. По ирония на съдбата това, в което те вярваха и за което се бореха, неочаквано за всички придоби много важно значение.

— Какво ли не съм принудена да правя, за да запазя нашето приятелство — наруши мълчанието Сидни.

— Приятелство ли? Каква съм ти аз в края на краищата, приятелка, или прислужница? — недоволно попита Сиси.

— О, Господи, пак ли започваш? Ето ме рамо до рамо с теб, нали рискувам живота си наравно с вас тримата, за да пресечем фронтовата линия, а ти продължаваш да ме ядосваш. Нека сега аз да те попитам: ти приятелка ли си ми? Не, за Бога! Нали ти бе причината да ме арестуват!

— Не съм виновна. Просто знаех, че си решила да навредиш с каквото можеш на войската на янките, последвах те и само се ослушах какво се приказва наоколо...

— И докато ме шпионираше, ме арестуваха.

— Е, за това беше виновен Джеси.

— Но благодарение на теб.

— Е, нали той се омъжи за теб, нали те измъкна от затвора? Така че в края на краищата всичко приключи добре за теб, нали?

— О, да, чудесно беше, не ще и дума! Това е формален брак, защото ние се ненавиждаме...

— Той никога не те е мразил — прекъсна я Сиси и я погледна в очите. — Ти го мразиш, защото си мислиш, че той те предаде, като те принуди да останеш тук. Държиш се като глупачка. Той позволи на брат ти да си тръгне, макар че това бе в пълен разрез със схващанията му. Като те задължи да останеш при него, той предостави много по-

добри възможности на Джеръм да избяга. Освен това те предпазваше от опасностите. Арестува те, защото бе длъжен да го стори. И въобще не вярвам, че те мрази. Мисля, че ти се намеси в тази проклета война, понеже сама не вярваш на себе си.

— Хич не ме интересува какво мислиш! — кипна Сидни. — Защото, ако искаш да знаеш...

— Сидни! — рязко я прекъсна Сиси. По лицето ѝ се четеше уплаха. — Там има някой!

Сидни млъкна и се заслуша. Нещо шаваше в храстите пред тях. Сидни усети как лицето ѝ пребледня. Досега бе възразявала на Сиси, защото ѝ бе много ядосана, и в суматохата въобще бе забравила за опасността да бъдат заловени от някой бродещ наоколо патрул на южняците.

Кой ли се спотайваше в полумрака?

Внезапно прокънтя дълбок и внушителен глас. На изплашените жени им се стори, че заговори самият Господ Бог.

— Стой! В името на Бога и Съюза, спрете фургона!

Сидни веднага дръпна поводите. Припомни си, че не само те рискуваха, но и ефрейтор Рандъл — прекалено се бе приближил до позициите на янките. На пътеката изскочи войник с пушка в ръце.

— Кои сте вие и закъде пътувате?

— Ето документите ми, сър — смутено промълви Сидни. Той пристъпи към фургона, хвърли бегъл поглед на документите на четиримата пътници и махна с ръка да продължават напред.

— Продължавайте, госпожо. Следващият патрул ще претърси фургона.

Тя му благодари и пое по пътеката.

Скоро пак ги спряха. Този път около фургона се струпаха десетина войници. От едната страна на пътя се виждаха палатки и огньовете. Край дърветата някои от войниците пиеха кафе от канчетата си, други почистваха оръжията си. Сидни се смъкна от капрата на фургона с документите в ръка и кимна на тези, които забелязаха пристигането ѝ. Струваше ѝ се, че десетки очи следят всяка нейна стъпка. Никак не ѝ бе спокойно, задето бе оставила Сиси и другите двама негри във фургона. Сега идваше най-трудното. Вече се бе уморила от дългото пътуване и главата я болеше.

Подаде документите на един сержант. Той ги прегледа, а после се взря в нея. Замисли се за нещо и отново я погледна. Сидни започна неспокойно да пристъпва от крак на крак, дори промърмори обичайните думи:

— Документите ми, сър, са съвсем редовни.

— Но името ви е Маккензи — изтъкна той. — Роднина ли сте на полковник Маккензи?

Тя нито за миг не забравяше, че вече е на територията, окупирана от янките.

„Кой полковник Маккензи?“, искаше ѝ се да попита.

Знаеше, че вероятно сержантът намеква за братовчед ѝ Иън, полковник от войската на янките. Тя се изкушаваше да му признае, че беше роднина и на Джулиан, който бе неин братовчед и брат на Иън, също полковник, само че от войската на южняците, а освен това имаше още един полковник Маккензи — Brent, хирургът, с когото съвсем наскоро се бе срещнала. Разбира се, тя не бе забравила и другия си брат, морския капитан Джеръм Маккензи, когото бе използвала, когато се опита да напусне южните щати, но само споменаването на името му пред федералистите щеше да предизвика гневна реакция, тъй като той продължаваше да нарушава блокадата, наложена от янките около пристанищата на Юга.

Дали не се опитваше да се възползва от прославените имена на своите родственици?

Тогава, разбира се, имаше още едно име — Джеси Халстън, полковник от кавалерията. Той бе единственият от мъжете, свързани с рода Маккензи, за когото би могла само да спомене и да спечели симпатиите на този дребнав офицер.

— Аз съм първа братовчедка с полковник Иън Маккензи от кавалерията на Федерацията — заяви Сидни.

Офицерът обаче само се усмихна подигравателно и тя веднага разбра, че му е ясно каква бе връзката ѝ с този полковник. Нали ставаше дума за хората от рода Маккензи, които бяха замесени в не едно бягство от прочутия затвор „Олд Капитъл“, които бяха помогнали на брат ѝ и на още няколко южняци да се промъкнат тайно на юг, като за целта не ги беше срам да се предрешат като жени от някакъв никому неизвестен дамски хор. А освен това Сидни бе помогнала на братовчед си да избяга на юг, скрит в ковчег.

Да, тя бе от рода Маккензи. Да, тя наистина бе изпратена, макар и за кратко, в затвора „Олд Капитъл“. Може би щеше да успее да завърже приятелски разговор с този мъж и да му обясни всичко. Да сподели с него, че първо се бе погрижила за Джеси в щата Вирджиния — като за тежко пострадал човек, захвърлен в затворите на Конфедерацията. Точно тогава тя бе започнала да го харесва, а той от своя страна ѝ бе помогнал да осъзнае, че тази война е трагична грешка, от която всички страдат — приятелите ѝ, братята ѝ, заедно с бащите, съпрузите и синовете на другите жени бяха задължени да се избиват по най-безмилостен начин по бойните полета.

Но след това Джеси я бе предал, дори я бе заплашил, че е повика охраната, ако тя се опита да напусне града, за да придружава брат си Джеръм. Тогава се стигна до онази сцена, която дълго време бе забавлявала граничните патрули — насред Вашингтон бяха арестували Сидни, вече станала известна като страстна привърженичка на каузата на Юга. Оказа се, че без да съзнава, тя бе предавала важни сведения и така неусетно се бе превърнала в шпионка на южняците. Бог ѝ бе свидетел, че отначало Сидни въобще не бе имала подобни намерения, а се бе забъркала в тази история по каприз на съдбата. Всичко започна от това, че Джеси, подпомаган от Сиси, която бе приютил като своя прислужница, бе надушил какви сведения предава Сидни и я беше обвинил, че шпионира за южняците. Така благодарение на Джеръм Халстън Сидни се озова зад решетките в „Олд Капитъл“. Но тя най-неочаквано намери закрила от страна на снаха си Рианон Маккензи, съпругата на Джулиан, към която се обърна с молба за помощ, защото бе изплашена, че мъжете от нейния род, известни с дързостта си, могат да стигнат дотам, че да организират въоръжено нападение на затвора, за да я освободят. Никой не можеше да предвиди с колко жертви би могла да завърши подобна авантюра. Рианон на свой ред склони да се срещне с Джеси и да го убеди да изкупи греха си пред Сидни. Така се стигна до паметния ден, в който Джеси склони да отиде на свиждане в затвора, където Сидни бе попаднала именно заради него. Имаше само един начин за нейното спасение — той да се ожени за нея и да я измъкне от преследването на военния съд благодарение на славата си като смел кавалерийски офицер с много заслуги за победоносното настъпление на войската на янките.

Дали да разкаже на този мъж за помощта, която ѝ бе оказвана? Не. Не е разумно.

— Сержант, нямате право да ме задържате само въз основа на подозрения — твърдо му заяви тя. — Моите документи са напълно изправни.

— Трябва да се върнете на територията на южняците, госпожице Маккензи.

— Госпожа Халстън! — нетърпеливо го поправи тя. Изглеждаше смешно, че тъкмо той ѝ създава подобни главоболия. И то точно сега, когато за пръв път в живота си тя стриктно спазваше всички закони. — Не помня дали ви споменах, че съпругът ми сега не е в града, защото е там, където е мястото на всеки истински патриот — на бойното поле. Ранеха го, после го хвърлиха в затвора, след което отново го ранеха, и то защото е решил да пролее кръвта си за победата на Съюза, сър. Но поради дългото му отсъствие, аз се измъчвах от самотата и накрая не издържах. Потърсих брат си. Той не е шпионин, нито е замесен в някаква незаконна дейност. Не, сър, той е хирург. Не го бях виждала много отдавна. Напуснах града с разрешението на генерал Магии. Но сега се връщам, защото тук е домът на моя съпруг, който се сражава за каузата на Севера, и именно тук ще дочакам завръщането му. Сега съм много изтощена и искам час по-скоро да се прибера в дома си. Моля ви, пуснете ме!

За нейна изненада офицерът отстъпи крачка назад, може би защото бе поразен от нейната настойчивост.

— Госпожо Халстън, мисля, че е крайно време да разберете веднъж завинаги, че нашата столица Вашингтон, окръг Колумбия, е застрашена да се превърне в гнездо на змии и шпиони. А като се има предвид, че вече е доказано колко активно вие разузнавате в полза на нашите врагове, не съм сигурен дали е разумно да ви позволяваме толкова често да прекосявате фронтовата линия. Няма значение дали в момента пренасяте или не някакви поверителни сведения...

— Не пренасям никакви тайни сведения!

— Кой са тези хора с вас? — внезапно промени темата офицерът.

— Какво?

— Питам за онези негри там.

Тя се изправи в цял ръст. Дори и сега той стърчеше с половин глава над нея, но все пак Сидни се почувства по-уверена и по-силна, за

да се пребори с този заядлив офицер.

— Тази жена е свободна и живее във Вашингтон. И напълно го заслужава, защото, за ваше сведение, тя неведнъж е вършила сериозни услуги на вас, северняците.

Той огледа Сиси с едва прикрито недоверие.

— На кого, казвате, е вършила тя услуги — на Федерацията, или на други негри?

Сидни вторачи гневен поглед в невъзмутимото лице на офицера.

— Президентът Линкълн ни учи, че най-големият ни враг е робството, нали така беше? Не се съмнявам, че онези консерватори от Юга са вбесени от тази промяна, но не вярвах, че един офицер от армията на Севера ще ме обижда само защото ме придружават освободени чернокожи!

— Вижте, госпожо Халстън, нашият град вече е претъпкан с бегълци и с освободени негри. Толкова са много, че вече няма къде да ги приютяваме.

— Това е градът на господин Линкълн и те ще останат тук. Пуснете ме да премина границата заедно с тези хора. Ако ми откажете съдействие, ще съжалявате много, извънредно много за всичките затруднения, които ми причинявате.

Офицерът обаче този път се ядоса не на шега. Изглежда я толкова гневно, че Сидни цялата потрепери.

— Не биваше да ви пускат от затвора, госпожо. Трябва ли ви обяснявам колко съжалявам за това лекомислие на нашите хора?

— Само че вече съм на свобода! — рече тя, усмихна се предизвикателно и се обърна.

— Почакайте! — извика офицерът след нея.

Сидни не разбираше какво иска той от нея — да я засипва с досадните си нравоучения или да продължи да я разпитва, за да се добере до нещо, което би я уличило в нарушение на законите. Но той допусна грешка, като се нахвърли срещу нея с толкова обидни упреци и сега тя за нищо на света нямаше да търпи подмятанията му.

Сидни рязко се обърна, втурна се назад към него и го удари силно по брадата.

— Вие не сте истински войник и не бива да го забравяте. Докато смелите мъже се сражават в битките, вие само следите отстрани техните подвизи!

— Но защо... — опита се да възрази офицерът. Лицето му се бе зачервило от ярост. Ръката му машинално търкаше червения белег от нейния удар. — Защо именно вие...

— ...защо се занимавам с бегълци от Юга? Внимавайте какво ще кажете сега, сър, за да не се налага да ви припомня, че може би сред вашите прадеди може да се открие някоя чернокожа прабаба!

Сидни се сепна от неочакваните ръкопляскания и одобрителни възгласи. Обърна се и видя група войници от армията на янките, застанали край дърветата — всички до един бяха вперили погледи в нея и искрено се забавляваха на неочакваното представление.

— Браво, госпожо, вие му показахте какво означава достойно поведение! — извика след нея един млад войник.

— И ако той дръзне да ви посегне, не се плашете, ние ще му дадем урок, който ще запомни завинаги! — обади се друг. На раменете си имаше сержантски нашивки, както и по-възрастния мъж до него, но се отличаваше с гъстите си сиви мустаци и бакенбарди, с набитата си и мускулеста фигура.

— Нима забравихте, сержант, как трябва да се разговаря с една лейди? — строго попита той.

— Тази лейди беше обвинена в шпионаж в полза на Конфедерацията! — възрази сержантът от патрула.

— Ако във Вашингтон окачваме на бесилката всички, които проявяват симпатии към Юга, в столицата ще останем само мъже. А колкото до госпожа Халстън, е, не ми се вярва повече да се занимава с дейности, насочени срещу Съюза. Даже ми се струва, че може да е помогнала на онези нещастни хора във фургона. Нали сега във Вашингтон са се приютили хиляди бежанци? Какво лошо има в това, че госпожа Халстън е довела още двама?

— Ама нали тя е съпруга на Джеси? — попита кавалеристът.

— Джеси явно е харесал тази страстна хубавица и аз мога само да подкрепя избора му. Бива си я тази лейди, нали, момчета?

Другите войници се провикнаха окуражаващо, някои дори отново заръкопляскаха. Явно добре се забавляваха и бяха останали много доволни от нейната демонстрация на смелост и самочувствие. С пламнало лице Сидни за миг се поколеба дали да не се поклони като актрисите на сцената, но в същото време много ѝ се искаше да потъне вдън земя или да побегне накъдето ѝ видят очите. Толкова често беше

упреквана, че е южнячка, толкова бе страдала заради опитите си да подпомага негрите във Вашингтон, толкова пъти бе унижавана по повод примеса на индианска кръв!

— Сержант Уолкър! — силно се провикна един офицер от артилерията, облегнат на мощния ствол на стар дъб. — Пуснете тази лейди да премине през граничната бариера.

— Лейди ли? Слушайте, сър...

— Сержант, казах ви да позволите на тази лейди да премине.

— Но...

— Веднага!

Сидни погледна в очите артилерийския офицер. Изглеждаше около петдесетгодишен, но вероятно беше доста по-млад. Косата му беше прошарена и може би това я заблуди за възрастта му. Очите му й се сториха уморени. Опита се да се усмихне в знак на признателност.

— Благодаря ви, сър.

Той й отвърна с лек поклон.

— За мен беше удоволствие, госпожо Халстън.

Сидни забърза към фургона. Щом се озова на капрата, веднага дръпна поводителите. Чувстваше се много изтощена и обърквана. Не й помогна възхитеният поглед, с който я удостои Сиси.

— Гордея се с теб — прошепна й Сиси. — Това се казва истинска бунтовничка от Юга.

— Не съм никаква бунтовничка от Юга! — ядосано извика Сидни. — Честно казано, бих искала да беше моя робиня. Тогава щях да ти съдера кожата с камшика!

Сиси избухна в толкова силен смях, че очите й се насълзиха.

— Ти ме забърка в тази недостойна контрабанда! — обвини я Сидни.

— Не, госпожо Халстън, вие само помогнахте на две човешки същества да се сдобият със свобода и така спасихте живота им. Благодаря ви от цялото си сърце. Не се съмнявам, че и Бог ще бъде доволен от тази смела постъпка. Сидни, ти си чудесна приятелка!

Сидни скептично поклати глава.

— Сиси, не искам да съм чудесна. Това, което сторих, беше грешка, дори грях, защото ти ме подмами...

— Целта винаги оправдава средствата. Макиавели го е казал.

— Откога робите започнаха да четат Макиавели? — попита я Сидни.

— Аз съм образована, Сидни. Знаеш, че образованието е по-важно от всичко?

Вперила учуден поглед в Сиси, Сидни отново заклати глава скептично.

— Стотици, дори хиляди хора нямат никакво образование. Истинските роби, онези, които цял живот са превивали гръб в плантацияте, съвсем не изглеждат като теб, Сиси! Знаеш ли как преживяват те? Тази война ще ги запрати в един опустошен свят. Ще бъдат съсипани стоцици имения, хората ще останат без покрив, а когато стихне последното сражение, хората ще си измислят нов повод, за да се избиват. Животът ще бъде ужасно тежък.

— Но нали свободата е първата стъпка към щастието?

— За какво им е на хората свобода, ако измират от глад?

— Свободата — това е да не усецаш бичът да се връзва в голия ти гръб, госпожо Сидни. Ти никога не си се опасявала, че синът или дъщеря ти могат да бъдат продадени на нов господар, дори в друг щат, и там може да не са милостиви с тях. Свободата, Сидни, е неопишимо благо. Не е зле да се замислиш за това. Ти още не си забравила затвора. Е, не мислиш ли, че свободата си заслужава дори най-скъпата цена?

Сиси умееше да говори изключително убедително.

— За Бога, Сиси, не зная какво да ти отвърна. — Сидни бавно поклати глава. — Наистина не зная.

— Аз пък зная, че още не съм ти се отблагодарила за всичко, което стори за мен и за моите хора. А когато и Джеси узнае за това...

— О, Господи, да не си посмяла да го кажеш на Джеси!

— Но...

— Не! Не ме карай да повтарям! Кълна се, че няма да позволя да ме намесваш в каквито и да било афери.

— Но ти току-що ни помогна да...

— Сиси, крайно време е да разбереш. Вече сме на територията на янките. Можеха да ни арестуват и дори да ни убият!

— Но на теб не ти липсва нито смелост, нито решителност.

— Сиси, за нищо на света не бива да го казваш на Джеси! Моля те, обещавай ми!

— Всички военни те гледат с възхищение и пред теб се от варят всички врати, Сидни, понеже си истинска красавица.

Сиси внезапно протегна ръка и докосна един кичур от дългата кестенява коса на Сидни.

— Само че имам и индианска кръв — задъхано я прекъсна Сидни, стисна зъби и отново се замисли върху обидното държане на онзи досаден сержант.

Не можеше да се отърси от горчивината. Рядко се бе засягала от хора, робуващи на предразсъдъци. Не страдаше от това, че баба ѝ бе от семинолите, защото дядо ѝ пък бе от прославения род Маккензи. Макар че родителите ѝ бяха решили да се преместят в една от най-безлюдните местности във вътрешността на Флорида, Сидни бе посещавала много балове и светски приеми, когато живееше в къщата на чичо си в Тампа, а също и в други градове в щата или в имението на майка си в Северна Каролина. Сидни не можеше да отрече, че бе отрасла в привилегирована среда, заобиколена от богатство, въпреки че имаше смесен произход. Никой не се бе осмелявал да я обижда, никой от братята или братовчедите ѝ. А сега често ѝ се случваше да чува шепот зад гърба си. Хората извъръщаха глави след нея... мъже и жени я гледаха под вежди и понякога тя с огорчение си казваше, че всичко това е заради индианската кръв във вените ѝ. Никога не се бе чувствала унижена, обект на презрителни насмешки — напротив, досега винаги бе обичана от околните и се гордееше с произхода на баба си. Но преди тази проклета война между южните и северните щати тя не се бе замесвала в толкова сложна игра, каквато понякога може да се окаже брачният живот. Дори навремето се бе закарала никога да не се омъжва и да остане саможива, но образована и духовно просветена стара мома. Или ако толкова се налага да се омъжи, мислеше си тя тогава, то би трябвало да бъде само по любов, а ако Обществото се опита да ѝ попречи да се отдаде на любовта си или ако за нещастие ѝ се падне партньор, който няма сили да се противопостави на обществото в името на любовта им, тя ще го разлюби начаса.

Но тогава тя срещна Джеси и той нито веднъж не си позволи да изрази презрение към нейния произход. Дори остана очарован, когато тя му разказа всичко за предшествениците си, само че... сега той се бе озовал на страната на врага, дори я бе предал.

Но въпреки това...

Той се бе оженил за нея, без да ѝ задава излишни въпроси. Това, което се случи между тях, нямаше нищо общо с расовите предразсъдъци, с цвета на кожата, с потеклото. Това бе само израз на противопоставянето на Севера и Юга.

— Сидни, ти си едно глупаво почти бяло дете. Може би тъкмо заради това си толкова прелестна! — обади се Сиси и поклати глава. — И все пак...

— Какво и все пак?

Сиси сви рамене, но продължи да гледа Сидни изпитателно.

— Е, знаеш, че сред белите се срещат хора, които на бърза ръка обявяват някого за чернокож, независимо че кожата му не е съвсем черна. Говоря ти за мулати, на които само някой прапрадядо е бил негър. Или прапрабаба му е била негърка. Нали знаеш, нали разбираш със сърцето си, че се срещат стотици роби, в чиито вени тече кръв, наследена от белите господарите на техните предшественици? А знаеш ли, госпожо Сидни, колко много от белите гледат на хората с примес на индианска кръв като на презрени същества, също като негрите, въпреки че този примес от друга раса може да е съвсем незначителен?

— Сиси, не можеш само заради примеса на индианска кръв в мен да ми влезеш под кожата и да ме превърнеш в бунтар като онази Хариет Бичър Стоу, която написа „Чичо Томовата колиба“ и разбунни както северните, така и южните щати.

Сиси отново поклати глава.

— Сидни, нямам намерение да променям каквото и да било у теб. Искам само да проумееш, че светът може да бъде много жестоко и тежко място за живеене.

— Това го знам.

Сиси погледна пътя пред тях.

— Джеси е истински кавалер. Умее да привлича хората. — Обърна се към Сидни. — И освен това много те обича.

— Може би именно затова предпочита бойното поле пред възможността да си дойде у дома — промърмори Сидни.

— Веднъж и аз се бях влюбила в бял мъж — тихо пророни Сиси.

Сидни знаеше, че Сиси някога е била съблазнена от господаря си. Много не ѝ се искаше да говорят за този болезнен спомен, но все пак промълви:

— Добре, Сиси. Разкажи всичко от самото начало.

— Той ме излъга, твърдеше, че му принадлежа, сетне ме изнасили и аз забременях.

— Сиси! Никога не си ми споменавала, че си имала дете...

— Вече нямам. Наистина се роди живо и здраво, само че още преди раждането бях омръзнала на господаря си и той го продаде.

— О, Сиси, толкова съжалявам...

— Недей. Нали сама виждаш, такъв е животът. Един бял мъж може да съблазни една чернокожа жена, но не е длъжен да се ожени за нея. Можеш ли да си представиш... да продадеш собственото си дете!

— Не, не мога да си го представя — въздъхна Сидни. — Макар че съм чувала за подобни трагични случаи.

— Но за разлика от моята трагедия, при теб всичко беше напълно различно, защото Джеси се ожени за теб и стори всичко, което му бе по силите, за да запази вашето семейство!

— Знам го, Сиси...

— Той щеше да бъде много горд с теб тази нощ.

— Сиси, да не си посмяла да го споделиш с Джеси. Ти въобще не разбираш какво всъщност му обещах. Така че трябва да ми се закълнеш, че дума няма да продумаш пред него.

— Но...

— Закълни се!

— Добре тогава, обещавам да си мълча — промърмори Сиси и унило въздъхна. — Имаш думата ми, госпожо Халстън.

— Добре! — заяви Сидни и размаха камшика над гърбовете на мулетата, забързана по-скоро да се приберат у дома.

Внезапно я обзе тревога за дома ѝ, може би защото на стотици метри наоколо нямаше друга къща.

Искаше ѝ се да остане сама в мрака на нощта, за да се опита да си обясни тревогата, която не ѝ даваше покой.

ГЛАВА 6

Най-после у дома.

Тя отвори очи. Не разбираше какво точно я бе събудило.

Сънят беше истински лукс. Леглото ѝ в къщата на баща ѝ беше внесено от чужбина, възглавниците бяха от гъши пух, чаршафите ѝ от най-мекия памук на Флорида, юрганът, който я покриваше в среднощния хлад, бе топъл и уютен. Всичко бе съвсем различно от тясното походно легло, в което най-често се налагаше да спи, тъй като брат ѝ непрекъснато местеше полевата болница.

Знаеше, че това, което бе успяла да види от войната, бе почти нищо в сравнение с другите участъци от фронта. Схватките, на които бе станала неволен свидетел, съвсем не бяха тъй ожесточени, както сраженията, които се водеха на север. От Мериленд и Пенсилвания на юг пристигаха стотици, дори хиляди осакатени войници. Само за един ден бяха убити, ранени или изчезнали безследно около петдесет хиляди човешки същества. Години наред мрачната гледка на осеяното с кости бойно поле щеше да стряска местните жители.

Тя се бе нагледала на умиращи мъже. Всяка смърт беше ужасяваща и потрисяща. Но излекуваните и нуждаещите се от лек живи ѝ даваха сили да понася отвратителните нарове в палатките към полевите болници, ужасната храна, комарите през лятото и студените мъгли през зимата. Тя обичаше брат си и никой не можеше да я убеди, че на света може да се намери по-добър хирург от Джулиан. Още от първите дни на войната Тя искаше да го придружава във всички военни болници. Родителите ѝ не смятаха, че да бъде медицинска сестра е неподходящо занимание за една южняшка лейди, макар да я бяха гледали години наред с луксозната обстановка в имението, от която тя бе принудена да се лиши. Тя се усмихна и с умиление прегърна възглавницата. Все пак бе успяла да им докаже, че не е само „изящната статуетка, изваяна от слонова кост“, за каквато я смятаха всички в Симарон. Бе намерила вътрешни сили, за да издържи на изпитанията. Беше зарязала и възглавниците, и леглото, и копринените

си рокли, и уютната си спалня, без окото ѝ да трепне. Вместо това Тия Маккензи свикна да се облива, тръпнеща, но безмълвна, с адски студената вода от вледененото корито в лазарета в мразовитите зимни утрини. Дежуреше по цели нощи край леглата на умиращи войници, стенещи от непоносимите болки, но нито веднъж не се разколеба, нито веднъж не отказа да изпълнява нарежданията на брат си Джулиан. Шиеше разкъсвания, попиваше кръвта, почистваше инфектирани гнойни рани, макар че вонята им бе непоносима. Бе вършила всичко това, съвършено забравила за лукса в имението и за прелестния домашен уют. Може би се опитваше да докаже нещо на себе си. Но ако искаше да бъде откровена докрай, трябваше да си признае, че в началото едва издържаше — всичко се оказа много по-ужасно, отколкото си го бе представяла. Вече не помнеше колко пъти ѝ бе идвало да ревне и да захвърли изпоцапаната с кръв и гной престилка, потната униформа на медицинска сестра и да побегне към родното огнище. Но никому не бе показвала настроенията си.

Затова сега ѝ бе толкова приятно отново да си бъде у дома. Защото никъде нямаше толкова прелестно имение като Симарон. Плантацията се простираше покрай реката, вливаща се в морето край залива Тампа Бей. Наистина и тук през зимата ставаше студено, ала нощите и утрините не бяха чак толкова пронизващо ледени както на север от Флорида, макар че утринният бриз носеше от брега влага и хлад, докато разклащаше завесите на високите прозорци, зад които се простираше обширната веранда, заобикаляща къщата от всички страни. Зад къщата се виждаше реката, а отпред бе главният вход, на изток се ширеше подгизналата морава, а в далечината зад нея се издигаше боровата гора, където в детството си Тия обичаше да се излежава в хамака, опънат между два стройни бора край някое от многобройните изворчета. Като че ли този безгрижен живот бе отлетял завинаги някъде много надалеч. Макар да ѝ се струваше, че всичко е както някога...

Не, разбира се, не бе така, защото някои промени се бяха оказали неизбежни. Повечето от конете на баща ѝ бяха взети от тиловите снабдителни на кавалерията. На вечерята снощи цялото семейство реши да пести и се ограничи с цикория, макар че имаха запас от кафе на зърна в килера. Вече внимаваха със свещите и не ги оставяха безгрижно да догарят в свещниците. Събираха парафина, за да го

сваряват за домашен сапун. Докато лежеше в леглото си, Тия усети пронизващото въздушно течение, проникващо по-лесно през прозорците, тъй като дървените капаци бяха насечени за подпалки. Младата жена усети как сърцето ѝ заби ускорено. Симарон, нейният роден Симарон щеше да устои на всички превратности на съдбата. Никой и нищо не можеше да я разубеди в това. Защото Симарон всъщност приличаше на крепост, макар и не толкова голяма, каквито бяха замъците от приказките. Къщата си стоеше непоклатимо на мястото си, прислужниците и ратаите бяха налице, всичко си беше както винаги, с изключение... на това, че войната бавно, но неумолимо напредваше на юг. Е, засега поне в околността не бе проникнала ужасяващата нищета, както бе навред в разположените по на север щати. Навсякъде в Юга хората оставаха без покрив заради настъпващите армии, страдаха от грабежите, от безчинствата на мародерите, имуществата им се стопяваха заради безмилостните конфискации. Бежанците се тълпяха в по-големите градове. Устремно напредваща войска на янките заграбваше всичко, което бе скътано за прехрана на населението през зимата, след което палеше безжалостно не само домовете, но и хамбарите и оборите, за да не остане дори зрънце жито за изхранване на отстъпващите южняци. Някои офицери от двете армии се опитваха да въведат ред и да ограничат безпощадното съсипване на припасите, да усмирят грабителите, но техните призови оставаха глас в пустиня. За да бъдат изхранени многохилядните армии, огромни области трябваше да бъдат опустошени. Тия си припомни слуховете, че тази омразна война можеше отдавна да е прекратена, ако южнячките не бяха такива пламенни патриотки, готови на всякакви изпитания в името на крайната победа. Самата Тия не бе съвсем уверена в тази кауза. Защото беше лесно да демонстрираш патриотизма си, когато си нахранен, заможен, добре облечен, край топлото огнище, ала всичко се променяше до неузнаваемост, когато гладуваш и мръзнеш, бездомен и осакатен, когато всички мечти са се превърнали в прах и пепел.

Затова точно сега да се завърне в родния дом бе толкова очарователно. Да помага на Джулиан във военната болница, която не променяше местоположението си, беше нещо съвсем друго. Там Тия се чувстваше уверена в себе си и полезна за околните. Дори се смяташе за опитен стар кадър, понеже напоследък във военните болници бяха

призовани много девойки. Но ситуацията ставаше все по-опасна, защото янките започнаха да се интересуват от Флорида. Брат й Джулиан бе принуден да премести болницата. На нея бе възложил задачата да отведе двама от ранените, но по пътя неочаквано тя се бе забавила и тогава се бе натъкнала на кавалерията на южняците. За всичко това бе виновен онзи проклет безименен янки!

Кавалеристите на Дикси я бяха довели до имението на баща й вчера следобед. По пътя се държаха учтиво, дори много любезно и за нея бе удоволствие да язди с тях. За Тия тези кавалеристи представляваха опората на нейния роден щат, особено сега, когато все повече войски бяха изтегляни на север, за да се опитат да удържат настъпващите войски на янките. Тя бе решила след Коледа да се присъедини към хирургическия екип на брат си Джулиан, независимо къде ще се помещава неговата полева болница. Рианон, за която Джулиан наскоро се бе оженил, им помагаше много в хирургическите операции, но вече очакваше първото си дете, а освен това във всички военни болници винаги имаше нужда от медицински сестри. Но засега за Тия беше най-добре да е у дома. Нямахше по-добро място да си почине, да се възстанови след уморителното пътуване, да се почувства на сигурно място и най-важното — да излекува раните, нанесени върху самоувереността й след срещата с онзи ужасен янки.

Само при мисълта за него Тия сърдито стисна зъби. Наистина този непознат не бе довел в местността основните сили на янките, но това още не означаваше, че няма да осведоми командирите си за придвижването на войските на южняците. Бунтовниците не само щяха да бъдат принудени да изоставят плановете си за конфискуването на толкова необходимите храни, но и да избягат, особено след като многобройните и добре въоръжени янки пазеха толкова строго провизиите.

Отново я обзе неприятното усещане за вина и неловкост.

Но нали можеше да бъде по-зле. Много по-зле. Освен ако...

Според слуховете част от войските на янките се заблудили в безлюдните блатисти местности във вътрешността на Флорида, защото поели по пътеки, които отдавна били изоставени от индианците и не водели на никъде. Това позволило на всички отреди на южняците да се измъкнат от преследвачите и да оцелеят.

На вратата се почука.

— Добро утро, скъпа!

В спалнята се появи майка ѝ. Тара беше висока, елегантна, с великолепни руси коси, без нито един бял косъм, въпреки че беше навършила четиридесет и пет. „Усмивката ѝ сияе като че ли слънцето огря спалнята“ — помисли си Тия и се усмихна, а после се сгуши още по-дълбоко в леглото. Майка ѝ изглеждаше крехка, но притежаваше стоманена воля. Независимо какво мислеше по някой въпрос, тя умееше да сдържа думите си. Джарет Маккензи бе решил твърдо да остане неутрален, доколкото бе възможно, въпреки че това силно затрудняваше общуването му със съседите, но съпругата му го поддържаше с цялата страст и дипломатично умение, на което бе способна. Всеки път, когато някой от синовете им се прибираше у дома, майката на Тия се стремеше да не включва политическите спорове сред обичайните теми на семейните разговори. Това бе истински подвиг, когато по четирите краища на огромната страна често се стигаше дотам бащи и синове да не разменят нито дума с години, понеже поддържаха противниковите политически лагери. Племенниците и племенничките ѝ, всичките до един убедени поддръжници на Юга, по всяко време бяха добре дошли в дома ѝ. Тара подслоняваше ранени офицери и войници от двете враждуващи армии и полагаше за тях много грижи. Представители на тези две армии понякога се срещаха в имението Симарон, за да обсъждат различни въпроси — размяната на пленници, евакуацията на наскоро окупираните територии, условията за капитулация на обкръжените части, детайлите около временните примирия.

Тара дръпна завесите, за да позволи на слънцето да огрее спалнята.

— Мамо, това е жестоко от твоя страна — изхленчи Тия и се скри още по-надълбоко под завивките. Закри очи с ръка от заслепяващата светлина.

— Ти проспаваш вече цели десет часа, дъще.

— Но нали съм си у дома за Коледа!

— Забрави ли, че сама реши да участваш във войната — припомни ѝ Тара. — Нито имаш чин, нито те чакат някакви поспециални задължения. Освен това никой не ти плаща, така че нищо не те задължава да оставаш в болницата на Джулиан.

Тия се надигна в леглото и се загледа в майка си, която започна да разтваря всички прозорци, за да проветри спалнята. Вътре нахлу студен въздух. Тара замълча, замислена и загледана през прозореца, сякаш съзерцаваше някаква сцена от миналото, поради което не усещаше студа.

— А ти тогава не ме спря и аз отидох в болницата! — припомни й Тия, любопитна да разбере какво толкова странно виждаше майка й през прозореца.

Но Тара бързо се обърна и заговори с усмивка:

— Ти сама си избра съдбата, а аз одобрявам решителността ти. Освен това много помогна на брат си. Бог знае колко човешки живота би спасила, ако бе останала там за Коледа. Но аз съм безкрайно радостна, че си дойде у дома. Всеки път, когато някой от вас напусне имението, сърцето ми се свива от страх, че повече няма да се върне при нас. Настръхвам, когато чуя, че са донесли нов списък с убити и ранени...

Тия скочи от леглото и изтича към майка си, за да я прегърне.

— Аз съм в безопасност, мамо, можеш да не се съмняваш в това. А Джулиан е хирург...

— Колко си неразумна! Ние с баща ти не сме нито глупави, нито глухи. Чуваме какво става. Наистина Джулиан не е на бойното поле, но Иън...

Отново стигнахме до най-болезнената тема, каза си Тия. Но не промълви нито дума. В края на краищата това бе домът на бащата на майка й. А тя обожаваше брат си, въпреки че имаше за какво да се спори, когато ставаше дума за Иън.

— О, мамо, не бива да се тревожиш!

— Не мога да не се тревожа, нали съм твоя майка — промърмори Тара, отдръпна се и се вгледа напрегнато в лицето на дъщеря си. — Струваш ми се отслабнала.

— Това е добре, защото и без това съм толкова ниска.

— Не си ниска, скъпа, а си дребничка.

— Ниска съм! Какво ще стане с мен? Нали съм родена в семейство на гиганти. Ето, дори и ти си толкова висока.

— Дребничка си, Тия, това е точната дума — въздъхна Тара. — Но това никак не е зле за една жена, защото означава, че имаш много фина структура и изящна фигура. Всъщност никак не си ниска —

височината ти е някъде около средната и в сравнение с други жени дори можеш да минеш за височка. Само малко си по-нисичка от мен, но това ти се струва кой знае каква разлика, защото винаги се сравняваш с такива едри мъже като баща си и братята си...

— И съм родена с деспотичен характер.

— ...следователно, може да се каже, че си сравнително възниска.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш, мамо?

— Ти наистина си наследила моите пропорции.

— Така ли? — ахна Тия.

— Да, дъще, ти имаш почти същата структура като мен — рече Тара.

Тия не издържа и прихна от смях.

— О, да, да, само че аз съм като нощта, а ти — като ясното слънце.

— Стига, Тия, забрави ли, че си любимката на баща си? Нима не разбираш, че от него си наследила абаносовочерната си коса и тези черни загадъчни очи!? — усмихна се Тара и отново я прегърна пламенно. — И приличаш на него по толкова много неща! — промърмори тя и отпусна ръце. — Както и да е, важното е, че сега, за моя огромна радост, отново си у дома. А тази вечер ще се наложи да се покажеш като достойна дъщеря на баща си, защото, ако не възразяваш, ще бъдеш натоварена с истинска дипломатическа мисия. Не мога да ти опиша колко съм щастлива, че се прибра при нас за Коледа, и то тъкмо сега, когато момчетата ги няма, дори и Алайна и внучетата останаха в Сейнт Огъстин. Никак не е добре, нали и ти вече го осъзнаваш, че тази война съсипа страната ни, опустоши земята ни. Не стига това, ами погуби и цяло поколение млади хора. Все пак аз не забравям, че вече съм баба и макар да знам, че трябва да съм строга с внучките си, не мога да се сдържам и ги глезя ужасно, а те вече ми се качват на главата. Дори само заради това съм толкова щастлива, че моята прекрасна малка дъщеря се завърна у дома...

— Малка ли? Така си знаех, че винаги за теб ще си остана само едно малко момиченце! — отчаяно въздъхна Тия.

— Съжалявам, скъпа, но просто така се казва в подобни случаи. Ти беше моето изтърсаче и завинаги ще си останеш такава за мен.

— Ааа, внимавай какво приказваш, мамо! Леля Тийла си въобразява, че Сидни все още е нейното малко момиченце, едва ли не

бебе, а после всички се чудят защо Мери се дразни!

— Е, така е, но ние с баща ти май наистина сме остарели, щом още гледаме на децата си като на невръстни рожби.

— Хубава работа! Хем съм малкото детенце на мама и татко, хем вече съм на път да си остана за цял живот стара мома! — отчаяно въздъхна Тия.

— Все още имаш своите шансове, скъпа — рязко я прекъсва майка ѝ, но след това се усмихна примирено. — Стига си хленчила, Тия, сега най-важното е, че отново си при нас и аз съм толкова радостна...

— Нали спомена за някаква дипломатическа мисия? Какво се иска от мен? О, мамо, само не ми казвай, че баща ми пак е поканил своите приятели, говоря за онези жалки и непоносими янки, които никой не е канил тук на полуострова, за да присъстват на празничната коледна вечеря...

— Баща ти никога няма да извърши подобна глупост. Това ще разбуди духовете във Флорида, ще се надигне вълна от съпротива и тогава янките няма да успеят да задържат Тампа, за разлика от Сейнт Огъстин. Баща ти е изключително смел мъж и никога не е крил възгледите си, но не е някакъв малоумен идиот. Той не желае да поощрява онези южняци с прекалено крайни схващания, които се домогват на всяка цена да управляват нашия щат, но от друга страна, се съобразява с факта, че по-голямата част от населението на Флорида гласува за отделянето ни от Съюза.

— И така, какво ще предприеме той?

— Ще започне преговори за размяна.

— За каква размяна става дума?

— Неколцина младежи от милицията на Флорида са били пленени от северняците, но в същото време южняците са хванали няколко войници на янките при опита им да плякосат една ферма на запад от Сейнт Огъстин. Така че баща ти бе принуден да покани няколко офицери на вечеря, за да се уточнят подробностите около размяната на пленниците в навечерието на Коледа.

— И какви са тези офицери?

— Какви офицери ли? — машинално повтори Тара. — Хм, предполагам, че са джентълмени.

— Мамо, отговори ми по-конкретно! Какви са тези офицери? Янки? Или южняци?

— Разбира се, че ще разменят по един офицер от двете армии.

— Чудесно. Значи сраженията вече няма да се водят по бойните полета, а ще бъдат пренесени на масата за вечеря — саркастично отбеляза Тия.

— Е, няма да започнат да се бият около масата за вечеря.

— А Иън ще дойде ли? — попита с надежда Тия. — Няма ли той да бъде сред офицерите на янките?

Тара поклати глава. За миг Тия долови как се напрегна лицето на майка ѝ и внезапно осъзна, че войната я бе състаряла. Тара никога не бе възпирала децата си и ги бе оставила да следват избрания от тях път. Но за Тия не остана незабелязано страданието, измъчващо майка ѝ, която отдавна нямаше вести за синовете си.

— Последното, което чух за него, беше, че отново го изпратили някъде във Вирджиния — глухо заговори Тара. — Ако беше на територията на Флорида, той непременно щеше да ни се обади. Алайна се моли пак да го преместят в Сейнт Огъстин. Иън ѝ изпратил едно дълго писмо, но само Бог знае кога ще се върне във Флорида. Макар че понякога се моля той да стои по-далеч от Флорида. Явно хората тук все повече се озлобяват и навред скитат тълпи от оглупели фанатици, готови да застрелят някого или да го обесят на най-високото дърво само защото той се вслушва в собствената си съвест.

— Но Иън е много способен офицер, мамо — увери я Тия. — Не се съмнявам, че когато всичко приключи, ще се прибере у дома.

— Да, разбира се. Е, хайде, трябва да вървя, че имам толкова много работа. А ти не бива да се тревожиш ненужно. Познавам и двамата офицери, които ще ни посетят довечера. Между другото, ти също ги познаваш.

— О, така ли? Кой са те?

— Единият е полковник Реймънд Уиър.

— Хм — промърмори Тия. — Е, той е симпатичен джентълмен.

— Не се учудвам, че мислиш така, скъпа. Ти флиртуваше доста дръзко с него.

— Той е привлекателен — кимна Тия.

Реймънд беше висок, строен и очарователен блондин, плантатор, обичаше конете, имението си, качественото уиски и миризмата на

кожа. Понякога прекаляваше с уискито, но приятелката на Тия Сали Андерсън ѝ бе казала някога, че всички южняци са любители на бърбъна. Мъжете по принцип често са склонни да се увличат до безразсъдство — каза си тя. Но Реймънд никога не се бе държал обидно с нея, дори и когато беше пиян. Напротив, точно тогава се натъжаваше и изпадаше в меланхолия. Всъщност малко бяха мъжете, които се бяха държали с нея предизвикателно, може би защото Тия винаги бе под закрилата на баща си и двамата си по-големи братя, та дори и на двамата си братовчеди с репутация на буйни глави заради примеса на индианска кръв. Понякога се чувстваше абсолютно защитена и може би затова, както майка ѝ обичаше да повтаря. Тия се впускаше в доста дръзки и предизвикателни флиртове.

Но тя наистина харесваше Реймънд Уиър, дори много го харесваше. Радваше я вниманието, което той ѝ демонстрираше. Естествено преди войната беше чудесно да се наслаждава на ухажването на мъж, на който се възхищаваха толкова много жени. За Тия не бе тайна, че Реймънд копнее да я направи своя съпруга. Само че тя винаги се колебаеше да склони пред молбите му, като продължаваше да флиртува с него, но в същото време поддържаше определена дистанция между тях.

Помагаха и да се въздържа мечтите ѝ да види света. Не можеше да отрече, че Реймънд беше красив, дори обаятелен и подчертано мъжествен, нямаше отблъскващи навици като дъвчене на тютюн, наливане с бира и уиски по цели нощи, само че нейното въображение си оставаше ангажирано с мечтите ѝ от детинство. Искаше ѝ се да обиколи Европа, да се любува на пирамидите в Египет, да пътешества из светите места, завладени преди векове от кръстоносците, да види Партенона в древна Елада.

Но вместо това бе започнала тази ужасна, братоубийствена гражданска война.

— Ще се радвам отново да видя Реймънд.

— Но ще се държиш прилично, нали? — напрегнато я изгледа Тара.

— Прилично ли?

— Бедният човек навремето беше лудо влюбен в теб. Нима си забравила? Така че сега трябва много да внимаваш с него. Не го дразни ненужно.

— Мамо!

— Тия, скъпа моя, искрено съжалявам всеки, който се увлече по теб. Започваш с лек флирт, което само предизвиква мъжете, защото поне отначало се интересуваш от тях, но ако някой започне да ти обръща прекалено много внимание, ти веднага му обръщаш гръб!

— Мамо, престани!

— Но това е самата истина. И тъй като Реймънд избра да воюва на страната на Конфедерацията, дори се изявява напоследък като един от най-ревностните офицери, загрижени за победата на Юга, а баща ти, макар да е неутрален, все пак симпатизира повече на Севера, мисля, че ти не бива да се намесваш в техните спорове, защото така само ще усложниш още повече обстановката.

— Никога няма да причиня неприятности на баща си! — отвърна Тия.

— Войната май те е променила, скъпа моя — усмихна се Тара. — Сега ми се струваш по-зряла. Само че се опасявам, че си престанала да вярваш в шансовете си. Вече започна да се държиш като жена, решила да остане стара мома.

— Никак не е изключено, като се има предвид колко мъже бяха избити в тази война!

— Да, толкова много загинаха — съгласи се Тара. — Но ти си млада. Тия, и ще има още мъже в живота ти. Когато започна да забелязваш кой от местните млади мъже ти обръща внимание, ти започна да сменяш предпочитанията си по-бързо, отколкото президентът Линкълн подменяше своите генерали! Умееше да ги очароваш, но понякога се отнасяше с тях като че са прах от обувките ти.

— Не съм стигала дотам. Само се опитвах да се държа приятелски, да бъда любезна с всички, обаче някои хора са склонни да приемат подобна любезност прекалено на сериозно.

— Да, признавам, че си любезна и състрадателна — кимна Тара и се усмихна. — Само че отсега съжалявам този, който ще се влюби в теб, защото ти рано или късно ще го пратиш по дяволите!

— По дяволите? Мамо, нали ти си ме учила, че една лейди не трябва да използва подобни изрази...

— Съжалявам, скъпа. Имаш право. Да се говори истината често пъти е сериозно бреме. Но все пак искам да ти напомня да бъдеш

любезна с полковник Реймънд Уиър, без да забравяш, че трябва много да внимаваш с него.

— Знаеш ли, мамо, навремето се колебаех дали да не се омъжа за него — призна ѝ Тия.

— Той е истински джентълмен — рече Тара, но от Тия не убягна, че отговорът ѝ прозвуча някак си резервирано.

— Хм... струва ми се, че преглътна едно „обаче“.

— Не съм сигурна, че той е най-подходящият кандидат за теб.

— Там е работа, че и аз не съм сигурна — веднага се съгласи Тия. — Струва ли си да се омъжвам за него само защото е много мил с мен?

— Никога не бива да се омъжваш поради друга причина, освен по любов — натъртено подчерта Тара.

Тия се усмихна, заобиколи леглото и отново седна, заровила пръсти в косите си.

— Мамо, ти си толкова особена! Повечето родители съветват дъщерите си да се омъжват за избрания от тях жених, а ти открито насърчаваш романтичните увлечения! — Тия се извърна на леглото и погледна очаквателно към майка си. — Странно, защото съм чувала, че си се омъжила за баща ми съвсем спонтанно, за да се отървеш от някакъв много досаден твой ухажор, а не по любов.

Тара отпусна ръце в скута си и за кратко се замисли, преди отново да вдигне глава.

— Ти си много дръзко, дори невъзпитано момиче, госпожице Тия Маккензи. Обожавам баща ти и ти много добре го знаеш.

— Ах, да, забравих, че любовта те е споходила впоследствие — добави Тия с предизвикателна усмивка. — Естествено, след като не съществува по-прекрасен човек от баща ми.

Майка ѝ я изгледа и този път заговори още по-тихо и предпазливо:

— Да, той наистина е прекрасен човек, но вие с Джулиан, изглежда, вече не сте съгласни с това, което ви е учил.

Тия млъкна, засегната от думите на майка си, и се настани по турски на леглото.

— Не че не съм съгласна, мамо, но щатът Флорида...

— Щатът Флорида е пълен с фанатици, които не се уморяват да надават призови за извоюване на бойна слава. Сред тях е и полковник

Реймънд Уиър. Той е толкова увлечен в мечтите си да доживее победата на Юга, че е сляп за всичко останало. Точно затова не съм сигурна, че е подходящ за твой съпруг, без значение дали е влюбен в теб или не!

— Наистина ли? — Откъм вратата долетя плътен мъжки глас. — Не съм сигурен дали той е най-подходящият кандидат за теб, моя малка сестричке. Ти си напълно права, мамо! Все пак жалко за онзи злочест момък, който ще се влюби в нея, защото нашата Тия е кошмар за мъжете!

Тия и майка ѝ се сепнаха. На прага бе застанал строен млад мъж и макар да беше в униформа на армията на янките, бе добре дошъл в този южняшки дом. Висок, чернокос и със сини очи, с масивната си фигура той изпълваше цялата рамка на вратата.

— Иън! — извика Тара.

Тия също не закъсна да изкрещи от радост:

— Иън!

Двете веднага се спуснаха към вратата. Тия отстъпи, за да позволи на майка си първа да прегърне първородния си сян. Тара се разтрепери, сълзи замрежиха очите ѝ. Огледа внимателно сина си от главата до петите, за да се увери, че не е ранен, но Тия я заобиколи и прегърна брат си, сгуши се в прегръдката му и силно се притисна към гърдите му.

— Иън, за Бога, къде изчезна толкова задълго... промърмори Тара.

— Пристигнах с един кораб, мамо, който акостира на юг от имението ни. Завладяхме неголям плацдарм на брега. Надявам се да се добера до Сейнт Огъстин, за да се видя с Алайна и с децата, но...

— О, Господи, Иън, така ми се иска да се прибереш при жена си и децата си, но моля те, нима ще си тръгнеш веднага?

Той поклати глава и сините му очи блеснаха, когато се взря в лицето на майка си.

— Ако Алайна е получила последната ми телеграма, тя ще бъде тук преди вечеря.

— О, това се казва коледен подарък! Две от децата ми са отново у дома... а и внуците ми всеки момент ще дойдат!

Иън се обърна към сестра си.

— Къде е Джулиан? — неспокойно запита той.

— Джулиан е добре, но сега се намира на север — веднага му обясни Тия. Откакто войната бе започнала, двамата братя се бяха срещали съвсем за кратко.

— Видяхме се след битката при Гетисбърг, но оттогава не сме се срещали.

— Той е добре. Бях при него миналата седмица. Скоро се очаква Рианон да роди. — Тия се поколеба за миг, сети се, че докато тази проклетата война не спре, двамата ѝ братя ще бъдат врагове. — Джулиан се принуди да премести полевата болница, но не пожела да пътува с мен — няма право да изоставя пациентите си, затова...

— Значи няма да се прибере у дома за Коледа — едва чуто промърмори Иън.

— Скоро ще имам внуче, а още не съм видяла снаха си — обади се Тара.

— Не се безпокой, тя е чудесна жена и ще ти допадне — Увери я Тия, но не можа да се сдържи и добави: — Макар че си остава янки.

— Да, но е янки от Флорида — напомни ѝ Иън, седна на стола, усмихна се на сестра си и продължи: — Ще обикнеш Рианон, мамо, говоря ти съвсем честно. Когато имаш повече време да общуваш с нея, ще се убедиш колко е интелигентна.

— Иън — прекъсна го Тия, — твоята съпруга също е интелигентна, но е убедена, че днес всеки интелигентен човек би трябвало да се противопоставя на безумното желание на шепа избраници да решават съдбините на цели щати независимо от жертвите...

— Деца, деца! — смърри ги Тара. — Коледа е, а по Коледа не се говори за войни, за сражения, за победи и загуби.

— Днес е Бъдни вечер — коригира я Тия. — А разговорите за войната няма как да бъдат избегнати. — Обърна се към брат си: — Ще бъдем домакини на важни преговори между враждуващите страни.

— Да, зная — кимна Иън. — Ще се обсъждат условията за размяна на пленници.

— След като си наясно какво се готви — попита го сестра му, — защо твоите командири са поели риска да изпратят още един свой представител? Нали са знаели, че преговорите ще се водят в родното ти имение?

— Тези преговори са били замислени, преди да разбере, че ще ми се наложи да пътувам на юг — обясни ѝ Иън. — Научих само, че всичко е било замислено от някакъв полковник от армията на южняците. Естествено тази ситуация ми се стори благоприятна и се възползвах от нея.

— А нямаше ли някаква друга причина? — любопитства сестра му.

Той я изгледа замислено, докато тя чакаше отговора му, нервно кършейки пръсти. Брат ѝ беше много впечатляващ с пронизващо сините си очи, гарвановочерна коса, внушите лен ръст и снажна фигура. Имаше вид на непобедим воин, на опитен командир. Но за съжаление беше офицер от армията на омразните ѝ янки.

— Армиите на Севера плътно следват войските на генерал Лий и възпрепятстват свободното им придвижване. Все пак в нашия щаб се говори, че южняците ще се опитат да стигнат до безопасните си зимни квартири на юг, за да отдъхнат след сраженията и да прекарат там коледните празници. При Гетисбърг леко ме раниха и се наложи да остана на легло няколко дни. Благодарен съм на съдбата за този неочакван отдох — само така можех да пристигна във Флорида, да видя ясена си и децата, майка си и... сестра си.

Тя бе обзета от угризения заради прекомерната си подозрителност, но все пак не можеше да се отърси от съмнението, че има още някаква причина, поради която брат ѝ Иън бе прекарал толкова часове на седлото. Младата жена отлично знаеше, че още от началото на войната мнозина войници и офицери полагаха огромни усилия, за да се приберат поне за ден-два по домовете си, но много трудно получаваха разрешение от командирите си. Да не би брат ѝ Иън да е бил изпратен на юг със специална мисия... например да подготвя усилването на поддръжниците на янките във Флорида?

— Иън... — нерешително промърмори Тия.

— Прибрах се у дома за Коледа. Само заради това съм тук сега — твърдо отсече той и погледна към майка си: — Кой ще пристигне за тези преговори? Ще има ли познати лица?

— Реймънд Уиър и Тейлър Дъглас.

— Е, с Уиър се познаваме от деца — сви рамене Иън. — Той ще се опита да ме предизвика, но аз съм възпитан като джентълмен и,

разбира се, няма да му обърна повече внимание, отколкото всъщност заслужава. А колкото до Тейлър... ще се радвам пак да го видя.

— Кой е този Тейлър? — попита Тия. Името ѝ се стори познато.

— Не го ли помниш? — рече Иън.

— Не.

— Той е наш далечен братовчед — обясни ѝ брат ѝ.

— Познавам всичките си братовчеди, колкото и далечни да са те — възрази Тия.

— Само че той ни е роднина по друга линия, защото е внук на сестрата на майката на чичо Джеймс. Схвана ли какво ни свързва? — усмихна се Иън. — Играли сме заедно като деца, но може би ти си била още много малка, така че най-вероятно нищо не помниш. Тейлър завърши военната академия в Уест Пойнт една година преди мен.

— Още един янки? — ужаси се Тия. Смътно започна да си спомня отдавна забравени думи за някакъв неин роднина, за когото другите ѝ братовчеди често говореха.

— Тъй като всички знаем, че Реймънд Уиър е непоправим защитник на каузата на Юга, редно е срещу него да застане някой поддръжник на янките, например Тейлър Дъглас — добави Иън и сбърчи вежди в неловка усмивка. — Нали така се водят военновременните преговори, скъпа моя сестричке? От двете страни на масата трябва да седнат представители на враждуващите сили.

— Да, така е, но аз исках само да кажа, че никак не ми допада това — отвърна Тия.

— Скъпи деца, много се радвам, че сме заедно, но не искам да ми причинявате нови главоболия с разговори за проклетата война — оплака се Тара.

— Повече няма да говорим за войната, мамо, обещавам ти.

— Е, поне до началото на вечерята — скептично промърмори Иън, погледна към сестра си и се усмихна. Тия отвърна на усмивката му, внезапно обзета от спонтанен прилив на радост, че и той, и тя са си у дома, че заедно с родителите си ще посрещнат Коледа... Може би защото въобще не се досещаше какво ще ѝ донесе вечерта.

* * *

Симарон

Тейлър Дъглас стигна пред къщата в късния следобед. Лека мъгла се стелеше над земята, обагрена от залязващите лъчи на слънцето, хвърлящи отблясъци върху металносивото небе. Къщата му се стори като замък, оживял от приказките, с внушителни дорийски колони пред фасадата. В далечината се издигаше заоблен хълм, зад който се простираше заливът Тампа Бей. Мъглата придаваше на къщата някакво странно, почти магическо обаяние, помисли си Тейлър, очарован от посещението си в тази южна плантация.

През целия дълъг път дотук той беше яздил сам, при това в пълна униформа, макар че беше проникнал дълбоко във вражеската територия. Никога досега пътищата на Флорида не бяха кръстосвани от толкова различни групи, отряди и чети от мъже в най-разнообразни униформи, воюващи за Конфедерацията или за Федерацията. И все пак дори в това смутно време бе напълно възможно да прекосиш десетки мили, без да се натъкнеш на някого, който да се интересува от цвета на униформата ти.

От войната се вълнуваха най-вече богатите или поне тези, които имаха какво да губят. Мнозинството от дребните фермери в щата Флорида си оставаха напълно незаинтересовани. Животът си продължаваше все така простицък, бедните хора се вълнуваха най-вече от осигуряването на прехраната си, от защитата на домовете си, като продаваха хранителни продукти на всеки, готов да плати в брой, особено ако разполагаше със златни или сребърни монети.

Дори тук, във Флорида, най-южния щат, местното население се вълнуваше от обезценяването на парите, печатани от Конфедерацията.

Тейлър нямаше причини за тревога, тъй като документите му доказваха правото му да пристигне във Флорида — беше упълномощен от властите в щата да представлява янките при преговорите. Пропускът му бе подписан лично от прославения генерал Робърт Е. Лий, който навремето беше преподавател на випуска на Тейлър Дъглас в академията Уест Пойнт. Тейлър се възхищаваше от генерала заради изключителните му способности като главнокомандващ. От своя страна генерал Лий също бе проявил интерес към Тейлър Дъглас. Тейлър бе гостувал в красивия дом на генерала, след което бе поканил семейството му в дома на баща си във Вашингтон. Тейлър знаеше

колко много бе струвал на Лий отказът му да се сражава на страната на янките, а също и за дълбокото съжаление на най-изтъкнатия пълководец в армията на южняците заради съсипването на огромната страна. Но генералът бе длъжен да се сражава за победата на Юга и макар че Тейлър горещо се бе молил той да оглави войските на Севера и не одобряваше решението му, все пак го уважаваше.

Тейлър се радваше, че поне за малко може да си отдъхне от участието си в сраженията. Възприемаше сегашната си мисия като приятна промяна в офицерските си задължения. Очакваше го визита в изискан южняшки дом, средище на богатата плантация, за да се наслаждава на коледната трапеза в компанията на достойни хора. Да се преговаря за размяна на военнопленници беше несравнимо по-предпочитано занимание от това да бъде на бойното поле, сред реки от кръв, камари от трупове и стенещи ранени бойци.

Припомни си, че преди доста години веднъж вече бе посещавал имението Симарон заедно с братовчед си Джеймс Маккензи.

— Тейлър!

Сепна се, когато чу възторжения вик. Извърна се и видя един ездач, който устремено прекоси моравата пред верандата. Иън спря само на няколко метра от него и го приветства с усмивка.

След по-малко от минута стройният черен жребец се спря до коня на Тейлър. Тейлър поздравя сърдечно Иън Маккензи, наследника на тази огромна плантация, стига да доживееше края на войната.

— Здравей, Иън! — кимна той към отколешния си приятел. — За Бога, какво правиш тук? Може би си тук за същото, за което ме изпратиха и мен? Тогава се опасявам, че моето присъствие е излишно, така ли?

Иън скочи от седлото. Сините му очи измериха изпитателно Тейлър, а после, когато и Тейлър слезе от своя жребец Фрайър, двамата бойни другари топло си стиснаха ръце.

— Хм, изглеждаш много добре и напълно здрав.

— За разочарование на брат ми, предполагам — усмихна се Иън. — Преди да стане негова съпруга, моята снаха между другото спомена, че аз съм „по-силният и по-здравият“ от нас двамата, което Джулиан е приел като обида. Опасявам се, че всички от нашето семейство са известни с това, че обичат да се хранят по-добре, макар да съм сигурен, че ако Джулиан може по-често да се връща у дома, майка ни

така ще се постараете, че едва ли някой ще посмее да му се присмива, че бил прекалено слаб и мършав.

— Симарон си остава все така впечатляващо имение, каквото впрочем винаги е било — каза Тейлър. — Сигурен съм, че Джулиан ще стане внушителен като родния си дом, ако остане за по-дълго в него. Как са останалите членове на фамилията Маккензи, имаш ли вести от тях? Чух, че Сидни се омъжила за Джеси Халстън и сега живееела във Вашингтон, но не успях да се видя с нея, преди да потегля на юг.

— Сидни е добре. След битката при Гетисбърг се срещнах с Джеси — замислено сподели Иън. — Сидни се е заела с новите си задължения. Беше много загрижена за преместването си в столицата, когато най-ненадейно се озова в затвора. Според думите му Джеси отново ще се застъпи за нея и аз очаквам той да ѝ повлияе благотворно.

— Звучи обнадеждаващо, поне според мен. Надявам се, че и ти си на същото мнение. Нали и двамата сме офицери от армията на Севера? — каза Тейлър.

— Да, добре е, понеже сега Сидни е под закрилата на Джеси Халстън — примирено въздъхна Иън.

— Не се съмнявам, че Сидни вече е вън от всякаква опасност — продължи Тейлър. — А ти защо си пристигнал тук, толкова на юг? Ако знаех, че ще дойдеш, може би нямаше да се налага и аз да...

— Хм, всъщност много се радвам, че дори и ти не си узнал за моето пристигане тук за коледните празници. Между другото, самият аз до последния момент не подозирах, че ще получа този шанс. А на теб мога да ти обещаая, че ще посрещнеш Коледа много весело с моите роднини.

— Въобще не съм се съмнявал в това. Работата обаче е там, че...

— Да не би да си искал да те изпратят точно тук, във Флорида? — прекъсна го Иън.

— Отдавна исках това и отначало ми разрешиха, а после ми отказаха — кимна Тейлър. — Сега, когато съм тук, виждам, че възникват непредвидени затруднения.

Иън го изгледа внимателно.

— Предполагам, че причините са многобройни — тихо добави той. — Е, поне докато траят празниците, всички ще се радваме, че си сред нас. Особено ще се зарадват моите родители.

— Нима ме помнят още?

— Баща ми никога нищо не забравя, особено ако става дума за нещо, което го вълнува, понеже всичко това му напомня за мъчителните превратности, настъпили през последните години.

Разколебан, Иън за кратко замълча, приковал напрегнатия си поглед в лицето на Тейлър.

— Баща ми следеше много внимателно усилията на брат си да се съпротивлява на военните, които нахлуваха на няколко пъти в неговото имение по време на войните със семинолите. Той нито веднъж не се скара с брат си, нито с някое от неговите деца. А колкото до Джулиан, баща ми е много радостен, че по-малкият му син е лекар и спасява живота на хората, а не е убиец. А пък сестра ми...

— Тя остана в дома ви, при родителите си, нали? Трябва да призная, че не си я спомням. Тя бе още пеленаче, струва ми се, когато пристигнах тук заедно с Джулиан. Не вярвам да е посещавала къщата на майка ми през детските си години.

— Името ѝ е Тия. Беше съвсем малка, едва бе проходила, когато ти ни посети заедно с чичо Джеймс. Беше толкова отдавна... Сега тя си е у дома. Ще я видиш, когато седнем на масата за празничната вечеря. Слава Богу, ще се запознаеш с нея в присъствието на баща ни, защото пред него Тия не се осмелява да спори разгорещено — както е свикнала — с всички присъстващи. Сърцето ѝ е отдадено на Флорида много повече отколкото на каузата на Конфедерацията, а да знаеш как мрази янките! Сега е заета да помага на Джулиан — грижи се за неговите пациенти, затова родителите ми са спокойни, че е в сигурни ръце, макар да се опасявам, че мама и татко не подозират колко често Тия напуска болницата на Джулиан. Много се безпокоя за нея, често си мисля за опасностите, на които се излага малката ми сестричка, но имам пълно доверие на Джулиан и не се съмнявам, че той ще я държи в тила, далеч от полесраженията.

— Забравих да те попитам за жена ти и децата ти — вметна Тейлър.

Иън сърдечно се усмихна.

— И те са тук. Пристигнаха преди няколко часа. Всъщност аз оставих Алайна да спи и излязох да пояздя, когато те видях да пристигаш по пътя. Господи, колко е хубаво човек да се отдалечи от окопите, да се прибере в родния си дом, да прегърне жена си и децата

си... — Иън не довърши, защото погледът му неволно попадна върху смръщеното лице на Тейлър. — О, извинявай, приятелю, забравих...

— Няма нищо, за което да трябва да се извиняваш — сурово отсече Тейлър. — Бих бил жалък негодник, ако си позволя да завиждам на другите за тяхното щастие. Ще ми бъде много приятно да се срещна с Алайна. И с твоите хлапета. Момчето ти се казваше Шон, нали не греша?

— Шон вече приближава три години, а Ариана е почти на две. Такива пакостници са и двамата...

— Е, нали са деца, какво друго можеш да очакваш от тях?

— Хайде, Тейлър, време е да се приберем в къщата.

Тейлър последва Иън, като поведе Фрайър до коня на приятеля си и така стигнаха до задния двор на къщата, откъдето се виждаха спокойните брегове на малката река.

— Как се оправя баща ти с имението? — попита Тейлър.

— Искаш да попиташ как така бунтовниците още не са изгорили къщата до основи? — попита Иън.

— Честно казано, това имах предвид.

— Какво да ти кажа? Баща ми се старае да балансира между привържениците на двата враждуващи лагера, дори на няколко пъти използват услугите му като посредник. Освен това той много внимаваше да не се замесва в шпионирането. С една дума, никога не е вършил нещо незаконно.

— Това обаче никога не е възпрепятствало привържениците на двата противникови лагера да опожаряват домовете на онези, които са били обявени за предатели.

— Тук вече се намесват и неговите служители — отбеляза Иън.

Тейлър се усмихна.

— Разбрах, че ме следят, преди ти да се появиш.

— Поне двадесетина яки и опитни мъже. — Иън махна с ръка към плевнята зад къщата, където се виждаше група смълчани мъже. — Баща ми е събрал в имението ни какви ли не хора: тук можеш да срещнеш черни и бели, червенокожи, емигранти от цял свят, дори и азиатци. На южняците ще им е нужна малка армия, за да завземат имението, но още никой не го е нападал. Моля се на Бога дано никога не се случи. В очите на бунтовниците баща ми е отгледал само един предател и това съм аз. Но брат ми Джулиан е спасил живота на повече

хора, отколкото те могат да съберат като новобранци от цялата околност, а сестра ми е с много гореща кръв и всички местни хора я обожават. Не виждам кой ще се осмели да подпали къщата ни. Макар че винаги могат да се намерят луди глави, които да не се съобразяват с никакви ценности...

— Независимо от това опасността си остава.

— Опасност винаги има — веднага се съгласи Иън. — Марк! Марк Еспи, къде си, момче? За Бога, очаква ни много напрегната вечер. Марк, ще отведеш ли конете в конюшната? Трябва да докажеш на полковник Дъглас, че тук, в Симарон, умеем да се грижим за конете.

— Слушам, сър! — Един млад мелез изтича откъм обора сред мъглата, която междувременно се бе вдигнала от реката и бе обгърнала в пелената си масивната плантаторска къща. Конярят веднага пое походите на Фрайър от ръцете на Тейлър.

— Прекрасен жребец, сър! — похвали младежът коня.

— Благодаря ти. Името на жребеца ми е Фрайър. За него ще е много добре, ако го прибереш в затоплената конюшня.

Младежът се усмихна и поведе конете. В този момент задната врата на къщата се отвори. От мъглата се показаха две деца, озърнаха се за миг и се затичаха към двора. После от вратата надникна някаква жена, набързо се загърна с широкия си шал и се спусна след тях.

— Шон! Ариана! Да не сте посмели да се скриете някъде! Не мога да ви видя в тази проклета мъгла! Дядо ви нали ви каза да не си подавате носовете навън от вратата? Стойте, диванета такива! Иън, ти ли си? Ела тук да усмириш вироглавите си потомци. Същите непослушници са като теб. Ариана, скъпа, остани тук до прага. Ето, това се казва послушно дете! Хайде, Шон, не ме карай да те издирвам цяла вечер в този отвратителен полумрак!

Тейлър можеше да се закълне, че този глас му бе познат.

В мъглата тя не видя нито Иън, нито Тейлър, може би защото бе прекалено загрижена да настигне хлапето, което с радостни викове се втурна напред, увлечено в безгрижното преследване.

— Тия, всичко е наред. Аз съм тук, ей сега ще го хвана — обади се Иън и протегна ръце към момчето.

— Какво? — провикна се тя, като продължаваше да тича, изплашена, че няма да може да настигне детето.

Внезапно мъглата се разсея от повея на вятъра.

Още тичаше с все сила, когато на пътя ѝ се изпречи масивна мъжка фигура, обаче тя не можа да спре навреме.

Врълхлетя върху Тейлър и едва не го събори. Той успя да я хване, макар че се олюля и за малко да се строполи заедно с нея на тревата.

Мъжът си пое дъх и чак тогава смаян се вгледа в нея.

Тя извика и се опита да се отскубне, той не ѝ позволи. Пръстите му се впиха в рамото ѝ. След което се усмихна мрачно:

— Годайва... — тихо рече Тейлър Дъглас.

ГЛАВА 7

— Тия, защо така пребледня? Като че ли видя цялата армия на янките да нахлува в любимия ти Юг? — Тия чу думите на брат си като в мъгла.

Не, за съжаление беше много по-лошо.

Той наистина бе тук. Кошмарният безименен янки. При това наред нейната морава, пред прага на нейния роден дом. Докосваше я отново. Той я познаваше. Познаваше Иън. Беше тук, в къщата на баща й.

О, Господи...

Тя се взираше в светлокафявите му очи, в които проблясваха дяволити искрици. Усещаше силата на стоманените му пръсти, които сякаш я обхващаха цялата. Искеше й се да изкрещи тъй силно, че да се чуе чак до небето. Как можа съдбата да се подиграе така безмилостно с нея?

Иън приближи и предложи помощта си. На врата му висеше синът му, на седмото небе от радост. Иън се наведе да помогне на Тия да се изправи, но Тейлър го изпревари, чевръсто се надигна и й помогна да не падне наред пътеката. А тя бе толкова изумена, че едва се задържа на краката си. Той продължаваше да я гледа втренчено — не можеше да повярва на очите си. Щеше му се да потъне вдън земя.

— Тия! — остро рече Иън.

Сепната, Тия стисна клепачи и сведе глава, за да събере сили и да си поеме дъх. Нали това бе домът на баща й? Именно тук бе уговорено да се проведат преговорите за размяна на военнопленниците, за освобождаване на южняците от затвора на янките...

Ох, мили Боже, той ще ме издаде! И веднага ще плъзне слухът за Годайва, яздеца гола по горските пътеки, за да отвлича вниманието на войските на янките, да ги обърква и заблуждава, да ги насочва по грешни следи...

— Аз... аз... — заекна тя. Зъбите й тракаха, лицето й бе бяло като платно.

— Тия, скъпа, струва ми се, че все някога си се срещала с полковник Тейлър Дъглас — малко сковано заговори Иън. — Той не е просто един от гостите ни, защото е наш далечен роднина. Не знам дали си спомняш, но неговата баба е леля на чичо Джеймс.

— Не... не. Никога не сме се срещали! — припряно заговори тя.

Едва сега се осмели да погледне в очите проклетия си преследвач, който имаше нахалството да се появи в нейния роден дом. Ще я предаде, непременно ще я издаде, ще разкрие пред всичките ѝ близки тайната ѝ. И то с небивала, сатанинска наслада!

— Госпожице Маккензи — заговори той, без да забрави, като истински кавалер, да свали шапката си и да ѝ се поклони изискано. Но веднага надигна глава и отново впери пронизващия си поглед в мъртвешки бледото ѝ лице. — Разбира се, че вече сме се срещали.

— Аз... аз... о, не, пътищата ни никога не са се пресичали. Иначе щях да си спомня. Работата е там, че нямам много познати сред янките, така че аз...

Той се усмихна възпитано и повдигна вежди, преструвайки се, че нищо не е чул.

— Колко жалко, че не си спомняте — промърмори той и поклати глава.

— Да не би да сте се срещали някъде? — намеси се Иън. На Тия ѝ се стори, че долавя нотка на подозрение в гласа на брат си и побърза да отрече:

— Не...

— Е, тогава бяхте още бебе — кавалерски уточни Тейлър, — така че мога да разбера защо не си спомняте предишното ми посещение в Симарон.

Отново ѝ се зави свят. Коленете ѝ сякаш омекнаха от вълнение. А той най-невъзмутимо ѝ се усмихваше. Все още можеше да я издаде.

Челюстите ѝ си оставаха сковани от вълнение и тя заговори с усилие:

— Добре дошли в Симарон, господин Дъглас. А сега, ако ме извините, ще се върна при Ариана на верандата. Шон Маккензи, ела веднага тук. Остави баща си с неговия гост. Ние тримата ще влезем вътре, за да потърсим баба, нали? — Тя пое Шон от ръцете на баща му. Тригодишният ѝ племенник я дари с най-чаровната си усмивка и зарови пръсти в косата ѝ.

— Лельо Тия, искам още от сладкишите!

Сега немирникът Шон се държеше като истински ангел. Имаше защо — нали бе успял да я принуди да изтича на двора и да я тласне в ръцете на проклетия янки...

Тия се обърна и забърза към къщата, носейки Шон на ръце. Ала колкото и да се опитваше да се отдалечи от мъжете, зад гърба си тя чуваше стъпките на Иън и Тейлър. На верандата Тия завари малката Ариана, с широко разтворени емни очи, обидена, че е била изоставена от любимата си леля.

— Хайде, момичето ми — кротко я заговори Тия и я хвана със свободната си ръка. — Нека да се качим в детската стая. Нали обичаш да си играеш там с играчките? Горе те чака твоето дървено конче. Навремето и аз съм играла в същата стая. Един приятел на моя чичо го е изработил за мен, когато съм била на твоите години, Ариана.

Тия чу, че мъжете влязоха в къщата след нея, чу също как майка ѝ я извика от кабинета на баща ѝ, но се престори, че нищо не е чула. Вместо това продължи нагоре по стълбите към детската стая заедно с Ариана и Шон. На горния етаж забеляза, че вратата на стаята на брат ѝ се затвори зад него — вътре беше Алайна, жената на Иън, пристигнала в Симарон малко след Иън. Двамата съпрузи разполагаха с много малко време да останат насаме. Тия си каза, че като се бе нагърбила с грижите за двете им деца, тя му подаряваше на Коледа това, от което сега Иън и Алайна най-много се нуждаеха — да останат сами. Питаше се само как Алайна намираще толкова сили, след като бе пропътувала почти цяла Флорида, за да стигне дотук, в околностите на Тампа Бей. Разбира се, сега брат ѝ и жена му най-малко биха искали някой да ги безпокои и това го разбираха всички в къщата. Като пристигна в Симарон, Алайна бе толкова уморена, че Тия на драго сърце се зае с децата. Усилията ѝ бяха възнаградени с усмивката на Алайна, преливаща от благодарност. Тия познаваше добре навиците на племенниците си, понеже военната болница на Джулиан не беше далеч от Сейнт Джон, по чието поречие се намираще укрепеният пункт Сейнт Огъстин, където Алайна бе намерила убежище. Децата обикновено я слушаха, но точно днес на Шон му бе станало скучно, защото Тия четеше приказка на Ариана. Момчето се бе измъкнало от детската стая и така се стигна до гонитбата в задния двор. Макар че в плантацията имаше предостатъчно прислужници, които можеха да

поемат грижите около деца та, Тия изрично бе настояла да ги поверят на нея — беше много привързана към тях.

Детската стая беше най-отдалечена от салона. Пълна беше с играчки и детски книжки. Обзавеждането в тази стая но бе променяно от години. На старото място си бяха и люлката, и бебешкото кошче. Не липсваха дори и кубчетата за игра, въпреки че бяха поизтъркани от няколко поколения палавници. Нейните родители вярваха, че децата им ще израснат, ще се задомят и на свой ред ще доведат в тази детска стая своите деца. Дървеното конче все още си стоеше в средата на стаята.

— Шон, не се качвай на кончето без седло — пошегува се тя.

Момчето веднага се настани на кончето. На Ариана ѝ се доспа и Тия побърза да я настани в един от широките люлеещи се столове. Но сърцето на младата жена продължаваше да бие учестено, макар че привидно се стараяше да изглежда спокойна. Той е тук, в къщата. Като гост. Непознатият янки се представи с името си и с военното си звание и сега никои не може да го прогони оттук, нещо повече — той говори приятелски с брат ѝ, а нищо чудно да беседва и с баща ѝ след вечеря.

— Атака! — развика се буйно Шон от гърба на дървеното конче. — Напред, в атака!

Ариана се усмихна сънено на Тия и затвори очи. Сега приличаше на ангелче. Тия продължи да люлее стола, за да я приспи напълно. Но вратата на детската стая внезапно се отвори и тя застана нащрек.

— Тия?

Младата жена въздъхна облекчено. Беше Алайна. Тя също подкрепяше пламенно борбата на Юга срещу Севера, но умееше по-добре от всички наоколо да подрежда живота си, защото нищо не можеше да я сломи. Алайна твърдо вярваше, че скоро ще бъде сложен край на проклетата война.

— Тия, толкова съм ти благодарна! — рече Алайна и влезе в стаята. Тия предупредително опря пръст до устните си, за дай подсказже, че малката Ариана вече е задрямала.

Алайна само кимна и се пресегна да поеме дъщеря си. Сгуши я до гърдите си и се усмихна на Тия.

— Сега съм много щастлива. Някои жени не са виждали съпрузите си от първите дни на тази налудничава война. Господи, аз

очаквам с трепет кога Иън отново ще се върне у дома, но през цялото време тръпна ужасена, опасявайки се, че ще...

— ...че ще научиш за ново кръвопролитно сражение и ще изтръпваш от страх всеки път, когато четеш следващия списък на загиналите на бойното поле — довърши Тия вместо нея.

— Ще отведе Ариана в леглото в нашата стая — каза Алайна. — После ще се върна за Шон.

— Алайна, моля те, не бързай толкова.

— Нямам много време. Реймънд Уиър и неговият адютант вече пристигнаха в имението. Баща ти и майка ти са се разпоредили и прислужниците са сервирали питиетата в кабинета на баща ти. Майка ти иска всички да слезем долу и да се присъединим към гостите. И Тейлър е тук.

Тия смръщи вежди.

— Ти... всъщност познаваш ли този Тейлър?

— Разбира се — усмихна се Алайна. — Той е втори братовчед на Сидни, Джеръм и Брент. Израснах сред тях, знаеш това. Той често се виждаше с чичо ти Джеймс. Не мога да повярвам, че никога не си се срещала с тях!

— О, срещала съм се с него.

— Кога?

— Ами... било е много отдавна, когато съм била съвсем малка — бързо отвърна Тия. — Разбира се, аз нищо не помня, но поне така ми обясниха.

— Той се е опитал да стои надалеч от Флорида. Дори и сега за него не е безопасно да кръстосва пътищата на щата.

— Сигурно е така — промърмори Тия.

— И за Иън не е лесно да остане тук — добави Алайна.

— Да, скъпа, и аз се тревожа за Иън. Знаеш колко обичам брат си...

— Разбира се. Макар че, знаеш ли, мисля, че не бива да мразим Тейлър само защото се сражава на страната на янките. Той наистина е изключителен мъж. Струва ми се, макар че нямам ясни спомени, че когато бях малка, май го ударих, защото ме беше ядосал. Само че не мога да си спомня повода за скарването ни.

— Звучи много забавно — промълви Тия, обаче Алайна не обърна внимание на саркастичната нотка в гласа ѝ.

— Изненадана съм, че оттогава не си го срещнала нито веднъж. Той завърши академията в Уест Пойнт една година преди Иън. Сега и двамата са подчинени на генерал Магии, още от началото на войната, макар че имат различни задължения.

— Колко интересно — промърмори Тия. — Той е роднина с моите братовчеди и е приятел с брат ми.

— Да, така че няма за какво да се тревожим относно Тейлър Дъглас. Предполагам, че тази вечер на преговорите южняците ще бъдат представени от полковник Реймънд Уиър, докато Тейлър ще седи на отсрещната страна на масата като пратеник на янките. Очаквам преговорите да преминат гладко и да се стигне без проблеми до размяната на пленниците — нали е Коледа, за Бога? — Усмивката на Алайна беше заразителна и Тия последва примера ѝ.

След като Алайна излезе от стаята, Тия стана и се приближи до дървеното конче, на което Шон още се клатушкаше.

— Атака! — отново се провикна момчето и размаха ръка във въздуха, сякаш държеше остра сабя. После се усмихна на Тия: — Баща ми е голям офицер от кавалерията!

— Да, така е — кимна Тия.

Младата жена се обърна, усетила с шестото си чувство, че някой е застанал на прага на детската стая. В първия миг си помисли, че Алайна се е върнала, за да отведе Шон да спи при сестричката си. А може би се опасяваше подсъзнателно, че отново ще се изправи пред Тейлър Дъглас. Но се оказа, че бе дошъл Реймънд Уиър — висок, красив офицер, с дълга руса коса, спускаща се чак до яката на изгладената му униформа.

— Реймънд! — извика тя, зарадвана, че няма да е принудена да търпи присъствието на Тейлър Дъглас.

— Тия! — откликна той, смъкна шапката си и леко се поклони като истински джентълмен.

— Привет, сър! — поздрави го и Шон и отривисто козирува.

Преди да отвърне на поздрава, Реймънд Уиър замислено изгледа детето.

— Да не би да е момчето на Иън? — попита той.

Тя му кимна, сетне се усмихна и прошепна:

— Само че Шон е още много малък и затова не бива да се смята за сериозен противник.

Реймънд Уиър се засмя, само че имаше нещо сковано и неестествено в смеха му, с което може би искаше да ѝ подсказе, че не вижда нищо смешно в темата за войната.

— Тук няма врагове — меко рече той. — Господи, Тия, така се радвам да те видя. Сега си толкова близо до мен и в същото време... толкова далеч. Така се вълнувах дали пак ще те видя някога. Да, знаех, че по-голямата част от тези месеци си прекарала в болницата на Джулиан, но дори и това не ме успокояваше, защото болезнено копнеех да те срещна отново.

— Не, Реймънд, не искам да страдаш заради мен — отвърна му Тия. — Най-важното сега е да оцелеем, да доживеем края на тази кошмарна война.

— Така ми се иска да направя нещо, за да мога по-често да те виждам — повтори той.

Доловила страстта, скрита зад думите му, Тия се смути и притвори клепачи. Ако войната не бе избухнала, дали тя... Щеше да се омъжи за него? Или майка ѝ отново щеше да се окаже права: Тия щеше да продължи да флиртува безгрижно, без да се замисля какво всъщност иска сърцето ѝ, страхуваща се да рискува и да дари сърцето си на някой мъж? Той изглеждаше толкова привлекателен, очароващ, обаятелен.

Но какво ли би си помислил, ако узнаеше за нейните последни подвизи?

— Така се радвам, че си тук — промълви Тия. — Също как то в добрите стари времена, преди...

— ...преди да започне войната — довърши вместо нея той.

Тя кимна.

— Оценявам много високо усилията на баща ти да поддържа равновесието в района. Жалко, че той не осъзнава какво бъдеще очаква Флорида. Надявам се, че все пак след време ще осъзнае реалностите.

Тия си припомни, че позицията на баща ѝ никак не се бе променила от началото на войната и той явно нямаше никакво намерение да я коригира.

— Може би е редно поне сега, в навечерието на Коледа, да забравим за нашите позиции — примирително предложи младата жена.

Рей не ѝ отговори. В този миг Алайна се върна в детската стая, за да прибере сина си.

— Хайде, Шон, време е да си лягаш, момчето ми. О, Рей, кога си дошъл? Колко се радвам, че си жив и здрав! Изглеждаш много добре.

— Алайна! Какво удоволствие е за мен да те видя отново.

— Да не би да си решил да отседнеш в детската стая? — попита Алайна.

Реймънд Уиър се усмихна и поклати глава.

— Не. — После се обърна към Тия. — Майка ти бе така любезна да ме настани в стаята за гости. На долния етаж чух някой да споменава, че Тия била с децата в тази стая, затова дръзнах да се появя тук.

— Все пак може би си искал да намериш спокойствие в детската стая — предположи Алайна.

— Тъкмо обратното, търсех това, което винаги ме е вълнувало — опроверга я той.

Алайна сбърчи вежди и погледна към Тия.

— Е, тогава, Шон, скъпи мой, хайде да вървим. Тия, майка ти се безпокои кога ще се върнеш долу. Вече ни очакват за вечерята.

— Скоро ще слеза при тях — увери я Тия. Алайна и Шон излязоха от стаята. Тия също тръгна към вратата, но Реймънд не помръдна, приковал поглед в нея.

— През тези години си станала още по-красива. Не вярвах, че това е възможно, но сега, когато си истинска жена, хи още по-силно ще обсебваш сърцето и мечтите ми.

— Много мило от твоя страна, Рей.

Той я настигна и я хвана за ръцете. Поднесе ги към устните си и нежно ги целуна. Погледите им се кръстосаха. Младата жена остана безкрайно поласкана от галантния му жест, ала в същото време бе странно объркана. Харесваше го, винаги го бе харесвала. Той бе красив, обаятелен, неспокоен и дори малко див, истински образец на галантен южняк. Може би бе подходящ за нея и тя го чувстваше...

Добре. Точно тази вечер щеше да се нуждае от приятел.

— Ти също си красив — внезапно се усмихна Тия.

— Благодаря, госпожице — засмя се Реймънд. — Благодаря на Бога за възможността да бъда в Симарон, при това точно днес, когато и ти си тук!

— Майка ми...

— Да, зная, че се тревожи за теб. — Той отстъпи крачка назад. Истински образец на безупречен джентълмен. Щеше да бъде съвършен южняшки съпруг, винаги възпитан, тактичен, дискретен, дори непорочен. Тия внезапно усети как се изчерви.

— Извини ме, но трябва да слеза долу.

Тя мина покрай него и се втурна по коридора и после надолу по стъпалата. Много бързо стигна до кабинета на баща си. Вратата беше отворена.

Баща ѝ се бе настанил на бюрото си, както винаги привлекателен, изискан и впечатляващ. Брат ѝ, който много приличаше на баща си, седеше на стола отстрани, като в момента подаваше една книга от библиотеката на баща ѝ на един от гостите — Тейлър Дъглас.

Сърцето ѝ заби ускорено, когато тримата мъже се извърнаха към нея. Дъглас се изправи — беше висок колкото брат ѝ — удивително елегантен с ослепително бялата си риза и грижливо изгладения си кавалерийски мундир. На ярката светлина на лампите Тия не пропусна да забележи гарвановочерната коса, старателно пригладена, както и блясъка на светлите му очи, а също и добре очертаните му скули. Стори ѝ се, че макар и за миг, той успя да я заслепи с вида си. И тогава си припомни, че още при първата им среща я бе осенило прозрението, че вижда нещо познато в него, смътно напомнящо за братовчед ѝ Джеръм, защото толкова черна коса можеха да имат само хора с индианска кръв.

Не можеше да откъсне поглед от него.

Той също се вгледа в нея.

Някой в стаята се изкашля. Тия примигна смутено.

Рийвс, личният камериер на баща ѝ, който бе в Симарон, откакто се бе заселила тук нейната фамилия, сервираше уиски и шери. Той се намръщи, защото забеляза, че Тия продължаваше да гледа втренчено гостите, а после повдигна въпросително вежди, защото тя сбърчи устни, но доста бързо успя да възстанови самообладанието си и да посегне към чашката с шери, което внезапно се оказа много необходима подкрепа.

— Тия, най-после се появи! — каза баща ѝ и стана от стола. Тя набързо надигна чашката с шери.

— Извинявай, татко. Нямах да закъснея, ако не се бе наложило да се занимавам с немирните деца на брат ми. Доста време ми отнеха грижите за тях.

От погледа на Тия не убягна мигновеното смръщване на баща ѝ. Веднага изпита съжаление за лекомислените си думи. Приблужи се до баща си и го целуна по бузата, после добави:

— Всъщност завиждам на Иън за прекрасните му деца.

— Естествено, нали те са моята гордост и радост — обади се Иън, — само че няма защо да завиждаш. Един ден сигурно ще имаш свои.

— Няма, защото ще си живея по-добре като тяхна леля и стара мома! — увери го тя и допи шерито.

— Помниш ли Тейлър Дъглас, Тия? — попита Джарет.

— Не, не си го спомням — отвърна тя и погледна към Тейлър. Искаше ѝ се да не я гледа по този начин, сякаш я познаваше твърде добре. — Но вече се запознах с него.

— Да, запознахме се. И бяхме официално представени — любезно отбеляза Тейлър, без да отделя поглед от нея. Усмивката му ѝ се стори застрашителна. — Може би, сър, вашата дъщеря ми се струва позната от някога заради необикновената ѝ сърдечност и чар.

— Ние посрещаме сърдечно всички новодошли в Симарон, нали, татко? — изрече Тия. Джарет повдигна вежди към дъщеря си и тя мигновено разбра, че той се съмнява в способностите ѝ да посрещне учтиво и радушно един гост, който се сражава на страната на янките. Затова Тия побърза да се обърне към Рийвс с думите: — Бих приела още едно шери с благодарност, Рийвс. Не съм вкувала нищо подобно, откакто заминах от Симарон.

— Така е — кимна одобрително Тейлър. — Не е лесно да се напредва по пътеките на войната, дори се налага понякога да се действа с голи ръце.

Тия отново усети как страните ѝ пламнаха, но за нейно щастие в следващия миг на прага се появи Реймънд Уиър.

— А, Рей, идвай по-бързо! — извика Джарет. — Хайде, влизай. Рийвс, ако обичаш, уиски за полковника.

— Благодаря, Джарет — отвърна Рей, пое подадената му чаша и я вдигна за на здравица: — Да прием за живота!

— За живота! — отекнаха гласовете на всички присъстващи и вдигнаха чашите си.

— Полковник Реймънд Уиър от Конфедеративните щати на Америка... полковник Тейлър Дъглас от Съединените щати на Америка — представи ги официално Джарет и накрая кимна към двамата офицери, изпратени за преговорите.

Те се поклониха един на друг, спазвайки стриктно професионалния етикет.

— За мен е чест да се запозная с вас, полковник Дъглас — кимна Рей.

— За мен също, полковник Уиър — отвърна Тейлър.

— От Флорида ли сте, сър?

— Отрасъл съм недалеч оттук, но много отдавна не съм бил във Флорида.

— Флорида е моят роден дом, сър, и аз никога не съм я изоставял.

— Същото изпитвам и аз, сър — съгласи се Тейлър.

— В такъв случай може би трябва да оставим двамата джентълмени да се заемат със задълженията си — намеси се Джарет.
— Когато приключат, ни очаква празничната вечеря.

* * *

До началото на вечерята оставаха няколко часа. Очевидно ставаше въпрос за размяна на немалко пленници, но през цялото време, докато траеха преговорите, двамата полковници стриктно се придържаха към основния принцип при подобни договаряния: разменяха се редници срещу редници, лейтенанти за лейтенанти, полковници за полковници. Разбира се, не винаги имаше точно съответствие в чиновете и в такива случаи се разменяха двама редници за един сержант или трима сержанти за един майор или двама редници и един сержант за един лейтенант.

Рийвс периодично се появяваше в кабинета, за да долива уиски в чашите и да предлага пури, а също и за да следи дали двамата военни спазват неписаните маниери, задължителни за истинските джентълмени — дори и когато се стигаше до разгорещен спор, те не

повишаваха тон. Към седем и половина от кабинета долетя вестта, че е постигнато споразумение почти по всички въпроси и че полковниците с радост ще се присъединят към фамилията за коледната вечеря, както винаги в осем часа, ако фамилията няма възражения.

Докато очакваше вечерята на верандата заедно с цялото семейство, Тия се изпълни с чувство на топлина и задоволство — нещо, което не беше ѝ се случвало от доста време. Макар че в разговорите не можеше да се избегне напълно темата за войната, тази вечер тя не бе основната. Алайна говореше за живота в Сейнт Огъстин и за Риса, съпругата на Джеръм, с която тя живееше. Преди няколко седмици Риса бе заминала на север. Отдавна не бе виждала баща си — Магий, генерал от армията на Севера — и тъй като нямаше ни най-малка представа къде се намира съпругът ѝ в момента, бе решила да заведе сина си да се види с дядо си. Тия разказа на родителите си за съпругата на Джулиан — Рианон, която бе помогнала след сериозното раняването на Джеръм при едно от последните нападения. Нямаше спорове, само откровени разговори между членовете на семейството, които споделяха преживяното. Тия, седнала до баща си на стъпалата на верандата, се чувстваше щастлива, облегната на силното му рамо. Само ако...

Рей и Тейлър се появиха на верандата.

— Господа, разрешихте ли всички спорни въпроси? — попита Джарет.

— Да, сър — увери го Рей.

— Искаме да благодарим най-искрено от наше име за вашето гостоприемство — добави Тейлър. — Както и от името на мъжете, които ще бъдат разменени. Постигна се споразумение, че те няма да се бият повече, а ще бъдат освободени от служба и ще се върнат към цивилния живот.

Тия погледна към Реймънд Уиър. Сигурно Тейлър не бе разбрал правилно споразумението; южняците не можеха да си позволят да разменят войници, а след това да не ги използват в битките.

Но Реймънд Уиър стоеше и слушаше, без да възрази на Тейлър. Баща ѝ стана и обяви, че е време да отидат в трапезарията и да се насладят на вечерята, както и да благодарят на Бога, че ги бе събрал заедно в тази празнична нощ.

Алайна и Иън седяха един до друг на голямата маса в трапезарията, спокойни, че децата им си бяха легнали. Тия се оказа настанена между Реймънд и Тейлър, а баща ѝ и майка ѝ бяха от другата страна на масата.

Прислужниците поднесоха ордъврите.

Баща ѝ произнесе молитвата и разговорът се поде отначало около безобидни теми като времето, храната, къщата, Бъдни вечер.

— Тъй като всички очакваме с нетърпение Коледа — заяви Реймънд, след като се сервира основното ястие и всички похвалиха Тара, — струва ми се, че мой дълг като офицер и джентълмен е да ви предупредя, полковник Дъглас, както, разбира се, и вас, полковник Маккензи, след коледните празници да напуснете колкото е възможно по-скоро тази част на щата. Заради коледните празници се отнесохме по-милостиво към врага. Но отношението към онези, които ще бъдат видени след Коледа, ще бъде много по-сурово.

С периферното си зрение Тия видя как Тейлър Дъглас, седнал от лявата ѝ страна, започна да рони хляба с ръка, но промени изражението на лицето си.

— Благодаря за предупреждението.

— Освен това ще конфискуват и собствеността, полковник Дъглас, поне така чух. Може би не е зле да се замислите за някои спешни продажби. Както знаете, подобни неща стават и на север. В Арлингтън беше конфискувана къщата на съпругата на генерал Робърт Лий — северняците отказаха да приемат данъци от когото и да било друг с изключение на собственика и бедната саката лейди, принудена преди това да напусне къщата си, така и не можа да се завърне в нея.

— Боя се, че това беше наистина отвратителен акт — съгласи се Тейлър и погледна през масата към Иън, който му даде знак, че на всяка цена трябва да запазят спокойствие. — Генерал Робърт Лий е велик човек и славен водач и това се признава от приятелите му на север, което прави още по-трудно за тях да приемат факта, че в момента той е техен враг.

— О, те ще го намразят още повече, когато победи Севера! — поклати глава Реймънд. — Обаче всеизвестна истина е, господа, като с тези думи не искам да обидя никого от присъстващите, че с предателите трябва да се отнасяме сурово. Самият аз проявявам

интерес към част от вашите имоти, които бих искал да закупя, полковник Дъглас.

— Нищо не е за продан.

— Рискувате да загубите цяло състояние.

— Не е чак толкова голямо състояние. Възнамерявам да даря собствеността в южната част на Флорида на моя втори братовчед Джеймс Маккензи. А колкото до дома ми в Кий Уест... армията на Севера вече го използва за свой щаб. Имотът ми на юг от Сейнт Огъстин... е, в момента той се намира в ничия земя. Но все пак ви благодаря за предложението.

— Имам всички основания да вярвам, полковник Дъглас, че европейските сили са готови да признаят Конфедерацията като независим щат, което ще обърне войната в полза на Юга.

— Вече ви казах, сър, предпочитам да изчакам.

— Ние затягаме обръча около вас. Всъщност дори нашите жени успяват да отвличат вниманието и да намаляват бдителността на вашите така наречени войници, сър!

— За какви жени говорите? — намеси се Тара с любезен, но твърд глас, с намерението да предотврати надигащия се спор.

— Госпожо, чух от достоверни източници, че една наша непокорна и смела девойка препуска сред горите, подмамвайки врага, за да го отклони от целта. Казаха ми го хората на капитан Дикинсън. Те са били изпратени да завземат един фургон с доставки за янките и едва не са били пленени от неколцина войници, които внезапно са изскочили, когато една красива амазонка, съвсем го...

Замълча и изгледа поред Тара, Алайна и Тия. Сетне се изчерви.

— Да? — подкани го Тара.

— Е, тя е била като олицетворение на справедливото възмездие, разбира се — отвърна Реймънд.

— Но какво искахте да кажете преди малко? — настоя Тара. Тия се престори, че е погълната от разрязването на домата в чиния си. Усети, че лицето ѝ пламва. Почувства как, докато Реймънд се опитваше да намери подходящите думи, чифт светлокафяви очи се впиват настойчиво в нея.

— Ами, те ѝ казват...

— Как? — нетърпеливо запита Алайна. — Моля ви, полковник Уиър, разкажете ни за тази красива амазонка!

Тия впери поглед в лицето на снаха си. Запита се дали във въпроса на Алайна няма някакъв скрит намек. В началото на войната самата Алайна се бе занимавала с шпиониране и ако не бе заловена от собствения си съпруг, вероятно щеше да бъде екзекутирана. Доколкото тя знаеше, мъжете шпиони биваха наказвани сурово както в Севера, така и в Юга, но въпреки заплахите досега нито една жена не беше осъдена на смърт за предателство.

Алайна изглеждаше истински заинтригувана от разказа на Реймънд. Преди да продължи, той погледна право към нея.

— Е, наричат я „лейди Годайва“, ако това е достатъчно като обяснение. Очевидно тя сама е измислила това прозвище и сега вече всички я наричат така.

— Хм, Годайва... това означава ли, че и тя като прославената си предшественичка е яздела чисто гола сред полето? — попита Джарет. Гласът му прозвуча застрашително гневно.

На Тия ѝ се искаше да потъне вдън земя.

— Трябва да се намери някакъв начин да се укроти жена с толкова безразсъдно и дори опасно поведение — обади се Иън. Може би тя не си дава сметка колко невинни хора могат да загинат, ако си въобразят, че тя е някакво митично създание, появило се внезапно, за да ги поведе на смъртен бой в защита на честта на Юга.

Алайна се закашля, но внезапно нададе тих вик и млъкна. Тия се досети, че брат ѝ е стиснал силно ръката ѝ под масата. Но защо брат ѝ продължаваше да я гледа с толкова подозрителен поглед?

Тия се огледа, застана нащрек и веднага си помисли, че те двамата явно се опитваха да смекчат тона. Но си личеше, че Алайна беше по-ядосана, докато Иън беше по-подозрителен.

Може би Иън имаше известни основания да бъде подозрителен, като се имат предвид миналите преживявания. Но това бе толкова отдавна. Разбира се, Алайна нямаше никаква вина.

— Честно казано, в много ситуации положението на Юга е било съвсем отчайващо — обади се Тара. — Може би тази жена се опитва да стори всичко, което е по силите ѝ, за да отклони преследвачите и да спаси живота на нашите войници.

— Но все пак ситуацията е доста интересна, нали? — внезапно заговори Тейлър Дъглас. Той прокара пръсти по ръба на чашата за вино, сведе поглед и продължи: — Да се отвлича вниманието на

войниците чрез някоя дръзка изненада не е новост, но така поражението може да се избегне само временно, защото рядко могат да се намерят пълни глупаци, както сред северняците, така и сред южняците. — Той вдигна глава и се вгледа в преbledнялото лице на Тия. — Допускам, че, когато тази така наречена Годайва се появи отново, ще се окаже в много по-голяма опасност, отколкото е предполагала, понеже войниците вече ще знаят, че тя се опитва да ги заблуди.

— Удивително е колко глупави могат да бъдат понякога мъжете!
— заяви Алайна.

— Не бих искал да обидя нежния пол, госпожо Маккензи, но същото би могло да се каже и за жените, след като наоколо препуска шпионка на Юга, при това гола, както майка ѝ я е родила.

— Изглежда, говорите от собствен опит! — възкликна Реймънд.
— Сър, да не би вие самият да сте били заблуден от тази прекрасна бунтовничка! Да не би да знаете за тази амазонка нещо, което аз не знам?

Тия се втрени в Тейлър, молейки се мислено изражението на лицето ѝ да не я издаде. Той се поколеба за миг.

Младата жена имаше чувството, че сърцето ѝ ще спре.

— Струва ми се, че я видях — сериозно рече той след миг. — Да, признавам си, че станах жертва на въпросната дама.

— Жертва! — промърмори Тия и бързо прехапа устни.

— Познавате ли я? — попита Алайна. — Искам да кажа, познавате ли я лично?

Той я погледна.

— Защо смятате, че бих могъл да я познавам?

— Сър, вие сте от този щат. Със сигурност сте присъствали на някои балове и барбекюта и щяхте да знаете, ако е дъщеря на плантатор, политик или примерно на някой изследовател-ботаник от Флорида. — Тя се втрени напрегнато в Иън, имайки предвид собствения си баща.

Тейлър Дъглас се усмихна.

— Дамата, която срещнах, със сигурност не беше русокоса.

— Но тя би могла да се дегизира и да си сложи перука — предположи Иън.

— Не — категорично заяви Тейлър. — Уверявам ви, че тя не беше блондинка и не носеше перука.

— Как може да сте толкова сигурен? — настоя Алайна, но в следващия миг лицето ѝ пламна, защото осъзна какъв отговор ще последва. — О! — смутено промълви младата жена.

— Познавате ли я, сър? — остро попита Реймънд.

Сърцето на Тия отново замря и тя остана без дъх. Не можеше да издържа повече. Ако този янки не отговореше веднага, щеше да изкрещи и да скочи от мястото си, всички щяха да я помислят за луда, а баща ѝ щеше да разбере...

— От доста време не съм участвал в светския живот на този щат. Едва ли бих могъл да разпозная в дамата дъщерята на някой местен плантатор — каза най-накрая Тейлър.

Тия имаше чувството, че ще припадне на масата. Той нямаше да я издаде. Поне засега.

— Искате ли пури и коняк, господата? — попита Джарет. — Вечерта е толкова мека и приятна, че можем да се насладим на чашка след вечерята навън на верандата.

— Както желаете, сър. Дами... — Тейлър стана от масата, поклони се на жените и тръгна след домакина навън.

— Дами... — последва ги Иън, поклони се учтиво и излезе.

Реймънд Уиър също се присъедини към тях.

— Всичко мина доста добре — промърмори Тара. — Тази вечер не се кръстосаха шпаги.

Тия не остана дълго в салона с майка си и Алайна. Беше неспокойна и имаше нужда да си откъдне. Излезе от къщата през задната врата, бавно заобиколи верандата и приближи предните стъпала. Оттук можеше да чува разговора на мъжете.

Подслушването, както майка ѝ я бе учила, бе невъзпитана и груба постъпка. Този, който подслушва, може да чуе неща, които би предпочел никога да не узнае. Мъжете обсъждаха Годайва — тема, по която тя определено не искаше да чува нищо повече, но от спокойния тон на разговора личеше, че Тейлър не бе издал тайната ѝ.

За щастие разговорът им не продължи дълго. Тия чу как Тейлър благодари на баща ѝ за гостоприемството, после до слуха ѝ достигна шум от стъпки и приглушени гласове. Мъжете бяха влезли в къщата и благодаряха на майка ѝ за вечерта.

След малко всичко утихна. Тя заобиколи верандата и се сепна — Реймънд Уиър бе все още там, излегнат на един шезлонг и загледан в нощното небе.

— Тия? — тихо рече той.

Тя се усмихна и приближи — много ѝ се искаше да не се чувства толкова неудобно.

Той наклони глава и погледът му се плъзна с възхищение по тялото ѝ. Тя се почувства поласкана от одобрителната му усмивка.

— Наистина е хубаво, че си тук, Рей.

— Само ако този дом бе наистина лоялен към Конфедерацията... Колко прекрасно би било, Тия, ако баща ти осъзнае, че трябва да обвърже съдбата си с тази на щата!

— Той обича този щат, Рей, дори го обожава.

— Ти, Тия, си олицетворение на всичко добро в нашия живот, в нашия щат, в нашето съществуване.

— Изразявате се твърде поетично за един войник, сър — усмихна се младата жена.

Той се пресегна, хвана я за ръцете и я притегли към себе си. Дланите му покриха нейните.

— Тия, омъжи се за мен.

Тя не отговори. Колко странно. Преди малко се бе шегувала, че вече не са останали мъже за женене. Той бе идеалният кандидат. Офицер от армията на Юга, смел воин, добър военачалник, готов да рискува живота си за каузата, в която вярваше. Умен, красив, страстен...

Един мъж, който би могъл да пожелае жена като Годайва, но който никога не би се оженил за нея!

Когато той се наведе и притисна нежно устни към нейните, тя се стъписа, но не се отдръпна, а зачака... Да изпита страст, да почувства нещо...

Какво очакваше? Тя нямаше опит...

И все пак имаше. Вече бе усетила целувка, изпълнена със страст, дръзко желание, ярка искра, буен пламък, изгарящ огън, заплаха, предупреждение и обещание...

Тейлър. Тейлър Дъглас.

Отдръпна се от Реймънд.

— Обичам те, Тия.

Тя поклати глава.

— Не, не сега, Рей. Войната... баща ми, моите... искам да кажа, аз имам задължения.

— Обичам те — повтори той.

— И аз...

Какво тя? Всъщност тя не знаеше какво изпитва. Привличане? Разочарование?

— Рей, когато войната свърши...

— Не мога да чакам войната да свърши.

— Може би някой друг път.

— Винаги има и друг път. Аз ще чакам, Тия, колкото решиш. Ще чакам само теб и съм готов да приема всяко твое условие.

Той отстъпи, поклони се изискано и се запъти към къщата. Тия закрачи по моравата. Мъглата се бе вдигнала и нощта бе много красива. Върху тъмното небе се очертаваше блестящият лунен сърп.

— Лека нощ... — промърмори тя по-скоро на себе си и в същия миг чу нечий глас:

— Лека нощ, Годайва.

Тя се извърна бързо и вдигна глава — гласът прозвуча от балкона на втория етаж. Тейлър Дъглас. Беше свалил мундира си въпреки хладната нощ и сега беше само по бялата си памучна риза. Тъмните му къдрици леко се поклащаха от бриза.

— Не споменавайте това име! — гневно просъска Тия.

— Лека нощ — повтори той, усмихна се, после се обърна и изчезна.

* * *

Студ.

Бъдни вечер, но беше дяволски студ.

Е, положението му все пак се бе променило, помисли си Брент Маккензи и се надвеси над огъня в малката къща, където се бе настанил, близо до болницата.

Бяха го призовали да се грижи за войниците, които се връщаха от фронта.

Те бяха толкова много.

Тази вечер се питаше защо толкова много бе искал да стане лекар. От едно странно задължение по време на война — да се опитва да помогне на войници, болни от сифилис и да разяснява на цяла армия новобранци как да се предпазват от разпространението на болестта — той се бе върнал, за да помага на мъже, които бяха простреляни, намушкани, накълцани и разкъсани на части. При всички положения това бе доста тягостно занимание. Дори на Бъдни вечер пристигаха ранени. Генерал Грант бе повел в настъпление войските на Севера. Главната му квартира сега бе преместена край река Потомак и той бе заповядал на Мийд да превземе Ричмънд. Уморените войници на Лий се опитваха с всички сили да блокират придвижването на армията на янките.

Брент бе уморен до смърт и премръзнал. Не бе свикнал да посреща Коледа далеч от дома си. За него Коледа обикновено означаваше свеж, прохладен, но слънчев ден. Спомни си синьото море, зелената трева и буйната растителност на Флорида. И цветята. Майка му обичаше растенията, билките и цветята. Тийла винаги имаше разцъфнали цветя за Коледа. Изобилие от цветя.

Ставаше късно. Той бе поканен на вечеря от неколцина офицери, но беше доведено едно момче с признаци на гангрена и Брент не искаше да отлага прегледа му за следващия ден — знаеше, че инфекцията може да се развие много бързо. Наложил се да ампутира крака, колкото и да съжаляваме. Той беше добър хирург, дяволски добър хирург — обикновено успяваше да извърши чудо и да спаси ранения крайник, но в случая гангрената бе в напреднал стадий и ампутацията беше неизбежна. Брент силно се надяваше инфекцията да не се е разпространила по цялото тяло на нещастното момче.

Припомни си миналата Коледа, когато също бе далеч от къщи. Тогава Сидни беше с него. Докато се грижеше за ранения с пет куршума кавалерист от армията на Севера Джеси Халстън, сестра му се бе влюбила в него. Сидни замина за Вашингтон, за да уреди размяна на пленници, беше ранена, докато помагаше на брат им да избяга, а после се омъжи за Джеси Халстън. Брент бе доволен. Харесваше Халстън и бе щастлив, че успя да спаси живота му. Сега Сидни бе отново във Вашингтон, очаквайки завръщането на съпруга си. Дано рангът на Джеси Халстън му позволише да се върне у дома за Коледа. Дано не лежеше мъртъв някъде по бойните полета...

Брент взе ръжена, разбута огъня и се замисли за войната. Странно — мразеше да се занимава с проститутки и с венерическите болести на мъжете, да изнася лекции за ползата от презервативите. Но по-късно установи, че тази работа не му е вече толкова противна. В крайна сметка проститутките също бяха хора, като много от тях бяха жени с добри, топли сърца, грижовни, понякога тъжни, понякога забавни, всяка със своя човешка съдба.

Признай си, каза си той. Преживяното те промени завинаги. В много отношения. Завинаги щеше да бъде преследван от спомените. Заради Мери.

Беше се грижил за баща ѝ, докато той почина. И с тъга си припомни как смяташе красивата млада дъщеря на полковника за негова любовница и се бе държал като глупак, заради което Мери го бе намразила завинаги.

Разрови яростно огъня — питаше се къде ли е тя тази нощ.

Пламъците избухнаха високо и ярко, разхвърчаха се синкави и червени искри. Брент остави ръжена и сгря ръцете си на огъня. Свали мундира, разкопча горните копчета на ризата си и отиде до елегантната масичка от черешово дърво, на която имаше гарафа с коняк. Наля си една чаша и отново разрови огъня.

— Наздраве, доктор Маккензи. Честита Коледа — пожела си той на глас и изведнъж някой му отговори:

— Наздраве. Честита Коледа, доктор Маккензи.

Брент едва не изтърва чашата, конякът се разплиска, той скочи, обърна се и се втренчи изумено в коридора към спалнята. Тя беше там. Мери. Или войната бе отнела разсъдъка му... Въображението му си правеше жестоки шеги с него. Сигурно вече съвсем бе полудял.

Огромните сребристосиви очи бяха втренчени в него, а косите ѝ се спускаха свободно по снежнобелия пеньоар, който бе облякла.

— Мери!

— Да.

— Какво правиш тук, за Бога? — извика той и свъси вежди.

Тя пристъпи в стаята и посегна към гарафата с коняк.

Стори му се, че ръцете ѝ треперят.

— Имаш ли нещо против? Струва ми се, че не е зле да си наляя, докато не си разлял останалото количество.

Той вдигна ръка.

— Налей си — промърмори Брент, без да откъсва изумения си поглед от нея.

Да, това беше тя — от плът и кръв. И зашеметяваща като малка снежна кралица в белия си пенъоар. Ухаеше на сапун и розова вода. На светлината на пламъците косата ѝ изглеждаше мека и копринена като самур. Тя бе истинско предизвикателство за сетивата му. Допреди миг Брент се чувстваше смъртно уморен. Но внезапно се съживи. Беше премръзнал. Сега цялото му тяло пламтеше в огън, сякаш поразено от светкавица. Тя не носи нищо под пенъоара, помисли си той.

— Пак те питам — изрече той. Прегракналият му глас прозвуча много по-грубо, отколкото възнамеряваше. — Какво правиш тук? Как влезе... в тази къща? Как ме откри?

— Не беше трудно да те откроя. Просто попитах къде са те прехвърлили. Един от ординарците ми каза, че си настанен в тази къща. Вратата не беше заключена и влязох. Би трябвало да си по-внимателен. Град като Ричмънд гъмжи от бегълци. Някои от тези хора са избягали от Грант и крадат всичко, каквото им попадне. Колкото и да е странно, не всички наши сънародници са благородни войници и лекари. Някои от тях са просто страхливи мародери.

— Мери, защо си тук?

Тя изпи коняка си на един дъх и рязко остави чашата на ласата. Беше свела поглед. После вдигна глава и очите ѝ отново срещнаха неговите.

— Ти каза, че съм ти длъжница. Аз винаги си плащам дълговете.

— Какво?

— Разбрах, че си тук. Баща ми... аз съм ти задължена за всичко, което направи за него. Аз... аз винаги си плащам дълговете. Коледа е. Струва ми се, че времето е подходящо.

— Значи... си дошла тук... за да си платиш дълга?

— Да — смотолени тя, а очите ѝ отново се отклониха от неговите.

Той не можа да се сдържи. Протегна се, сграбчи ръката ѝ и я привлече към себе си. Тя бе съвършено гола под пенъоара. Брент сведе глава и я целуна. Устните ѝ трепереха. Господи, колко са сладки. Целувката му стана по-настойчива. Тя разтвори устни. Тялото ѝ се притисна към неговото, топло, гъвкаво и съвършено. Пръстите му

потърсиха гърдите ѝ, наслаждавайки се на усещането на твърдата плът. Той потръпна и слабните му пламнаха.

Но се овладя, бързо се отдръпна от нея и изруга:

— По дяволите, Мери! Не ми дължиш нищо! Когато ти го казах, бях ядосан. Нищо не ми дължиш заради баща си. Какво, за Бога, си мислиш за мен? Че аз няма да помогна на който и да е умиращ човек?

Тя стоеше на крачка от него, трепереща, а очите ѝ блестяха, плувнали в сълзи.

— Длъжница съм ти за това, което направи за него.

Брент пристъпи отново към нея, взе я в обятията си. Повдигна брадичката ѝ и очите им се срещнаха. Устните ѝ трепереха. Усети, че и самият той трепери.

— Мери, Мери! Ти си една малка глупачка. Няма да се любя с теб само защото смяташ, че си ми задължена. Тогава бях разгневен, изпълнен с ревност, наранен... един идиот.

Тя сведе поглед и облегна глава на гърдите му.

— Ще се... ще се любиш ли с мен... ако ти кажа, че просто искам да бъда с теб? Че прекарвах всеки божи ден, откакто си замина, опитвайки се да измисля как да дойда при теб, как да ти кажа...

Гласът ѝ премина в шепот, а той се запита дали бе чул правилно. Пръстите му трепереха, кръвта изгаряше вените му. Обхвана брадичката ѝ и отново повдигна главата ѝ.

— Какво?

— Искам да бъда с теб. Имам нужда да бъда с теб. В този момент не бих могла да съм другаде.

— Мери, не бива да си тук само защото няма къде другаде...

— Не е заради това, глупчо! Искам да бъда с теб. Възхищавам ти се, ти изпълваш въображението ми... аз съм любопитна, за Бога, и освен това го искам. Не ми казвай, че не можеш да ме използваш...

— Да те използвам? — прекъсна я Брент и се намръщи. Но явно тя мислеше за нещо съвсем друго.

— Тук, в болницата. Знаеш, че съм достатъчно компетентна и че мога да предугадя нуждите ти.

— А можеш ли да предугадиш всичките ми нужди? — промърмори по-скоро на себе си той.

— Брент, моля те. Знам, че пристигнах съвсем неочаквано за теб. Но трябваше да дойда тук и се надявах, че понеже е Коледа... е,

надявах се, че изпитваш поне нещо към мен.

— Мери, това не е правилно. Ти не си от този тип жени.

— Какъв тип? Чувствена и съблазнителна?

— О, Господи! Мери, повярвай ми... — Замълча и я погледна. Сребристите ѝ очи блестяха, косите ѝ се стелеха по гърба, а пеньоарът разкриваше заоблените гърди и малките им розови връхчета, подчертаваше тънката талия, изящните извивки на бедрата ѝ... — Повярвай ми, ти наистина знаеш как да съблазняваш!

— Брент... моля те...

— За какво ме молиш, Мери?

— Прегърни ме тази нощ. Позволи ми да бъда с теб. Прави...

— Да правя любов с теб?

— Господи, да!

— Но, Мери, утре сутринта...

— Брент! От толкова време планирах това. Но в сънищата всичко беше много по-лесно. Брент... аз сама се хвърлям в обятията ти. Не може да си толкова жесток, че да ме отблъснеш!

Той беше изгубен... или по-скоро най-сетне намери себе си. Не знаеше кое от двете е вярно.

— Бог няма да позволи да бъда жесток — промърмори Брент.

Тя се усмихна, а той я вдигна високо във въздуха. Ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Честита Коледа — нежно промълви тя.

Бе наистина честита. Навън бе студено, но той се чувстваше така, сякаш бе попаднал в рая.

ГЛАВА 8

Той бе провалил всичките ѝ надежди, че тази нощ ще успее да заспи.

Докато прекосяваше спалнята си, Тия чуваше отново и отново гласа му, предизвикателен, дори подигравателен. *Годайва*. Нима бе решил да я заплашва?

Да, разбира се, заплашваше я, че ще разкрие тайната ѝ. Все някога, а може би още утре, той ще разкаже цялата истина на баща ѝ. Ще му каже каква е всъщност и какво върши.

И баща ѝ ще я убие със собствените си ръце.

Не, ще бъде още по-лошо: той ще бъде напълно разочарован от нея. Засрамен от поведението на дъщеря си.

Трябва на всяка цена да се види с Тейлър. Да говори с него.

Какво, да не бе полудяла? Не можеше просто така да почука на вратата му. Нали можеше да събуди родителите си или брат си, или пък Алайна, Рийвс, Лили или някой друг в къщата.

Отвори балконската врата. Нощният въздух ставаше все по-хладен, но не беше студено. Пристъпи навън боса. Отлично си спомняше, че преди малко го бе видяла на задния балкон на неговата стая. Още нищо не бе намислила, само крачеше замислено по балкона. Не усети как се озова пред вратата на стаята за гости. Поколеба се за миг. *Не, не си въобразявай, че ще успееш, не го прави!*, предупреди я вътрешният ѝ глас. Въпреки това обаче тя откряна вратата и плахо надникна вътре.

Беше тъмно, но отвън проникваше слаба лунна светлина. Тия можа да различи очертанията на леглото. Стъпвайки на пръсти, полека тръгна към него.

Съзря силуета му, широките му рамене, добре очертаните мускули под бялата риза. В сянката той изглеждаше заспал, дори ѝ се стори, че леко изсумтя. Тия се поколеба, но после приседна до него на леглото.

— Трябва да поговорим. Моля ви, изслушайте ме...

Едва не изкрещя от ужас, когато той се извърна, сграбчи я с яките си ръце и я повали до себе си на леглото. Зашепна ѝ нещо разгорещено. Но тя не можа да разбере нищо. Дали не бе нечие име?

Опря ръце на гърдите му. В нея се надигна дива ярост.

— Трябва да поговорим, искам да ме изслушате.

Но ръката му вече бе обвила кръста ѝ.

— Госпожице Маккензи! Каква игра сте си наумили сега?

— Полковник Дъглас...

— Да, същият. Изненадана ли сте?

— Не, разбира се, не, но аз...

— Какво искате да кажете, по дяволите? Че сте сбъркали стаята ли, Годайва? Че сте решили да потърсите обожавания си южняшки любовник? Защото той ще приеме всичко от вас, защото с него можете да си позволявате всякакви волности?

— Вие сте един жалък подслушвач. И освен това сте най-грубото и безсърдечно създание, което съм...

— Аз ли съм груб? Защото не се уморявам да ви повтарям истината? Знаете, че мога да бъда много по-лош.

— Искях само да поговорим.

— Ние? Вие и аз? О, значи затова се появихте тук по нощница. Не мога да отрека, Годайва, че умеете да подбирате съблазнителни одеяния, за да разговаряте с мен.

— Не съм имала намерение да търся Реймънд! — настоя тя.

— Щом така твърдите. Колко мило. Тръгнали сте да ме търсите в тази прелестна полупрозрачна нощница, така ли? Очевидно сте нахлули в стаята ми с някакво намерение. Искрено съм поласкан и ни най-малко не съм изненадан.

— Спрете! Ще повикам баща си, брат си, цялата армия на конфедерацията!

— Да спра ли? Мога ли да ви напомня, че не аз вас, а вие мен преследвате?

— Въобще не ви преследвам.

— Тогава защо си създавате усложнения? Защо не повикате още сега баща си? Или още по-добре цялата армия на Конфедерацията? Тогава ще бъда заставен да се отбранявам пред противник, който ще ме превъзхожда числено.

— Слушайте, аз въобще не ви преследвам, защото...

— Но се озовахте в леглото ми.

— Моля ви!

— В такъв случай не мога да намеря друго обяснение, освен че приличам на добрия стар полковник Уиър — добави той. — Значи всичко е просто невинна грешка, за която е виновен нощният мрак.

— Как смееете да обиждате полковник Уиър! Той е лоялен и се сражава за своя щат, той е решителен, джентълмен и...

— И добър човек. В това не се съмнявам.

— Тогава...

— Той е фанатик. Прекалено много е чел Макиавели. Готов е на всичко в името на една цел. Би предпочел да унищожи този щат, но не и да му позволи да се присъедини към Съюза.

— Ние все още не сме изгубили войната!

— Ще я изгубите.

Тя се втрени в него. Светлокафявите му очи срещнаха нейните. Тя различи в мрака красивите, като изваяни черти на лицето му. В миг ѝ се прииска да протегне ръка и да погали скулите му. Въобще не бе толкова ужасно да лежи, да бъде докосвана от него. Внезапно си помисли за затворената врата на стаята и за всички онези неща, които бе пропуснала, посвещавайки се на войната. Стисна зъби, бясна на себе си. Какво ставаше с нея и как можеше да лежи тук, до един заклет враг, за когото, изглежда, най-голямото удоволствие бе да я дразни, а тя въпреки това да копнее да го докосне. Топлината, която се разливаше по тялото ѝ, ѝ се струваше дяволско изкушение и в същото време — Бог да ѝ е на помощ — тя го желаше.

— Не дойдох тук, за да си говорим за войната.

— Сега вече наистина съм поласкан. Нима сте дошли, за да ме съблазните, госпожице?

— Не! — възмути се Тия. Осъзна, че бе повишила тон и тихо го прокле. Усмивката му я вбеси още повече. — По дяволите, престани!

— Нищо не съм направил.

— Престани да се държиш така!

Той отново се усмихна, поклати глава, но после лицето му придоби сериозно изражение.

— Добре, Годайва, говори.

— Ти все още не си ме издал — задъхано промълви младата жена, като го гледаше право в очите.

— Много уважавам баща ти, брат ти и майка ти — отвърна Тейлър. — Едва ли ще изпаднат във възторг, ако разберат за твоите опасни лудории.

— Това, което направих, не беше никаква лудория. Стана случайно. Трябва да ме разбереш. Нали беше там?

— Да, наистина бях там — тихо рече той. — Годайва беше отклонила група мъже надолу по една заблудена пътека, за да не заловят капитан Дикинсън и неговите кавалеристи. Още колко пъти след това е яздила?

— Това беше единственият път, кълна се. Нямах намерение да...

— Изглежда, доста често ти се случва случайно да се окажеш гола, което е доста странно за една добре възпитана южняшка лейди, не е ли така?

— Не бих го нарекла „случайност“; това беше моментен импулс, в изблик на отчаяние...

— Би трябвало наистина да кажа на баща ти, защото трябва да престанеш с това.

— Не бива да му казваш, моля те...

Той се наведе по-близо до нея.

— Могат да те убият. И когато намерят тялото ти, те ще разберат и мъката им ще бъде още по-голяма. А аз ще се чувствам виновен, че съм предал доверието им, защото съм знаел и съм си мълчал.

— Моля те...

— Обещай ми, че никога повече няма да го правиш. Независимо от обстоятелствата.

Тя затаи дъх, впила поглед в лицето му.

— Това е единственият начин, Годайва.

— Няма да се повтори. Не исках да го правя, вече ти казах...

— Независимо от обстоятелствата.

Тя стисна зъби.

— Независимо от обстоятелствата.

— В такъв случай никога няма да издам тайната ти.

Тя се вгледа в светлокафявите му очи, молейки се дано да ѝ казва истината.

Изведнъж осъзна ситуацията, в която се намираше. Лежеше в неговото легло, кракът му бе праметнат през нея, а ръката му обгръщаше кръста ѝ. И беше гол.

Това откритие бе толкова внезапно, че очите ѝ се разшириха от паника, а плътта ѝ пламна от прилива на кръв.

— Ами тогава, аз... аз...

— Ти като че ли изведнъж се озова пред врага и разбра, че си изложена на смъртна опасност! — подразни я той и се наведе още по-близо към нея. — Е, но не е нужно да се опитвате да избягате така панически, скъпа госпожице Маккензи. Нима смятате, че ще загубя контрол в дома на баща ви и ще изнася дъщеря му под собствения ѝ покрив?

— Не, аз... аз... Господи, това е...

— Шт! — Той внезапно притисна пръст към устните си. Тя не чу нищо обезпокояващо, но той скочи от леглото, втурна се към балконската врата и се спотаи зад завесите. Тия нервно хапеше устни, опитвайки се да не гледа към изящната му фигура, изваяна като бронзова статуя. Широките му рамене и мускулестите му ръце на приказната лунна светлина изглеждаха напрегнати като опъната тетива на лък. Бедрата му бяха също така мускулести, а краката му — дълги и чудесно оформени.

Той пристъпи крачка напред, предпазлив като хищник, който дебне плячката си. Напомни ѝ за чичо ѝ Джеймс и братовчедите ѝ, воюващи със семинолите. В тишината Тейлър продължаваше да следи с поглед балконската врата и решетката пред нея, заслушан в нещо. Тя все още не можеше да разбере какво точно дебнеше той. След малко Тейлър се върна и трескаво нахлузи панталоните си.

— Какво правиш? — прошепна тя.

— Тихо! Не мърдай, чакай ме в леглото — заповяда ѝ той.

За секунди Тейлър се озова на балкона и Тия чу как той шумно поздрави някого, който явно се разхождаше там.

— О, вие ли сте, полковник Уиър! И вас ли не ви хваща сън?

— Здравейте, полковник Дъглас — отвърна му Уиър. В гласа му прозвуча нотка, издаваща неловкост и неудобство.

— Красива нощ, нали? — попита Тейлър. — В този прекрасен дом, при това небе с блестящи звезди човек може дори да забрави, че някъде бушува война.

— Аз никога няма да забравя войната, сър.

— Да, разбира се, не се съмнявам — съгласи се Тейлър.

Тия долови ироничната нотка в гласа на Дъглас.

Но защо Рей Уиър се разхожда по балкона? И то точно около нейната спалня?

— Струва ми се, сър, че тази вечер ние с вас свършихме добра работа — продължи Тейлър. — Толкова много кръв се проля. Да се спасява човешки живот е благородна мисия.

— Но свободата, сър, винаги иска жертви! Понякога животът е цената, която се плаща за оцеляването на нацията.

— Напълно вярно. Това обаче не омаловажава цената на нито един човешки живот — отвърна Тейлър. — Е, сър, не бих ви пречил, ако искате да се усамотите. Всъщност тази врата не води ли към стаята, където ви настаниха? Не предполагам, че сме съседни. Интересно подреждане на гостите са организирали нашите любезни домакини.

— Не, това не е моята стая. Просто реших да се пораздвижа по балкона откъм задната страна на къщата. Оттук се разкрива такава прелестна гледка към реката. Исках, хм, да се полюбувам на архитектурата на този разкошен южняшки дом.

— Аха, разбирам. Е, да, тогава тази стая е на някой от семейството, може би на Иън или не, по-скоро на неговата сестра, струва ми се.

— Вероятно е така — сковано отвърна Уиър.

— Добре, добре, нямам намерение да се намесвам в семейните тайни — добави Тейлър.

— Надявам се, сър, защото това би означавало, че таите някакви по-особени намерения към дъщерята на главата на семейството, в чийто дом сте подслонен! — сърдито заяви Реймънд.

— Не, сър, не е нужно да заемате отбранителна позиция. За всички тук е извън всякакво съмнение, че вие обожавате дъщерята на нашите любезни домакини.

— Защото тя е най-красивото създание, което някога съм виждал — призна Реймънд. — Обичам я, откакто я срещнах.

— Любопитно е, че вие така и не сте се оженили. Предполагам, че преди войната тя е била непълнолетна, нали не греша?

— Аз никога не се отказвам от целта, която съм си поставил, сър. Тази лейди копнее за пътешествия и приключения. Мисля, че преди да се задоми, ще поиска да обиколи света. Въпреки това аз винаги съм вярвал, че един ден ще се влюби в мен.

— Е, това може би е вярно, както е вярно и че все някога ще доживеем края на войната — заяви Тейлър.

— Да, и това ще стане. Вярвам, че ще се поздравим с победата.

— В такъв случай всичко хубаво, сър.

— Лека нощ — пожела Реймънд на Тейлър. — Ще се приберете ли да спите?

— Щеше ми се да се полюбувам на звездите още малко, но не искам да ви принуждавам да стоите навън само заради мен, сър.

— Да, хм, лека нощ, тогава.

Тя чакаше сгущена на кълбо в топлото легло на Тейлър. Той се върна в стаята си и се приближи към нея. Приседна в края на леглото. Тя за пръв път забеляза, че той носи около врата си златна верижка с медальон, а на безименния пръст на лявата му ръка има златна халка.

— Струва ми се, че любовникът ти бе излязъл на балкона, за да се срещне с теб. Беше се насочил към твоята стая. Нямам право да ви упреквам, ако сте си уговорили романтична среднощна среща, но съм уверен, че не би искала той да узнае, че в момента си в моята стая. Освен ако не възприемем появата ти тук като визита на учтивост. Сега можеш незабелязано да се промъкнеш обратно в стаята си, преди да се е появил още някой любопитен свидетел. Защото ако те открие тук някой от твоите роднини, нищо чудно да се стигне до проливане на кръв.

— Някой няма да си помисли, че мога да се замеся в някаква авантюра с един янки — увери го тя.

— Тогава как ще обясниш присъствието си тук? — усмихна се Тейлър.

— Ами може да се предположи, че съм дошла тук, защото... защото съм знаела коя е Годайва! Или съм решила да я предупредя, че янките са узнали за нея и че...

Тя млъкна, засегната от смеха му.

— Нима си въобразяваш, че родителите ти ще повярват на баснята, че съм те подмамил да се озовеш в леглото ми, за да беседваме за странното поведение на онази загадъчна личност?

— Защо не?

— О, стига, Тия, не се прави на глупачка. Много добре знаеш, че бедният полковник Уиър отчаяно копнее да бъде с теб. А ти си способна да отклониш вниманието на цяла войска и да я поведеш след

себе си, за да прикриеш следите на вашите бойци. Не, Тия, ако се стигне до подобно разкритие, ще има дуел, по-скоро три дуела — с баща ти, брат ти и с Реймънд Уиър — и поне трима мъже ще загинат.

— И кои точно ще загинат?

— Не бих искал да съм между тях.

— Забравяш, че брат ми е сред най-добрите майстори на сабята...

— Но аз съм по-добър от него.

— Твоята арогантност е безгранична.

— Годайва, върни се обратно в леглото си и ме остави на мира.

— Няма да оспорвам решението ви, сър! — сърдито промърмори тя и се надигна от леглото.

В гласа ѝ се долавяше едва сдържан гняв. Прииска ѝ се да го удари, но успя да запази самообладание. Той се изправи пред нея, протегна ръка и нежно погали лицето ѝ. Главата му се доближи до нейната. Устните му едва не докоснаха нейните. А тя още помнеше вкуса им. Тия не смееше да помръдне. И все пак не можа да се сдържи и импулсивно политна към него. Вече усещаше силните му мускулести гърди, опрени о нейните.

— Хм... — промърмори той. — Слава Богу, че никога няма да се влюбя в теб така безумно както онзи нещастник Реймънд Уиър. Да, Годайва, никога няма да оглупея дотам, че да загубя ума си по теб.

Тейлър се отдръпна и не я докосна повече. Тия едва сега усети полъха на хладния нощен въздух откъм отворената балконска врата.

Обзе я неукротима ярост.

Не можеше повече да се сдържа, вдигна ръка, готова да го удари.

Но не успя дори да го докосне. Ръката ѝ увисна във въздуха, като че ли уловена в капан със стоманени челюсти. После изведнъж неведома сила я завъртя и Тия се озова притисната до гърдите му. Ръцете му плътно стискаха нейните.

— Трябва да си по-внимателна с този твой огнен темперамент, Годайва. Съветвам те най-приятелски, за твое добро. Още веднъж те предупреждавам, внимавай, много внимавай. Ако спазваш обещанието си, ще бъдеш в безопасност.

— А теб това какво те засяга? — предизвикателно извика тя.

— Брат ти ми е приятел, твоите братовчеди са и мои роднини, а пък баща ти наистина е достоен за уважение мъж.

— Няма защо да се безпокоиш за тях.

— Ами тогава може би просто трябва да им кажа истината?

— Не! — изкрещя тя, но след това продължи съвсем тихо: — Не, моля те.

— Добре. Ще внимавам да не споменавам пред никого каквото и да било по този деликатен въпрос, особено в присъствието на твои родственици. Но и ти трябва много да внимаваш.

— Аз също няма да споменавам нищо за теб.

— Най-добре се върни в леглото си, Годайва. И не забравяй, че съм те предупредил.

Тя се отдръпна от него, все още толкова смутена, че се затрудняваше да намери подходящи думи.

— Сега се води война, сър. Могат да ви убият.

— И теб могат да убият, малка глупачке.

— Лека нощ, полковник. Дано имаме късмет никога повече да не се срещнем.

Обърна се, готова да се отдалечи с достойнство. Ала той улови ръката ѝ. Тя се изви, неспособна да се отскубне.

— Почакай! — прошепна Тейлър. — Не искаш ли да се видим някога, някъде, където няма да има опасност някой да ни проследи?

Тя прехапа устни до кръв, после сведе глава, но не отрони нито дума.

Тейлър веднага разбра какво изпитва тя и деликатно отстъпи крачка назад.

— Хайде, тръгвай — меко ѝ рече той. И тя послуша съвета му.

* * *

Бъдни вечер, в навечерието на Коледа.

Нямаше причини Сидни да не си отиде във Флорида. Но съпругът ѝ живееше във Вашингтон, така че редно бе тя да е там, при него, но тъй като не се бе виждала с него след тяхната набързо импровизирана женитба в затвора, никой не бе в състояние да разубеди Сидни да се върне у дома. Все още живееше в една квартира със Сиси и Марла — нейна приятелка ирландка, вдовица от войната, която им бе

помагала навремето в шпионирането. Нейното убежище сега бе тук, във Вашингтон — стая три на три в апартамента, който трите жени бяха наели недалеч от Белия дом.

Във Вашингтон беше дяволски студено. Отвратителна зима. От покривите висяха ледени висулки, духаше пронизващ вятър. Да се прибере у дома, във Флорида, за Сидни означаваше слънце и топлина — термометърът там рядко спадаше под нулата. Да си бъде отново у дома означаваше да се види с майка си, с баща си, със сестра си. Може би ще завари там Джеръм — по-големия си брат. Стига да поиска, той беше способен да се придвижва с неподозирана скорост. Но ако не успее да се върне у дома за Коледа, Брент ще остане стотици мили на юг от нея. Евертуално Сидни можеше да се отбие при снаха си в Сейнт Огъстин или да прекоси Флорида и да прекара коледните празници в Симарон при леля си и чичо си.

Трябваше да престане да мисли по този начин. Имаше много други неща, които би трябвало да върши, вместо това, с което се занимаваше в момента...

Да рискува отново живота си като някоя идиотка!

— Хей, стойте!

Дежурният офицер бе млад мъж, около двадесет и пет годишен, слаб, с тъжно лице, посинял от студ. Пагоните му бяха на лейтенант. Около врата си бе увил износен шал. С пушка в ръка пристъпваше от крак на крак, за да се стопли. Тя дръпна поводите и зачака въпросите му. Той ѝ се усмихна, пхна пушката под мишница и духна в ръцете си, за да ги сгрее. Имаше ръкавици, но те целите бяха на дупки.

— Добър вечер, госпожо. Може ли да видя документите ви? Кажете каква е целта на пътуването ви.

Сидни му подаде пътните си документи.

— Дойдох на юг с писма от приятели в „Олд Капитъл“. Имам разрешение от властите на янките да премина границата. Ето, полковник Мийк, чиито войски са се насочили към Харпър Фери, получи писмата и подписа документа за връщането ми във Вашингтон.

Офицерът се втренчи в нея.

— Госпожа Сидни... Маккензи Халстън?

Тя кимна.

Мъжът внезапно се усмихна.

— Ако се видите със съпруга си или братовчед си Иън, предайте им, че Рейф Джонстън им изпраща най-добрите си пожелания.

— Служили сте с братовчед ми Иън?

— И със съпруга ви. Заедно с Магий. Чух, че брат ви се е оженил за дъщерята на Магий.

— Те са много добре — рече Сидни. — Аз... — започна тя, но в следващия миг замръзна. От задната част на фургона се чу кихане.

Джонстън се вторачи в нея. Тя също впи поглед в него. Почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Представи си какво ще последва. Щеше да я арестува. Тя беше южнячка, тръгнала на север с избягали роби. Щеше да има процес, може би нямаше да има и щяха да я обесят още тази нощ, за назидание и като доказателство, че Югът няма да търпи шпиони и предатели, дори и сред своите.

Видя, че Джонстън сведе очи, после отново я погледна. Той знаеше какво прави тя.

Подаде ѝ документите.

— Честита Коледа, госпожо Халстън. Празниците са много подходящо време да се помолим за мир.

От устните ѝ се изтръгна тиха въздишка.

— Честита Коледа, лейтенант... — Вдигна юздите, но пръстите ѝ бяха толкова вцепенени, че едва ги държеше. Пое дълбоко дъх и си спомни за подаръка, който бе взела, в случай че срещне брат си.

Ръкавици. Хубави нови ръкавици от телешка кожа, меки и еластични.

— Лейтенант... тези ръкавици са предназначени за брат ми Брент. Не успях да се видя с него. Моля ви...

— Не, госпожо, не мога да ги взема.

По погледа му разбра, че ръкавиците биха могли да бъдат сметнати за подкуп.

Тя поклати глава.

— Моля ви, толкова исках да ги подаря на някого, за когото да имат особена стойност. Моля ви...

Той погледна към ръкавиците в ръката ѝ, после впи поглед в очите ѝ. Взе ръкавиците.

— Благодаря ви. А сега побързайте.

Сидни сграбчи поводите, дръпна ги и подвижна на мулетата. Животните веднага потеглиха.

— Господ бди над нас! — задъхано прошепна Сиси.

— Все още сме на територията на Юга. А ни предстои да минем и през линиите на янките. Ако се натъкнем на някой проклет офицер, както последния път...

— Няма — увери я Сиси.

Сиси се оказа права. Беше Бъдни вечер. Дежурните в заставите на янките, също както техните колеги южняци, бяха настроени сантиментално. Всички искаха войната да свърши по-скоро. Всички искаха да си отидат по домовете. Бойните линии се огласяха от коледни песни.

Офицерът, който я спря на главния път, съвсем бегло погледна документите ѝ.

Този път никой не кихна.

Минаха през града и най-после стигнаха до тъмната алея близо до Африканската методистка епископална църква на преподобния Хенри Търнър. Вашингтон може и да означаваме свобода за робите, но не им гарантираше добър живот, нито дори прилична храна. Преподобният Търнър бе духовник, страстно отдаден на призванието си да подпомага енорияшите си, и затова тази вечер Сидни доведе Сиси, двама лъже и още три жени, които срещнаха малко преди алеята, където Търнър щеше да ги очаква, за да им намери подслон.

Те благословиха Сидни, когато слязоха от фургона. Един от мъжете носеше на ръце пребито бременно младо момиче, чиято история бе накарала Сидни отново да рискува живота си и да дойде на юг, превозвайки незаконно избягали роби.

Една от жените заобиколи фургона и дойде отпред. Погледна Сидни с огромните си тъмни очи. После сграбчи ръката ѝ и се опита да я целуне.

— Моля те! — прошепна Сидни. — Сега трябва да вървиш. Честита Коледа.

— Господ да ви благослови, госпожо! — промълви един от мъжете и протегна огромната си черна длан.

— И теб — промърмори Сидни. Изчерви се от срам. Не биваше да прави всичко това. Когато получи бележката, в която се съобщаваше за умиращото момиче, тя бе толкова заета да се самосъжалява и в същото време ядосана на себе си, задето не бе напуснала Вашингтон.

— Аз ще отида с тях при преподобния — каза ѝ Сиси. — Ще се оправяш ли сама?

— Да, разбира се.

Сиси поклати глава.

— Марла дори не е в апартамента. Отиде да посрещне Коледа със старата госпожа Лафърти и сираците.

— Всичко ще бъде наред, само дето съм много уморена.

— Ще се върна утре сутринта.

— Все някъде ще намерим прилично място за коледния обяд — кимна Сидни.

Тя остави Сиси и подкара фургона към конюшната близо до апартамента.

— Доста е късно, за да се връщате сама вкъщи, госпожо Халстън — промърмори нощният пазач.

— Ще се справя.

Минаваше полунощ, но по време на война не бе необичайно да се срещнат хора по улиците в такъв късен час. Сидни мина покрай група офицери, които си поделяха манерка с уиски край огъня, запален на сред улицата. Те повдигнаха шапките си и я изгледаха с любопитство. Тя им кимна и забърза към апартамента си.

В дневната беше много уютно, защото в камината гореше буен огън. На масата имаше бележка от Марла:

Сид,

Ще изиграя ролята на Дядо Коледа, за да зарадвам сирачетата. Майор Кантор ни купи печено месо и бутилка превъзходно бордо. (Сигурна съм, че е превъзходно, понеже го опитах.) Оставям ти затоплена баня. В нея ще намериш подарък от мен — лавандулов сапун. Страхувам се, че банята няма да е вече затоплена, когато се върнеш. Затова оставям чайника на огъня.

С любов, Марла

Сидни се усмихна. Дори да бе далеч от дома, приятелките ѝ си оставаха верни. Смъкна наметалото си и ботушите в дневната. Отиде

до тънещата в мрак спалня и с радост откри, че и там в камината бе запален огън. Светеше само една лампа, оставена край затоплената вана. Жената докосна водата с пръсти. Все още бе топла. Чайникът къкреше на огъня. Сидни доля гореща вода във ваната, после започна да се съблича. Щом смъкна полата си, от джоба ѝ изпаднаха пътните документи. Изморена, копнееща по-скоро да се изкъпе, тя ги остави там, на пода, и се потопи във ваната.

Затвори клепачи и се отпусна назад.

Но след миг изпита много странно, обезпокояващо усещане.

Отвори клепачи.

И замръзна на място.

Джеси беше там. Седеше на едно от креслата в отдалечения полутъмен ъгъл на стаята. Той беше съблякъл панталоните на униформата си, ботушите и бялата памучна риза. Погледът му бе мрачен, а красивото му лице ѝ се стори отслабнало. Гледаше я смълчан и замислен.

— Джеси... — прошепна задъхано смаяната жена.

Той се изправи и закрачи към ваната.

— Къде беше?

— Къде съм била?

— Вече минава полунощ. Къде беше?

Сидни отчаяно затърси отговор. Но нищо не ѝ идваше наум. Потопи се още по-дълбоко във водата, сви колене до гърдите си. Трепереше от тревога.

— Аз... аз не искам точно сега да обсъждаме ситуацията, Джеси. Не очаквах да те намеря тук.

— Очевидно.

Сидни присви очи.

— Не сме се виждали от шест месеца! — избухна тя. — Всъщност ти ми нареди да анулирам брака ни.

— Но ти не изпълни нареждането ми. Пак те питам: къде беше?

— Навън!

— И къде по-точно?

— Наистина не те засяга къде съм била и с какво съм се занимавала. Наистина е малко прекалено да ме разпитваш сега, докато още съм във ваната. Ако излезеш и ме оставиш ла се облека...

— Аз се ожених за теб, Сидни — тихо добави той, наведе се напред и потопа пръстите си във водата. — А след това постъпих като истински джентълмен и заминах на война. Тази вечер се върнах. Но не те заварих тук. Така че имам основание да те попитам: къде беше?

Погледите им се срещнаха. Очите му гледаха строго, неотстъпчиво, с безмилостни отблясъци. Шест месеца. Шест дълги месеца. Той се бе променил. Сидни сведе глава и внезапно си припомни дните, когато той бе в затвора на Конфедерацията, а тя бе медицинската сестра, избрана да се грижи за него. Спомни си как я гледаше той тогава, в ушите ѝ сякаш отново прозвуча гласът му, преливащ от топлина, очарователният му смях, джентълменските му обноски, трепетното очакване за всяка следваща среща.

Тя отново го погледна. Той не бе същият, какъвто го помнеше. Сякаш я гледаше друг, непознат човек.

— Бях навън, с едни приятели.

Той се обърна, наведе се и вдигна от пода падналите документи. Прочете ги внимателно. После ги захвърли.

— Донесла си от юг писма от починали бунтовници? — попита я той.

После рязко се обърна, хвана я за раменете и започна да я измъква от ваната.

— За Бога, нали ми обеща, нали ми се закле! — изкрещя ѝ той. — Закле ми се, че повече няма да се занимаваш с шпионаж. И аз обещах, че няма да бъдат предприемани акции срещу Съюза, в които ти да бъдеш замесена. Аз дадох думата си! Заложих моята честна дума заради теб!

Тя никога досега не го бе виждала така обезумял. Джеръм Халстън винаги умееше да се владее. Нали той най-добре от всички умееше да избира правилните решения, нали нямаше по-разсъдлив, по-любезен от него. Когато не ѝ разреши да напусне града заедно с Джеръм, дори когато я арестува — точно тогава той се ожени за нея, — той съумяваше да се владее. Дори и след женитбата им не се бе променил. Гневът му винаги преминаваше, при това доста бързо. А сега...

Сидни дори не можеше да реагира. Стоеше пред него цялата насапунисана и от нея се стичаше вода. Безпомощно търсеше най-

подходящите думи, за да се оправдае. Не! Тя не бе изменила на Съюза, но наистина беше пътувала на юг...

Ръката му внезапно се отметна и изплашената жена прикри лицето си с ръце и стисна зъби, сигурна, че той ще я удари. Шест месеца, разделяха ги тези проклети шест месеца. Толкова отдавна очакваха тази среща, а ето как започна тя.

Но удар не последва. Ръцете му изненадващо се впиха в раменете ѝ и той я раздруса силно, после я блъсна и тя падна във ваната. Водата се разплиска на всички посоки. Пръстите ѝ напипаха сапуна. Запрати го по него. Той обаче успя да приклепне и да избегне удара. После се вгледа още по-намръщено в нея и тя изтръпна. Разбра, че най-лошото тепърва предстои.

Той скочи при нея във ваната. Сидни се изви, опитвайки се да освободи ръцете си. В крайна сметка успя да се измъкне от ваната, но той я улови пред камината. Тя го ритна, решена на всяка цена да се отърве от него.

— Пусни ме, глупако! Нали искаше развод, ще го имаш, полковник Халстън! — Изруга, ала това не ѝ помогна.

— Лъжкиня! — кресна той. — А аз ти вярвах! — просъска Джеси. Вярвах ти като последен глупак, въобразявах си, че държиш на думата си.

Този път тя се озова не във ваната, а върху матрака. Той се хвърли отгоре ѝ.

— Махни се от мен, махни се от моя апартамент. Моята дума има своята стойност, проклет юнионист.

— Шпионка на бунтовниците.

— Северняшко копеле.

— Индианка! — ревна той в ухото ѝ.

— Бог ми е свидетел, че ще те скалпирам! — не му остана длъжна тя.

— Къде беше? — повтори Джеси.

— Не е твоя работа. Пусни ме! Махни се от мен!

— Не и този път. Ще се върнеш обратно в затвора, скъпа моя женичке. Този път ще се погрижа да не се замесваш в никакви заговори.

Сидни за миг затаи дъх.

— Чудесно! Върни ме в затвора. Така ще получиш развода, за който толкова жадуваш.

— Да, ще го получа.

Но той не помръдна. Продължаваше да я притиска с цялата си тежест.

— Върни ме обратно — прошепна тя. Но не мислеше за това. Господ ѝ бе свидетел, че съвсем не искаше да каже това. Ненавиждаше затвора. А сега... — Хайде, направи го! Върни ме в затвора! — повтори тя.

— Не сега.

— Защо? Нека да е сега, още сега... — Допирът на тялото му изгаряше като жарава. Толкова пъти се бе страхувала, той няма да се върне, че ще загине някъде по бойните полета. — Хайде! Какво чакаш? Направи го! — диво закрещя тя и го заудря като изпаднала в транс. — Направи го, направи го, направи го...

Той сграбчи китките ѝ и поклати глава.

— Дойдох си у дома, за да посрещна Коледа, да прекарам Бъдни вечер с жена си. Тази война е толкова дълга, мъчителна, обричаща мъжете на самота. Толкова копнеех да съм с жена си за Коледа.

Устните му сякаш сами намериха нейните. Впиха се в тях. Тя се опита да се дръпне, дори обърна глава. Сълзи бликнаха от очите ѝ. Ала неговите устни прекъснаха хлипането ѝ и тя неочаквано усети, че откликва на целувките му. Припомни си как навремето се влюби в него още на първата им среща. И колко ѝ бе трудно да се опитва да го намрази, за да го отблъсне от себе си, да не му позволи да я завладее.

А сега... Целувките му, допирът на ръцете му. Усещането за глад, гняв, страх. Мокрите му дрехи бяха полепнали по тялото му. Огън и лед се преплитаха в нея.

Той напълно осъзнаваше това, което става, но в същото време се молеше дано тя да го обича...

Само целувката му, докосването му. Изгарящо, разтърсващо. Събуждащо диво желание, което я караше да се притиска в него и в същото време да се бои. Той беше страстен, но нетърпелив в гнева си.

Тя извика и се задави, искаше ѝ се да умре. Ноктите ѝ се забиха в раменете му. Той застина, изчакващ. Очите му срещнаха нейните. Нейните се затвориха. Той отново започна да се движи. Тя продължаваше да си мисли, че ще умре. Болката продължаваше... но

примесена с някакво ново усещане. Тя стисна зъби, опитвайки се да го отблъсне. Зарови глава на рамото му, вкопчи се по-силно в него, внезапно изпълнена с желание за още и още, започна да се движи заедно с него, искаше още, още...

По тялото ѝ се разля сладостна нега, като разтопена стомана, увличайки в огнената си вихрушка силата и гнева, и всяка друга мисъл, оставяйки само опиянението на мига, което я издигна до върховете на екстаза. Тя се сля с тази магия, с жарта на прегръдката му, а после пак се понесе надолу и пак ѝ бе студено, а тялото ѝ пулсираше болезнено, увито в оплетените чаршафи и дрехите му.

Той лежеше до нея. Не каза нито дума за извинение. След малко стана и свали мокрите си и измачкани дрехи. Тя потрепери, впила поглед в тялото му, обляно от лунната светлина. То беше съвършено. Бронзовият загар по раменете му бе Прорязан от бялата линия на раната от Гетисбърг. Вероятно заради тази рана е получил ново повишение за проявен изключителен героизъм на бойното поле.

Тя сведе поглед и преглътна. Имаше време, когато и двамата се интересуваха от едни и същи неща, когато флиртуваха, когато се влюбиха един в друг. Някога бяха приятели. После се ожениха... а сега, когато нищо не изглеждаше добре, дойде този изблик на страст. Господи, как мечтаеше да бъде с него! Смях и може би бутилка шампанско, всички и възбуждащи и нежни думи, нашепвани в ухото ѝ. Мразеше го, мразеше го, задето я бе осъдил. Отглас от болката се надигна у нея и заедно с това ѝ се искаше той да легне до нея.

Той се върна до леглото, дръпна завивките и каза хладно:

— Пъхни се под чаршафите и одеялото. Цялата трепериш.

Ах, какви нежни и мили думи, подходящи за случая!

— Не ми е студено. Ядосана съм. Искам да си вървиш.

— Ти замръзваш. Направи каквото ти казвам... поне веднъж.

— Защото се намираме във Вашингтон и смяташ, че имаш та власт?

— Защото е логично.

Тя се отдръпна от него и се опита да стане. Той я дръпна надолу: чаршафите и одеялото я покриха. Легна до нея. Тя изстина на разстояние от него. Той я привлече към топлото си тяло, притисна я към себе си. Тя затвори очи. Имаше да му каже толкова много неща. Но нито едно от тях не каза.

После го почувства.

Устните му опариха тила ѝ, все едно я жигосаха, после рамото, спуснаха се по гърба. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, плъзнаха се надолу по корема, достигнаха до слабините. Пръстите му се притиснаха и загалиха...

Този път внезапно я обзе опустошителен огън. Извърна се към него, водена от инстинкта. Докосваше го, дразнеше, целуваше, подивяла от страст. Желанието избухна в гърдите ѝ като изгаряща спирала, подлудяващо и покоряващо. Устните му бяха навсякъде. От всяко докосване на пръстите му лумваха пламъци. Тя се изви, тръпнеща и жадна под него. И когато той отново проникна в нея, тя отвърна на всеки негов тласък, обезумяла от страст, жадна и пулсираща от желание...

Сякаш светът експлодира. Войната бе свършила; животът бе свършил. Ослепителни светкавици прорязаха черните атлазени небеса, после всичко изчезна. Този път като че ли измина цяла вечност, докато летеше надолу и докато осъзнае, че той е с нея, също тръпнещ в екстаза на освобождението.

Беше чудо, истинско чудо. И тя отново бе влюбена, готова да му признае какво се бе случило, как се бе оказала въввлечена във всичко и как всъщност бе предала Юга, наследството си, това, в което бе вярвала и което винаги бе отстоявала. Никога нямаше да го направи отново. Ако не бяха любезността и справедливостта на лейтенант Джонстън, щяха да я заловят, но...

Той погали косата ѝ и каза:

— Вече не може да става и дума за анулиране.

— Да — прошепна младата жена, извърна се към него и стгуши лице на гърдите му. Той ухаеше толкова прекрасно. Мускулите му потръпнаха под пръстите ѝ. Топлината му я обгръщаше отвсякъде.

— Господи, колко ще ми бъде мъчно да те видя пак в затвора.

Тя застина. Отдръпна се.

— В затвора?

Очите му бяха много сериозни.

— Нима смяташе, че ще се оставя да бъда съблазнен и подмамен от страстта и ще забравя, че ти излъга, че ме направи на лъжец и глупак?

Тя рязко се отдръпна от него. Той се протегна и я сграбчи, за да ѝ попречи да стане от леглото.

— Махни се от мен! Махни ръцете си от мен! Извикай стражите си и ме арестувай още тази нощ, макар и да не знам в какво ме обвиняваш! Извикай ги веднага! „Олд Капитъл“ е прекрасно място за прекарване на нощите, особено щом ти няма да си там! Ти си прав, там ще бъда сред свои — хора, които са като мен. Предпочитам да спя с бунтовници, отколкото със змии!

— Ела при мен.

— Не!

— Сидни...

— Ти смяташ да ме арестуваш отново; направи го.

— Не и тази нощ.

— Защо да не е тази нощ? Има време за всичко.

— Не, няма! Аз бих могла да вдигна въстание; да помогна Юга да спечели войната, докато ти спиш!

Ядосан, той я обхвана през кръста и я притисна към леглото. Сидни не можеше да повярва, че е възможно да изпитва такава силна болка.

— Мразя те!

— Съжалявам, но е война.

— Да, война е. Така че арестувай ме още в тази минута, или ме пусни да си отида.

— Не.

И той наистина не я пусна. Остана да лежи до нея, докато ръката му здраво я обгръщаше. Тя се извиваше, опитвайки се да се освободи, но напразно. После се обърна с гръб към него, но усещаше тежестта на ръката му. Бъдни вечер... Време за мир.

Тя никога досега не се бе чувствала повече като на война.

ГЛАВА 9

Беше на зазоряване.

Слънцето току-що се бе показало на хоризонта; небето беше съвсем чисто; денят се очертаваше прекрасен. А тук, в най-южната част на полуостров Флорида, още отсега беше доста топло.

Джеймс Маккензи стоеше до малкия проток, свързващ лагуната пред имението му с морето. Оттук се разкриваше очарователната гледка на безбрежната морска шир. Стоеше неподвижен като скала, без риза въпреки бурния вятър, галец мускулестото му тяло с бронзов загар. Беше излязъл бос на брега, за да усеща приятния досег с топлата морска вода. Обичаше морето, обичаше неговите топли ласки. Облеклото му беше съвсем небрежно, но тук, в една от най-южните точки на страната, местните жители не се съобразяваха много с условностите на цивилизацията, а и него доста често го бяха обявявали за див и непокорен особняк. Пък и беше на своя земя, в своето имение — можеше да се облича както си иска, още повече, че сега това никак не го вълнуваше. Взираше се напрегнато към линията на хоризонта.

Синът му беше някъде там. Джеймс не знаеше какъв курс бе поел. Най-големият му син Джеръм се опитваше да открие нови морски маршрути за преодоляване на блокадата, наложена от Севера около най-важните пристанища на Юга. Въпросът беше от изключителна важност за съдбата на южняшката Конфедерацията, тъй като от него зависеше дали Югът ще може да се снабдява с оръжие, муниции и други стратегически важни стоки. Джеймс замислено съзерцаваше вълните, проблясващи в утринния полумрак. Надяваше се синът му да успее да приключи мисията си и да се завърне у дома за празниците.

На хоризонта не се забелязваше приближаващ кораб, но Джеймс не се отчайваше. Не биваше да губи надежда, че двамата му синове, а също и дъщерите му ще оцелеят до края на тази война. Но в момента Джеймс се тревожеше много повече за синовете, отколкото за дъщерите си. Сега той живееше с Дженифър, неговата дъщеря от брака

му с Наоми. Тя и синът ѝ Антъни — очарователният му шестгодишен внук — бяха с него, откакто Джарет ги бе довел от дома на Дженифър след смъртта на съпруга ѝ. Като се преобличаше в мъжки дрехи, тя се бе заела с доста опасни шпионски мисии, но я бяха заловили и едва не я окачиха на бесилката. Племенникът му Иън бе успял да я спаси и оттогава тя се опитваше да живее спокойно, въпреки че Флорида си оставаше бунтовнически щат, а военната флота на Севера, базирана в пристанището на Кий Уест, доста често приближаваше техния бряг.

А трябваше да мисли още и за дъщеря си Мери — родена едва миналата година за изненада на него и на съпругата му Тийла. Раждането ѝ бе много мъчително и Джеймс бе изплашен до смърт, че жена му ще умре, но вече и Тийла, и бебето бяха добре. Момиченцето бе игриво, сладко и много палаво, тъкмо прохождаше и внасяше оживление и радост в живота им, карайки ги да забравят, макар и за малко, тревогите за другите им деца. Джеймс бе загубил съпруга и дете, които починаха от треска по време на войните със семинолите; той бе познал болката и мъката от загубата на жена и дете и често се молеше дано Бог бъде милостив и не му позволи да надживее някое от другите си деца. Брент, помисли си той, сигурно е в много по-голяма безопасност отколкото Джеръм — Джеръм беше безразсъден, луда глава, но многократно бе награждаван заради дръзките си набези срещу янките. Брент беше хирург, посветил се на спасяването на човешкия живот. Джеймс искаше да вярва, че Брент ще прояви достатъчно разум и ще се погрижи и за своя живот. Но оставаше Сидни...

Безразсъдна и страстна като истински древен воин. Тя беше с Брент в Чарлстън, когато Южна Каролина обяви своята независимост и напусна Съюза. Дъщеря му бе станала медицинска сестра в Ричмънд. Беше заминала да уреди размяната на един янки срещу брат си, когато Джеръм бе заловен при поредното си морско приключение.

После съвсем внезапно се бе омъжила за някакъв янки.

Бил дяволски свястно момче, както всички го уверяваха.

Но оттогава Сидни живееше във Вашингтон, а той копнееше дъщеря му да си бъде у дома. Джеймс зарея поглед над морската шир и се запита дали да не замине на север, за да се опита да убеди съпруга на Сидни, че в разгара на войната за нея ще бъде по-добре да си бъде у дома.

Никой обаче не подкрепи тази идея. Тийла му припомни, че той самият е избухлив и твърдоглав и няма право да иска от дъщеря си да бъде друга. Още повече че Сидни се бе омъжила по свой избор; беше писала на баща си преди сватбата, за да го уведоми, и очевидно обичаше съпруга си. Но всеки баща копнее да бъде с детето си, особено на Коледа.

— Татко?

Той се обърна, изненадан, че някой го бе открил край брега на лагуната в толкова ранен час. Беше Дженифър. Вече бе зряла, тридесет и пет годишна жена, която с всяка измината година ставаше все по-красива. Имаше лешниковите очи на майка си, с благородни черти на лицето и нежна усмивка. От нея струеше някакво особено вътрешно спокойствие. Тя приближи до него и баща ѝ я прегърна.

— Татко, той е достатъчно умен, за да не дойде. Знае, че офицерите от флотата го следят много зорко! Те са наясно колко много Джеръм е привързан към семейството си. — Замълча за миг. — Представям си, че днес Риса също е излязла край брега на морето и го очаква с нетърпение.

— Риса е в Сейнт Огъстин. Тийла настояваше тя да дойде при нас, но Риса се бои да не би Джеръм да е някъде на север и тя да не може да стигне при него.

— Той не е глупак. Сигурна съм, че е в безопасност. Освен това току-що получихме писмо от Брент, в което ни пише, че е добре, но е много зает...

— Вярваш ли, че поне за Коледа ще спрат да се избиват? — тихо попита Джеймс.

— Получихме и писмо от Сидни. Донесе ни го един от кавалеристите на капитан Дикинсън.

— Знам.

— Татко, иска ми се по някакъв начин да облекча мъката ти.

Той я притегли към гърдите си и притисна лице към чернокосата ѝ глава.

— Ти го правиш. Ти, Антъни и Мери. Напоследък казвал ли съм ти колко много те обичам? Колко си ми скъпа?

— Татко, аз... — Внезапно замълча.

— Погледни, татко, погледни! — извика след миг Дженифър.

Баща ѝ се бе загледал към морето и затова не бе видял мъжа, който лежеше наполовина във водата в другия край на лагуната под огромна палма.

— Мили Боже, там има човек! — ахна Дженифър. Отдръпна се от Джеймс и се затича по брега.

— Не! Чакай! — заповяда ѝ Джеймс. Но не бе сигурен, че тя ще го послуша, и хукна след нея. Сграбчи я за ръката и я дръпна назад. — Спри! Ако е жив, може да е опасен!

Заобиколи я. Дженифър го последва, но сега поне гърбът му я пазеше. Когато наближи проснатото тяло, Джеймс извади ножа, който винаги държеше пъхнат в ботуша си. Коленичи на мокрия пясък и претърколи войника, предполагайки, че е мъртъв.

Беше жив... Джеймс напипа пулса на гърлото му. Беше много слаб, но се долавяше. Джеймс огледа униформата на непознатия. Беше от кавалерията на Севера. Още един кавалерист... проклета кавалерия! Мъжът бе слаб, млад, с пясъчноруса коса и загоряла кожа.

— Татко...

— Той е жив.

Джеймс се вгледа внимателно в лицето на мъжа. На слепоочието му бе засъхнала кръв с полепнал по нея пясък.

— Трябва да го отнесем у дома! Да му помогнем — заяви Дженифър.

— Той е янки, Дженифър.

— Иън и Тейлър също се бият на страната на янките. И двамата са ти много близки, почти като родни синове.

— Дженифър, съпругът ти бе убит от северняците.

— А братовчед ми Иън ме спаси от бесилката. Татко, нали не искаш да кажеш, че ще го оставим да умре тук само защото е федералист! Ами ако някоя жена от Севера намери ранени и изпаднали в несвяст Брент или Джеръм, или Джулиан? О, Господи, какво значение има...

Той погледна внимателно дъщеря си.

— Не, аз просто исках да ти напомня за миналото, за изтеклите години. Имаше време, когато ти желаеше дори смъртта на Иън!

— Може би. Но ти и Иън ме научихте как да преживея горчилката от миналото. Не можеш да оставиш този човек да умре. Познавам те!

Джеймс въздъхна. Ситуацията наистина бе сложна. Но Дженифър бе права: не би оставил никого да умре. И в същото време, без да му мигне окото, със собствените си ръце би прерязал гърлото на копелето, ако се свести и застраши по някакъв начин живота на съпругата, децата му или на шестгодишния Антъни.

— Татко...

— Аз ще се погрижа за него. Ти изтичай в къщата и кажи на Тийла, че вода... — Замълча и тъжно се усмихна. — Кажи й, че й вода един ранен янки на гости за Коледа. Тъкмо това, което тя винаги е искала!

* * *

Сутринта на Коледа. Тия не можеше да се сдържи и флиртуваше дръзко с Уиър. Съзнаваше, че безгрижният й смях дразни врага й, че той чува шеговитите й подмятания, вижда как се смее с Уиър, докато си говорят за миналото. Беше решила да омае Реймънд Уиър, но сама не знаеше защо. Осъзнаваше само, че кокетното й поведение е опасно и не е правилно. Улови предупредителния поглед на снаха си. Знаеше, че Алайна е смутена и разтревожена от държането й, ала въпреки това не можеше да се спре.

Сутринта след закуската беше много приятна. Децата се бяха събудили, нетърпеливи да отворят подаръците си. Разкъсаха чевръсто разноцветните пакети с комплекти игри и различни играчки, смееха се и тичаха из цялата къща. Очите им искряха, а бузите им бяха порозовели от вълнение; те бяха твърде малки, за да знаят, че черен облак бе надвиснал над родния им щат, а страната бе разделена.

По-късно възрастните също си размениха подаръци.

На Реймънд Уиър се падна бут пушена шунка.

Тейлър Дъглас получи миниатюрен портрет на жена, поставен в изящна сребърна рамка, който лесно можеше да се напъха във войнишката раница или кесия.

Тия никога не го бе виждала. Отначало дори не разбра какво е, но портретът минаваше от ръка на ръка в стаята и всички изразяваха възторга си от изработката. Тейлър Дъглас се втренчи продължително в подаръка си, а после погледна към Тара.

— Никога не съм очаквал подобен трогателен жест, госпожо Маккензи. Знам колко сте заета и въпреки всичко сте отделили време за този подарък, при това изработен с толкова вкус и финес... Наистина съм ви много благодарен.

Тара се усмихна щастливо.

— Ти си изпратил портрета на снаха ми Тийла, съпругата на Джеймс, малко след като сте се оженили. Преди известно време къщата на Тийла и Джеймс изгоря при пожар. Докато я възстановявах, тя ни изпрати за съхранение по-голямата част от вещите си, които бяха спасени. Този портрет бе сред тях. Когато чух, че ще дойдеш, си казах, че Тийла ще се радва, ако ти го подаря.

Миниатюрата стигна до Тия. Тя я погледна. Жената на портрета бе фина, руса и много красива. Усмивката ѝ бе миловидна и покоряваща. В очите ѝ сякаш бяха стаени дяволити искрици.

Тя бе неговата съпруга.

Пръстите ѝ изстинаха. Какво значение имаше това? Нали се молеше никога повече да не го види отново? Той не бе сторил нищо друго, освен постоянно да я унижава.

А сега и това.

Двамата бяха споделили интимност, макар и странна, а той беше женен.

Вдигна глава и видя, че Тейлър я гледа. Тия му подаде портрета.

— Много е красива.

Той кимна и се извърна.

— Тия, би ли помогнала с яйчния пунш, скъпа?

— Разбира се, мамо.

— Нека се преместим в музикалния салон, господа.

— И дамите, папа, и дамите! — провикна се Ариана, която се бе настанила в скута на дядо си.

— О, да, и дамите, разбира се. — Джарет се усмихна на снаха си, седнала в другия край на стаята. — Дами, нали ще ми простите?

Всички се засмяха. Въпреки войната в къщата в лицето на двамата полковници от враждуващите армии се усещаше и духът на Коледа.

Изглежда, единствено Тия не споделяше всеобщата радост.

— Добре ли си? — попита я майка ѝ, когато двете отидоха в кухнята при Лили, за да приготвят подноса с чашите с яйчния пунш —

някои с уиски, а други — без.

— Да, разбира се, майко, добре съм.

— Полковникът преследва ли те?

— Какво? — виновно попита младата жена.

Дали майка ѝ бе разбрала, че между нея и Тейлър Дъглас има нещо?

— Рей Уиър. Малко го съжалявам. Той не сваля поглед от теб.

— О... да. Отново ми предложи брак.

— И?

Тя сви рамене.

— Припомних му, че сме във война.

Майка ѝ кимна.

— Внимавай с него, скъпа моя. Не го предизвиквай прекалено. И не забравяй, че сега той е много въодушевен от участието си във войната като полковник.

— Какво искаш да кажеш?

— Може да се стигне дотам, че от него да зависи прилагането на законите.

— Но...

— Не се задълбочавай, Тия. Не искам да кажа, че всички военни са лишени от човешки чувства. Нали и брат ти Иън е военен. Но военните пълномощия понякога въздействат по странен начин върху хората. Мъжете винаги са искали повече власт. А ти просто не винаги осъзнаваш собствената си сила.

— Коя е тя?

— Младостта и красотата — усмихна се майка ѝ.

— О, майко...

— Стига, скъпа, каниш се да ми възразиш. Искаш да кажеш, че си въобразявам, защото си ми дъщеря. Но ти просто си много, много красива и всички ще се съгласят с мен. Съвсем очевидно е, че и полковник Уиър е на същото мнение, а пък и...

— Полковник Уиър... и още кой? — рече Тия, изненадана от думите си и още повече изненадана от надеждата, криеща се в тях. — О, Господи, колко глупаво от моя страна и колко лекомислено е да задавам подобни въпроси сред целия ужас на тази война...

— Тия, няма да ти кажа нищо повече. — Тара силно я прегърна. — Хайде да отидем при останалите и да изпеем коледните песни.

Денят е много особен, защото всички сте тук — и ти, и Иън, и Алайна, и децата. Няма да позволя този ден да отmine като всеки друг!

Питиетата бяха сервирани и по настояване на баща ѝ Тия седна до майка си на пианото. Те често свиреха заедно, а още по-често пееха заедно. Сценичният опит на майка ѝ, в комбинация с красивото ѝ сопрано, я правеха наистина отлична учителка по музика и Тия осъзнаваше, че двете с майка си достигаха удивителна хармония. Отначало тя бе малко напрегната заради присъствието на Уиър и Дъглас, но не след дълго към тях се присъедини и Ариана със своя детски смях. Скоро и останалите деца запяха коледните песни. В един миг Тия усети, че Тейлър Дъглас я наблюдава с интерес и неволно пръстите ѝ засвириха южняшкия марш „Дикси“. Изпълнението, както и гласът ѝ бяха съвършени, толкова изпълнени с чувства, че караха песента да звучи още по-величествено.

Когато свърши, в стаята настана тишина. Очите ѝ срещнаха тези на баща ѝ и Тия прочете в тях гнева и разочарованието му, задето дъщеря му бе забравила за гостите им, както и за мълчаливото споразумение поне на днешния свят празник да оставят споровете и конфликтите далеч от гостната.

Тогава Реймънд Уиър започна да ръкопляска.

Тейлър Дъглас учтиво се присъедини към него. Останалите ги последваха. Младата жена почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, защото видя, че баща ѝ не ръкопляска. Бързо засвири „Тиха нощ, свята нощ“. Ариана се сгуши в скута ѝ и двете запяха заедно. Сладкото малко гласче на детето придаде допълнително очарование на мига. Въпреки това ѝ се искаше да потъне в земята от срам.

Беше съсипала празника.

Щом свърши песента, Тия целуна малкото дете по челото, настани го на столчето пред пианото и се извърна към баща си.

— Извини ме, татко... — смотоледи и изтича навън от стаята.

Не можеше да потъне в земята, но поне можеше да излезе на езда. Да препусне в студения зимен ден, възседнала Блейз, да се почувства пречистена от свежия въздух.

— Тия!

Не беше гласът на баща ѝ, а на майка ѝ. Младата жена се престори, че не я чува.

Реши да не губи време в преобличане. Излезе от къщата през задната врата и се затича надолу през стръмната поляна към конюшните.

— Какво желаете, госпожице Тия? — попита Били Клауд, един от индианците, работещи в имението на баща ѝ.

— Да поюздя, Били.

— Внимавайте да не преминете границата на имението, госпожице Тия.

Тя се поколеба.

— Защо? Нещо не е наред ли?

Мъжът сви рамене и я погледна с тъмните си очи.

— Това, което не е наред, е войната, госпожице Тия. Миналата седмица бе изгорена къщата на семейство Виши. Никой от военните няма да поеме вината за случилото се, но казват, че господин Виши е продал стадата си не на когото трябва. Внимавайте, докато яздите.

— Ще внимавам, Били, обещавам.

Отиде до клетката на Блейз, сложи ѝ само юздата, без седлото. Излезе от конюшните, махна на Били и препусна към гората.

* * *

Сидни бавно се пробуди. Отначало отвори очи — чудеше се защо се чувства толкова замаяна и изтощена...

После изведнъж ѝ стана студено. А не би трябвало. Нали бе Коледа и тя си бе у дома, където трябваше да е топло... у дома, при майка си, при баща си, при семейството си.

Опомни се — беше в съвсем друга къща.

Бързо се надигна и едва тогава се сети, че Джеси се бе завърнал. Припомни си цялата бурна нощ. Спомни си също как я бе сграбчил във ваната, как я бе заплашвал, как я бе обладал. Беше много уморена — бе спала малко, едва се сдържаше да не заспи отново. Но всеки път, когато се унасяше, се сепваше от сладостното усещане, от преживяването да бъде съблазнявана и насън, и наяве. Упреците и обвиненията, които си бяха разменили, ги настройваха един срещу друг повече от когато и да било, но тя все още го обичаше...

Огледа набързо малката спалня и видя, че той е застанал пред камината. Беше облечен в униформата си, а измитата му коса бе пригладена назад. Държеше шапката си, загледан с мрачно изражение в пламъците в камината.

Джеси знаеше, че тя е будна, и тихо заговори:

— Сидни, съжалявам. Господи, наистина съжалявам, но с нищо не мога да ти помогна!

— Да ми помогнеш...

Той се обърна към нея. Истински офицер и джентълмен, галантен, с изправена военна стойка. Тя си припомни как я докосвал през нощта и нещо повече — как я бе гледал, спомни си нежните думи и закачки, които бяха разменяли в миналото.

— Аз гарантирах за теб — продължи той. — Когато се оженихме, се заклек, че ще прекратиш шпионската си дейност. Заклек се в честта си.

Тя сведе поглед. Не знаеше какво да каже и дали простата истина ще бъде достатъчна.

— Джеси, аз не съм направила нищо. Кълна ти се, невинна съм и не съм извършила нищо срещу Севера.

— Ще ми се да можеш да ти повярвам.

— Как можеш да твърдиш, че ме обичаш, и в същото време да не ми вярваш! — извика младата жена.

На устните му заигра горчива усмивка.

— Лично съм те виждал как действаш, Сидни. Знаем колко страстно си отдадена на каузата си.

— Джеси, не съм те виждала от шест месеца. Напуснах града, за да се видя с брат си Брент.

— Който по стечение на обстоятелствата се оказа в покрайнините на Ричмънд.

— Не съм пренасяла никакви правителствени или тайни военни документи, Джеси. Просто исках да видя брат си. Прехвърлиха го във военната болница, след като дълго бе работил по специален проект...

— Да, Сидни, знам върху какво работи Брент. Не съм изпускарал от поглед семейството ти. За щастие — както и за нещастие на толкова много, които бяха убити — армията от Потомак и армията от Северна Вирджиния постоянно се дебнеха. Брент бе изпратен да обучи някои от прославените южняшки воители и да спре надигащата се вълна от

венерически болести. Сега се е върнал, за да се грижи за войниците, ранени при постоянните сблъсъци между двете армии. Това обяснява действията ти в миналото. А сега?

— Отидох да го видя пак.

— Не си имала време да стигнеш до Ричмънд.

— Откъде, за Бога, можеш да знаеш това? — раздразнено попита тя.

На устните му отново заигра суха усмивка.

— От шпионите — тихо рече той. — Сидни, защо те нямаше, когато пристигнах? Къде беше?

— Аз... — започна тя, после се поколеба. Имаше ли право да му каже. Дали той щеше да разбере това, което двете със Сиси бяха направили? Тя сведе глава. — Нямам право да ти кажа.

— Сидни, в името на Бога...

— Да, тъкмо в името Божие. — Погледна го и внезапно сърцето ѝ се изпълни с болка. — Между нас не съществува никакво доверие, нали?

— Сидни, а как би могло да съществува?

— В такъв случай, ако ме извиниш, ще се облека... за да можеш да ме арестуваш.

— Сидни, не бъди глупава. Няма да изляза от тази стая.

— Тогава остани.

Тя отметна завивките и стана от леглото. Извади чисти дрехи от малкия гардероб в ъгъла на спалнята и се обърна с гръб към него, за да се облече. Едва бе обула дългите долни гащи, когато почувства ръцете му на раменете си, а топлият му дъх опари тила ѝ.

— Сидни...

— Джеси, остави ме!

Той я обърна към себе си, погали дългите ѝ разрошени кичури и плъзна пръсти по бузата ѝ. Прииска ѝ се да се отпусне на гърдите му, да зарови глава на рамото му, да почувства закрилата му... и страстта му. Отдръпна се от него, а зелените ѝ очи заблестяха студено като нефрит.

— Остави ме, Джеси, остави ме.

За нейна изненада той го направи. Изруга грубо, отдръпна се от нея и се запъти към вратата. На прага се спря.

— Ти си под домашен арест, Сидни. Не искам да те изпращам отново в „Олд Капитъл“.

— Разбира се. Дори и янките могат да те попитат какво престъпление съм извършила този път!

— Щом не искаш да ми кажеш...

— Не мога!

— Тогава не ми оставяш избор.

Вратата се отвори и той излезе. Затвори се с трясък след него.

Беше Коледа. *Той ще се върне*, помисли си Сидни.

Обаче той не се върна.

* * *

Решен да намери Тия Маккензи, Тейлър се отправи към кухнята, където го посрещна мургавият коняр, облегнат на дървената врата. Индианецът мърмореше недоволно нещо неясно. Доколкото Тейлър си спомняше, това бе Били Клауд, главният коняр на Джарет Маккензи. Чертите на лицето му издаваха произхода му от племето на семинолите. Щом зърна Тейлър, Били се притесни и закърши пръсти:

— Полковник, извинявайте, но се бях умислил, защото съм много разтревожен.

— Не са необходими извинения. Само ми кажете какъв е проблемът? Може би ще мога да ви помогна.

— Единствено баща й може да се справи с тази буйна кобила — промърмори Били Клауд и мрачно поклати глава.

— Да не би да става дума за Тия Маккензи? — попита Тейлър и се усмихна леко.

— Да, за нея става дума. — Внезапно конярят се втренчи в Тейлър. — Вие май сте роднина на Джеймс Маккензи. И на Оцеола.

— Да, далечни роднини сме.

— Чухме, че ще идвате насам. Спомням си ви отпреди много години. Хубаво е, че ви виждам пак, сър... макар и в тази странна униформа.

— Били, мъжете, които преследват жестоко нашите хора, облечени в тази униформа, са раздвоени, също както е раздвоена и

нацията ни. Аз мислих много дълго, преди да избира пътя, по който съм поел.

— Може би сънищата са ви показали този път.

Тейлър се усмихна. Доста отдавна не бе общувал със семинолите.

— Направих избора си напълно трезвен и в пълно съзнание. А ти си останал с Джарет Маккензи.

— О, аз смятам, че някои от онези наконтени самохвалковци в униформа на Конфедерацията, са чисти негодници — ухили се Били и додаде: — Ще ви доведе коня. Тръгвате ли си?

— Ще потърся госпожица Маккензи.

— Това е добре, тъкмо ще ми спестите доста неприятности. Хората на баща ѝ охраняват къщата и земите наоколо, но извън тях... Казах ѝ да внимава и да избягва опасностите. Тя ми обеща, но няма да го направи. И не че ме излъга. Тя просто отказва да види опасността, ако ще ѝ попречи да направи това, което си е наумила.

Били изведе Фрайър от клетката и отиде да вземе седлото, докато Тейлър слагаше юздата на коня. Помисли си, че Били съвсем точно бе охарактеризирал младата госпожица Маккензи — тя не мислеше разумно и не виждаше опасността. Правеше това, което в момента на нея ѝ се струваше най-правилно. Тя не виждаше дори опасността, която сама създаваше за къщата на баща си. Нямахме никаква представа как всяка нейна дума и движение се отразяват на Реймънд Уиър.

— Благодаря ти, Били — усмихна се Тейлър и отстъпи, за да му даде възможност да нагласи седлото.

Тейлър препусна по пътеката, по която бе поела и Тия. Тя водеше право към гората. Щом навлезе сред дърветата, можеше лесно да следва дирите ѝ. Местността бе необикновено красива — земята бе покрита с килим от борови игли, а дърветата оформяха над главата балдахин от зелено кадифе. Отначало той се движеше в лек галоп, но после забави ход, тъй като бе сигурен, че тя е спряла някъде наблизо. Слезе от коня и тръгна по пътеката. Скоро стигна до един шубрак, който заобикаляше малко горско поточе. Тя седеше върху един дънер, загледана във водата.

— Май е прекалено студено за гмуркане? — попита той.

Тя се сепна и се обърна. В първия миг очите ѝ се разшириха, после се изпълниха с гняв и тя отново се извърна към водата.

— Как ме откри? Били ли ти каза къде да ме търсиш?

Тейлър приближи до дънера, клекна наблизко, скръсти ръце пред себе си и също зарея поглед в кристалната вода. Не я погледна. Нямаше нужда. Сякаш тя се бе запечатала в съзнанието му. Очите ѝ бяха много тъмни, тъмномахагонови, също като тези на баща ѝ — странен каприз на наследствеността, още повече, че мъжете и жените от рода да Джеймс, в чиито вени течеше и индианска кръв, бяха със светли очи — сини или зелени. Цветът на очите и косите ѝ бяха част от красотата ѝ. Очите ѝ изглеждаха безкрайно дълбоки, а цветът им бе в идеална хармония с копринената мека на косата ѝ. Кожата ѝ бе като слонова кост и кадифе, скулите ѝ бяха фини и красиво оформени. Върху страните ѝ бяха разцъфнали нежните листенца на роза, а устните ѝ бяха като кървавочервено вино — плътно, уханно и упойващо. Тейлър съвсем ясно си спомняше вкуса им.

— Нямаше нужда никой да ми казва къде да те търся — рече той.
— Не беше никак трудно да те проследя.

— Защо си ме проследил? Излязох от къщата, за да избягам...

— От какво да избягаш?

— Най-вече от теб — заяви тя, обърна се към него и го погледна в очите.

— А може би по-скоро защото не можа да понесеш разочарованието на баща си? — подхвърли той.

Тя бързо се извърна и Тейлър разбра, че е прав. Тя искаше да засегне него и затова изпя южняшкия химн „Дикси“. Но не успя да го уязви — той харесваше песента, — а разстрои Джарет.

— Това не е твоя грижа. Защо си ме последвал? Защо просто не ме оставиш на мира?

— Били смяташе да тръгне да те търси. Каза ми, че те е предупредил да не се отдалечаваш от границите на имението.

Тя поклати глава, впила поглед в лицето му.

— Ти си този, който е в опасност, а не аз. Аз съм на страната на бунтовническата армия. На мен никой не ми е ядосан.

— Боя се, че не е нужно някой лично да ти е ядосан, за да станеш жертва на насилие. Но както ти казах и преди — аз съм ти ядосан.

— Да не би да ме заплашваш?

— О, да. Вече те предупредих.

— Но ти ми обеща, че няма да издадеш тайната ми.

— Докато спазваш обещанието си.

— Казах, че ще го спазя.

— Но дали ще е така наистина? Ти обичаш да си играеш с огъня. Тия въздъхна.

— Защо когато един мъж се бие за каузата, в която вярва, всички го смятат за герой, а когато една жена иска да направи същото, я смятат за глупачка?

— Не смятам всички жени за глупачки.

— Само мен? Колко избирателно от твоя страна! — Тя сърдито поклати глава и панделката, която привързваше косата ѝ, се разхлаби. Косите се разстлаха по гърба ѝ.

Той се изправи и тръгна към нея, но тя скочи от дънера. Облегна се на близкото дърво. Тейлър протегна ръка и улови една дълга къдрица от косата ѝ. Тя се уви около пръстите му като копринена лента.

— Би трябвало да отрежа тази къдрица, за да те накарам да спазиш обещанието си.

— Баща ми ще те убие.

— За какво — задето съм отрязал кичур от косата ти?

Тя дръпна косата си.

— По-добре да вървим.

— Може би, но след като си поговорим. Кажете ми, госпожице Маккензи, кого познавате по-добре: Уиър или мен?

— Какво, за Бога, искате да кажете с това, полковник? — нетърпеливо попита тя. — Познавам полковник Уиър, откакто се помня — той е приятел на семейството.

Тейлър се наведе към нея и опря свободната си длан върху дървото, на което тя се бе облегнала.

— Не, госпожице Маккензи, не ме разбрахте. Кого познавате по-добре? Имало ли е сериозна връзка между вас двамата?

— Това не е ваша работа, нали така, сър?

— Вероятно.

— Какво ви засяга това?

— Ами аз имам чувството, че започвам да те опознавам доста добре. И след като от собствен опит узнах колко си веща в изкуството да съблазняваш, се чувствам длъжен да попитам. Дали полковник Уиър

познава вкуса на устните ти също като мен? Или дали е усещал голите ти гърди в ръцете си...

Тя бе бърза като светкавица. Върху бузата му едва не изплющя звънка плесница, която щеше задълго да му остави червен белег.

Но както осъзна в следващия миг Тия, той я бе предизвиквал нарочно и явно бе очаквал плесницата, защото с мълниеносно движение стисна китката ѝ миг преди тя да го удари.

Тя вирна брадичка, а очите ѝ гневно блеснаха.

— А защо вие не ми кажете, сър, дали усещането за моите голи гърди е същото като за тези на съпругата ви?

Все едно го бе ударила. Внезапната болка, която го прониза, бе остра и силна.

Аби беше мъртва. От много години, както му се струваше в този миг.

При все това въпросът ѝ спря дъха му, разкъса сърцето му.

Тя не знаеше, че съпругата му е мъртва.

Тейлър нямаше намерение да ѝ го каже. Той се взираше невидящо в нея, опитвайки се да се пребори с болката и безсилния гняв, който го бе изпълнил при нейната смърт. Беше се научил да живее с него. След смъртта ѝ бе имал и други жени. Не разбираше какво му бе подействало толкова силно, докато една мисъл не прониза мозъка му: тя прилича на Аби, толкова много прилича на Аби.

Отначало не го бе осъзнал, защото двете бяха толкова различни. Аби притежаваше красотата на феите — със златисти коси и очи, сини като утринно небе. Но в същото време можеше да бъде толкова упорита и твърдоглава. Следвайки собствените си планове, отказвайки да види опасността...

Сякаш все още чуваше виковете ѝ, че ще може да стигне до ранените мъже. Чуваше и собствения си вик:

— Аби, не!

Тя се бе извърнала с усмивка, но после бе продължила напред.

— Ще стигна при тях.

Ала той не успя да я стигне.

— Аби, не!

Беше хукнал след нея. Денят бе изпълнен с тътена на оръдията, толкова оглушителен, че Тейлър не чу единичния изстрел. Очите ѝ все още бяха извърнати към него.

Аби, Аби...

Огромни сини очи, широко разтворени към неговите...

Но тя падаше. Успя да я хване, объркан — не можеше да повярва на случилото се... Положи я нежно на земята. Отдръпна ръка.

Беше червена, толкова червена; Господи, да, цяло море от кръв сякаш се стичаше от дланта му, кръвта струеше от дупката на гърба ѝ, където бе преминал куршумът, пронизвайки сърцето ѝ...

Пръстите му се свиха. Не осъзнаваше, че неволно бе дръпнал косата на Тия, докато тя не извика.

Тейлър пусна косата ѝ. Взря се в нея. Да, по някакъв начин тя му напомняше за Аби. А в същото време беше толкова различна. Тя го привличаше и вълнуваше. Изглежда, не осъзнаваше силата на собствената си страст. Караше го да чувства много по-силно желание, отколкото някога бе изпитвал към нежната си съпруга, а толкова много я бе обичал. Тия го вбесяваше, омагьосваше, понякога го отблъскваше. Тя бе дъщеря на негов приятел; не беше жена, която би могла да бъде играчка на някой мъж, ала в същото време не осъзнаваше въздействието си върху мъжете. По-добре да се махне далеч от нея. Той нямаше власт над тази млада жена, нямаше сила да спре изкушението, което се излъчваше от нея. Трябваше да се махне.

— Всичко у Аби е свършено, госпожице Маккензи, включително и гърдите ѝ. Обърнете се. Качете се на коня си. Върнете се там, където тези, които ви обичат, могат да ви защитават.

— Не си ти този, който ще ми казва какво да правя! Върви да се грижиш за своята свършена Аби!

Завъртя се на пети и си тръгна — може би точно навреме. Той бе уловен в примката на болката и яростта, които Тия бе събудила у него.

Остави я да си върви, остави я да си отиде. Ти не можа да промениш съдбата заради една жена, която те обичаше, която те слушаше. А за тази ти си враг, омразен и презрян...

Тейлър не понечи да я спре. Втрещил поглед във водата, младият мъж се закле, че ще препусне надалеч и ще я остави на собствената ѝ съдба.

* * *

Когато се събуди на Коледа, Брент си помисли, че ще се обърне и ще види, че тя си е отишла, или ще открие, че изминалата нощ е била само прекрасен сън. Но не беше. Тя лежеше до него, свита под завивките. Изглеждаше толкова невинна и недокосната, както когато бе дошла при него. Ала всичко се бе променило завинаги.

Той стана внимателно от леглото, изми се и се облече. Излезе от къщата, без да я буди, и закрачи към болницата. Помощниците му го посрещнаха с чаша горещо кафе. Пациентите му, дори тези, които умираха, сякаш се бяха съживили заради Коледа. Сестрите и санитарите го почерпиха с домашно приготвени сладкиши, малко, но дадени с обич. Брент прегледа болните си и времето мина неусетно.

Накрая бе свободен да се прибере. Отново изпита страха, че тя ще си е отишла.

Но от коридора се носеше апетитен аромат. Брент я откри в кухнята. Когато го видя, лицето ѝ светна в усмивка.

— Е, не е пуйка. Не успях да се сдобия дори и с шунка. Ще се задоволим с едно доста мършаво пиле, но тъй като сме само двамата, мисля, че ще ни стигне.

Когато тя се обърна към печката с вълнени кърпи в ръце, той я проследи с поглед, после приближи към нея и я взе в прегръдките си.

— Пилето ще бъде най-вкусното ястие, което някога съм опитвал, макар че трябва да призная, че гладът, който ме мъчи, е от съвсем друго естество.

Тя се изчерви.

— Ще изгори...

— Тогава спасявай пилето.

Освен пилето бе приготвила сладки картофи, ряпа и домати от консерва. Компотът от праскови завършваше тяхното празнично меню. Разговорът бе учтив; тя го попита за пациентите му и той ѝ разказа. Не говориха за войната, нито за опустошения Юг. Не споменаха, че може би ще загубят войната или че този път Лий ще бъде победен и Грант ще превземе Ричмънд.

Когато приключиха с вечерята, той ѝ помогна да раздигнат чиниите, но когато се озоваха в кухнята, не издържа. Притегли я в обятията си и я целуна. Тя започна несръчно да разкопчава копчетата на сакото му, а по едно време Брент едва не я овърза в престилката ѝ. Задъхани и смеещи си, двамата захвърляха дрехите си по пътя към

спалнята. Любиха се отново и отново. Когато заситиха страстта си, Брент разпали огъня, а тя стана от леглото. Той я зави в едно одеяло, седна в креслото до камината и я взе в скута си. Двамата се загледаха в буйните пламъци.

— Мери... защо всъщност дойде тук?

— Казах ти... защото исках да бъда с теб.

— Но аз мислех, че искаш да бъдеш сама.

— Имах нужда известно време да остана сама. Заради баща си. Но пък исках и да бъда с теб. Защото не можех просто да бъда някъде и да се преструвам, че войната не съществува, не можех просто да бъда някъде... и да забравя, че ти съществува.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна.

— Трябва да се омъжиш за мен — сериозно каза той.

Тя докосна лицето му.

— Не, Брент. Не е нужно да се жениш за мен, защото съм дошла тук. Дойдох, защото исках да бъда с теб. Много добре знаех какво правя. Не ми дължиш нищо. Боя се, че понеже си възпитан като джентълмен, ще смяташ, че си длъжен да ми предложиш брак, защото си отнел девствеността ми. Но ти няма да се ожениш за мен поради тази причина!

Той се усмихна.

— А какво ще кажеш за една друга причина — защото просто искам да бъда с теб?

— Брент, война е, а ти си бил самотен...

— Бил съм самотен през целия си живот, преди да те срещна.

— Това беше много мило.

— И е истина. Омъжи се мен... защото те обичам — твърдо каза той.

— О, Брент...

— Е?

— Ами...

— Кажу го!

Тя се усмихна.

— Да, обичам те!

— Освен това никак не е благоприлично един уважаван хирург да живее в грях! — заяви той.

— Разбира се, че не е!

— А и аз просто няма да ти позволя да ме съблазниш отново, ако не възнамеряваш да постъпиш както е редно! — подразни я той.

Тя се взря за миг в него, сетне избухна в смях.

После Мери го целуна, двамата отново се любиха и това бе най-прекрасната Коледа, която някога Брент си бе представял.

ГЛАВА 10

Тя се прибра, галопирайки през целия път на връщане. Щом видя Били, разбра, че наистина го е изплашила. Слезе от Блейз и сложи ръка на рамото на коняря.

— Съжалявам, наистина съжалявам, Били. Не исках да те разстроя.

Той кимна.

— Моля ви, госпожице Тия, внимавайте какво става около вас.

— Били, през по-голямата част от войната съм отсъствала от къщи.

— Но войната непрекъснато променя живота ни.

— Ще бъда внимателна. Били, обещавам.

— Баща ви идва тук, за да ви търси.

Благодаря ти, Били. Ще отида да го намеря.

— Казах му, че сте с полковник Дъглас.

Били изрече последното така, сякаш щом тя е с Тейлър, значи всичко е наред. Тя се опита да потисне надигналото се чувство на враждебност, но не можа. Споменът за онази сутрин край реката, когато реши да го съблазни, за да могат младежите от нейната група да го пленят, я изпълваше с горчицина. В гърдите ѝ се надигна гняв към самата нея само като си помисли за всичко, което се бе случило помежду им — за начина, по който се чувстваше в негово присъствие, колко бързо се бе предала пред силата на неговото докосване, за това, което изпита, когато той я целуна, за допира на ръцете му...

А той беше женен.

Насили се да се усмихне на Били и забърза към къщата, като стискаше и разтваряше юмруци по пътя. Изтича по стъпалата на верандата и влетя в коридора.

Кабинетът на баща ѝ беше вдясно от входа. Тя почука на вратата. Никой не отговори. Отвори и пристъпи вътре. Баща ѝ го нямаше.

Младата жена въздъхна и отиде до голямото елегантно кожено кресло, което майка ѝ му бе подарила за последния му рожден ден. Кожата бе мека, а креслото — дълбоко и удобно. Тя седна и се облегна — питаше се защо в душата ѝ бе толкова объркано. Отвори очи. На малката масичка в другия край на стаята бе поставена кристална гарафа с шери. Тя скочи от креслото и си наля голяма чаша.

Баща ѝ влезе тъкмо в този момент.

Както майка ѝ често обичаше да казва, Тия беше истинска дъщеря на баща си. Тя знаеше, че има неговите тъмни очи и е наследила гъстата му черна коса. Но той бе много висок и въпреки че всяка изминала година добавяше нови сребърни нишки в косата му, раменете му си оставаха силни, широки и изправени, а тялото му — стройно и стегнато. Той беше прекрасен баща, строг, но справедлив, добър учител, който я бе научил на много неща. Но Тия от дете имаше чувството, че винаги може да изтича при него и той ще реши всичките ѝ проблеми. В много отношения можеше да се каже, че тя е едно разглежено и привилегировано дете. Ала баща и винаги бе изисквал добро държане, интелигентност, етичност и състрадателност от всяко от децата си. Джарет ги бе научил да бъдат любезни и внимателни, да отстъпват пред по-възрастните и инвалидите без значение какъв е цветът на кожата им или произходът им. Всичките му работници в плантацията бяха трудолюбиви и старателни и получаваха отлично заплащане за труда си. В същото време той бе истински баща. Джарет не бе възразявал, когато синовете му си устройваха доста шумни и весели празненства. Винаги бе закрилял и глезил дъщеря си — затова очакваше тя да се държи скромно, макар че окуражаваше желанието ѝ да продължи образованието си и дори навика ѝ открито да изразява мнението си във всеки разговор.

Джарет повдигна тъмните си вежди и изгледа многозначително чашата с шери.

— Не е ли малко рано за това? — попита той и се приближи до прозореца. От него се откриваше изглед към реката и стръмния склон в далечината. Остана с гръб към нея.

— Съжалявам, татко — промълви тя. Той се обърна. Тия погледна очите му и разбра, че любовта му към нея не се бе променила, но той бе объркан. Остави чашата с шери на масата и изтича към него. Ръцете му я обгърнаха и той я целуна по косата.

— Какъв дявол те е обзел днес? — попита баща ѝ и вдигна брадичката ѝ, за да срещне очите ѝ. — Винаги съм бил благодарен, че Джулиан е лекар и работи във военна болница. И макар че бащинското ми сърце се свиваше от мъка и тревога при мисълта, че ще отидеш при него, разбирах, че ти имаш нужда от това. Но аз никога не съм пренебрегвал факта, че ние сме станали силна нация, защото толкова много щати са били заедно. И въпреки че влязохме във война заради правата на щатите, основното разногласие винаги е било заради робството — една институция, която очевидно е морално несправедлива и която трябва да бъде премахната по законен път. И аз не мога да повярвам, че ти не си съгласна с мен.

— Съгласна съм с теб! — извика тя. — Просто не съм съгласна с...

— С кое? — попита той.

В този миг тя не можа да си спомни.

— Татко, аз защитавам нашия щат. Мили Боже, много хора против отделянето, но когато щатът обяви независимостта си...

— Да, да, знам, дори великият Робърт Е. Лий беше против отделянето на Юга!

— Да, нямах намерение да споменавам името му, но след като ти го направи...

— Мъже от двата враждуващи лагера са гости в тази къща — прекъсна я баща ѝ. — Не искам да обидим никого от тях. Иън успя да се държи много благоразумно и предпазливо.

— Иън стъпва по опасна територия!

— Не и в моята къща! — отсече Джарет. — Освен това ти също си в опасност.

— Тук съм в безопасност.

— Тия, успях да запазя тази плантация, защото винаги съм я управлявал с желязна ръка. Всички знаят, че сред моите работници има и семиноли, които са войнолюбиво племе — те се сражаваха с правителствените войски доста време и станаха отлични бойци. Сред работниците има и емигранти, на които съм помагал от първия миг, в който са стъпили на тази земя, бивши наемници, шотландци, бунтовни ирландци и какви ли не още пришълци. Но войната с всеки изминал ден става все по-жестока. Случват се лоши неща, Тия: изнасилвания, палежи на къщи, убийства. Телата на жертвите остават неоткрити;

престъпниците не получават възмездие; а ние само обвиняваме войната за всяко насилие или смърт. Бог знае, че ако някой властен и избухлив командир един ден реши да нападне тази къща, ще му е нужна цяла армия, за да я превземе. Обаче извън границите на имението, Тия, ти си в опасност.

— Татко... знаеш, че смятам да се върна в полевата болница на Джулиан.

— Да, ще бъдеш с Джулиан или с хората му, които са лоялни към него и ще те придружават през цялото време.

Тя не обори твърдението му. По-добре баща ѝ да вярва, че тя постоянно е добре охранявана.

— Вече няма да яздя в гората — обеща младата жена.

— Иди си вземи шерито — рече ѝ той. — Аз бих пийнал чаша коняк.

— Да, сър.

Тя отиде до масичката и му наля питието.

— Вярно ли е, че Тейлър е тръгнал след теб? — попита баща ѝ.

— Да — отвърна тя и му подаде чашата.

— Надявам се, че си му се извинила.

— Да се извиня? — Тия едва не разля коняка.

— Ти го обиди с песента си, Тия.

— О... да, разбира се, извиних му се.

Тя внезапно изпита чувството, че не са сами. Обърна се към вратата. Иън и Тейлър тъкмо влизаха в кабинета. Дали бяха чули думите ѝ? Ядоса се, задето толкова лесно се изчервяваше. Опита се да не издаде чувствата си.

— Иън, полковник Дъглас, мога ли да ви предложа по едно питие?

— Ти какво пиеш, татко? — попита Иън, захвърли шапката си на бюрото и се отпусна в коженото кресло. — Това кресло е страхотно удобно! — додаде със задоволство.

— Да, така е — кимна Джарет. — Аз пия коняк, а сестра ти, изглежда, е придобила вкус към шерито.

— В хирургията прием доста рядко и никога толкова изискани напитки — каза Тия на баща си.

— И аз ще пийна чаша коняк, татко — рече Иън.

— Тейлър, какво ще предпочетете да ви налее дъщеря ми? — обърна се Джарет към госта си.

— И аз ще изпия чаша коняк, сър. След това ще си тръгна.

Тия наля чашите с коняк. Докато ги поднасяше на баща си, брат ги и Тейлър, очите ѝ бяха сведени надолу. Пръстите ѝ докоснаха неговите, когато пое чашата си. Дори този кратък допир ускори пулса ѝ. Искаше да хвърли нещо по него или още по-просто — да го върже и да го удря, докато го смачка.

— По кой път ще поемеш, Тейлър? Накъде ще се насочиш?

Мъжът остана мълчалив за миг, докато се настаняваше в креслото срещу това на Джарет, съвсем близо до масичката за сервиране, където бе застанала Тия.

После тя осъзна, че той я гледа.

— Предпочитам да не ви казвам, сър.

— Дъщеря ми не е действащ войник, Тейлър — отбеляза Джарет. Тейлър извърна поглед към него.

— Да, сър, но е приятелка с мнозина действащи.

— Е, понякога се налага да се оттеглиш с достойнство! — заяви Тия с престолено весел глас. — Ще ви оставя да обсъдите въпроса на спокойствие.

— Тия... — намръщи се Джарет.

— Няма нищо, татко! — обърна се към него, целуна го по бузата и излезе.

Запита се къде ли са майка ѝ, снаха ѝ и децата. Вкъщи беше толкова тихо. Излезе през задната врата, която гледаше към реката. Реши, че близките ѝ може да са на поляната зад къщата. Не видя децата.

Запъти се към малкото пристанище на брега. Рътгър, който бе отговорник за пристанището и близък приятел на Джарет, ѝ махна от един от корабите на баща ѝ. Тя също му махна и се загледа в мъжете, които работеха на пристанището — товареха на кораба кашони с флоридско говеждо, с което снабдяваха армията на Конфедерацията. Изглежда, животът продължаваше както обикновено. Мъжете работеха на полето, конете препускаха в оградената ливада, посевите растяха. Това бе един добър живот, приятен и щастлив, какъвто винаги е бил, ако се изключеха въоръжените мъже, застанали на пост край прозорците на склада.

А баща ѝ, брат ѝ и Тейлър Дъглас обсъждаха плановете на янките в кабинета на Джарет. Дали все още бяха там? Коледният ден бе към своя край.

Внезапно ѝ хрумна, че майка ѝ или Алайна може да са в другия край на имението. Тия мина през ливадата и се озова до оградата на семейното гробище. Бутна вратата. Странно, беше отворена. Пристъпи вътре и си каза, че в сумрака на залязващото слънце гробовете изглеждат някак си красиви.

Преди войната майка ѝ идваше тук веднъж седмично, за да слага свежи цветя върху гробовете. Сега идваше по-често. Тара сподели с Тия, че е благодарна, защото нито един член от семейството не е загинал във войната и че в гробището има само стари гробове.

Тук почиваше първата съпруга на баща ѝ. Тара винаги се грижеше много внимателно за гроба ѝ, тъй като изпитваше особена симпатия към своята предшественичка. Надгробният камък на Лиза Мари Маккензи представляваше красива скулптура, извисяваща се в средата на малкото гробище. Тук бяха и гробовете на починалите семиноли, повечето роднини на чичо ѝ Джеймс.

Също като Тейлър Дъглас.

Младата жена мислено се укори. Дори и на това място не преставаеше да мисли за този проклетник!

— Тия.

Тя бързо се извърна.

Реймънд Уиър я бе последвал.

— Реймънд — смутено промълви тя.

— Радвам се, че те заварвам сама.

Той изглеждаше много красив в сивата си униформа, с елегантната шапка с перо върху дългите си златисти къдрици.

— Защо? Какво има, Реймънд?

— Предполагам, че те обсъждат плановете си в кабинета на баща ти.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

— О, Реймънд, едва ли. Ти си гост в тази къща също като Тейлър Дъглас. Ако желаш да отидеш в кабинета...

— Не, Тия — прекъсна я той и я погледна. — Чудех се дали и ти си била в кабинета.

Тя пое дълбоко въздух.

— Бях, но си тръгнах. Знаеш, че съм страстна привърженичка на южняшката кауза и съм готова на всичко за нея, но едва ли си мислиш, че мога да шпионирам баща си в собствения му дом?

— Тия, не е само това. Аз смятам, че можеш да направиш нещо за баща си, докато все още не е късно.

— Не е късно?

Реймънд нетърпеливо поклати глава.

— Тия, баща ти винаги е бил отцепник. Когато белите отчаяно се бореха да оцелеят по време на войните със семинолите, той остана неутрален, за да подкрепя каузата на природения си брат — каузата на семинолите.

— Внимавай какво говориш, Рей! — тихо го предупреди тя. — Аз обичам чичо си, а баща ми предотврати проливането на невинна кръв по време на войните със семинолите. Освен това трябва да добавя, че синовете на чичо ми служат храбро и честно на Конфедерацията.

— Както знаеш, аз искрено се възхищавам на братовчедите ти — увери я Уиър. — Но мъжете като баща ти подкрепят такива изменници като Дъглас, който служи на врага. Бог вижда, че по-голяма част от индианците притежават достатъчно разум, за да осъзнаят, че янките са тези, които ги избиват.

— А какво ще кажеш за онези, които си смениха униформите след отделянето на Юга? Нима униформите са ги направили по-различни? — запита тя.

— Те са достатъчно умни, за да се бият за родния си щат, за новия живот.

Обаче Тия не вярваше, че ако Югът спечели войната, белите политици ще се загрижат за индианците, които им бяха помогнали.

— Дъглас може да е наполовина семинол или наполовина дивак. Рей, но доколкото знам, е постъпил в Уест Пойнт и е бил военен още преди войната — рече накрая тя.

— Въпросът е, Тия, че той много добре познава нашия щат. Израснал е на тази земя. И е много опасен враг. Дъглас познава блатата, нашия начин на живот, обичаите ни. Ако знаехме какво са замислили янките... ако имахме възможност да спрем Тейлър Дъглас сега... мисля, че това би било много полезно за каузата ни.

— Не мисля, че сега е подходящото време да се опитваме да спрем Тейлър Дъглас!

Тия с ужас съзря, че Тейлър Дъглас е влязъл в гробището и се е облегал на високия дъб в другия му край. Кой знае откога беше там.

Той се отдръпна от дървото и се запъти към тях.

Рей измъкна сабята си, готов да се бие.

— Приберете оръжието си, сър — презрително процеди Тейлър.

— Ще се бием...

— Не, Рей! — извика тя. — Моля те, Рей, не и тук.

Затича се към него, но Тейлър я хвана за ръката, преди да стигне до Реймънд Уиър.

— Не, Тия — гневно нареди Тейлър. — Това не е твоя работа.

— Това е имението на баща ми!

— Извади си оръжието! — настоя Рей.

— Не, моля ви! — промълви Тия. Ръката на Тейлър продължаваше да стиска нейната и тя го погледна умолително. Очите му, блестящо златисти, сякаш докоснаха нейните.

— Страхливец! — просъска Реймънд.

— Това е имението на баща ми — повтори Тия. — Тейлър...

— Дори и така да е, няма да заставаш помежду ни! — решително отсече Тейлър и стисна още по-силно ръката ѝ.

— Пусни я! — изрева Рей. — Пусни я да си върви! Останалите в тази къща може и да са предатели, но тя не е, и ти заповядвам да престанеш да фамилиарничиш с тази южняшка лейди!

— Тази лейди, която дотолкова цените, че ѝ предложихте да стане шпионка? — грубо попита Тейлър.

— Тейлър, нека да си вървим... — започна тя.

— Ще те понижа, Дъглас! — не преставаше Реймънд.

— Е, аз ще ти попреча да я нараниш в пристъп на безотговорния си гняв! — отвърна Тейлър, но не пусна Тия. Не извади оръжието си.

Тя се ужасяваше до смърт при мисълта, че всеки миг ще го стори. Въздухът се изпълни с напрежение. Рей бе решен да се пролее кръв.

В двора на семейното гробище!

— Моля ви и двамата — отново опита младата жена, но не се наложи да продължи.

Баща ѝ ги бе видял. Идваше през поляната към гробището. Иън вървеше зад него.

— Господи, престанете! Какво става тук? — гневно извика Джарет и с такава сила бутна боядисаната в бяло врата, че тя увисна на пантите си.

В първия миг никой не отговори. Скърцането на вратата, която се блъсна отново, бе единственият звук.

— Пак ви питам, какво става тук? — настоя баща ѝ. — Полковник, защо сте извадили сабята си в моята собственост?

— Защото е война, сър — отвърна Реймънд, без да откъсва поглед от Тейлър Дъглас. После се обърна към Джарет: — Ние сме във война, сър, а тази собственост се намира в щата Флорида и ние сме във война със Съюза! Полковник Дъглас не би трябвало да се крие в гробището с намерение да шпионира дъщеря ви и мен...

— Дойдох тук, за да посетя гроба на моя прапрачичо — тихо го прекъсна Тейлър. — Тия дойде на гробището след мен, сър, а вие решихте, че тя е сама...

— Но вие с нищо не издадохте присъствието си, полковник! — гневно го прекъсна Уиър и се обърна към Джарет. — Този мъж е заплаха за дъщеря ви, сър! Погледнете как я държи! Трябва да му заповядайте да напусне собствеността ви.

Джарет погледна към Тейлър и повдигна вежди. Гостът му пусна ръката на Тия.

— Полковник Уиър — нетърпеливо рече Джарет, — съгласих се да използвате къщата за вашите преговори. Получих уверение, че и двете страни ще се държат цивилизовано.

Реймънд побесня и прекъсна своя домакин, излайвайки като командир пред подчинените си:

— Заповядайте му веднага да напусне дома ви!

— Няма да го направя! — сърдито възрази Джарет Маккензи.

— Защото и вие сте янки, сър!

— Внимавай, Реймънд! — намеси се за пръв път Иън. Тия знаеше, че той ще се съобрази изцяло с волята на баща си.

— И вашият син също е янки.

— Полковник Уиър, Тейлър Дъглас също като вас е гост в този дом.

— Вие отказвате да вземете съответни мерки, така ли? — заплашително попита Уиър.

Тия рядко бе виждала баща си толкова ядосан.

— Повтарям, че сте гост в моя дом също както и полковник Дъглас. Обещах на вашето правителство, Реймънд, че ще бъда домакин на преговорите и те ще бъдат мирни. Ако искате да се биете, предлагам да се върнете на бойното поле.

— Сър, има нещо, което вие постоянно забравяте — това е южен щат. Щат на Конфедерацията. Вие сте против собствената си родина, вие...

— Няма човек, който да е по-отдаден на този щат, полковник Уиър. Всичко, което съм изградил, е плод на мечтите ми. Познавам тази земя не по-зле от вас. Познавам хората и знам колко са уморени от тази война, знам, че те предпочитат да продължат да градят нашия рай, а не да го рушат. Не ме поучавайте за моя щат, сър; аз го познавам толкова добре, колкото и всички останали.

— В такъв случай със сигурност осъзнавате, че може да се окажете под вражески прицел...

— Сър! — гневно го прекъсна Джарет. — Огледайте се. Огледайте се много внимателно. Погледнете надолу към реката, там, където се извисяват боровете. Моят дом е добре защитен.

Уиър много добре съзнаваше истинността на това твърдение. Бавно прибра сабята в ножницата си. Изпъна рамене и се втрени продължително и заплашително в Джарет.

— Сър, ще съжалявате за този ден. Аз ще си тръгна и поне тази Коледа няма да бъде заплаха за вас. Полковник Тейлър, ще се моля да имам честта да ви убия на бойното поле! Погледнете ме! Аз винаги яздя пред войниците си. — Запъти се към вратата на гробището, после се обърна. Свали шапката си и се поклони на Тия. После продължи към конюшните.

— Аз също ще тръгвам, Джарет — обади се Тейлър. Думите му накараха всички да извърнат погледи от отдалечаващия се Уиър и да ги насочат към него.

— Това не е нужно — възрази Джарет.

— О, тъкмо напротив, сър — увери го Тейлър. — Не бих желал да се каже, че съм стоял безучастно, докато вие сте спорили с един полковник от Юга и сте покровителствали един враг.

— Все още е Коледа — рече Джарет. — Реймънд каза каквото искаше и никой не можеше да му попречи. Но не е нужно и ти да си тръгваш.

— Благодаря ви, но вече е време да тръгвам.

— В такъв случай няма да те задържам.

Висок и тъмнокос, Тейлър Дъглас беше внушителен в тъмносиния си мундир, когато се отдалечи с твърда стъпка малкото гробище.

Младата жена усещаше, че брат ѝ бе озадачен. Баща ѝ се взираше настойчиво в нея.

— Е, дъще, каква бе причината за тази разправия, която не завърши фатално?

Тя отвори уста, за да отговори. Дали да каже на баща си, че Реймънд Уиър ѝ бе предложил да шпионира? Или че се е изненадал от присъствието на Тейлър Дъглас в гробището? Да се опита ли да му разкаже какво се бе случило? Поклати глава, а в гърдите ѝ внезапно се надигна гняв.

— Мъже! — възкликна тя. — Мъжете винаги повтарят едни и същи неща за жените, татко. Ние сме длъжни да бъдем внимателни, да сме дами, да пазим живота! Е, всички мъже са глупци! Те само се перчат със сабите си. Готови са да се сбият като малки деца в прахта. Не ме гледай така, татко. Не бях аз причината за това, кълна се!

Той приближи към нея. Тия прехапа долната си устна и се насили да го погледне в очите. Те бяха тъмни и гневни.

— Ще стоиш настрана от тази война! — грубо ѝ нареди той. Обърна се и с широки крачки се запъти към къщата.

Тя погледна към брат си.

— Иън, казвам ти съвсем честно...

— Ти го чу! — рязко я прекъсна брат ѝ. Погледът на сините му очи се връзваше сърдито в нея, сякаш бе малко дете.

— Иън! Не съм направила нищо! Татко има право да вярва в своите идеали, а Реймънд се държа като пълен глупак, но нашият щат е на страната на Конфедерацията! Откакто са се срещнали, Уиър и Дъглас се държат като двойка питбули. Пак ти казвам, приличат на малки деца, нетърпеливи да се бият!

— Реймънд живее с някакви абсурдни представи за това какъв трябва да бъде Югът — отвърна Иън, — но Тейлър Дъглас е видял

достатъчно смърт — ще му стигне до края на живота. Ти се заяждаш с един уморен и измъчен човек.

Той се обърна и тръгна към къщата. Тия изтича след него.

— Иън, почакай.

Брат й рязко се извърна.

— Тия, животът не е градинско увеселение или бал. Не го ли разбираш?

— Естествено, че го разбирам! Как можа да ми кажеш подобно нещо, Иън? Знаеш, че заедно с Джулиан съм преживяла цялата трагедия на войната. Виждала съм умиращи от треска мъже, тела, разкъсани от куршуми и шрапнели, отрязани крайници... аз също съм се нагледала на смърт!

Той докосна бузата й и поклати глава. Младата жена знаеше, че макар брат й да разбираше, че и тя е замесена във войната както всички други, той все пак бе нейният голям брат — представител на силния мъжки пол.

— Тогава внимавай с мъжете, които предизвикваш, малка сестричке. Аз съм готов да умра, за да те защитя, но се надявам това да не се случи заради глупавите ти детински игри.

— Иън... аз не играя никакви игри. Аз съм голяма жена, Иън.

— Тъкмо затова е още по-опасно. — Целуна я по челото и отново се запъти към къщата. Тя го проследи с поглед, докато се отдалечаваше. После внезапно усети хлад и излезе от гробището. Закрачи към къщата, разкъсвана от противоречиви и бурни чувства. Искрено се надяваше и двамата им гости — севернякът и южнякът — вече да са си тръгнали.

В коридора нямаше никой. Тия отиде в кабинета на баща си. Там беше Алайна. Шон се бе сгушил в скута й, а тя му четеше книжка.

— Тръгнаха ли си нашите гости? — попита снаха й.

— Надявам се. Надявам се, че Рей ще заседне в някое тресавище, а полковник Дъглас — полковник Дъглас ще се върне при жена си и ще открие, че тя е поумняла и е разбрала, че той е един истински дивак. Когато влезе в къщата им посред нощ и я изненада, се надявам тя да го скалпира!

Видя, че Алайна се взира някак си странно в нея и погледна озадачено снаха си.

— Тия, Аби Дъглас е мъртва.

— Какво?

— Съпругата на Тейлър е мъртва. Тя беше застреляна при един инцидент още в началото на войната.

Тя ахна ужасено. Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Застреляна?

Алайна кимна.

— Било е ужасно. Очевидно хората във Вашингтон са смятали, че първата голяма битка ще бъде набързо проведена и още по-набързо спечелена — просто едно забавление. Десетина политици и цивилни са излезли навън и, разбира се, всичко е прераснало в смъртоносен конфликт, а бунтовниците са се нахвърлили върху янките. Аби не е мислила, че битката ще бъде пикник, но е отишла на бойното поле заедно с няколко полковнишки съпруги. Когато открила позицията на Тейлър и видяла всичките ранени мъже в гората... опитала се да помогне. Била улучена от заблуден куршум. Издъхнала в ръцете му.

— Аз... толкова съжалявам.

Не само съжаляваше. Имаше чувството, че ѝ призлява. Думите ѝ към Тейлър бяха оскърбителни и жестоки.

Остана втрещена за миг в Алайна, после забързано излезе от кабинета на баща си. Докато тичаше нагоре по стълбите, видя майка си да слиза и я запита:

— Виждала ли си полковник Дъглас?

— Струва ми се, че отиде в конюшните. Тя, какво...

Тя хукна обратно по стълбите и затича през поляната. Забави ход едва когато стигна до конюшните. Може би баща ѝ беше там, за да се сбогува с госта.

Чу гласа на баща си и заобиколи конюшните — не искаше да се види с Тейлър Дъглас там. Обърна се и затича надолу по склона към гората. Беше сигурна, че той смята да прекоси щата, за да се срещне с войсковата част от армията на янките.

Тя застана под стария дъб и зачака. След малко видя Тейлър да излиза на коня си от конюшните.

Както бе предположила, той тръгна по пътя, по който бе минала и тя. Жребецът му прекоси ливадата в лек галоп, но забави ход, когато наближи дърветата.

Тя излезе от сянката на дървото.

— Полковник Дъглас!

Той я видя и дръпна юздите. Намръщи се.

— Намираш се точно на границата на имението, Тия.

— Знам. Ще се върна.

— Добре. Защото те предупредих. Ако пак започнеш с рискованите си игри, не само ще те издам, но ще се погрижа и баща ти, и властите да узнаят за действията ти.

— Не е нужно да ме заплашваш отново! Не съм дошла тук, за да спорим. Аз само... — Тя замълча за миг.

— Да?

Той приближи Фрайър към нея. Въпреки кавалерийския мундир и шапката с перо, той внезапно ѝ се стори...

Заплашителен. По начина, по който я гледаше, в чертите на лицето му сега много по-силно се долавяше наследството на семинолите. Можеше да се движи бързо и безшумно като дивак. Или като полудивак, както тя го бе нарекла. А той сигурно я бе чул. Младата жена виждаше само острите очертания на лицето му, дългата му тъмна коса и силните широки рамене.

Осъзна, че се страхува. Но не се страхуваше от някаква жестокост. По-скоро от силата на неговото докосване...

— Съжалявам.

Той наклони глава, тъмните му вежди се повдигнаха въпросително, а в полумрака в очите му проблеснаха искри на любопитство.

— Ти съжаляваш? За какво... А, задето ме нарече дивак? Задето обиди собствените си роднини? — сухо попита младият мъж. — Не възнамерявам да го споменавам пред нашите общи роднини, които със сигурност ще се почувстват много засегнати.

— Не! Не съжалявам, задето те нарекох дивак, и това няма нищо общо с моите роднини. Ти наистина си дивак и можеш да бъдеш много груб и...

— Тогава за какво съжаляваш?

— Аз наистина съжалявам, много, много съжалявам за съпругата ти. Не знаех. Мислех, че... Мислех си, че...

— Да, знам какво си мислила.

— Ти ме остави да си мисля, че...

— Да, предполагам, че го направих. — Той я оглеждаше внимателно и за миг замълча. — И аз съжалявам за това, което те

оставих да си мислиш. Я ми кажи по-малко ужасно ли е да бъдеш съблазнена от овдовял враг, отколкото от женен враг?

— О, що за арогантност! Аз никога не съм била съблазнена от теб!

— Хм — промърмори Тейлър. — Може и да бъдеш.

— Моля? — високомерно процеди тя, което накара устните му да се извият в насмешлива усмивка.

— Ти познаваш мен по-добре, отколкото познаваш Уиър, Тия. Може и да не ми повярваш на това, което ще ти кажа, но искаш да ме опознаеш по-добре, отколкото познаваш него.

— Вие сте безкрайно, безкрайно арогантен, сър! Както и повечето от вашата порода!

— Коя порода имаш предвид? Тази на дивия индианец, или на омразния янки?

— На юнионистите! Те са врагове на хората, които искат само свободата си!

Той поклати глава.

— Не го мислиш наистина, нали?

— Напротив, мисля го!

— Тия, не вярвам, че аз съм врагът, за който говориш. Всъщност мисля, че можех да те имам в онази гора. Още преди да узнаеш името ми.

— Никога! — възмутено изкрещя тя. — Що за отвратителни, непочтени и безочливи думи! Никога...

— Какъв яростен протест! — прекъсна я той и избухна в смях.

— Виж — заговори през зъби Тия, опитвайки се да се овладее, както и да потисне странния трепет, който внезапно прониза тялото ѝ. — Дойдох тук, за да ти кажа, че съжалявам, наистина съжалявам за грубите и жестоки думи, които казах за съпругата ти — тя е била много, много красива и очевидно изключително добра и състрадателна. — Поколеба се и продължи: — Сигурно много си я обичал.

— Обичах я — просто отвърна той без следа от смях в гласа.

Вятърът прошумоля над главите им. Тия не знаеше какво повече да каже.

Усети, че той я гледа, потънал в мълчание. После слезе от коня, а тя се отдръпна — съжаляваше, че е дошла.

Но не бе достатъчно бърза. Той докосна лицето ѝ, повдигна брадичката ѝ и се вгледа внимателно в нея. Тя застина неподвижно, сякаш парализирана от докосването му.

Не можеше да помръдне. Като че ли всеки миг щеше да се опари от огъня в очите му, които сякаш търсеха нещо в най-съкровените кътчета на душата ѝ.

И може би го откриха.

— Благодаря ти — промълви той. Тя почувства как кората на дървото се впи в гърба ѝ, как я заля гореща вълна, бликнала от силното му тяло. Досега никое човешко същество не ѝ бе въздействало по този начин. Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ. — Грижи се за себе си, Тия — изрече тихо.

Метна се на седлото и отново погледна към нея.

— Запомни, че ако пак те хвана да препускаш из горите, Годайва, наистина ще има за какво да съжаляваш. Обещавам ти. Ще си платиш много скъпо.

Смушка коня и след секунди изчезна в здрача.

ГЛАВА 11

Джулиан пристигна в Симарон към края на януари със съпругата си и с новородения си син — истински малък Маккензи със светлосини очи и гъста черна коса. Рианон и бебето Конар щяха да прекарат следващите няколко месеца в плантацията, далеч от опасностите на войната.

Размяната на пленниците се извърши в деня, в който Джулиан пристигна, под надзора на офицери от Севера и Юга. Тия бе доволна, че размяната най-после се състоя, тъй като мъжете от двете армии представляваха доста тъжна гледка. Повечето бяха болезнено слаби и страдаха от дизентерия. Бяха толкова изтощени, че едва ли щяха да оцелеят в някой от лагерите за военнопленници. Тя знаеше, че Андерсънвил, където бяха държани повече от пленените войници на Севера, имаше репутацията на лагер на смъртта. Докато наблюдаваше официалната размяна на пленниците, Тия бе хванала баща си под ръка, изпълнена с гордост към него. Той играеше във войната много по-важна роля, отколкото дъщеря му бе осъзнавала досега.

Иън си тръгна скоро след Коледа. Алайна и децата останаха в къщата за неопределено време. Тия се радваше, че снаха ѝ и племенниците ѝ са в Симарон; тя знаеше, че така родителите ѝ ще понесат по-леко раздялата с нея и Джулиан.

Макар че винаги ѝ бе болезнено трудно да се разделя със семейството си, Тия бе доволна, че Джулиан се нуждае от нея. Тя обаче знаеше, че този път битката, която предстоеше, щеше да бъде много по-различна от схватките и сраженията, с които се бяха сблъскали досега — това бе директно нападение, целящо да раздели щата Флорида.

Беше особено трудно да остави родителите си, както и да се сбогува с Иън. Винаги се боеше, че го вижда за последен път. Все пак изпитваше облекчение, че той заминава, тъй като не искаше брат ѝ да се сражава във Флорида. Твърдо много хора се бяха озлобили от тази

война и бе особено опасно да си войник, когото мнозина считаха за предател.

Тя се надяваше, че Иън ще бъде изпратен на север, по-далеч от Флорида.

Изпитваше особена несигурност при мисълта, че Тейлър Дъглас ще вземе важно участие в това нападение. Той бе получил заповед да се върне обратно във Флорида. Янките смятаха, че военното им присъствие в този щат трябва да се засили. Като кавалерийски офицер Тейлър бе помолил да не се бие в родния си щат, но неговите началници, които от години пренебрегваха молбата му, и този път не я удовлетвориха. Иън много често бе изпращан у дома, тъй като познаваше терена; Тия бе сигурна, че командирите на Тейлър също искаха да се възползват от това, че той познава местността. Той можеше да се придвижва много бързо из щата; вероятно познаваше всяка малка индианска пътека и всеки таен проход в целия полуостров. Тейлър познаваше тресавищата и опасните места, за разлика от останалите си колеги. По този начин се приближаваше достатъчно до позициите на противника, за да събере сведения за силата му и числеността на войската му.

Колкото повече Тия и Джулиан се приближаваха към сборния пункт на войската на южняците, толкова повече тя осъзнаваше, че предстои мащабна битка. Начело на войските на Конфедерацията беше генерал Джо Финегън. Когато федералните сили навлязоха във Флорида, срещу тях той разполагаше само с хиляда и двеста души, разпръснати из цяла Източна Флорида. Генералът побърза да поиска подкрепления и войниците от средната част на Флорида и Джорджия започнаха да се движат на север. Тъй като битката щеше да се състои близо до границата с Джорджия, повечето от войниците бяха събрани сред жителите на щата Джорджия. Към тринадесети февруари генерал Финегън бе избрал позиция близо до Олъстистейшън — естествено защитена местност, която се отличаваше от околните равнини, осеяна с борови гори.

На петнадесети февруари Джулиан и Тия стигнаха до избраната позиция и се заеха с разполагането на полевата болница.

В деня на битката янките вече бяха успели да нанесат сериозни поражения на противника си. Бяха завзели Болдуин — важен железопътен възел по линията от Фернандина до Сидър Кийс и

линията от Джаксънвил до Талахаси. Освен това северняците успяха да заграбят складираните там продоволствени запаси на Конфедерацията на стойност половин милион долара.

Но бунтовническите войски се бяха окопали, готови за решителна битка. Отбранителната им линия се простираше наляво от Оушън Понд до едно малко езеро на юг от железопътната гара.

Утрото на двадесети февруари бе много красиво. Ясно, свежо, не много студено, а слънчевите лъчи струяха през клоните на високите борове. Битката започна, когато юниоистите изпратиха разузнавателен отряд.

Генерал Финегън даде заповед за атака, защото бе убеден, че юнионисткият генерал Трумън Сиймор няма да посмее да нападне добре защитените позиции на конфедератите. Както се оказа по-късно, двете войски бяха с приблизително изравнени сили. Федералните сили разполагаха с един кавалерийски ескадрон, три пехотни бригади и шестнадесет оръдия. Конфедератите имаха един кавалерийски ескадрон, две пехотни бригади и три батареи. Федералистите наброяваха около пет хиляди и петстотин войници; числеността на бунтовническата армия бе около пет хиляди и двеста души.

Точно преди дванадесет часа се срещнаха първите кавалерийски отряди от двете страни.

След дванадесет генерал Финегън реши да даде заповед хората му да се срещнат с янките на бойното поле, убеден, че врагът няма да посмее да наближи неговите отбранителни линии.

Скоро след това хирурзите бяха затрупани с работа.

Застанала до брат си. Тия имаше чувството, че цялата е окъпана в кръв. Санитарите непрекъснато ги осведомяваха за хода на битката.

Бунтовниците бяха разположили кавалерията си по фланговете, а пехотата — в центъра. Много скоро се разбра, че генерал Сиймор е искал да разположи артилерията в средата на своите позиции, а пехотинците — по двата фланга.

Както се доказва по-късно, именно този недообмислен план за разгръщането на войските се оказа най-важната причина за неговия провал.

В хирургията докараха един войник, чийто ляв крак бе раздробен от шрапнел, но младежът се усмихваше въпреки болката.

— О, госпожице, ако можехте да видите какво става там! — каза той на Тия.

— Струва ми се, че и тук виждам достатъчно — отвърна тя и сръчно разряза панталона му, за да огледат раната. Сред близките борове се чу оръдеен изстрел. Тия изтръпна, но не се наведе.

— Не, госпожице, искам да кажа... че ние там се бием за победа! Янките са толкова объркани... че стрелят по собствените си войски.

— Нима печелим битката? — попита Тия. Тя се изчерви, когато осъзна, че е изненадана от победата на армията на Конфедерацията.

Войникът кимна.

— Да, госпожице, побеждаваме — войските от Джорджия и ние от Флорида побеждаваме. Напоследък имаше толкова лоши и тъжни новини от Вирджиния и Тенеси... не ни достигат хора, нито продоволствие. Но тук ние печелим. Те няма да превземат нашата столица, госпожице. Те няма да превземат Талахаси!

— Надявам се! — Тия видя, че парчето от шрапнел бе заседнало в крака му. Доста голямо парче, съвсем близо до артерията. — Този човек трябва да бъде опериран веднага — извика тя на санитаря и избърса ръце в престилката си. После надникна под платнището на палатката, където Джулиан оперираше.

Току-що бяха свалили един млад мъж от операционната маса. Брат ѝ бе известен със способността си да спасява крайници.

Но този път нямаше да може. И този случай нямаше да бъде единственият през този ден. Понякога виковете на ранените изпод хирургическия нож бяха оглушителни. Днес работеха няколко хирурзи без прекъсване. Работеха и много жени — офицерски съпруги, както и някои от жените на редниците. Имаше една жена, за която Тия бе сигурна, че е от обоза, но тя се движеше сред ранените уверено и без страх помагаше на войниците. В един момент погледите им се срещнаха.

— Аз си върша добре работата и затова мисля, че мястото ми е тук — каза жената на Тия с извинителен тон.

— Наистина сте много добра и очевидно мястото ви е тук — кимна Тия.

Жената се усмихна. Неочаквано се бе сдобила с приятелка. Лицето на брат ѝ бе тъжно и мрачно, докато наблюдаваше как отнасят последния му пациент без подбедрицата на левия му крак. Но младият

мъж пееше, докато санитарите го преместваха от хирургическата палатка към фургона, който щеше да го пренесе на юг в териториите, които се владееха от войските на Конфедерацията, защото там имаше по-добри тилови болници.

— Разполагаме ли с достатъчно морфин? — попита Тия брат си.

Той бе прекарал няколко месеца с армията на Северна Вирджиния и бе свикнал с ужаса на полевата хирургия. Тя осъзна, че това, на което в момента е свидетел, е едва началото на онзи ад, с който той бе живял цели месеци. Веднъж Джулиан се опита да ѝ опише битката при Гетисбърг, но думите му бяха изневерили.

— Е... само един Бог знае — отвърна той, докато чакаше следващия си пациент.

Брат ѝ не бе единственият хирург. Когато положиха на операционната маса войника с парче от шрапнел в крака, друг хирург я извика за помощ. Тия веднага изтича при него. Един лейтенант с едва набола брада, издаваща младостта му, бе получил обилен кръвоизлив заради разкъсване на една артерия. По заповед на лекаря Тия натисна с всичка сила кръвоносния съд, докато лекарят ловко нагласяше форцепса.

— Тия, ела тук!

Тя отново се върна при Джулиан, защото той се нуждаеше от сърчните ѝ ръце.

— Опитвам се да спася този крак, но може би няма да успея. Натисни артерията. Дръж здраво, пригответи се да държиш така поне половин минута. — Брат ѝ я погледна, за да се увери, че е разбрала. Тя само кимна. Още веднъж ръката и бе окъпана от кървав дъжд, докато притискаше артерията. Кръвта бе хлъзгава и ръката едва не се изплъзна.

Този мъж също пееше.

Пееше марша „Дикси“.

Дали звуците на песента накараха стомаха на Тия да се свие?

— Сега отпусни — каза Джулиан. — Справи се чудесно. Можеш ли да зашиеш раната, Тия?

— Да.

Следващият им пациент беше оплескан с кал. Артилерийски снаряд бе избухнал на метри пред него. Тия веднага се зае да смъква дрехите му, докато санитарите го заливаха със студена вода —

нещастникът имаше сериозни обгаряния на няколко места. Трудно можеше да се различи къде свършва калта и къде започва изгорената плът. Тия се опита да поддържа разговора, докато трескаво режеше униформата му. Джулиан следеше действията на другите две сестри, поставящи морфина в платнена торбичка, която след малко щяха да наложат върху носа и устата на ранения.

— Всичко е наред, войниче, всичко е наред! Потърпи още малко!
— Но раненият простена от непоносимата болка, след което стоновете му постепенно стихнаха. — Дръж се, момче, моля те, дръж се още малко... — припряно му шепнеше Тия.

— Госпожице Тия!

Тия се вгледа по-отблизо в изкаляния войник. И едва тогава го позна.

— О, Господи, ти ли си, Гили... Но какво правиш тук, Гили Шенли?

— Умирам, госпожице Тия.

— Не, няма да умреш! Няма да позволя да умреш в ръцете ми, разбираш ли?

Гили затвори очи и се опита да се усмихне.

— Ох, кракът ми...

Тия примигна уплашено и погледна към крака на Гили. Беше наполовина откъснат от взривения снаряд. През този ужасен ден се бе нагледала на какви ли не страхотии, но сега не издържа и усети, че още малко и ще повърне при вида на кървавата каша, в която се бе превърнал кракът на Гили Шенли.

— Джулиан ще ампутира крака ти. Е, ще се наложи да ходиш с патерици, но ще живееш, чуваш ли ме, Гили?

Гили спря да се гърчи. За миг Тия застина, вцепенена от кошмарната мисъл, че вече е безнадеждно късно. Прехапа устни и се озърна отчаяно. Нима Гили бе издъхнал в ръцете.

В този миг избухнаха още снаряди. Тия цялата изтръпна. Лиам, един от санитарите към хирургическия екип на брат й, много опитен в ампутациите, се доближи до нея и сложи ръка на рамото й.

— Той е жив, само че изгуби съзнание от болките.

— Но кракът му...

— Брат ти вече е готов да го оперира.

Още един отрязан крайник. Джулиан мразеше да бъде касапин.

Денят вече не беше нито красив, нито приятен за нея. Беше изпълнен със зловонието на всепроникващата мръсотия, барутен прах, писъците на умиращите хора и коне. Със стенанията на стотиците издъхващи млади мъже.

Към болницата се приближи един конник, крещейки бойния призив на армията на Юга.

— Победихме, джентълмени! Артилерията на Конфедерацията проби отбраната на янките в средата на техните позиции! Нашите войници настъпват и скоро ще изтласкат омазните янки от долината.

Погледите на Джулиан и Тия се кръстосаха над хирургическата маса, върху която още лежеше Гили. Тя не знаеше дали някой от тях споделяше всеобщата еуфория, плъзнала като епидемия из болницата. Ако те бяха спечелили, защо продължаваха да им носят полумъртви пациенти?

Победата струваше прекалено скъпо на южняшката армия...

Когато свърши с Гили, Джулиан сподели със сестра си, че има надежда младежът да преживее операцията, но накрая добави с горчивина:

— И двамата знаем колко много от нашите хора умряха след операциите заради инфектирането на раните. Може би повече, отколкото са загиналите на бойното поле.

— Но нали ти загуби по-малко пациенти в сравнение с другите хирурзи?

— Да, така е — кимна той, — защото никога не забравям да почиствам грижливо раните. Но днес нямахме достатъчно превързочни материали.

Оказа се обаче, че не само превързочните материали не достигат. Късно следобед се появи един войник със счупена ръка, който им съобщи, че мунициите на бойното поле били на привършване. Ръката му беше прекършена от щика на противников войник — двамата се вкопчили в ръкопашен бой на живот и смърт. Пристигането на един от другарите му, който халосал северняка по главата с приклада на пушката си, бе спасило южняшкия войник от смърт.

Тия с мъка слушаше тези ужасяващи разкази; имаше чувството, че всеки миг ще ѝ прилошее.

Дежурните санитарни бяха напуснали болницата, за да помагат на офицерите. Всеки, който можеше да се движи, бе призован да мъкне

боеприпаси към предните позиции от вагоните на железопътната линия, далече назад в тила на южняците. Носеха куршумите в торби и в раници, в платнища, в шапки дори, а жените от болницата ги мъкнеха дори в полите си.

Новопристигналите мунициии, както и притеклите си на помощ последни резерви на южняците в значителна степен укрепиха огневата им мощ в края на кръвопролитното сражение.

Така се осигури последвалото мощно настъпление срещу позициите на янките.

Късно вечерта под прикритието на нощния мрак заприиждаха нови групи ранени бойци, носещи радостната вест, че янките отстъпвали повсеместно.

— Победихме! Победихме!

Викове на войниците от армията на Юга кънтяха из цялото бойно поле. Всички бяха като обезумели, обхванати от неописуем подем на духа и небивало радостно оживление.

— Спечелихме, Флорида ще бъде свободна, янките няма да превземат Талахаси, няма да завладеят нашия любим щат!

Отвред ехтяха залпове във въздуха в чест на толкова трудно извоюваната победа.

— Те спечелиха битката — тихо рече Джулиан, — но за нас тепърва започва нощта.

Нямаше съмнение, че битката при Олсти стейшън бе спечелена, но до крайната победа оставаха още много сражения. Южняците упорито притискаха войските на янките, Само Бог знаеше докъде щяха да стигнат в своето контранастъпление на север.

Нощта се оказа ужасна. След края на сражението дойде ред на претърсването на бойното поле. Джулиан остана да дежури в болницата, а Тия излезе навън заедно с групата на санитарите, за да се опитат да открият има ли оцелели войници сред камарите трупове.

— Госпожице Тия?

Лиам, който се бе научил да язди, въпреки че единият му крак бе ампутиран, се доближи до нея, готов да насочва санитарите, мъкнещи носилки за ранените бойци. Слънцето вече почти се бе скрило, озарявайки хоризонта в кървави отблясъци.

Тия слезе от седлото и се вгледа в униформите на нападалите в окопите тела.

— Повечето са янки — отбеляза Лиам.

— Да, така е — въздъхна младата жена и се обърна към него. — Страхувам се, Лиам, че може да намеря някой от моите познати или роднини.

— Брат ти Иън не е тук — нежно отвърна той. — Нали му наредиха след Коледа да замине за Вирджиния?

— Сигурен ли си? Откъде разбра?

— Плениха един от кавалеристите на янките, който се оказа познат на Джулиан. От него научихме.

Тя внезапно видя друг кавалерист, паднал по лице в калта. Беше в тъмносин кавалерийски мундир, с черна, права и дълга коса...

— О, Господи! — ахна тя и падна на колене до него.

— Тя, нали ти казах, че Иън не е тук.

„Да, но Тейлър Дъглас сигурно се е сражавал днес!“ — крещеше вътрешният ѝ глас.

Докосна тялото и внимателно го обърна по гръб. Кавалеристът изохка. Оказа се жив. Рамото бе разкъсано от куршум.

Не, не беше Тейлър.

— Хайде, да го отнесем назад при Джулиан! — извика тя на Лиам.

Той кимна послушно и подсвирна на санитарите да дойдат с носилка, а Тя унесено тръгна напред. Напред и все по-напред.

Така продължи през цялата нощ, заобиколена от стенещи и умиращи мъже. Помисли си, че никога няма да забрави тези ужасни звуци, които завинаги щяха да ехтят в ушите ѝ.

* * *

През следващите шест дни силите на Конфедерацията изтласкаха юнионистките войски на двадесетина километра от Джаксънвил. Битката бе истинска катастрофа за армията на Севера.

Въпреки това победата на Конфедерацията при Олсти стейшън не повдигна духа на Юга.

През пролетта на 1864 година доставките за армията ставаха все по-оскъдни. Водеха се ожесточени сражения по целия Юг, но повечето от тях бяха изгубени. Блокадата на юнионистите се затягаше;

генералите от армиите на Севера обмисляха нови начини да сразят противниците си от Юга. Тактиката на „изгорената земя“ стана много популярна — там, където минаваха войските на янките, оставаха само пепелища.

През седмиците, последвали битката при Олъсти стейшън, Тия нямаше никакво време да се тревожи за останалата част от Конфедерацията. Джулиан се грижеше за най тежките случаи.

През първите няколко дни след битката преместиха хирургията в една стара къща в Лейк сити. Местните матрони идваха да четат на войниците, носеха храна и дрехи, пишеха писмата им.

Една седмица след битката Тия и Джулиан бяха поканени на вечеря в дома на генерал Виктор Роупър — ветеран от Мексиканската война, прехвърлил седемдесетте, страстен привърженик на идеята за независимостта на Юга. На вечерята присъстваха офицери от редовната армия и гражданското опълчение. Местните жители доведоха съпругите и дъщерите си. Не бяха забравени и няколко млади дами от близките градове.

Вечерята приличаше много на някогашните южняшки балове, които Тия бе посещавала преди войната. Младата жена се чувстваше твърде уморена и изтощена за подобни развлечения, но Джулиан я убеди да приеме поканата.

Реймънд Уиър също бе сред поканените.

Отначало тя го избягваше, но се радваше, че е жив, особено след ужасите, на които се нагледа след битката при Олъсти. Полковник Уиър и подчиненото му опълчение бяха взели участие в това сражение. Неговият отряд бе разположен твърде далеч на юг, за да бъде призован в тази битка, но той самият бе препуснал с часове, за да пристигне навреме за сражението.

Реймънд Уиър бе особено настоятелен и я преследва, докато тя не се съгласи да го изслуша. Той се извини за неприятностите, които бе причинил по време на Коледа, и каза, че съжалява, задето е помрачил празника.

Тия прие извинението му.

Реймънд не каза, че съжалява за заплахите срещу баща ѝ, нито пък за това, че бе отправил предизвикателство към Тейлър Дъглас. Но той бе толкова искрен и настойчив в извиненията си, че тя нямаше как

да не му прости, а освен това изглеждаше толкова отчаян и нещастен, че тя го съжали.

Музикантите бяха от Втори инженерен корпус. Тия танцува с брат си, с повечето действащи офицери и с Рей. Възхищението и явното му преклонение към нея я трогнаха, но тя бе решила, че сега не е време да се взимат сериозни решения. Ядосваше се на себе си, задето продължаваше да се тревожи за Тейлър Дъглас и да се моли да не е сред убитите в битката при Олсти.

— Омъжи се за мен, Тия — промълви Реймънд Уиър и я погледна напрегнато, докато танцуваха.

— Реймънд, мислиш ли, че баща ми ще ми позволи в този момент да се омъжа за теб? — невинно попита младата жена.

— Ти си навършила двадесет и една години и не си длъжна да споделяш идеалите на баща си.

— Но аз споделям обичта му — тихо отвърна Тия.

— Ако той разбира какво чувствам към теб, със сигурност ще се съгласи.

— Не мога да се омъжа за теб преди края на войната. Имам задължения.

Двамата спряха до масата, на която бе сложена голяма купа с пунш. Той наля две чаши и я погледна сериозно.

— Не бива да вършиш подобна работа, Тия. Това не е подходящо занимание за една млада дама.

Домакинята Амелия Роупър, представителна жена с внушителен бюст, излъчваща достойнство на истинска южняшка матрона, бе застанала до масата и оживено бърбеше с един млад войник. Тя чу коментара на Реймънд и се намеси в разговора им:

— Полковникът е съвсем прав, скъпа моя. Работата, която вършиш, е задължение на санитарите. В болниците във Вашингтон оздравяващите помагат на тежко ранените. Понякога тези с ампутирани крайници могат да заместат медицинските сестри.

— Сестрите никога не стигат, особено тук, във Флорида отвърна Тия. — Сама знаете, че нашите мъже непрекъснато ги местят от щата, за да служат някъде другаде. Дори Джулиан, който се е посветил на грижите за ранените от Флорида, миналата година получи заповед да замине на север. Вярвам, че мога да бъда полезна.

— Нима нашите мъже не се сражават, за да защитят честта на Юга и нашата южняшка женска чест. Тия Маккензи? — възмутено запита Амелия.

— Те се сражават за всички нас — отвърна Тия, изненадана от упрека на домакинята. — А щом те се бият, аз се чувствам длъжна да им помогна с каквото мога.

— Ако се омъжиш за мен, Тия — обади се Рей, — ще се погрижа никога повече да не си принудена да понасяш грозната и непристойна работа около ранените.

— Рей, казах ти го многократно — чувствам, че трябва да върша тази работа. Баща ми, майка ми и братята ми знаят с какво се занимавам и не възразяват. Напротив, горди са от решението ми да се посветя на спасяването на човешки живот.

— Дори баща ти и по-големият ти брат ли, скъпа? — язвително подхвърли госпожа Роупър. — Според мен те ще бъдат много пощастливи, ако престанеш да работиш, защото повече конфедерати ще умрат.

— Никой не иска да умират хора, госпожо Роупър.

— Нима? Е, и без това нещата в щата са достатъчно зле. Баща ти и брат ти не са единствените предатели сред нас.

— Много от жителите на Флорида бяха против отделянето, госпожо Роупър — напомни ѝ Тия.

— О, знам! И някои от най-блестящите ни военни стратегии не успяха да разберат грешките си! — Тя поклати глава, погледна към Реймънд и заговори с горчивина: — Моят съпруг, който е бил изключителен командир на бойното поле, много внимателно анализира битката при Олъсти. Знаеш ли кой е бил начело на един от първите кавалерийски ескадрони на янките? Тейлър Дъглас! Мили Боже, спомням си, че този човек е гостувал в нашия дом. Казват, че се движел като истински дявол, по-бърз и от вятъра. Сега той е предател, срам за Юга, вместо да е героят на Флорида.

Тия не даваше вид, че се интересува от подвизите на Тейлър, но всъщност отчаяно искаше да получи още информация за него.

— Запознах се с полковник Дъглас малко преди Коледа, госпожо Роупър. Впрочем той е роднина на моя чичо, брата на баща ми. Не знаех, че е участвал в битката при Олъсти.

— Бил е в самия център на полесражението и е предвождал атакуващите войски, скъпа моя. Истинско чудо, че не е бил убит.

Благодаря ти, Господи.

Едва не изрече тези думи на глас, но осъзна, че Рей Уиър я наблюдава внимателно.

— Той е предвождал атакуващите войски и не е бил ранен?

— Нито от нашите, нито от собствените си войници — презрително отвърна госпожа Роупър, а после се усмихна. — Чух, че янките са убили почти толкова от собствените си войници, колкото и бунтовници. Млада госпожице, в никакъв случай не бива да се грижиш за ранените янки! Ако продължаваш по този начин, ще умреш, преди да си намерила подходящ съпруг. — Матроната отново изсумтя и поклати глава. — Тази война! Толкова е странно. Нещата отиват на зле... Чухте ли за новата героиня, за която войниците говорят с такъв възторг? Една жена, която препускала из гората, заблуждавайки янките. При това гола, чисто гола, както майка ѝ я е родила. Каква малка мръсница! Годайва! Наричат я лейди Годайва. Ето това момиче никога няма да си намери съпруг! Война е и навсякъде цари пълно безчестие!

— А не е ли по-голямо безчестието на войната, когато видиш младо човешко тяло, разкъсано, окървавено и обезобразено? Има ли по-голям ужас на този свят от унищожението на човешкия живот, разрушаването на мечтите, на семействата... нима смъртта не е една безчестна трагедия? — попита Тия, удивена от възбудата, която внезапно се бе надигнала в гърдите ѝ.

— Най-голямото безчестие е липсата на всякаква чест! Няма нищо по-важно от честта и достойнството! Какво е живот без чест, без изискано общество, без правила, определящи категорично кое е правилно и кое не? За какво да се сражават хората, ако не за качеството на техния живот, за честта и непорочността, за добродетелите на техните майки, съпруги, сестри и дъщери? — Амелия Роупър разгорещено размаха чашата си и властно допълни: — Не е зле да запомните това, млада госпожице!

— Може би и ние имаме някаква представа какво означава чест и състрадание! — отвърна ѝ Тия.

Госпожа Роупър презрително изсумтя и се обърна с гръб към Тия и Реймънд. Рей заговори на Тия:

— Много, много хора не одобряват твоята дейност.

За миг Тия се смрази. За каква дейност намекваше той? Да не би да знае нещо за Годайва?

Не, за присъстващите темата за Годайва не беше нищо повече от предмет на безгрижни светски разговори. Но младата жена успя да си поеме дъх и да се окопити едва когато осъзна това. Чак тогава намери сили да отговори на Реймънд:

— Мога само да благодаря на Бога, че за мен е важно само одобрението на моето семейство, а всички те се гордеят, че помагам на Джулиан.

— Ах, Тия! — Рей хвана ръката ѝ. — Зная, че си загрижена за мен... Усещам го всеки път, когато ръцете ни се докоснат, когато погледите ни се срещнат. Бих искал да мога да те науча кое е добро и кое — не. Не е редно да продължаваш да работиш в онази военна болница. Госпожа Роупър бе напълно права, че мнозина мъже не биха се омъжили за теб, когато си дадат сметка на какви гледки си била свидетел по време на хирургическите операции. Крайно време е да разбереш това... — Той внезапно повиши тон: — Освен това трябва да осъзнаеш, че баща ти не е прав, че той дълбоко се заблуждава.

Тия веднага издърпа ръката си от неговата. Той ѝ говореше съвсем искрено и убедително, но тя бе длъжна да признае пред себе си, че чувствата, които изпитваше към него, бяха ужасно объркани. Преди да започне тази проклетата война, тя се отнасяше по съвсем друг начин към него. Дори може да се каже, че го харесваше... че той я изкушаваше. Реймънд обичаше конете, ездата, плантацияте, качествения коняк, дори и книгите. Но тази война го бе променила — той продължаваше да ѝ харесва, но вече не беше както някога. Изпитваше известна резервираност към него, но не искаше да го засегне или нарани.

Но не можеше да му прости обидните думи, които изрече по адрес на баща ѝ. Нямахте да позволи на никого да критикува Джарет Маккензи.

— Щом смяташ баща ми за глупак и за непочтен човек, много странно ми се струва желанието ти да се ожениш за мен?

— Но аз те обичам, Тия? — меко отвърна той. — Обичам те както никой друг. — После неохотно добави: — Зная, че има и други

жени, които се грижат за нашите ранени. Обаче малко от тях успяват да си извоюват достойно място в изисканото общество.

— Баща ми ме е научил да уважавам достойнството на другите заради това, с което те се занимават, и в зависимост от това как се държат, а не заради парите или именията, които притежават. Може би именно защото е отгледан от жена от племето на семинолите, майката на моя чичо — натъртено произнесе Тия, макар да беше толкова ядосана, че ѝ се щеше да бъде много по-рязка.

— Твоят чичо се опитва да превъзмогне всичко, свързано с неговия произход...

— Но моят чичо се гордее с произхода си.

— Тия! Войните със семинолите приключиха и сега не искам да спорим за тях. Днес всички ние имаме съвсем други проблеми...

— Не, помисли малко, преди да продължиш! Как ще се ожениш за мен, след като в моя род има хора, в чиито вени тече кръвта на червенокожите им предци?

— Тия, аз мога да изтърпя много от твоите особености.

— Да изтърпиш — замислено повтори тя.

— Вярвам, че изпитваш към мен същите чувства, каквито и аз към теб. Не е нужно да оставаш стара мома. Може това, с което сега се занимаваш, да не е съвсем благопристойно, но пък и не си някоя блудница, например като онази, която се е превърнала в нещо като кумир на повечето жители на нашия щат, така наречената Годайва, за която спомена госпожа Роупър. Говори се, че тази Годайва била неуловима, че се появявала къде ли не, че вече е успяла да поведе към гибел десетки северняци.

„Е, това вече е прекалено!“ — помисли си Тия.

Искаше ѝ се да удари Рей в лицето. Само така щеше да успокои гнева си. Нещата, които ми наговори, са плод на това, което са го учили цял живот! Явно той не е способен да отвори сърцето си за нови разбирания, за нови чувства...

— Дори и никога да не се омъжа, не бих смятала това за провал. Не бих се свързала с човек, който не е готов да ме обича независимо от всички останали обстоятелства. Оценявам твоята любезност, особено думите ти, че ме обичаш толкова силно, та си готов да се ожениш за мен въпреки трудния ми характер. Но ти имаш своите разбирания, Рей, както и аз моите...

— Но няма това има значение за един мъж и една жена, които се обичат? Помисли за това, Тия! Омъжи се за мен.

— Само че се налага да ти откажа. Войната още не е приключила и за мен това има огромно значение. Надявам се да се съгласиш с мен.

— Може би си права, но няма всеки път, когато се срещнем, ще трябва да те питам дали си съгласна да се омъжиш за мен? Ако се нуждаеш от мен, ако ме искаш... просто ела при мен и ми го кажи.

— Благодаря ти, обаче сега се налага да ме извиниш, защото виждам, че брат ми идва към нас.

Тя го остави и забърза към Джулиан.

— Какво става? — загрижено попита Джулиан — лицето ѝ му подсказа, че нещо не е наред.

— Изслушах лекция за порочното ми поведение.

— Тези стари пуритани! — усмихна се Джулиан. — Кога ще разберат, че това, с което се занимаваш, е много полезно и достойно? Най-добре е въобще да не им обръщаш внимание.

— Благодаря ти, Джулиан.

— За мен е удоволствие. Може би вече си уморена от това изискано светско общество?

— За тази вечер преживяванията тук ми стигат.

— Добре. Тогава съм готов да потеглим към нашата болница в околностите на Сейнт Огъстин. Искам да вземем част от ранените, за да се лекуват в по-благоприятна и по-здравословна обстановка. Тук има много ранени, така че не достигат опитни помощници, които да се грижат за тях. Готова ли си да дойдеш с мен, Тия?

— Да, определено съм готова!

Да, за Бога, да, тя наистина бе готова.

ГЛАВА 12

Виждаше детето — невръстно дете с дяволита усмивка, очарователно и щастливо. Един красив тъмнокос малък мъж, упорит и своенравен, който дори и когато се държеше лошо, го правеше толкова мило, че никой не можеше да му се сърди. Момчето си играеше както всички деца на неговата възраст.

Всичко в съня ѝ бе мрачно, сякаш в спалнята, където си играеше детето, се бе спуснала гъста мъгла. Имаше отворена врата, водеща към балкона. Имаше и други деца, но тя не можеше да различи лицата им... не само заради мъглата. Имаше и още нещо. Малкото момче бе в центъра на съня ѝ и затова го виждаше съвсем ясно. То имаше трапчинка на бузата...

Имаше и балкон. То се надвеси над парапета...

— Не! Не!

Тя се мятеше в съня си, опитвайки се да го предупреди, да го спре.

— Не го прави, о, Господи, моля те, не, не...

В следващия миг то падаше, падаше, падаше...

— Рианон! Рианон! Събуди се! — Тя усети нежните ръце върху раменете си и видя загрижените красиви сини очи на свекърва си.

Младата жена се изправи рязко, ужасена, вцепенена от страх. Къде се намираше?

В къщата на Джулиан, в безопасния уют на имението Симарон, макар че Джулиан го нямаше. Вече получиха телеграми и тя знаеше, че съпругът ѝ и Тия са в безопасност. Писмото на Джулиан издаваше толкова умора и отчаяние, сякаш вече не го интересуваше дали Югът ще спечели войната. Потокът от ранени от битката при Олъсти стейшън не секваше и положението бе почти толкова лошо, както когато той служеше в армията на Северна Вирджиния, където сраженията не спираха, ожесточени и кървави още от самото начало. Но всичко бе свършило, Джулиан бе добре, зълва ѝ също бе добре, а тя бе тук и се възстановяваше след раждането на малкия им син — най-

хубавият коледен подарък, който някога си бе представяла. Един дар на живота, разцъфнал в свят, помрачен от смъртта!

— Конар! — извика Рианон и скочи от съпружеското легло. Без да обръща внимание на разтревоженото лице на свекърва си, тя изтича към малкото плетено кошче, където спеше синът ѝ. Твърде паникьосана, за да разсъждава трезво, тя сграбчи бебето и го притисна към гърдите си. Детето се събуди и се заплака.

— Рианон, ти трепериш. Нека да взема бебето — тихо предложи Тара Маккензи.

Рианон погледна детето, после Тара, подаде ѝ го и зарови лице в шепи.

— Беше сън...

— За бебето ли?

— Да... — отвърна младата майка, после се поколеба. Отпусна се на леглото, а свекърва ѝ седна до нея, полюшвайки бебето, за да го успокои, но все още загрижена за снаха си.

Рианон въздъхна облекчено.

— Не, не беше за моето бебе — прошепна тя, но болката продължаваше да тежи в сърцето ѝ. — Беше друго бебе, по-голямо, което вече ходеше. Не беше Шон, синът на Алайна! Не беше тук... Къщата бе различна. Голяма, красива къща, разположена на оживена улица. В нея постоянно влизат и излизат различни хора. Къщата има голям вход с просторен коридор, стените са облепени с много красиви тапети, а подът е мраморен. Там има и една детска стая с малко люлеещо се конче, има кукли... играчки...

— Но си сигурна, че не става дума за тази къща — обади се Тара.

— Да, сигурна съм.

— Сигурно не е била и къщата на Алайна в Сейнт Огъстин. Двете с Риса разполагаха там с малко място и нямаше толкова много стаи. Със сигурност нямаше и толкова великолепно преддверие.

Тара Маккензи имаше опит с малки деца. Беше отгледала не само своите три, но се бе грижила и за племенниците и внуците си. Конар вече бе затворил очи и спеше спокойно. Рианон едва се съдържаше да не го вземе, да го притисне към гърдите си, толкова благодарна и облекчена се чувстваше, че детето ѝ бе живо.

— Беше нечие друго дете. Само ако можех да предупредя...

— Рианон, може би ще можеш да го направиш — успокои я Тара. Тя никога не се бе усъмнила в способността на младата си снаха да вижда странни неща в сънищата си. Джулиан ѝ бе разказал как дарбата на Рианон да предсказва събитията в спасила много хора от сигурна катастрофа. Дори генералите се вслушваха в предупрежденията ѝ.

Но понякога сърцето на Тара се свиваше от мъка за снаха ѝ.

Някъде имаше дете, което бе в опасност. И Рианон отчаяно искаше да помогне...

Тара сложи бебето в люлката му. Прегърна снаха си и я залюля като малко дете, галейки дългата ѝ черна коса.

— Рианон, не бива да се разстройваш толкова. Да можеш да помагаш на хората, както го правиш ти, та това... това наистина е божи дар! Всички ще внимаваме и няма да позволим на някое от малките деца да излиза само на балкона. Ще променим хода на съдбата.

— Да променим хода на съдбата... Господи, един ден децата ни ще са тези, които ще трябва да променят хода на съдбата. Нашите деца ще ни изведат от разрухата на тази война, която ние разпалихме.

— Да, те ще трябва да го променят. — Тара се отдръпна от снаха си и се усмихна. — Донякъде даже им завиждам. Те ще трябва да се борят, да се трудят, за да изградят новия свят.

— Но още много години ще бъдат изпълнени с нещастие и мъка.

— Израстването, както и придобиването на опит, често е трудно. Но това е единственият начин да се изгради новия свят. Да ти донеса ли нещо за пиене, може би чаша топло мляко?

— Не, не, благодаря ти, съжалявам, че те разтревожих. Сигурна съм, че ще мога да заспя.

Тара я целуна по челото и излезе.

Рианон остана да лежи будна. След малко стана от леглото и много нежно взе скъпоценното си дете от кошчето. Този път не го събуди. Нагласи го в леглото до себе си и остана да го наблюдава през цялата нощ.

* * *

На следващия ден след празненството в дома на госпожа Роупър Тия и Джулиан се отправиха на юг. Джулиан я предупреди, че

пътуването им ще бъде дълго и бавно.

И наистина се оказа много дълго и мъчително; някои от мъжете бяха в тежко състояние. В същото време Тия бе благодарна, че е далеч от всичко, което да ѝ напомня за битката, далече от полетата, над които се носи тежката и зловонна миризма на смъртта. От градовете, пълни с осакатени завинаги мъже. Пътуваха заедно с медицинските продоволствени фургони. Дните бяха хладни, но приятни, а нощите — поносимо студени.

Веднъж в края на март късно през нощта Джулиан бе повикан от специален куриер, изпратен от генерал Финегън. Един от най-важните му помощници бил ранен.

— Куршумът е заседнал в рамото — обясни пратеникът на Джулиан. — Само вие можете да направите толкова деликатна и трудна операция.

— Ще бъда много щастлив, ако мога да помогна на някого — отвърна Джулиан. — Особено на офицер, на когото генералът държи толкова много. Но в цялата ни група има само един здрав мъж!

Тия, която стоеше до брат си, тихо се изкашля.

— Тия, не искам да те оставям...

— Сър, искате ли чаша кафе? — обърна се младата жена към среднощния посетител.

— С удоволствие, госпожице.

Името му беше Арнолд Биксби и беше от Джорджия. Мъжът отпиваше с наслада от кафето с малко уиски, докато Тия се опитваше със спокоен глас да убеди брат си, че ще бъде добре в негово отсъствие. Изглежда, Джулиан не бе разбрал, че не го молят да тръгне с Биксби, а му нареждат.

— Джулиан, мога да се справя и сама.

— Тия, не искам да те оставям.

— Джулиан, веднъж при подобни обстоятелства се наложи да се разделим и аз бях съвсем добре. — Това беше лъжа, но брат и не знаеше нищо за трудностите, които бе преживяла, докато пристигне при Дикси и хората му преди Коледа.

— Току-що спечелихме много важна битка! Територията е безопасна, а и Лиам е с мен.

— Лиам е с един крак.

— Въпреки това е силен и як като булдог — настоя младата жена.

— Ако успеем да стигнем до това място край реката — Обади се Биксби и започна да чертае карта върху прашния под на палатката, — ще се свържем с доктор Лий Грейнджър. Той има лагер там с по-голямата част от оцелелите от Олъсти. Всъщност можем да се отбием при него по пътя си на север и да му съобщим, че вашите ранени ще се присъединят към неговите.

Джулиан продължи да се взира в сестра си.

— Никак не ми се иска да те изоставям.

— Джулиан, аз изобщо не се чувствам изоставена. Освен това ми се струва, че нямаш голям избор. А аз ще се справя. Не мога да оперирам без теб, но мога да сменям превръзки и да се грижа за ранените по време на пътуването. Правила съм го и преди — напомни му тя.

— Биксби, тази работа не ми харесва. Ако нещо се случи със сестра ми...

— Джулиан, аз ще бъда добре — настоя Тия. — Ако случайно се натъкнем на някой враг, той сигурно ще се окаже някой, когото познавам. Повечето от офицерите в тази война са съученици на Иън или приятели на татко. Джулиан, при всички случаи аз няма да съм изложена на опасност.

И наистина щеше да бъде добре. Не рискуваше нищо; нали бяха разгромили врага. Янките бяха като кучета, подвили опашките си, и сега бягаха колкото се може по-далече от бунтовническите войски, а не ги преследваха.

— Ще ти приготвя нужните неща — каза тя на брат си.

Утрото на следващия ден бе много красиво. Тия се събуди, изпълнена със спокойствие и увереност, изми се на потока, изпи кафето, което Гили ѝ бе направил, и се погрижи, преди групата да потегли, ранените мъже да изпият поне по чаша бульон със сухари.

Гили и мъжът, който се бореше с инфекцията, бяха настанени в задната част на фургона. Мулелата бяха кротки и младежът, който бе изгубил единия си крак, можеше лесно да ги управлява. Тия, Лиам, Ханк Джоунс и Лари Хакер, на когото половината ръка беше ампутирана, щяха да яздят.

Денят започна добре. Групата се движеше много бавно, за да не се друса Гили. Ако се движеха със същото темпо, на другия ден сутринта щяха да стигнат до лагера на доктор Грейнджър.

Малко след като Тия се поздрави за успешното справяне, фургонът попадна в една дупка на пътя, колелото се счупи, фургонът се наклони, а Гили извика.

Изплашената Тия погледна към Лиам, после забърза към задната част на фургона. Глезенът на Гили се бе заклецил в дъските и обилно кървеше.

— Помогни ми да му поставя турникет! — извика тя на Лиам.

Свикнал да работи с Джулиан, Лиам бързо намери една пръчка. Тия откъсна ивица от полата си и двамата с общи усилия нагласиха турникета около раната. Кървенето спря. Тия отведе Гили до потока и почисти раната му. Гили се бореше храбро с болката, но Тия видя сълзите в очите му.

— Имаме малко уиски, хайде да си го поделим — предложи тя и отпи една глътка; Гили последва примера ѝ. Лиам повдигна вежди към тях, но после отпи една голяма глътка. Когато се върна при фургона, Тия извади една игла и хирургически конец, които за щастие все още се намираше. Понякога се налагаше да шие раните с конски косъм.

Гили бе изпил достатъчно уиски и бе задрямал край порока. Лиам и Ханк Джоунс започнаха да устройват лагера за групата. След като свършиха, Лиам се върна при нея.

— Аз ще остана за малко с него тук, край потока — тихо рече тя. — Бедният младеж продължава да спи. — Усмихна се на Лиам. — Мисля, че половината от кръвта му е по мен. Ще се опитам да измия поне част от нея.

— Искате ли да ви пазя, госпожице Тия?

— Ако желаяш — кимна тя.

Лиам я изгледа продължително.

— Бива ви за водач, госпожице Тия.

— Не, но все пак ти благодаря.

Той се отдалечи. Тя пристъпи нетърпеливо към студената вода. Съблече блузата и потрепери. Днес носеше корсет, но той не я топлеше особено. Свали и полата. Трябваше да изпере дрехите си. Лиам щеше да ѝ донесе другите, които носеше в раницата си, а тези тя щеше да простре върху скалите, за да изсъхнат. Трябваше да се изкъпе.

Прилошаваше ѝ от миризмата на кръв. Чувстваше се както през онази нощ край Олъсти, когато ѝ се струваше, че никога няма да може да измие кръвта от себе си. Въпреки студената вечер тя се съблече изцяло и се търка ожесточено, докато миризмата на кръв изчезна напълно.

Изми лицето си и приседна на брега. Стори ѝ се, че чу шум.

Не ѝ се бе сторило. Тя замръзна на място. Погледна през Дърветата и зърна сини униформи. Янки.

Сниши се в храстите край водата, близо до заспалия на брега Гили. Възможно бе янките да ги подминат, без да ги забележат.

Ала те бяха близо, твърде близо.

— Капитане, какво ще кажете да спрем и да си налеем вода от потока? — попита единият от войниците.

— Добре, но не бива да се бавим. Казват, че тук е пълно с бунтовници, и ние трябва да ги открием.

— И какво ще стане, като ги открием, капитане? Ще ги избием ли като при онази касапница при Олъсти?

— Ние не сме убийци, редник Лонг.

— Ами ако те вече са полумъртви? — попита мъжът, когото нарекоха Лонг. — Чух, че наоколо има само ранени войници от Конфедерацията.

— Всеки ранен бунтовник трябва да бъде пленен — строго отвърна капитанът.

Тя го чу, че се отдалечава. После до нея достигна смехът на Лонг, който подвикна на един от другарите си:

— Ранени бунтовници. Значи не можем да се разправим с тях така, както те ни избиваха. По дяволите, щом са ранени, може би ще си умрат от раните.

Зад гърба ѝ се чу някакво шумолене. Тя се извърна бързо и видя приближаващия Лиам. Мълком притисна пръст към устните си.

Лиам не бе видял войниците, но усети опасността. Тя му даде знак да изтегли Гили. Той клекна до нея, подхвана Гили под мишниците и се намръщи.

— Къде е Блейз? — шепнешком попита младата жена.

— Чудя се...

— Вземи Гили. Вдигни лагера и тръгнете веднага. Трябва колкото се може по-бързо да стигнете до лагера на Грейнджър.

— А вие какво ще правите? — тревожно попита Лиам.

— Ще отклоня вниманието им с Блейз.

Лиам поклати глава.

— Не, не, и дума да не става. Вашият брат...

— Брат ми няма да разбере.

— Госпожице Тия, аз ще отклоня вниманието им...

— Не! — бързо го прекъсна тя. — Тези янки явно жадуват за кръв. Групата не може без теб. Аз не съм в състояние да помогна на Ханк да вдигне Гили и останалите; затова аз ще отклоня вниманието им. Освен това могат да ме помислят за местна юнионистка, излязла да пояди. Няма да ми се случи нищо лошо. Нужно е само да спомена името на Иън и никой янки няма да е заплахата за мен.

— Не...

— Лиам! Трябва да ме послушаш. Казвам ти самата истина — Янките са сериозна опасност за вас, но за мен не. Аз ще се справя. Ако наблизо има разположен лагер на федералисти, даже мога да получа покана за вечеря.

Тя говореше с безгрижен и уверен глас, но Лиам я изглежда намръщено.

— А къде са дрехите ви, госпожице Маккензи?

— Там, на скалата. А сега, моля те, върви. Измъкни Гили оттук. Погрижи се да стигнете до лагера на Лий Грейнджър и не се тревожи за мен. Аз мога да се справя с всяка опасна ситуация.

Гили внезапно се раздвижи и простена.

— Измъкни го бързо оттук! Могат да го чуят.

Лиам я изглежда сърдито. Тя му се намръщи. Гили пак простена. Лиам се раздвижи и повлече ранения по брега. В това време Тия видя единия янки през дърветата — беше се запътил към потока.

Отначало той не я видя.

Мъжът потопи главата си в потока, после напълни шепите си с вода и жадно отпи. Тия не помръдваше, затаила дъх. Той продължаваше да пие. Отново наплиска лицето си. Накрая вдигна глава.

Не беше много стар, макар и не толкова млад като повечето от бунтовниците, за които тя се бе грижила през последните дни. Имаше кръгло лице с гъста брада и яркочервени устни. Самият той бе доста закръглен.

Тя от доста време не бе виждала толкова пълен войник.

Мъжът се втренчи в нея; тя също се втренчи в него.

Той отвори уста, сякаш да извика. Тя бавно се изправи. Беше по долни гащи и корсет, от който се подаваха розовите връхчета на гърдите ѝ.

— Ъ... здравейте — изпелтечи войникът.

— Здравейте — отвърна тя.

Той продължи да се взира в нея. Секундите се нижеха и Тия се надяваше, че Лиам ще успее да се измъкне.

— Ка-ка-капитане! — извика накрая мъжът.

Тя зачака. Не преставаше да брои секундите. Искаше капитанът да я види.

След минута капитанът се появи. Той бе висок, строен, а слабото му лице бе загрубяло от войната. В очите му бе стаена тъга. Младата жена имаше чувството, че той се бие от избухването на войната. Погледна към нея.

— Да не би да търсите някой враг? — извика тя.

— Кого наричате враг?

— Аз ще ви покажа!

Тия побягна по насипа и изчезна сред дърветата. Огледа мястото, където групата им бе принудена да спре. Нямахме и следа от войници.

Подсвирна и Блейз дотича при нея. Кобилата не бе оседлана. Тия се метна на гърба ѝ и препусна през дърветата.

Докато се носеше през гората, чуваше гласовете им. Реши, че са шестима, а може би и повече.

— Къде отиде тя?

— Коя е тя?

— Какво е намислила?

— Къде иска да ни заведе?

— Тя беше гола...

— Полугола...

— Със страхотно дълга коса...

— Годайва!

— Господи, да! Това наистина беше Годайва, която е подмамила стотици мъже към гибелта им!

— Да, това беше тя!

— Тя?

Тя бе подмамила стотици мъже към гибелта им? Господи, как бе възможно така да се преувеличават нещата?

В този момент нямаше значение как я бяха превърнали в такава злодейка. Преценката ѝ се бе оказала вярна — те наистина бяха около шест-седем мъже и препускаха след нея.

Не искаше да играе ролята на фатално-гибелната Годайва и да подхранва нови слухове, но нямаше друг избор.

Препусна отново в галоп по насипа край брега.

— Оттук, момчета!

Обърна Блейз и запрепуска надолу по течението. Янките трябваше да обърнат конете си, за да я последват. Тя забави ход, за да се увери, че преследвачите ѝ не изостават.

Отклони се от речния насип и се насочи към пътя. Чу, че мъжете я последваха. Обърна се, за да се увери, че я виждат.

Десет минути, двадесет. Тия продължаваше да ги изпреварва с най-малко петдесет дължини, но започна да мисли къде би могла да им се изплъзне. Сети се за боровата гора на север. Местността бе изпъстрена с поточета, малки езера и горски вирове. Можеше да се изгуби сред дърветата, да премине през потока, после да се скрие в гъсталака от другата страна.

Докато препускаха, чу ускореното дишане на Блейз. От колко време яздеше? Янките ще трябва да намалят ход, както и тя бе направила, опита се да се успокои.

Стигна до гората и навлезе в нея. Зад себе си чу виковете. Явно преследвачите ѝ се бяха разпръснали.

Тя се усмихна, заобиколи езерото и най-сетне намали ход.

Скочи от седлото и поведе забързано Блейз през гъстия храсталак, решена да стигне до редицата от високи борове покрай потока.

Още чуваше виковете на янките зад гърба си. Те навярно не бяха слезли от конете си, но нямаха представа къде се бе скрила, затова кръжаха наоколо. Не можеха да препускат бясно по тази пресечена местност, защото бяха изгубили следите ѝ. Но за разлика от тях Тия много добре знаеше накъде се бе запътила. Прекоси ивицата с боровете. Оставаше ѝ да премине потока и да излезе на отсрещния бряг — там щеше да бъде в безопасност. Вече бе стигнала до най-гъстия шубрак, трябваше само да се отклони по някоя от тайните, едва

видими индиански пътечки, за да скрие напълно следите си. Много пъти бе прибегвала до тази изпитана хитрост. Една от пътеките водеше на юг. Покрай нея се редуваха изоставените вигвами на семинолите, където можеше да се скрие и евентуално да намери нещо, с което да прикрие голотата си.

Напредваше бързо. Енергично прегази плитката вода на някакъв приток, после за малко се впусна да плува, защото попадна на по-дълбок вир — бързаше да се отдалечи по-скоро от преследвачите си, които се бяха струпали на брега на потока. Сетне отново хукна между борове, дърпайки след себе си Блейз. Неусетно се добра до следващите храсти, където възнамеряваше отново да яхне кобилата.

Тъкмо бе излязла на края на поляната, и изведнъж се закова на място, изумена и уплашена.

Пред смаяния ѝ поглед се разкри военен лагер.

По всичко личеше, че е на янките.

Палатките бяха грижливо подредени. Между тях горяха огньове. Това бе добре организиран лагер, с нагъсто поставени постове по дължината на редицата от борове. В далечния ляв ъгъл на лагера се издигаше една по-висока палатка — приличаше на лазарета на Джулиан. Пред нея се виждаха насядали ранени войници. Останалите се бяха разположили около тях. Едни чистеха оръжието си, други пушеха лули, някои се грееха около огъня или пишеха писма.

Часовоите бяха разпръснати по периферията на площадката. Пазеха подстъпите от изток и запад, за да осигурят на почиващите войници възможност да отблъснат всички опити за изненадващи атаки на противника.

Това бе превъзходно избрана позиция — лесна за отбраняване, добре укрепена, с достъп до прясна вода.

Тя не подозираше, че янките бяха навлезли толкова навътре във Флорида, нито пък бе очаквала северняците да знаят за тази закътана сред горите местност, понеже тя не бе отбелязана на нито една топографска карта.

Да, за нея вече нямаше съмнение, че янките бяха изучили добре щата. Разбира се, с всеки изминал месец броят на юнионистите нарастваше все повече. Към армиите на Севера се присъединяваха онези, които бяха уморени от четиригодишното противопоставяне, на които бе дошло до гуша от братоубийствената война, както и тези,

които бяха гласували против отделянето на Юга и се бяха обособили в Източна Флорида, за да не бъдат подчинени на Конфедерацията.

Младата жена чу виковете на преследвачите си, които се приближаваха с всяка изминала минута.

Мислено прокле лагера, който най-неочаквано се бе изпречил на пътя ѝ.

„Тук ще бъде моето лобно място!“ — мрачно си каза тя.

Войниците в гората зад нея все още се лутаха сред лабиринта от дървета и дънери, притоци, езерца и храсти.

Но нямаше да закъснеят да се доберат до нейното укритие.

А пред нея се намираше военен лагер със стотици войници на янките.

Тя се скри зад най-близкия бор, като се опитваше да не изпада в паника. Но не можеше да престане да тръпне от ужас. Огледа лагера. Небето се смрачаваше, но въпреки това тя успя да забележи голямата палатка вдясно от центъра на лагера, точно до малкия ручей. Може би тази палатка беше само за офицери. Краят на палатката стигаше до предните борове. Местоположението на офицерската палатка издаваше намерение за някакво уединение, за отдалечаване от шумните войнишки палатки, а също и за подсигуряване на резервен път за отстъпление откъм ручея.

Тя още гледаше замислено тази палатка, когато чу някакъв шум и сърцето ѝ изтръпна. Мъжът, който се показа от входа на палатката, беше висок, чернокос, с внушителна осанка. Но оттук Тя го виждаше само в гръб. Все пак различаваше бялата му риза и кавалерийските му бричове. Сигурно беше офицер — издаваше го властната му походка и уверената му стойка. Отдалече си личеше, че този мъж бе свикнал да заповядва.

Офицерът спря пред един млад русокос войник край огъня на няколко метра от офицерската палатка. От укритието си Тя не можеше да чуе нито дума от онова, което той говореше с плътния си баритон, все още с гръб към нея. Чу по-ясно отговора на войника, понеже той бе с лице към нея:

— Да, сър, разбрах. Ще се срещнете с полковник Брайър в ще останете с него два-три часа. Ако междувременно се завърне разузнавателният отряд, аз трябва да рапортувам на капитан Ейърс, че сте в палатката на полковник Брайър и той трябва да ви потърси там

или да ви изчака тук, за да ви осведоми за резултата от разузнаването преди началото на нощта.

Офицерът продължи нататък. Тия отместа поглед към боровете край канавката, опасваща по-отдалечената страна на лагера. В следващия миг чу стъпките на приближаващите преследвачи и веднага се шмугна в най-гъстия храсталак, повела Блейз след себе си.

Щом наближи офицерската палатка, тя извика на кобилата:

— Хайде! Напред!

Кобилата послушно се впусна в тръст. Тия проследи Блейз със загрижен поглед, нервно стискайки юмруци. Блейз нямаше да се отдалечи много... поне така се надяваше господарката ѝ, но не искаше и да издаде скривалището ѝ. Разчиташе Блейз да остане навътре в гората, за да не ѝ се налага да излезе по-напред, където можеше да се натъкне на някой от войниците.

Не искаше любимата ѝ кобила да попадне в ръцете на врага.

— Хайде, момичето ми, върви — прошепна тя.

Тия я проследи с поглед как се отдалечи, доволна, че Блейз скоро откри малка поляна с гъста трева, скрита сред боровете.

Сигурна, че кобилата се е отдалечила достатъчно от лагера, тя се придвижи бързо напред през храстите. Огледа се внимателно. Беше сигурна, че може да се промъкне в голямата палатка, без да я види никой. Там можеше да изчака, да намери някакви дрехи, а когато войниците се откажат да я търсят, да се измъкне и да се скрие сред боровете.

Да, можеше да го направи — нямаше да ѝ бъде трудно.

Но какво ще стане, ако офицерът изненадващо се върне в палатката?

Не, нямаше да се върне! Току-що бе казал на сержанта си, че ще отсъства няколко часа.

Тия прекоси краткото разстояние до палатката, коленичи в меката трева и се промуши под платнището.

Когато се озова вътре, се изправи. Цялата трепереше. Нощта бе много студена, а освен това тя бе мокра. Усещаше косата си като студена влажна наметка около раменете си, от която надолу по гърба ѝ се процеждаха ледени капки. Освен това бе изплашена до смърт и зъбите ѝ тракаха. Имаше нужда от одеяло. Огледа се отчаяно.

Палатката бе голяма и уютна. На земята беше постлан дори килим. До голямото войнишко легло имаше маса, а на нея бе разгърната карта. Мундирът на офицера бе праметнат на облегалката на стола до масата. Имаше огледало, малък сандък с провизии и още една масичка, отрупана с книги, военни ръководства, медицински списания и инженерни учебници. Книгите бяха овехтели от четене и за миг тя се изкуши да ги погледне. В Симарон баща ѝ имаше голяма библиотека и насърчаваше децата си да четат. Майка ѝ също обичаше книгите; често им повтаряше, че с книгите можеш да пътуваш из цял свят, докато си се настанил удобно в дълбокото меко кресло пред камината. Освен това книгите бяха отлични учители, които разкриваха тайните на света за тези, които бяха жадни да ги узнаят. Те бяха приятел, с когото уютно можеш да се свиеш на дивана в дъждовен ден; можеха да те развеселят, когато си много самотен и тъжен, сякаш целият свят тежи на плещите ти.

Понечи да вземе една книга, но се спря.

Не беше дошла тук, за да чете. Беше дошла, за да се скрие и да намери някакви дрехи, а със сигурност не можеше да се облече със страниците на някоя книга!

Продължи да се оглежда. Видя още един пътнически сандък. Върху него бе сгъната чиста памучна риза.

Всичко в палатката бе подредено. Тия се заинтригува що за човек бе високият тъмнокос офицер, когото бе видяла да излиза от палатката. Той бе янки, враг. Определението „враг“ пасваше по-лесно, когато се отнасяше за някой непознат. И брат ѝ бе „враг“, но лицето му бе едно от най-обичните за нея. Сега повече от всякога изпитваше омраза към войната.

Реши, че във втория сандък сигурно има дрехи. Можеше да облече ризата, която бе сгъната върху него, а вътре сигурно щеше да открие някакви панталони. Положително щяха да са ѝ големи, но все щеше да намери нещо, с което да ги върже на кръста си. Приблужи трепереща към сандъка. Отвори го. Беше пълен с панталони. Хубави, топли, вълнени войнишки панталони. Извади ги и ги остави на сандъка, после погледна нервно към платнището, закриващо входа на палатката. Приблужи до него, повдигна го леко и внимателно се огледа навън. До огъня бе седнал един войник — явно бе на пост. Видя и

други мъже, заети с обичайните си задължения в лагера. Никой не подозираше за присъствието ѝ.

Пусна платницето и се върна към сандъка. Вече почти замръзнала и изнервена, че някой може да я завари, Тия бързо смъкна корсета и долните си гащи. Пръстите ѝ се бяха вцепенили от студ и тя с мъка развърза връзките на корсета и гащите, освободи се от мокрите си дрехи, наведе се и посегна към ризата.

В същия миг замръзна, вцепенена от страх. Усети, че имаше някой. Не чу никакъв звук, но въздухът... да... усети как въздухът се раздвижи. Някой безшумно бе влязъл.

Да, някой бе дошъл. А тя бе с гръб към него.

Чу изщракването на предпазител на пистолет.

— Кой си ти и какво правиш? Гласът бе дълбок, с властна нотка.

Тия се обърна. Мъжът бе насочил срещу нея своя колт. От гърдите ѝ се изтръгна ужасен стон.

Взираше се право в Тейлър Дъглас. Висок, строен, тъмнокос, застрашителен — както сама бе забелязала преди вре ме. Чертите на лицето му не изразяваха никакви емоции.

Освен гняв. И безпощадност.

Да, той бе офицерът, когото бе видяла да излиза от палатката. Трябваше да се досети, трябваше да го предвиди, по-добре да се бе удавила в реката, отколкото да дойде тук!

О, разбира се! Тейлър беше янки, който много добре познаваше местността и защитните предимства на тази позиция.

И да... книгите... трябваше да се досети, че са негови. Да, това бе неговата палатка. И той се бе върнал.

ГЛАВА 13

Реагира напълно инстинктивно.

Може би бе глупаво, нелогично, но... хукна да бяга.

Обаче не стигна до никъде. Ръцете му стиснаха талията и като стоманен обръч. Вдигна я във въздуха, после я повали на войнишкото легло.

Тя се учуди колко твърди са леглата в офицерските палатки. Удари се толкова силно, че чак дъхът ѝ секна. Ала веднага, пак по инстинкт, се опита да се надигне. Обаче той вече се бе надвесил над нея, опрял ботуша си в ръба на леглото.

— Годайва! — изръмжа Тейлър. — Добре, добре. Значи пак се срещнахме.

Тя прехапа устни, втречена в него. Не можеше и дума да отрони. Само го гледаше вцепенено, право в очите му с цвят на презрял лешник. Все пак кръстоса ръце пред голите си гърди, разтърсена от трепета, пролазил по гърба ѝ.

— Да не би да си глътна езика? Никога не съм допускал, че можеш да мълчиш. Хайде, говори, да видим какво ще измислиш за свое оправдание. На какво дължа това неочаквано удоволствие? — шеговито попита той.

Тя скръцна със зъби, преглътна с усилие, после примигна, но щом отново отвори очи, пак се озова пред свъсеното му лице.

— Днешната вечер беше много приятна за езда — смутено започна тя.

— Аха, така ли? Стига, Годайва, това е чиста лъжа. Отлично знам, че си способна да лъжеш много по-убедително.

— Така ли посрещате гостите си във вашия лагер? — опита се да се пошегува Тя.

За нейна изненада той се усмихна, макар че очите му не я гледаха весело.

— Помниш ли, че те предупредих: ако още веднъж те заловя да яздиш гола...

— Не бях гола, когато дойдох тук! — взмути се тя и посочи към дрехите си.

Тейлър не погледна накъде му посочи тя, а само смръщи вежди:

— Аха, значи си дошла тук облечена? А после, докато си ме чакала, ти е хрумвало да се съблечеш? Колко порочно, и в същото време очарователно.

— О, ти би трябвало да гниеш в ада, Тейлър Дъглас. Трябваше сега да вечеряш с полковник Брайър — осведоми го тя. — Предполагаше се, че ще отсъстваш поне няколко часа.

— Да, предполагам, че ще ми простиш лошите маниери. Дойдох за някои телеграми. Колко възмутително от моя страна да се появя неочаквано, докато ти се събличаш и крадеш дрехите ми, както изглежда.

— Взимам ги на заем — промърмори Тия.

— Значи смяташе да ги върнеш?

— Разбира се, аз... — започна тя, но замълча, защото чу стъпки около палатката. Ако някой влезе...

— Пъхни се под завивките! — заповяда ѝ Тейлър.

— Какво?

— Под завивките!

Тейлър дръпна чаршафа и одеялото и тя се сви на леглото. Той ги хвърли върху нея и покри дори глава ѝ.

— Сър! — извика един войник.

Тия чу как Тейлър вдигна платнището на входа.

— Извикаха полковник Брайър в медицинската палатки. Полковник Макензи вече трябва да е там. Той ще вземе телеграмите и ще дойде за вечерята във вашата палатка.

— Благодаря, сержант Хенсън.

Неволната пленничка чу как стъпките се отдалечават, но не посмя да отметне одеялото. Само след миг завивките се озоваха на пода.

— Ще се задушиш, малка глупачке! — гневно изсъска Тейлър.

Тя не го удостои с поглед. В сърцето ѝ бушуваше истинска буря. Би трябвало да се радва на срещата с брат си Иън. Трябваше да е благодарна, че е жив.

— Но...

— Иън! — нещастно прошепна отчаяната жена. — Брат ми Иън е тук... сега?

— Брат ти пристигна вчера. Благодаря на Бога. Ще те предам директно на него. Предполагам, че ще ти бъде много по-трудно да се изправиш лице в лице с Иън, отколкото да бъдеш хвърлена в затвора. Може би той ще успее да подреже крилцата ти.

— Не, моля те, Тейлър, не можеш да го направиш!

Не го погледна. Имаше чувството, че всеки миг ще припадне. Втренчи се в покрива на палатката. Помисли си, че смъртта сигурно е за предпочитане пред това мъчение.

Той приседна на ръба на войнишкото легло, повдигна брадичката й с пръст и я насили да го погледне. Лицето му бе строго, а очите му я гледаха неумолимо.

— Предупредих те. Ти не удържа на думата си. Тя поклати глава и се изви настрани.

— Не съм! Кълна ти се! Никога не съм възнамерявала да го правя. Цялата бях изцапана с кръв след поредната операция и се къпех, когато чух янките...

— Чула си мъжете от този лагер. Не е било нужно да ги подмамваш в подобно диво преследване. Те търсеха ранени войници.

— Ако откриеха някой ранен бунтовник, щяха да го убият.

Той изсумтя нетърпеливо.

— Капитан Ейърс е добър офицер и морален човек. Той никога не би убил ранен, дори и да е вражески войник...

— Може би Ейърс не би го направил... но мъжете, които бяха с него, щяха да го сторят! — настоя младата жена.

— Не си спомням, когато пожелах да ми дадеш думата си, да съм споменавал за някакви изключения при непредвиден и обстоятелства. Ти се закле, че повече няма да го правиш. Наруши думата си; реши отново да играеш ролята на Годайва.

Тя поклати глава.

— Не съм. Просто бях съблякла блузата и полата си, за да изчистя кръвта от тях. Не можеш да си представиш как се чувствах цялата покрита с кръв.

— Струва ми се, че още си мокра — мрачно процеди Тейлър.

— Миризмата беше толкова... няма значение. Всичко стана толкова бързо. Бяхме край реката, сменяхме превръзките на Гили...

— На Гили? — повтори той и тя се сепна, когато осъзна, че той си спомня младия войник, който бе срещнал.

— Той има жестоки изгаряния и изгуби крака си при Олъсти. Твоите войници се оказаха на нужното място в точния момент.

— И ти си била сигурна, че те ще убият твоя ранен войник? — невярващо възкликна Тейлър и присви очи.

— Казвам ти истината!

— Не си ли помисли, че тези хора имат командир, който никога няма да позволи подобна жестокост?

— Как смееш да се съмняваш в думите ми! Точно ти! Моята майка ми е разказвала как федералните войници — същата армия като твоята — са избивали жестоко жените и децата на семинолите по време на войните с тях. Какво те кара да смяташ, че същите тези мъже няма да се отнесат към бунтовниците така, както и към индианците — като към вредна сган, която трябва да бъде изтребена?

Гневът ѝ явно го вбеси още повече.

— Същите мъже, които са били в онази армия, в момента се сражават на страната на Конфедерацията и ти го знаещ дяволски добре. Когато ми даде дума, нямаше никакви условия, Тия. Моите хора случайно са се натъкнали на теб. Е, твоят брат също е тук по една случайност. Господи, аз те предупредих, че ще му разкрия истината за теб!

— Всичко стана ненадейно — настоя тя, опитвайки се да покрие гърдите си и да стане. Искаше да се махне от този мъж.

Той сложи ръце върху голите ѝ рамене и я натисна надолу.

— Взимам назад думите си, с които изразих недоверието си в способностите ти да съчиняваш истории. Ти си най-добрата актриса, която някога съм срещал, Тия.

— Тейлър! — чу се вик отвън.

Тия се вцепени.

Иън!

В гърдите ѝ се надигна истеричен смях. Иън беше отвън, не, Иън влизаше в палатката. Дали Тейлър щеше да има възможност да му разкаже какво се бе случило? Дали Иън нямаше да убие Тейлър?

— Тейлър, изпратих човек да ти съобщи, че извикаха Брайър при един ранен...

Иън бе в палатката.

Тя беше в леглото. Гола. Тейлър се бе надвесил над нея.

— Тия?

Шокът на брат ѝ пролича в гласа му; гневът, който премина в истинска ярост, заискри в очите му. Отмести погледа си от нея към Тейлър.

— Дъглас, в името на Бога, не знам какво става тук, но ти знаеш и...

Ръката на Иън бе върху дръжката на сабята му.

— Иън! — извика Тия.

Тейлър се изправи с лице към Иън. Той също хвана сабята си.

Тия се уви в завивките и скочи от леглото. Не осъзнаваше какво прави; изтича при Тейлър и обвини ръка около кръста му, за да му попречи да извади сабята си.

— Иън, слава Богу! След битката при Олъсти с толкова убити и ранени юнионисти бяхме страшно изплашени. Така се радвам да те видя жив и здрав! Казаха ми, че си извън щата, че са те изпратили пак във Вирджиния. Тази новина все пак ни успокои, защото... защото имаше толкова много убити. Толкова много мъже загинаха. — Тя бърбеше несвързано, а в главата ѝ бе истински хаос. Сними глас, преструвайки се, че трепери от изпълнените я чувства. — Всъщност... трябваше да видя Тейлър. Казаха ми, че той е участвал в битката и... ами, трябваше да го намеря. Да се уверя, че е добре.

Иън заплашително стисна челюсти.

— Трябвало е да видиш Тейлър? — процеди през зъби брат ѝ.

— Разбира се... О, Иън, мислех, че си разбрал, че ние двамата се познаваме отпреди.

— Тия, когато си бях последния път у дома, аз те предупредих да престанеш с твоите лекомислени игри! Господи, ти си моя сестра и аз ще те защита, каквото и да ми струва...

— Иън, кълна се, не съм направила нищо лошо на Коледа. Всъщност нищо лошо не е станало. О, Боже, трябва да те накарам да разбереш. Познавам Тейлър отпреди Коледа. Разбираш ли... ние станахме... нещо повече от приятели.

Брат ѝ се намръщи, но по лицето му премина сянка на смущение.

— Тейлър, за какво говори тя?

— Сестра ти...

— Той беше тръгнал на юг — бързо го прекъсна Тия. — Срегнахме се. На Коледа не можах да кажа нищо. Беше ми много трудно. Трябва да разбереш... в крайна сметка нали Алайна бе страстно отдадена на каузата на Юга, когато двамата се срещнахте за пръв път. Аз бях ядосана, объркана. Оpozнах Тейлър и... — Думите ѝ не бяха съвсем лъжа. Гласът ѝ полека заглъхна. — Между нас възникна силно привличане, но той беше враг. И е враг. Но... Иън...

Не беше достатъчно. Брат ѝ продължаваше да стои напрегнато с ръка върху дръжката на сабята. Явно все още смяташе да я убие. Или да убие Тейлър. Всеки миг можеше да се разрази ужасна схватка. Тейлър нямаше да се остави Иън да го убие просто така, само защото тя е решила да потърси убежище в палатката му. Трябваше да каже още нещо, да направи нещо...

— Иън, ние сме женени — изведнъж изтърси тя.

— Какво? — смая се брат ѝ. — Не ти вярвам! Ако е така, Тия, някой трябва здравата да те напердаши заради начина, по който флиртува с Уиър у дома по Коледа. Тейлър, за Бога, обясни ми какво става!

Тя затаи дъх и се втренчи в Тейлър. Той също се втренчи в нея.

Времето сякаш спря. Все едно измина цяла вечност. Тейлър не отрече думите ѝ. Нито пък смяташе да ѝ помогне.

— Сигурен съм, че тя ще ти обясни най-добре — провлечено изрече той. — Тия е толкова... ентузиасизирана разказвачка, че умирам от нетърпение да чуя описанието на това, което ми се е случило.

— Тия? — подкани я Иън. — Започвай да говориш. Наистина нищо не разбирам. Татко беше толкова разстроен от лошите ти маниери към нашия гост. Ти беше толкова груба с него, държа се така презрително...

— О, Иън! Нали тъкмо това се опитвам да обясня. За мен беше толкова трудно! Отначало не можех да призная какво изпитвам. Искам да кажа, той беше в юнионистка униформа, също като теб. Само че ти си мой брат и ние успяхме да приемем решението ти, само дето ужасно се страхувахме за теб. Аз не исках да идвам тук! — Това бе първото вярно нещо, което казваше. — Макар че сега, разбира се, след като те видях...

Брат ѝ чакаше. Видът му показваше, че очаква повече обяснения.

— Иън, никога не съм искала да се тревожа за още един враг! И без това ми бе достатъчно тежко, че собственият ми брат... се бие срещу родния си щат. Но ти трябва да ме разбереш. Имаше толкова много убити, Иън. Да, аз бях много объркана. Изплашена. Страхувах се, ужасно се страхувах, когато чух, че Тейлър е предвождал кавалерията при Олъсти стейшън. Знаех, че не мога да чакам, че трябва да дойда при него. Трябваше да го видя. Без значение, че все още сме във война.

Дали имаше някаква надежда Иън да ѝ повярва? Тейлър се приближи към нея, привлече я към гърдите си и я загърна по-плътно с одеялото.

— Само си представи. Можеш ли да повярваш на подобна история? — попита той с дрезгав глас.

Тя си каза, че ще бъде истинско чудо, ако Иън не долови сарказма в тона му. Но явно брат ѝ не го долови.

Защото познаваше Тейлър и му вярваше.

Той просто се взираше в сестра си. Тъмносините му очи бяха загрижени, а веждите — свъсени.

— Тейлър... ти и моята малка сестричка! — най-сетне промълви Иън, местейки поглед от единия към другия. — Кой би си помислил...

— Със сигурност не и аз — обади се Тейлър.

— О, да, наистина, кой би си помислил — присъедини се и Тия.

Беше истинско чудо.

— Мили Боже, Тейлър! Ти и моята малка сестричка!

Всеки миг брат ѝ щеше да пристъпи напред, да разтърси ръката на Тейлър и да я целуне по бузата. Но ръката му продължаваше да държи дръжката на сабята.

Ръката на Иън се отпусна. Той приближи към тях с широка усмивка.

Разтърси здраво ръката на Тейлър. Целуна я по бузата.

— Случаят изисква да го отпразнуваме. Нямам нищо подходящо за подобен празник, но донесох няколко бутилки червено вино... Родителите ни знаят ли? — изведнъж попита той.

— Ъ... не. Това се случи веднага след сражението при Олъсти стейшън — тихо отвърна Тия. Брат ѝ нежно я докосна по бузата.

— Те ще се зарадват, Тия, повярвай ми, наистина ще се зарадват. Доволен съм от избора ти. Мисля, че татко се боеше да не се обвържеш

с Реймънд Уиър, защото това би било истинска катастрофа. Тейлър, добре дошъл в семейството. Е, ти и без това си част от семейството, но аз съм дяволски щастлив, че ще ми бъдеш зет. Господи, макар че може би се появих в неподходящ момент...

— Не, не! Няма неподходящ моментът да те видя, Иън! — Извика Тия.

— Не си представях, че ще те срещна. Тия, по време на този поход. Мислех си, че си някъде с Джулиан в някое затънтено място, и непрекъснато се боях да не би да си ранена.

— Не, не съм, Иън. Ето ме тук, при теб — неуверено отвърна тя.

— Да, ти си тук, при това като омъжена жена, моя малка сестричке! — радостно възкликна Иън. — Моите поздравления и към двамата! Ще отида да донеса виното и ще подготвим всичко за отпразнуването в моята палатка. Тия, ти трябва веднага да се преоблечеш. Ще вдигна тост във ваша чест с чаша червено вино. Ех, жалко, че нямаме шампанско. Ако знаех, че така ще се случи...

Иън се обърна и се наведе под платнището на изхода. След миг те останаха сами. Тия внезапно се разтрепери от глава до пети при мисълта, че се бе провалила напълно. Щеше да припадне, ако Тейлър не продължаваше да я държи здраво. Щом усети, че тя се олюля, той веднага я стисна още по силно и впи поглед в очите ѝ.

— Сега вече всичко започна да се изяснява. Наистина да се изяснява.

— А какво трябваше да му кажа според теб? — прошепна отчаяната жена. Измъчваше я още нещо — одеялото не ѝ се струваше достатъчна преграда между ръцете му и голото ѝ тяло.

— А защо не му каза истината? — разпалено заговори той. Тя притвори очи, но после веднага ги отвори, за да срещне погледа му, търсейки неговото одобрение.

— Ами... ами не посмях.

— Значи всичко беше само една проклета, нагла лъжа!

— Не можах да измисля друг начин да се измъкнем от тази бъркотия.

— О, не! До гуша ми дойде от твоите измислици.

Тейлър я пусна и нервно се отправи към изхода на палатката. Излезе навън и я остави сама с мрачните ѝ предчувствия. Тя го чу как сърдито подвижна на сержанта, но след миг отново се появи в

палатката, като от входа предаде последните си нареждания на подчинения си:

— Сержант Хенсън, кажете на отец Рафаел веднага да дойде при мен. И да вземе със себе си редник Алън, защото ще ни е нужен още един свидетел. Искам всичко да бъде изпълнено с максимална бързина!

— Слушам, сър! — козирува сержант Хенсън и се завъртя кръгом.

Притиснала одеялото към гърдите си като щит, Тия смаяно впери поглед в него.

— Отец... Рафаел?

Погледът му я прониза като кинжал и я порази с безмилостно гневните си искри.

— Ще се венчаем. Затова ни е нужен свещеник.

— О, не, това е невъзможно! Не мога да се омъжа за теб.

— Така ли? Нали ти измисли тази катастрофална история.

— Бракът може да се окаже много по-голяма катастрофа!

— Не се ли досещаш какво ще стане, ако откажеш, скъпа моя? Брат ти ще се върне, за да отпразнува женитбата ни. Той очаква да останеш при съпруга си през цялата нощ. Или предпочиташ да ми станеш любовница и да продължаваш да се преструваш, че сме женени?

— Не, разбира се, че не, но...

— Иън е отседнал в нашия лагер. Няма как да се измъкнеш тихомълком тази нощ от моята палатка.

— Но да се оженим... не е ли твърде крайна мярка?

— Смъртта също е крайна мярка.

— Трябва да има друг начин...

— Това е единственият начин. По дяволите, аз ти предлагам почтен брак. Забрави ли, че не аз, а ти измисли тази лъжа? Между впрочем мога да те уверя, че нямах никакво намерение да се женя за теб.

Това вече й дойде много. Тия предизвикателно вирна брадичка.

— Тогава защо си готов да го направиш?

Тейлър сви рамене. Тя още усещаше пронизващия му поглед.

— Нямах никакво желание пак да се женя. Но след като ти така или иначе започна тази игра, сега не ни остава нищо друго, освен да я

довършим. Макар че всъщност и пет пари не давам за един къс хартия, на който ние двамата ще се подпишем.

Не знаеше защо, но се почувства страшно наранена. Положението бе истинска катастрофа, при това тя самата я бе причинила. Пак започна да трепери и сълзи запариха в очите ѝ. Истината. По-добре да каже цялата истина на Иън, отколкото да направи тази стъпка. Това беше много сериозно, ужасно, при това завинаги. Само ако можеше да каже на Иън истината за това, което бе направила... Че тя бе жената, на която казваха Годайва...

Не можеше да го направи. Отчаяно се нуждаеше от някакъв спасителен изход. Като че ли Тейлър ѝ го предлагаше. Обмислен до съвършенство. Но нямаше да се получи.

— Но... но какво ще кажат войниците ти? Те знаят, че не съм била тук преди. Ти изпълняваш разузнавателна мисия. Тогава какво ще кажат началниците ти, ако се появиш внезапно с една съпруга от Юга?

— Тук няма началници. С полковник Брайър имаме еднакъв чин, но аз съм командващият офицер и отговарям за лагера. Дъщерята на полковник Брайър също е тук, заедно с две млади жени с отлична репутация, които работят заедно с него в полевата болница. Има и жени, които се грижат за прането и кухнята. Сигурен съм, че разбираш какво имам предвид. Хенсън никога няма да разгласи тази сватба, нит пък отец Рафаел.

— Но...

Някой се изкашля отвън пред палатката и Хенсън извика:

— Полковник, тук съм с отец Рафаел.

Тейлър ѝ подхвърли бялата си риза.

— Облечи я.

Тя навлече ризата с треперещи ръце, усещайки пронизващия му поглед. Не очакваше ризата на Тейлър да скрие цялото ѝ тяло и да изглежда отстрани, че е облечена в белоснежна рокля, почти като булчинска, може би защото не беше преценила колко по-висок от нея бе Тейлър Дъглас.

— Готово. Настъпи часът на истината — промълви той.

— Не може ли...

— Да те спася? — остро попита той. — Да, мога.

— Нямах предвид това. Искях да кажа... не може ли да се получи, да стане истина...

Той замълча за миг.

— О, да, може да се получи и да стане наистина. Освен това ще бъде законно — тихо додаде. — Но нямаме много време.

— Извикай ги.

Тейлър излезе от палатката. В миг ѝ се прииска да пропълзи под платнището и да изчезне. Но не можеше да помръдне...

Той отново влезе в палатката. Сам. Втренчи се в нея. Тия потръпна от гнева, стаен в златистите му очи.

— Чакаме сержант Алън. Още няколко секунди отсрочка! Време за размисъл! Освен това наистина ви правя огромна услуга, госпожице Маккензи.

Зъбите ѝ затракаха.

— Не си длъжен да...

— Да, разбираш ли, точно там е работата — длъжен съм. Ти ме забърка в цялата тази каша. Аз не съм забравил, че наруши обещанието си. Омъжи се за мен и аз се кълна, че ще те убия, ако отново го нарушиш.

Лицето ѝ пламна.

— Ти не разбираш. Аз нямах намерение да...

— Никакви извинения или условия. Омъжи се за мен, но те предупреждавам, че това не е игра.

— Не разбирам...

— Лъжеш, знаеш, че лъжеш.

Тия поклати глава. В гърдите ѝ внезапно се надигна вълна на гняв и страст.

— Да, аз наистина излъгах, но ти прие лъжата ми. Не е нужно да продължаваме.

— Нужно е, освен ако не искаш кръвта на брат ти да ти тежи на съвестта.

— Иън е много добър със сабята.

— Все още имаш време да му кажеш истината. Той завари сестра си гола в моята палатка. Дългът и честта му повеляват да поиска удовлетворение от мен. Той може да е добър със сабята, но аз съм отличен. Рискът е за твоя сметка. Наистина е жалко, че един мъж трябва да умре заради твоето безразсъдство, но какво да се прави.

Тя почувства как златистите му очи я пронизаха като нож. После той излезе. Върна се с Хенсън, още един редник и един мъж с бяла

якичка. Дори и да бяха изненадани от ситуацията, мъжете не го показваха.

— Отец Рафаел, това е Тия Маккензи, сестрата на Иън. Тия, да ти представя отец Рафаел. А тези господа са сержант Хенсън и сержант Алън. Двамата са моите най-добри войници и са много дискретни.

— Госпожице — поклони се Хенсън и смутено се усмихна. — Радваме се да се запознаем с вас. Още повече се радваме, че полковникът отново ще има съпруга.

— Благодаря ти, Хенсън — прегракнало изрече Тейлър.

Сержант Алън бе слаб младеж — приличаше на счетоводител, случайно попаднал в тази война. Той не каза нищо, но също й се усмихна.

Отец Рафаел бе белокоп французин.

— И двамата ли желаете този съюз?

— Да, отче — веднага заяви Тейлър.

Заради тази лъжовна клетва ще горя един ден в ада, мислено се укори Тия, ала това не й попречи да откликне машинално, като ехо на клетвата на Тейлър Дъглас:

— Да, отче.

— Отче, моля ви, нека да не протакаме ненужно церемонията — припомни му Тейлър.

Свещеникът се изкашля смутено и започна да чете от Библията, която носеше със себе си. Тейлър застана до Тия, както се полагаше според църковния обред.

Облечена съм само с една бяла мъжка риза. Това не е венчална рокля! Как мога да се венчавам с ризата на един враг, при това във вражеския лагер...

Разбира се, не й се полагаше да получи изящна венчална златна халка. Нямахше изящен пръстен, който младоженецът да надене на пръста й; Тейлър й даде пръстена си, който бе получил при завършването на военната академия „Уест Пойнт“ като го пристегна с малка телчица, за да стане на пръста й.

Всички слова бяха произнесени. Младоженката подписа всички документи, които й поднесе отец Рафаел. Веднага след това той и двамата сержанти, изпълняващи ролята на свидетели, побързаха да напуснат палатката.

Когато всички излязоха, тя продължи да стои на мястото си като вцепенена, боса, облечена само с неговата риза, трепереща, свела поглед, шепнеща унесено:

— Господи, искам да умра... Само това искам, да потъна в земята от срам и да умра още в този миг!

Ала той нямаше никакво намерение да ѝ позволи да извърши още някаква глупост. Затова побърза да посегне към брадичката ѝ и да ѝ заяви гневно в лицето, по което вече се стичаха първите сълзи:

— Господи, не, любов моя, няма да умреш. Няма да ти позволя да умреш. Ще преживееш много по-големи мъки, преди да те оставя да се втурнеш към смъртта си. Иън се връща. Сега ще трябва да се правиш на влюбена и грижовна съпруга. Случайно да носиш със себе си някакви дрехи?

— Казах ти...

— Всичко и без това е доста странно, тъй като брат ти ще очаква вече да си облечена. Лесно успя да го излъжеш, че е прекъснал страстна среща между разделени влюбени, тъй като самият той доста рядко се вижда с жена си, но сега Иън ще очаква да те завари облечена — рече Тейлър и поклати глава. — Ще отида да видя дали няма да намеря някоя много слаба жена сред тези, които придружават войската ни.

— Жена, която придружава войниците? — ужасено възкликна Тия.

— Да, някоя добра и почтена жена! Някоя, която никога няма дори и да си помисли да препуска гола в гората.

— Копеле! — изсъска тя.

— Как да обясня на брат ти, че нямаш никакви дрехи? — грубо попита Тейлър, без да очаква отговор. Провря глава през платнището и излезе от палатката. Върна се бързо. Заговори с нисък, пресекващ глас, а очите му я фиксираха гневно: — Да не си посмяла да си тръгнеш. Разбра ли ме?

Явно отново не очакваше отговор, защото пак излезе. Тя се отпусна на леглото и се втренчи в пръстена, който той бе надянал на пръста ѝ. Това не можеше да е истина. Тя се бе омъжила набързо в офицерска палатка, облечена само с една мъжка риза.

Тейлър се върна почти незабавно с чисти дрехи.

Дрехите бяха съвсем скромни: бледосиня пола с подходяща блуза в същия цвят, както и чифт обувки. Подаде ѝ ги.

— Ще трябва да се задоволиш с това. Модерните одежди на Годайва все още са доста мокри. — Посочи корсета ѝ и долните ѝ гащи, които лежаха на пода пред сандъка му.

Тя не обърна внимание на коментара му и стана да се облече. Ръцете ѝ продължаваха да треперят, а той продължаваше да я гледа. Поне да я беше оставил сама. Ала явно нямаше подобно намерение. Ръцете му бяха скръстени пред гърдите. В никакъв случай обаче нямаше да му признае колко много я изнервя. Извърна се настрани, съблече бялата риза и нахлузи новите дрехи. Докато се опитваше да се пребори с кукичките на гърба, усети, че той застана зад нея, за да ѝ помогне. Тейлър привършваше с последната кукичка, когато чу гласа на Иън:

— Тейлър, Тия!

— Влизай, Иън — извика Тейлър.

Иън носеше бутилка вино и високи чаши.

— Чашите са на полковник Брайър — осведоми ги той. Остави ги на масата и се зае да отваря бутилката с ножа си. — За полеви хирург той е доста добре снабден, но както съм чувал, е добър човек.

— Така изглежда — кимна Тейлър и пое чашата с вино от ръката на Иън.

— Полковник Брайър няма представа, че съпругата ти е тук, нито пък, че си се оженил за сестра ми — продължи Иън.

— Не съм казал на никого, че тя е тук. Е, разбира се, сержант Хенсън и отец Рафаел знаят. Нали той ни венча? В интерес на истината не искам да се разчува. Нашата сватба може да причини допълнителни неприятности на баща ти с Конфедерацията — ако се узнае, че дъщеря му се е омъжила за враг.

— Може би си прав. Е, Тия — обърна се Иън към сестра си и ѝ подаде чаша с вино, — може би щеше да е много по-благоприлично да бе помолила за благословията на баща ни и да изчакаш подходящия срок след обявяването...

— О! — възкликна тя. — Точно ти ли ще ми говориш за благоприличие? Доколкото си спомням, Иън, ти се появи на едно празненство със съпруга, която никой от нас не познаваше и никой не

бе чувал за нея. Освен това се носеха слухове, че си я съблазнил край потока в собственото ни имение.

— На синовете се позволяват много повече свободи, отколкото на дъщерите, Тия — възрази Иън. — Но предполагам, че имаш право. Както и да е, щастлив съм за вас двамата, много съм щастлив. Като си помисля само какво можеше да стане! За ваше здраве! Да живеете дълго и да сте много щастливи!

— Благодарим ти! — Тейлър вдигна чашата си и отпи от виното.

Тия последва примера му.

— Господа! — извика отвън Хенсън. — Уредих вечерята.

— Моля те, внеси я — отвърна Тейлър.

Сержант Хенсън влезе в палатката с поднос, който представляваше истинско постижение за една полева кухня. Беше успял да намери отнякъде снежнобели салфетки, чинии от китайски порцелан и сребърни прибори. Като завършек на масата бе сложена свещ, чийто пламък хвърляше меки отблясъци в палатката.

Тейлър помогна на Тия да седне.

— Любов моя! — прошепна подигравателно в тила ѝ. Тя се настани на удивително богатата трапеза. Юнионистите очевидно бяха успели да се снабдят с флоридско говеждо. Готвачът явно бе на висота — тя рядко бе вкусвала толкова изискано и вкусно ястие във войнишки лагер. Вечерята се състоеше от сочни пържоли, печени картофи, задушена бамя, а за десерт имаше диви горски ягоди. Отначало Тия бе уверена, че няма да може да преглътне нито хапка, но бе много гладна и жадна. Бързо пресуши чашата си. Прекалено бързо. Въпреки всичко разговорът вървеше трудно. Трябваше да обясни на Иън, че Джулиан е бил извикан от хората на генерал Финегън и не знае, че тя е напуснала неговото поделение, за да търси Тейлър.

— Тия, та това е много глупаво! Ти не си могла да предвидиш кого ще срещнеш по пътя.

— Пристигнах направо в лагера на Тейлър, без никъде да се отбивам! — протестира тя, удивена от себе си — не допускаше, че така лесно ще се оправи настроението ѝ и дори ще може да се усмихва, а после се изплаши, че ако продължи да се усмихва, ще премина към смях и накрая няма да издържи и ще потъне в плач.

Тейлър през цялото време я следеше зорко с поглед, но сега се извърна към Иън:

— О, да, тя наистина веднага пристигна при мен в лагера.

Към края на вечерята младоженката се чувстваше съвсем замаяна и изтощена от собствените си усилия да се преструва и да търси изход от невъобразимата бъркотия. Брат ѝ попита за невръстния син на Джулиан. За миг Тия се отпусна, понеже ѝ бе предоставена възможност да забрави за своите проблеми и да опише очарованието на малкия Шон.

— Той е един истински малък Маккензи — заяви Тия. — Има много красиви сини очи, гъста черна коса и прелестно лице.

— Добре ли са той и Рианон в имението на баща ни?

— Много добре, и все пак тя се измъчва заради отсъствието на Джулиан. — Тия внезапно изтръпна — спомни си, че мнозина от местните жители наричаха презрително снаха ѝ „бялата вещица“ заради способностите ѝ да предсказва бъдещето. Не ѝ се искаше нито Рианон, нито Джулиан да пострадат, когато той реши да се върне в болницата, за да продължи да служи на армията на Конфедерацията след победата при Олъсти стейшън.

Жалко, че Рианон не бе предупредила Тия за опасностите при преместването на ранени войници сред по-рядко населените области във Флорида, когато янките все по осезаемо се намесваха в живота на нейния роден щат.

— Струва ми се — замислено добави Тия, — че Рианон е убедена, че един ден бунтовническите войски окончателно ще изтласкат янките от Флорида.

Двамата мъже се взираха втренчено в нея. Без да го съзнава, Тия се бе разгорещила и гласът ѝ трепереше от страстна убеденост. Дори бе забравила, че се намира във военен лагер на войските на Съюза.

— Сигурен съм, че това няма да сложи край на войната — промърмори Иън. — Съществуват разнообразни фактори, за които ние не сме добре осведомени.

— Как така? Нали нашите войски съвсем скоро спечелиха една важна битка!

— Сигурно си чула, че по другите фронтове армиите на Юга търпят поражения.

— Иън, кажи ми защо бе принуден да се върнеш тук толкова скоро? Нали имаше заповед от вашия щаб да потеглиш на север веднага след Коледа?

— Тия...

Той се вгледа замислено в сестра си. Тия едва сега осъзна, че Тейлър също я гледа напрегнато, и веднага се запита дали Тейлър не знае нещо за хода на военните кампании, което въобще не ѝ е известно. Очевидно бе така, понеже Иън явно нямаше намерение да споделя с нея последните заповеди, които бе получил от своите командири, въпреки че тя, като негова единствена сестра, му бе безкрайно близка. Дори въпреки факта, че тя вече бе омъжена за юнионист.

Иън се наведе към нея — имаше този навик, когато се налагаше да сподели нещо особено важно.

— Тия, съвсем наскоро Англия официално отказа да признае Конфедерацията за независима държава. Вече няма да бъдат изпращани кораби с оръжие от английските пристанища. Останалите европейски сили също отказаха да признаят независимостта на Юга, с изключение на римския папа. Нима не разбираш, че вече всичко свърши, че Югът ще загуби войната, за жалост с цената на още много убити от двете страни?

— Те ще започнат да разстрелват всеки, който напусне позициите, защото ще ги обявят за дезертьори.

— Не, не вярвам правителството да се реши на толкова крайна мярка. Тия. Обаче само Бог знае как ще се справи Югът със снабдяването на войската си. Разрушенията са толкова големи, че надали ще е възможно да бъдат възстановени за кратко време.

Тя си каза, че може би брат ѝ е забелязал тъгата в очите ѝ, защото Иън неочаквано стана от стола си:

— Ще се моля по-скоро да бъде сложен край на тази ужасна война. — Закрачи нервно около масата, отиде до нея и я прегърна сърдечно, братски. После продължи да говори развълнувано: — Стига скърби за тази вечер! Желая ви всичко най-хубаво. Много се радвам, че се омъжи за толкова достоен мъж, макар че ти не споделяш неговите разбирания. Останалите от нас често са притискани от обстоятелствата, понеже са принудени да подкрепят едновременно и двете враждуващи страни. Не се съмнявам, че и на вас няма да ви е лесно да се справяте с тези сериозни противоречия. А сега ще ви оставя сами — от собствен опит отлично зная колко е скъпоценно времето с любимия, когато наоколо се води война.

— Не, не, Иън! Не е необходимо да ни напускаш! — извика Тия, изпаднала в паника при мисълта, че я очаква първа брачна нощ. Освен това бе трогната от прочувственото слово на брат си, когото винаги бе обичала горещо. Думите му и накараха да се замисли по-дълбоко за всичко, което се случваше около нея. Спомни си онзи ден, когато брат ѝ предизвика истински скандал на едно празненство, когато за всеобща изненада се появи със съпругата си, за която никой нищо не знаеше. А после започна войната и цялата страна бе залята от насилия. Алайна също като нея подкрепяше Юга и се надяваше, че съпругът ѝ ще напусне армията на Севера...

Обаче той продължи да се сражава за юнионистите.

— Моля те, Иън, остани при нас — меко го подкани тя. Той се усмихна и повдигна брадичката ѝ.

— Ще ти се обадя утре сутринта, сестричке, макар че няма да мога да остана за дълго при вас. Но ти обещавам, че пак ще се срещнем.

Тия отчаяно искаше да го прегърне толкова силно, че той никога да не се отдели от нея.

Ала в следващия миг осъзна, че нямаше право да иска това от него.

— Ще те изпратя, Иън — обади се Тейлър и се усмихна на Тия.

От неговата усмивка обаче едва не ѝ прилоша, защото ѝ заприлича на усмивка на изгладнял алигатор, дебнещ жертвата си.

— Чудесно! — отвърна Иън. — Нали имаме да обсъждаме още нещо по военните въпроси.

Не можеше да го остави да си тръгне толкова рано. Хвърли се в обятията на брат си и се притисна с все сила към него.

Той я целуна по бузата, после се освободи от ръцете ѝ, пристегнати около врата му.

— Лека нощ, сестричке! — пожела ѝ той.

Излезе навън заедно с Тейлър. Тия нервно закрочи в палатката. По едно време погледна с копнеж към платнището в дъното. Знаеше, че само на няколко метра започва боровата гора, с нейните потоци, падини и възвишения и десетки тайни пътечки, водещи на юг и на запад, водещи към нейния роден Симарон.

— Госпожо Дъглас!

Сержант Хенсън беше застанал пред входа на палатката и викаше силно. Тя изведнъж осъзна, че викаше нея.

— Да?

— Идвам само да почистя палатката, госпожо — заяви той още с влизането си. — Трябва да прибера всичко от масата за вечеря.

— О, да... благодаря ви — промърмори Тия.

Той ѝ се усмихна и се зае със задълженията си на ординарец. Действаше доста бързо, явно бе много опитен.

— Съжалявам, че ви причинявам безпокойство — рече тя.

— Въобще не ме безпокоите, госпожо. Понякога другите офицери водят жените си в лагерите. Например някои от началниците ни, които са от Сейнт Огъстин, ги канят тук, понеже разстоянието не е голямо... Полковник Брайър е дошъл чак от Ню Йорк, но това, изглежда, не пречи на съпругата му да го посещава тук, във Флорида. Тя издържа на всички артилерийски обстрели на конфедеративните сили. Между нас казано, зад гърба ѝ я наричат дъртата тиранка, но тя не им обръща внимание!

— Това говори много добре за нея! — изръкопляска Тия.

Сержант Хенсън се ухили и побърза да напусне палатката. Тия се обърна и отново загледа с копнеж платнището. Сепна се, когато нощната тишина бе нарушена от мъжки глас:

— Полковник! Полковник Дъглас!

Само след секунда един мъж се промъкна в палатката.

— Извинявайте, съжалявам, но не знаех, че полковникът си има компания. Наредиха ми да му рапортувам още тази вечер.

— Той е с полковник Маккензи — обясни тя. Новодошлият я гледаше някак странно.

В този миг Тейлър се появи на входа на палатката.

— Капитан Ейърс!

— Тъй вярно, сър — козирува капитанът, — нося рапорт за вас, сър. — Капитанът упорито се опитваше да избягва погледа на Тия.

— Капитан Ейърс, представям ви моята съпруга. Тия, скъпа е капитан Ейърс.

— Здравейте, капитане — тихо промълви Тия.

— Длъжен съм да се извиня за нахлуването. Не сме ли се срещали по-рано?

— Не, сър — отвърна тя, изумена от собствената си смелост.

— Не знаех, че съпругата ви е в лагера, полковник Дъглас.

— Тя дойде съвсем наскоро — обясни му Тейлър глухо.

— Е, а сега за рапорта...

— Имате ли нещо против да говорим по служба отвън, пред палатката? — предложи му Тейлър, макар че това бе по-скоро заповед.

— Както кажете, сър.

— Ще ни извиниш ли, любов моя? — попита я Тейлър и я изгледа изпитателно.

Той излезе заедно с Ейърс. Тия закрачи напред-назад из палатката, после приседна на твърдото войнишко легло и машинално впери отново поглед в дъното на палатката. Внезапно я осени спасителна мисъл.

Блейз!

Дали още скиташе самотна сред боровете? Длъжна бе да намери кобилата си. Нямаше да позволи някой зъл янки да я разстреля!

Изправи се. Трябваше да се върне и да потърси Блейз. Тейлър бе длъжен да я разбере. В края на краищата нали брат ѝ бе в лагера. Тя бе длъжна да намери кобилата си и да се погрижи за нея.

Наведе се и пропълзя под платнището. Излезе от задната страна на палатката. Вдигна очи и с радост съзря лунния сърп и блестящите звезди. Бързо се затича към боровете и се скри сред тях.

— Блейз! Блейз! — извика младата жена. После изсвири с уста, обезкуражена от това, че никъде нямаше дори следа от животното. Пое по друга пътека, радостна, че Тейлър я бе снабдил с леко и удобно за ходене облекло.

На средата на пътеката Тия спря и се послуша. Стори ѝ се, че долавя някакво шумолене сред дърветата, и се обърна с радостно очакване.

Ала не видя Блейз.

Вместо нея съзря силуета на Тейлър.

Кръстосал ръце пред гърдите си, със заплашителна стойка, той я гледаше със страхотно пронизващия си поглед, от което на нея ѝ стана нетърпимо горещо.

— Предупредих те да не правиш опити за бягство.

— Какво? Не говори глупости! Искрах само...

Млъкна, защото той тръгна към нея.

— Не! Спести ми тази лъжа! За всеки случай имаш удобна измислица. Лъжеш със същата лекота, с която дишаш.

— Нямах никакво намерение да те лъжа! — разгневи се тя.

— Чудесно — кимна той. Вече бе почти до нея. Той излъчваше горещина като от жарава, като слънцето през зноен летен ден. Тия неволно отстъпи назад. Той я улови за ръката и властно я притегли към себе си: — Кълна се в Бога, не съм виждал друга жена така да се владее като теб! С такава лекота ме въвлечаш в твоите игри, в твоите авантюри, след което отчаяно се опитваш да ми се изплъзнеш!

— Не, не е вярно... — опита се тя да протестира, докато се мъчеше да освободи ръката си.

— Стига игри, Тия. Ти ме принуди да се оженя за теб...

— Принудила съм те? Как? Да не съм те заплашила с опрян в челото пистолет?

— Не — саркастично отвърна той. — Само че забравяш, че брат ти бе готов да извади сабята си.

— О, но ти щеше да го убиеш със същата лекота, с която преследваш мен.

— За мое искрено съжаление, би могло да се стигне до такъв трагичен край.

— Или пък той щеше да те убие.

— И в единия, и в другия случай ти, Годайва, не заслужаваш заради теб да се пролива кръв!

От този упрек я заболя повече, отколкото ако я бе ударил.

— Нищо не разбираш... — започна тя.

— Не, ти не разбираш — прекъсна я той. — Но май ще се наложи да го разбереш.

Сякаш нещо в него се скъса. Той се наведе малко и с лекота я метна на рамо. Обхвана я паника, когато осъзна последствията от всичко, което бе направила. Брадичката ѝ се одари в гърба му и тя си прехапа езика. В очите ѝ запариха сълзи. Защо съдбата бе толкова жестока към нея, след като Намеренията ѝ винаги биваха най-благородни?

— Пусни ме, Тейлър, моля те, пусни ме!

Отговор не последва.

— Моля ти се! Ще викам с все сила. Ще изкрещя бойния вик на южняците с такава мощ, с каквата не си го чувал досега. Ще крещя

като луда! Ще вдигна невидждана суматоха! И тогава брат ми...

— Брат ти няма да се намеси в една разправия между съпрузи, Тия. Ти май не разбираш много от военна стратегия, явно не схващаш, че от днес правилата на битките между нас коренно се промениха, Годайва. Защото отсега нататък аз ще нося цялата отговорност за теб.

Отново закрачи напред с такъв устрем, че тя не можеше да се задържи спокойно на гърба му — главата ѝ се люшкеше и непрекъснато се удряше в яките му плещи. Заболя я носът. Сълзите отново напиха в очите ѝ. Дори не усети кога се бяха измъкнали от гората. Той я напъха под платнището и с лекота я внесе в палатката.

Тръшна я върху походното си легло, пое дълбоко дъх и изръмжа. Тия веднага седна и присви колене до гърдите си. Известно време никой от тях не продума, дори не помръдна, само се гледаха втренчено. Погледът му не ѝ обещавахе нищо добро. Златисти, пронизващи и блестящи от гняв, очите му като че ли достигаха до най-скритите кътчета на душата ѝ, безмилостни и остри като щикове. Вените на шията и на слепоочията му пулсираха в такт с разрастващия се гняв. Стоеше пред нея с ръце на кръста. Тия чуваше скърцането на зъбите му, докато той се опитваше да се овладее.

Младата жена пое дълбоко дъх и събра сили, за да посрещне това, което щеше да ѝ каже или направи. Беше се приготвила да се бори — лесно щеше да спечели една война на думи. Знаеше, че умее да говори — дори той го бе признал. Но в момента не можеше да намери най-подходящите думи, макар че бе невинна.

Той заговори пръв.

— Добре, Годайва. Пак сме заедно.

— Пак сме заедно — повтори тя като ехо. — Слушай, искам само да се опитам да ти обясня...

— Не искам да слушам повече обяснения. Вече не вярвам на нито една твоя дума.

— Стига, ти нищо не разбираш! Искях само да намеря коня си.

— Е, ако е така, мога да те уверя, че твоята кобила е жива и здрава и скоро ще бъде доведена тук.

— Нямах никакво намерение да бягам от теб...

— Това е чудесна новина. Защото нямаше да успееш.

— Значи... — предпазливо промърмори тя, осъзнала, че той е надвесен над нея, а опасният му темперамент всеки миг може да

избухне.

— Е, добре, а сега да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали — натъртено произнесе той.

Това не го бе очаквала. Той внезапно й се стори студен и далечен, разсъдлив и в същото време готов на всичко.

— С какво ще продължим? — с трепет промълви тя.

— С нашата любов! — Думата бе произнесена с дълбок и дрезгав глас, мъжествен и толкова... подигравателен! — Ти винаги толкова бързаш да сваляш дрехите си. Трябва да призная — сухо рече той, — че в миналото се възмущавах от навика ти да си губиш дрехите, но... тук и сега е най-подходящото време и място да го направиш. Днес ние се оженихме, Годайва. Така че сега и тук е твоят шанс. Любов моя, моя най-скъпа женичке, тъкмо лекотата и безгрижието, с които сваляш дрехите си, ни доведоха дотук — до този най-важен и решителен момент в живота на една жена. И така... Тия, да започваме. Веднага.

ГЛАВА 14

„Какво правя, по дяволите?“ — запита се Тейлър. Господи, откакто се върна тази вечер в палатката си и я завари там, не осъзнаваше нищо от това, което правеше, докато всичко не стана свършен факт.

Всъщност чувствата му нямаха значение, освен че не бе на себе си от гняв. Наистина искаше да я накара да страда, да изпита поне част от болката, която го измъчваше, макар че не можеше да си обясни защо.

— Искаш ли да ти помогна при събличането? — учтиво я попита той. „Говори ѝ — мислено си повтори той — *говори ѝ колкото можеш повече. Поддържай разговора, не спирай да отвличаш вниманието ѝ. Така няма да мислиш*“. — Наистина искам да ти помогна, любов моя, макар че като си помисля колко често напоследък ти се случва да се разсъбличаш, едва ли се нуждаеш от помощта ми — каза ѝ той. Знаеше, отлично знаеше, че говори саркастично, но не можеше да се обуздае.

Защото тя, само тя бе виновна да се стигне дотук.

Тейлър остана поразен от рязката промяна в нея. Като че ли темпераментът ѝ изригна, като че ли пламна като факел.

Тя рязко скочи, озова се от другата страна на леглото, за да го използва като преграда между него и себе си, после отново се обърна, с ръце на кръста, изгледа го гневно и сърдито отсече:

— Хайде, казвай какво искаш от мен. И без това всичко между нас е толкова жестоко и фалшиво...

— Фалшиво!

— Да, фалшиво. Всичко между нас е толкова неестествено. Всичко, което си слушал за мен, е лъжа. Пълна лъжа.

— Тя, тази нощ аз те открих в гората — припомни ѝ той. Вдигна ръка, за да ѝ даде знак, че иска да бъде внимателно изслушан. — Ние първо трябваше да консумираме брака си, а след това да го узаконим. Господи, какъв глупак съм бил!

Тя разгорещено поклати глава.

— Казах ти какво се случи тази вечер. Не те излъгах с нито една дума. Твоите хора са готови да избият ранени войници от армията на Юга, ако ги настигнат в гората. Ако ти не беше такъв самоуверен глупак, можеше да отделиш малко от скъпоценното си време и да се увериш с очите си, че сред твоите подчинени има ужасни престъпници!

— Но нали те заварих тук, в палатката си...

— Извинете ме, сър, но ако вашите войници бяха избили най-хладнокръвно ранените бойци от армията на Юга, а аз ги бях видяла, смятате ли, че биха ме оставили жива?

— Тия, това е доста пресилено изказване, а ти досега неведнъж си лъгала...

— Това е...

— Това е лъжа, също като тази, която тази вечер поднесе на собствения си брат Иън. Лъжа, която стана истина. Това е положението и аз възнамерявам да се възползвам от него.

Тя не каза нищо.

Заобиколи войнишкото легло и Тейлър осъзна, че тя е решила да се промуши под платнището на палатката и пак да избяга. Той сграбчи ръката ѝ и я завъртя с лице към себе ѝ. Тя настръхна и стисна зъби толкова силно, че те изскърцаха. Дръпна се и се изви, опитвайки се да се отскубне от здравата му хватка. Пламтящите ѝ черни очи срещнаха неговите.

— Къде възнамеряваш да отидеш сега? — гневно изсъска той.

— При Иън! Ще му кажа, че сме се скарали, както често се случва между влюбени.

— Как ли пък не!

Тейлър усещаше непокорството, което се излъчваше от цялото ѝ същество, но нямаше намерение да я пуска. Придърпа я плътно към себе си. Едната му ръка я притискаше към гърдите му, а с другата повдигна брадичката ѝ.

Тя смяташе да се противи, при това с всички сили, но той не ѝ позволи. Устните му се впиха безмилостно в нейните. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, а езикът му се притисна силно към устните ѝ, опитвайки се да ги раздели. С всяко нейно вдишване Тейлър чувстваше допира на гърдите ѝ до своите, топлината им, пулсирането на сърцето

й, трепета, преминаващ по тялото й. Нямахте да отстъпи, нямахте да я остави да му се изплъзне, защото внезапно осъзна, че това е една битка, която възнамерява да спечели. Устните й имаха сладкия вкус на вино, топли и тръпнещи. Само след миг те отстъпиха, отвориха се и този път езикът му не срещна преградата на зъбите и.

Тя вече не се съпротивляваше. Изглежда, бе решила да се прави на мъченица, реши младият мъж и не можа да сдържи усмивката си, тъй като виждаше бясно биещия пулс на шията й.

— Аз се омъжих за теб, Тейлър, и следователно ще платя дълговете си към теб.

Усмивката му стана още по-широка.

— Разбира се, че ще ги платите, госпожо Дъглас!

Повдигна я и я залюля в прегръдките си. От гърдите й се изтръгна смаяно възклицание, но ръцете й се обвиха около врата му, защото се изплаши да не падне. Той отиде до леглото и я положи на него, без да й даде възможност да се изправи. Тя извика възмутено, когато той я обърна по корем, за да разкопчее копчетата на блузата й.

— Искаш ли да съсипеш дрехата? — попита той. — Не съм сигурен дали ще успея да ти намеря други подходящи дрехи в това забравено от Бога място, при това в разгара на войната! — предупреди я Тейлър.

Тя застина за миг; той разкопча и последното копче. Можеше да вкусува устните й, да я усеща...

Съблече блузата, пъкна ръце под нея и обхвана гърдите й. Пръстите му се плъзнаха нежно по щръкналите връхчета, потъркаха ги леко. Той притисна устни към шията й, там, където туптеше пулсът й, и почувства треската на собствената си възбуда. Всичко у него запулсира. Погали с език извивката на гърба й, намери копчетата на полата й, разкопча ги и се надигна, за да смъкне дрехата. Седна, изхлузи ризата през глава, после отново я обви с ръце и я обърна с лице към себе си. Черните й коси се люшнаха назад, разкривайки гърдите й, които усетиха топлината на неговите. Очите й отново бяха затворени. Тейлър целуна първо клепачите й, сетне отново потърси устните й. Те се предадоха лесно; той усети ръката й върху рамото си, по лицето си и този път усети как устните й се разтвориха естествено под неговите, този път тя взимаше и даваше, търсеше, изследваше.

Плътта им се сля в един сладък ад. Той се плъзна надолу по тялото ѝ, подразни набъбналите зърна на гърдите ѝ с език, после ги пое в устата си, дразнейки ги, галейки ги, смучейки ги, докато от гърлото ѝ не се изтръгна сладен стон. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Той продължи да се движи отгоре ѝ, зарови глава в сатенената гладкост на корема ѝ, спусна се по-надолу, усещайки тръпнещото ѝ и извиващо се тяло. Откри сърцевината на женствеността ѝ, докосна я с език, вдишвайки дълбоко мускусния аромат на възбудата, вкусвайки жената, изпълвайки я със сладката болка на желанието. С един замах се освободи от панталоните си и ги изрита на пода. Тя почти не помръдваше, затаила дъх. Той я докосна отново и внезапно тя се разтрепери и заизвива под ласките му. Стенеше, охкаше, надигна се към него. Той се изправи и се надвеси над нея.

Очите ѝ бяха затворени.

Потъна бавно в нея и започна да трепери от желанието, което тази жена бе събудила у него. Тя застина неподвижно, ноктите ѝ задраскаха гърба му. Тия изохка и изви глава. Той я видя как прехапа долната си устна, за да не изкрещи, и за миг се засрами. Тази млада жена бе предизвикала света, бе рискувала живота си, знаеше толкова много за мъжете и войната и в същото време бе толкова невинна. Тейлър затвори очи. Усещаше как желанието му отеква като барабанен ритъм в цялото му същество. Опита се да овладее страстта си, да се движи бавно, бавно, в плен на изгарящата треска, искаше я толкова силно, че всеки мускул на тялото му се напрегна до краен предел. Бавно, бавно, по-дълбоко, по-дълбоко, нагоре и отново навътре...

Пръстите ѝ се вкопчиха в него. Топъл дъх излезе от устните ѝ, придружен от сподавен стон. Ритъмът му се засили, а жарката болка изгаряше плътта му, докато потъваше в нея отново и отново. Почувства някаква промяна у жената под него; гладът се бе събудил у нея, начинът, по който започна да се движи, извивайки се, за да го посрещне, приемайки и давайки...

Искайки още и още.

Той сгуши ръката ѝ до гърдите си. Трескавият пламък, който бушуваше в него, ги понесе като огнен вихър. Можеше да гърмят оръдия, саби да се кръстосват, светът и войната можеше да експлодират около тях, но той нямаше да им обърне внимание. Движеше го единствено изгарящата нужда, отчаяното желание да

достигне върха. Да, той я бе познал, бе вкусил целувките ѝ, плътта ѝ, ала нито за миг не си бе представял, че тя ще го подлуди така, че ще проникне толкова надълбоко в него, че ще му даде удовлетворение и наслада, каквито никога досега не бе изпитвал и не бе предполагал, че съществуват. Хлъзгава, влажна, извиваща се, търкаща се... тя внезапно се напрегна под него и той потрепери неистово. Семето му се изля дълбоко в нея със силата на върховния екстаз. Той се отпусна до нея, взе я отново в обятията си и остана да лежи задъхан, питайки се какво бе направила тя с него, с какво го бе омагьосала, какво бе онова толкова необикновено нещо у нея, което...

Коего го караше да забрави.

Не само да изпитва плътската жажда и страст. Но да забрави...

Звука на изстрела. Войната около него. Аби, която тича... Аби...

Кръвта по ръцете му.

Двамата лежах мълчаливо. Меката влажна паяжина от черна коса се бе разпиляла върху гърдите му. Макар да бе дяволски сигурен, че не иска съпруга в живота си, не можеше да съжалява за случилото се през тази нощ. Желаше Тия Маккензи. Тя не беше самотна вдовица, разведена или проститутка. Тя бе дъщерята на Джарет Маккензи, сестрата на Иън. Имаше само един начин да има такава жена. Да се ожени за нея.

Тя беше и Годайва, напомни си той и внезапно се изпълни с гняв. Тя все още не бе осъзнала какво бе рискувала, дори и след тази нощ.

— Мислиш ли, че ще можеш да преживееш този брак? — попита той.

— Недей! — прошепна тя.

— Какво недей?

— Недей... да говориш. Недей, умолявам те, да добавяш и обида към раната.

Обида към раната? Тя бе нанесла тежък удар върху мъжкото му достойнство и той нямаше намерение да го пренебрегне. Извърна се към нея, откри лицето ѝ, скрито в паяжината на косата ѝ, приглади разрошените кичури, хвана китките ѝ, когато тя се опита да се извърне. Тия си беше Тия и никога нямаше да се предаде доброволно. Той я възседна, надвеси се над нея, стисна китките ѝ и се вгледа в очите ѝ.

— Ти се чувстваш наранена? — попита грубо.

— Идеята беше твоя! — обвини го тя.

— А бракът бе твоя идея. Но това...

— Това върви с брака!

Тейлър видя по гъстите ѝ мигли да блестят сълзи. В гърдите му се надигнаха едновременно и състрадание, и гняв.

— Ти мечтаеше за галантен южняшки джентълмен, така ли?

— А пък ти мислеше за жена си! — чу се измъченият ѝ шепот.

Нещо сякаш се скъса в гърдите му.

— Сега ти си моята съпруга — тихо промълви той.

— Аз се омъжих за един враг.

— Не си единствената. Ще го преживееш.

— Дали? Дали ще преживеем войната, дали ще оцелеем? — попита тя.

Новата му съпруга бе една твърдоглава и обидчива малка женичка, при това враг, но въпреки това той имаше желание да я пази и защитава.

Враг... съпруга. Неговата съпруга.

— Да! Ние ще преживеем войната, ще оцелеем! Аз ще се погрижа за това! — обеща ѝ Тейлър.

Очите му в този миг ѝ се сториха необикновено красиви, искрящи като скъпоценни камъни. Като че ли едва сега Тия започна да осъзнава, че може да му има доверие. Той се приведе да я целуне отново и усети, че устните ѝ бяха солени от сълзи. Но този път тя не се възпротиви, дори в отговор го целуна с копнеж и подкана, след което се заредиха безброй целувки...

Той пръв отдръпна устните си.

— Нима престана да се опасяваш, че ще те обидя или нараня с нещо? — попита я Тейлър с дрезгав от вълнение глас.

— Винаги ли трябва да говорим толкова много?

Тейлър се усмихна.

— Все ще трябва да водим някакви разговори... — промърмори той. — Например... може да ти призная в някой прекрасен ден: „Госпожо Дъглас, много ми харесва начинът, по който пристъпвате. Както и начинът, по който ме гледате“. Или: „Обожавам вашето ухание“. С една дума, харесвам толкова много неща у теб, че дори не зная с кое да започна. Никога не съм очаквал, че ще се озовем в подобна ситуация, защото ти винаги си тъй красива, ослепителна,

недостъпна, а в същото време съблазнителна, способна да подлудиш всеки мъж.

Черните ѝ като абанос очи не се откъсваха от неговите. Все още бяха влажни от сълзите, но думите му явно действаха като балсам на измъчената ѝ душа, защото от устните ѝ не слизаше блажена усмивка.

— Никога не съм твърдяла, че не те харесвам, Тейлър, че си ми неприятен.

— След подобно признание наистина е удивително, че все още успявам да контролирам страстта си!

Тя се усмихна още по-лъчезарно.

— Тейлър?

— Да?

Бузите ѝ пламтяха. Тя трескаво навлажни устните си.

— Ти... си... изглежда, не е чак толкова ужасно да съм с теб. Имаше право... ти наистина успя да ме съблазниш. Не мисля, че мога да бъда с някой друг така, както бях с теб.

— Слава Богу! — прошепна той.

* * *

Тя отново сънуваше. Виждаше голямата бяла къща с внушителен параден вход. После зърна малкото дете, красивото дете на балкона...

Падаше, падаше, падаше...

Събуди се с писък. Свекърва ѝ отново изтича до леглото, за да я прегърне и успокои — милваше я и нежно я целуваше по косата.

— Всичко е наред, това е само сън, не се плаши, ние ще се погрижим, защото знаем, че това е пророческо предупреждение. Ще кажем на всички, които имат малки деца, Рианон. И всичко ще бъде наред.

Край леглото ѝ беше не само свекърва ѝ. Алайна също бе дошла в спалнята — държеше на ръце малкия Конар, който плачеше сърдито, че пак са го събудили.

— Толкова съжалявам — пророни Рианон. — Наруших ви съня и въобще ви причинявам куп неудобства.

— Събуждането не е неудобство, Рианон — увери я свекърва ѝ.

— Искам само да можем да ти помогнем по някакъв начин. Най-разумно е да ни разкажеш по-подробно съня си — предложи Алайна. — Може би, ако ни опишеш всяка подробност, ще успеем да измислим нещо...

И Рианон започна да им разказва онова, което бе видяла в съня си и което я бе поразило.

Когато свърши, Алайна бе пребледняла като платно. Очите ѝ бяха разширени от възмущение, а синият им цвят рязко контрастираше с мъртвешката бледност на страните ѝ.

— Алайна, какво ти е? — загрижено попита свекърва ѝ.

— Познавам тази къща! — отсече Алайна. — Знам коя е къщата, която тя ни описа.

* * *

Когато Тия се събуди, видя, че е сама. Остана дълго под завивките.

Събитията от изминалата вечер ѝ се струваха невероятни и зашеметяващи. С настъпването на деня обаче започна да ги възприема като съвсем реални.

Не можеше да продължава да се самозалъгва, че не харесва Тейлър Дъглас. Досега тя често се бе държала с него доста избухливо, дори понякога ѝ се бе искало да го удари, за да го убеди в правотата си. Но той винаги умееше да печели вниманието ѝ. Истина бе, че още от началото на тяхното познанство той я бе привличал по някакъв странен начин, че тя бе като омагьосана от него, че копнееше да докосне загорелите му мускули. Наистина до снощи въобще не си представяше, че някой може да събуди у нея такива горещи емоции. Но сега... жадуваше да го види отново, да усети галещия поглед на златистите му очи и онази тръпка, срещу която доскоро яростно се съпротивляваше, а толкова много обичаше...

Макар че той не бе искал да се жени отново.

Опомни се и бързо стана, нетърпелива да се измие и облече. Видя до масата ведро с прясна вода и кърпа и предположи, че са за нея. После в сандъка откри четката за коса на Тейлър, разреса се и сви в кок косите си.

След като се погрижи за външността си, излезе навън. Пред палатката дежуреше сержант Хенсън, седнал на едно повалено дърво. Преданият на Тейлър ординарец дялкаше малка фигура от дърво, докато чакаше кафето да заври. Хенсън се обърна към нея и я поздрави сърдечно:

— Добро утро, госпожо Дъглас.

Той знаеше доста неща за нея. Какво ли си бе помислил миналата вечер, когато тя се появи съвсем внезапно в палатката на Тейлър, а после се венча за него, облечена в бяла войнишка риза?

Но независимо какво си бе помислил, ординарецът се държеше подчертано любезно и дружелюбно.

— Добро утро.

— Тази сутрин съвещанието е в палатката на доктора, защото вашият съпруг искаше да ви остави да се наспите.

Защото искал да я остави да се наспи? Съмняваше се. По-скоро Тейлър не е искал тя да чуе някаква военна тайна, докато янките обсъждат стратегическите си планове!

— Благодаря, сержант.

— Искате ли кафе?

— С радост ще изпия едно.

Той ѝ наля и тя с наслада отпи горещата ароматна течност. Толкова отдавна не бе вкушвала кафе, че това ѝ се стори божествено.

— Сержант, моят брат също ли е на тази среща?

— Да, разбира се. Брат ви пристигна с куп телеграми, заповеди, карти и планове, госпожо Дъглас.

— Да, разбирам. — Нямаше съмнение, че брат ѝ за нищо на света не би споделил с нея толкова важни военни тайни.

Разбира се, и двамата — и брат ѝ, и съпругът ѝ — бяха нейни врагове. Всичко ѝ се струваше толкова нереално.

Тя огледа лагера. Погледът ѝ се плъзна по грижливо подредените палатки, по строените зад тях коне, по огницата, пирамидите от пушки и сандъците с муниции. Навсякъде се виждаха мъже, коне, мулета, камари от боеприпаси и храни. Пред една по-голяма палатка внезапно съзря някаква жена, която забързано прекоси пътеката. Беше млада, слаба, привлекателна жена и като че ли идваше право към тях.

— Сержант, коя е тази жена?

— Сесилия Брайър, дъщерята на лекаря. Много фина млада дама, която не се страхува да следва баща си дори когато наоколо се води истинска война!

— Госпожо Дъглас! — провикна се младата жена и махна с ръка.

Сесилия Брайър беше приблизително на възрастта на Тия, с елегантна фигура, червена коса и зелени очи. Новодошлата се усмихна на Хенсън, но изглеждаше уморена, дори състарена за възрастта си — като повечето хора, носещи на плещите си тежестта на войната.

— Госпожице Брайър, радвам се да се запозная с вас — приветства я Тия.

— Чудесно, аз също се радвам. — Тя подаде ръка на Тия. — Чухме за вашето пристигане. В този толкова малък лагер вестите се разпространяват много бързо.

— Пристигането ми не беше планирано.

— Предполагам, че не ви е било лесно да се доберете дотук. Вашият съпруг ни обясни какво се е случило съвсем лаконично. Спомена, че сте преживели сериозни трудности, докато стигнете в лагера. Разбрах, че всичките ви вещи са били мокри.

— Да... имаше нещо такова — смотолеви Тия. — Много съжалявам, не знаех, че ще се наложи временно да ползвам някои ваши вещи. Още веднъж искам да ви благодаря и да ви се извиня...

— Не е необходимо. Радвам се, че разполагам тук с някои полуксозни вещи и дрехи. Струва ми се, че ние, янките, сме по-добре снабдени от нашите съперници южняците.

— И ние се справяме някак — тихо рече Тия.

Сесилия учудено повдигна тънките си вежди. Явно не допускаше, че една жена, пристигнала по свое желание във военен лагер на юнионистите и омъжена за юнионист, може да симпатизира на Юга.

— Е, баща ми се радва да е полезен на всички хора.

— Същото се отнася и за брат ми — бързо отвърна Тия. Девойката се намръщи — помисли, че Тия говори за брат си Иън. Тия схвана, че е станало недоразумение, и побърза да уточни: — Говоря за другия си брат, Джулиан, полеви хирург, служещ под знамената на Конфедерацията.

— О, да, ние всички сме чували за вашия брат Джулиан. Нали той е помогнал на генерал Магий в Сейнт Огъстин?

— Да.

— Е, независимо какви са вашите предпочитания, госпожо Дъглас, надявам се, че имате великодушно и състрадателно сърце. Знаете ли, в лазарета на нашия лагер има един млад пехотинец, който е много зле. Може би е ваш стар познат.

— Кой е той?

— Канби Джейкъбс. Той спомена, че родителите му имали малка ферма на няколко мили от имението на баща ви край Тампа Бей.

— Канби? О, да, спомням си го. Бях съученичка със сестра му. Струва ми се цяла вечност оттогава.

— Ако искате да го видите, елате с мен.

— Разбира се, че искам да го видя.

— Той каза, че може и да не искате, защото може би го смятате за предател.

— Ще се радвам да го видя.

— Добре. Последвайте ме.

Тя тръгна след Сесилия Брайър между единичните войнишки палатки. В далечината видя, че някои от мъжете имат тренировка. Неколцина други се размотаваха из лагера, някои перяха дрехите си, други пишеха писма или четяха, седнали на грубо сковани маси. Един войник свиреше тъжна мелодия с хармониката си, но когато минаха покрай него, спря.

— Добро утро, госпожице Сесилия — поздрави той.

— Добро утро, редник Бенсън — отвърна Сесилия. Тя забеляза, че левият му крак липсва.

Двете продължиха към голямата палатка, където се намираше полевата болница. Вътре имаше четиридесет, ако не и петдесет легла. Чуваше се бръмчене на мухи и охкания на войници. Санитари и сестри сновяха край леглата, сменяха превръзките, говореха с ранените, носеха вода и помагеха с каквото можеха.

Не беше чак толкова зле, както когато докарваха ранените от бойното поле. Тези мъже не лежаха в локви кръв с размазани или липсващи крайници.

Но войникът, към чието легло Сесилия поведе Тя, беше много зле. По голямата, току-що направена превръзка, която обхващаше половината му тяло, бе избила кръв. Лявата страна на лицето му също

бе превързана. Ако Сесилия не ѝ бе казала, Тия никога нямаше да познае, че това е Канби Джейкъбс.

— Единия му дроб почти го няма — прошепна Сесилия на Тия. — Не можем да направим нищо, освен да поддържаме раната чиста и влажна. Внимавайте много, ако се наложи да смените превръзката.

Тия кимна, втрещена в Канби. Отиде до леглото. Окото, което не бе бинтовано, бе затворено. Ръката му бе отпусната на гърдите. Тя я взе в своите. Мъжът отвори окото си. Дълбоко и синьо. Непревързаната част от устата му се изви в усмивка.

— Госпожице Тия, не може да бъде!

— Канби! Да, аз съм. Радвам се да те видя.

— Радвате се, но аз май не изглеждам особено добре, нали?

— Ще се оправяш.

— Не, аз умирам — спокойно отвърна той. — Няма значение. Направих своя избор. Знаех за какво се бия и за какво де умра. Вярвам, че съм бил прав и че Бог ще се радва да ме поздрави. Радвам се, че дойдохте да ме видите. Помислих, че може би няма да искате. Знаете ли, тази война раздели семейството ми. Сега майка ми е в Савана. Миналата пролет баща ми загина. Беше в Масачузетския четвърти артилерийски полк.

— Канби, съжалявам. Ще пиша на майка ти.

— Няма нужда да ѝ пишете, Тия. Когато се записах в армията на Севера, тя каза, че за нея синът ѝ е мъртъв.

— Не може да го е мислила наистина. Никоя майка...

— Не всички родители са като вашите, госпожице Тия — отвърна той и пак се усмихна. — Винаги съм бил влюбен във вас. Дири и сега си представям как изглеждахте на онези чудесни празненства, които се устройваха в Симарон. Вие танцувахте и се смеехте... всички мъже и младежи бяха влюбени във вас, дори и едно такова грозно и нещастно момче като мен!

— Канби, ти не си нито грозен, нито нещастен.

— Значи вие се омъжихте за полковник Дъглас. Това е прекрасно. Той е добър човек, госпожице Тия. Ще го разберете, когато войната свърши. Всъщност не би трябвало да бъда толкова изненадан, че дойдохте да ме видите. Вашият баща е прекрасен човек, на когото искрено се възхищавам. Той обича и двамата си синове, независимо какъв път са избрали. Предполагам, че и вас е научил на същото.

— Аз обичам и двамата си братя.

— И полковник Дъглас.

— И приятелите си, Канби, независимо на чия страна са — увери го тя. Не искаше той да забележи колко бързо се просмуква кръвта в превръзката. — Канби, трябва да ти сменя превръзката.

— Не, оставете я.

Но тя извика един санитар да ѝ донесе чисти превръзки. Накуцващият младеж знаеше от какво точно се нуждае Канби.

Когато санитарят се върна с чистите превръзки, Канби помоли:

— Тия, искам да напишете писмо до съпругата ми. В началото на войната бях в тренировъчния лагер в околностите на Вашингтон. Там се запознах с една много мила жена. Казва се Дарла. Дарла Джейкъбс. Имаме си прекрасно малко момченце, истински красавец. Ще ѝ напишете ли, че съм издъхнал, мислейки за нея, че съм я обичал с цялото си сърце до последния миг, да не тъгува прекалено дълго, а да се погрижи нашето дете да израсне щастливо и да го възпита да бъде добър човек. Ще ѝ пишете ли, че съм умрял достойно, вярвайки докрай в пътя, който съм избрал?

— Разбира се, Канби.

Тия внимателно започна да сваля старите превръзки. Сърцето ѝ сякаш заседна в гърлото. Половината му гръден кош го нямаше.

Тя бързо постави новите превръзки.

— Попейте ми, Тия. Изпейте ми песента „Божествена милост“. Спомням си как двете с майка си обичахте да я пеете, седнали на пианото в Симарон. Баща ви ви гледаше с такава гордост, а вие бяхте като два славея, по-точно като Червената роза и Бялата роза — майка ви толкова руса, а вие — толкова тъмна! Беше много красиво, мислех си, че приличате на ангели, слезли на земята.

— Ще ти попея, Канби. Ти само не говори и си пази силите.

— Няма за какво да си пазя силите! Остана ми само един дроб, така че ще говоря, докогато мога. Отец Рафаел вече е тръгнал за насам. Повечето армии имат епископални свещеници, но при нас има много ирландци и затова имаме и католически свещеник.

— Сигурна съм, че той скоро ще дойде.

— Попейте ми. Мисля, че ангелите ще чуят повече вас, госпожице Тия, отколкото молитвите на свещеника.

Тя се усмихна, стисна ръката му и тихо запя. Но когато пое дъх, за да започне втория куплет, един войник извика:

— Моля ви, по-високо, госпожо! Пейте за всички нас!

Тя изпълни молбата му. Когато свърши и последния куплет и погледна надолу, Канби бе мъртъв. На устните му бе застинала усмивка, сякаш наистина бе видял ангели.

Тя бе виждала много мъже да умират. Умираха по един я същ начин, независимо дали бяха облечени в сините униформи на Севера, или в сиво-кафявите униформи на Конфедерацията.

Докато държеше безжизнената му ръка, тя сведе глава, а сълзите се стичаха по страните ѝ.

* * *

В палатката на доктор Брайър Иън бе разстлал няколко карти на бюрото и описваше в основни линии настоящата военна ситуация, както бе представена на последната среща, на която той бе присъствал във Вашингтон.

— Може да се обобщи, че ситуацията тук почти не се е променила. Често се изказва мнението, че е нужно мащабно нападение на целия полуостров. Хората тук са неотстъпчиви в праволинейни във вярата си. Онези, които биха признали Съюза, твърде често се боят от репресии, ако се обявят за Федерацията. Необходима е многобройна армия, за да се спечели голяма битка. В същото време блокадите трябва да се затягат все повече. Полковник Брайър, имате още няколко седмици в тази полева болница. Боя се, че след това ще се наложи да изоставим нашите ранени пленници и тези, които се водят за изчезнали. Ще трябва да се върнете в Сейнт Огъстин, където вашите хора ще имат по-леки задължения, преди отново да се върнат на тежката и отговорна служба в армията на Потомак.

— Тези мъже вече преживяха много — каза полковник Брайър. — При последната битка силите бяха почти равни и тя бе много кървава. Тези войници бяха ранени от саби, оръдейни снаряди, куршуми и щикове.

— Тъкмо затова времето в Сейнт Огъстин за повечето от тях ще бъде като ваканция — отбеляза Иън.

— Боя се, че войната тук ще продължи както досега — никоя от двете страни няма да спечели голяма победа, но...

— Много хора ще загинат — обади се Тейлър и погледна към Иън. — Предполагам, че имаш нови заповеди и за мен.

Иън кимна и му подаде кожен водоустойчив калъф.

— Това е все едно да търсиш игла в купа сено! — възкликна Тейлър и погледна към Иън, след като прочете документите.

— Знам. Да си призная, доволен съм, че са възложили тази задача на теб, а не на мен.

— И защо са я възложили на мен?

Иън го изгледа за миг, преди да отговори.

— Защото си индианец — откровено заяви Иън. — Висшето началство винаги е смятало, че най-добре познаваш блатата и не си лукав и хитър като белите. Затова си най-подходящ за тази задача.

— Каква е тази задача? — полюбопитства Брайър. — Ако не е тайна, разбира се. От известно време работя заедно с полковник Дъглас и откровено мога да кажа, че не съм служил с по-свестен офицер.

Тейлър погледна към Брайър, изненадан от категоричните думи на стария офицер.

— Благодаря ви, сър. Но се боя, че тази мисия е поверителна. Ще тръгна след няколко дни.

— Полковник Дъглас, знам какъв е моят чин и какви са задълженията ми, но аз съм лекар и не съм подготвен като вас да ръководя военен лагер.

— Смятах, че ще трябва да тръгна тази сутрин — рече Иън, — но пристигна куриер от Сейнт Огъстин с нареждане да забавим заминаването на кавалерията с толкова много тежко ранени войници. Ще останем тук още известно време, преди да потеглим за Сейнт Огъстин. След това аз също ще се присъединя към армията на Потомак, макар и малко по-късно, отколкото очаквах. — Иън пак погледна картите. — На девети март Линкълн назначи Юлисъс Грант за главнокомандващ на всички армии на Севера. Нашите цели са следните: генерал Мийд, който остава начело на армията, но под командването на Грант, ще нападне армията на Лий. Генерал Бътлър ще съсредоточи силите си на южния бряг на Джеймс ривър и ще атакува откъм форт Мънроу, Саймък ще се промъкне през долината

Шенандоа, Шърмън ще нападне Атланта, а генерал Банкс трябва да превземе Мобийл.

— И с това ще се сложи край на войната? — попита Ейърс.

— Ако всичко мине както трябва — промърмори Тейлър.

— Грант не се вълнува колко убити ще има — добави Брайър.

— Да, но ние все се оплакваме, че повечето от нашите генерали са прекалено предпазливи! Ако след Гетисбърг Мийд бе продължил да преследва Лий, досега тази братоубийствена война щеше да е свършила — заяви Тейлър.

— Смятате ли, че можем скоро да победим? — попита Брайър.

Тейлър погледна към Иън, после сви рамене и посочи картата.

— Свежата армия на генерал Борегард се намира някъде тук и ще направи всичко, за да попречи някой да нападне Ричмънд откъм тила. Войските на Джубал Ърли ще се срещнат с тези на Сайгър при Шенандоа...

Внезапно млъкна и се ослуша. Някой пееше тъжна балада с ясен и чист глас, нежен и в същото време силен.

— Сестра ми — промърмори Иън.

— Да — рече Тейлър и стана. Пъхна заповедта във вътрешния джоб на мундира си и излезе от палатката на Брайър, която се намираще близо до голямата, където полковникът и сестрите се грижеха за ранените. Денят бе топъл и платницата на палатката бяха навити, за да може вятърът да разхлажда ранените мъже.

Тя седеше на един войнишки стол в средата на палатката. Някой ѝ бе дал китара и тя подрънкваше леко на струните, докато пееше песента — една от най-популярните песни за войниците и от Севера, и от Юга. Песента не възхваляваше нито едната от двете воюващи страни, а бе просто отрицание на жестокостта на смъртта.

Всички наоколо бяха затаили дъх и слушаха.

Някои от войниците лежаха на походните легла, други седяха на земята или се бяха облегли на дърветата отвън пред палатката. Сестрите и санитарите за миг оставиха задълженията си. Дори Сесилия бе спряла да се суети около своите „момчета“, доволна, че те, изглежда, бяха забравили за болките си.

Когато Тя свърши песента, се разнесоха аплодисменти.

— Извири „Дикси“! — извика някой.

В очите ѝ проблесна изненада. Огледа се, за да разбере кой бе извикал.

— Госпожо, тук съм. Името ми е Хъчинс, сержант Хъчинс. Роден съм на малка лодка, плуваща по Суони ривър. Макар че съм израснал в Ню Йорк, се смятам за южняк. А и просто не приемам идеята да се напуска Съюзът. Затова ви моля, ако обичате, изсвирете „Дикси“ за мен. Момчетата няма да имат нищо против.

— Можете да изсвирите каквото искате, госпожо Дъглас. Ние няма да имаме нищо против — извика друг мъж.

И тя изпя „Дикси“. После някой я помоли да изсвири и изпее националния химн на Съюза, защото все пак се намираха в лагер на войските на Севера. След като бяха изслушали „Дикси“, сега бе редно да чуят и химна на Съюза. Тя се поколеба, но после изпя песента. Когато свърши, подаде китарата на един от мъжете и им благодари.

— Не се тревожете за Канби Джейкъбс, госпожо Дъглас! — увери я мъжът, който я бе помолил да му изпее „Дикси“ — Ние ще съберем пари, за да бъде изпратен на съпругата му!

— Може би той би искал да бъде погребан в земята на Флорида — тихо рече Тя.

— Той обичаше Флорида, но съпругата си обичаше повече.

— В такъв случай е много благородно от ваша страна, сър, че ще се погрижите тялото му да бъде върнато на жена му. Така е по-редно.

Тя тръгна да излиза от палатката. Тейлър все още бе на известно разстояние от нея и затова бе сигурен, че тя не го е видяла.

Изведнъж пред нея пристъпи капитан Ейърс, който предишния ден бе излязъл на разузнаване.

— Госпожо Дъглас, здравейте. Как сте? Извинете ме за безпокойството... но мога да се закълна, че сме се срещали и преди.

Тейлър видя как тя се поколеба, а после пребледня. Да, разбира се, Ейърс я бе видял вчера. Като Годайва. Тя го бе отклонила от бунтовниците, отвеждайки го в собствения му лагер.

— Брат ми е в този лагер, сър. Полковник Иън Маккензи. Може би двамата много си приличаме. Иън и другият ми брат Джулиан си приличат толкова много, че често ги бъркат един с друг; дори братовчедите в нашето семейство си приличат.

Ейърс се усмихна.

— Госпожо, вие не приличате на нито един от мъжете, които съм срещал. Убеден съм в това.

— Може би сте гостували в дома на баща ми в Симарон?

— Не, госпожо, не е това...

Нещата отиваха твърде далеч. Тейлър влезе в палатката с ранените и приближи до Тия. Прегърна я през раменете.

— Ейърс!

— Сър! — отдаде чест Ейърс. Той бе чудесен млад кавалерийски капитан, изпълнителен, смел и лоялен. — Простете ми, но имах странното чувство, че съм срещал жена ви и преди.

— Е, капитан Ейърс, съгласен съм, че тя не прилича на мъж, но ако познавате братята и семейството ѝ, както аз ги познавам, щяхте да знаете, че те наистина много си приличат. Имат сходни черти на лицата и една и съща форма на очите. Аз самият съм братовчед на полковник Маккензи и мога да ви уверя, че дори тези от рода Маккензи, в чиито вени тече и индианска кръв, също много си приличат.

— Сигурно е затова. Моля да ме извините — отвърна Ейърс.

— За мен бе удоволствие. Разбрах, че сте били в бунтовнически лагер, по-точно в полевата болница на брат ви. Много великодушно от ваша страна, че днес се съгласихте да пеете за нашите войници.

— Изпитвам жал към всички пострадали в тази война, сър — увери го Тия със спокоен глас, макар че вътрешно цялата трепереше.

— Амин! — прекръсти се капитан Ейърс.

— Капитане, ще трябва да обсъдим някои текущи задачи. Тия, любов моя, ще ме извиниш, но имам работа с капитан Ейърс. Няма да се бавя много.

— Тейлър, ти трябва да изпълняваш задълженията си — заяви тя и се извърна към него.

Черните ѝ очи, които срещнаха неговите, изразяваха искрена благодарност. Странно, но ръката ѝ, облегната на гърдите му, изглеждаше съвсем на мястото си.

Той я погледна. Дали двамата най-последно бяха успели да постигнат някакво примирие? Дали онова, което се бе породило от абсурдността на една лъжа, се бе превърнало в истина?

Той хвана ръката ѝ, усмихна ѝ се и докосна с устни пръстите ѝ.

Разнесоха се радостни възгласи, подсвирквания и ръкопляскания.

— Да, полковник, май че сте успели да спечелите един истински южняшки бунтовник!

— Така е! — съгласи се той.

Продължи да се усмихва, но сърцето му се сви. Дали наистина я бе спечелил? Не, все още не вярваше в това.

Бъдещето му с нея, както и това на войната, все още бе неизвестно.

ГЛАВА 15

Рианон изруга нетърпеливо и скъса петата чернова на писмото, което от половин час се опитваше да напише, прехапа устни и за пореден път започна отначало.

Скъпа госпожо Дейвис,

Казвам се Рианон Маккензи. Съпруга съм на полковник Джулиан Маккензи, военен хирург към гражданското опълчение на Флорида. Надявам се, че фамилията Маккензи ви е известна; моят девер Иън Маккензи беше близък с президента Дейвис преди разделянето на северните и южните щати. Иън завърши военната академия в Уест Пойнт и е служил в армията, когато президентът Дейвис е бил военен министър. Джеръм Маккензи, братовчед на моя съпруг, служи във военния флот на Конфедерацията като капитан на един от най-прославените крайцери в опитите да бъде прекъсната морската блокада на Юга. Длъжна съм да призная, че самата аз съм противница на идеята за отцепването на Юга от Съединените американски щати, но въпреки това заедно със съпруга си работих в полева болница за спасяването на живота на десетки офицери и войници от армията на Конфедерацията. Видях с очите си трагичния облик на тази война, трагичен както за Севера, така и за Юга. Това ме научи още повече да ценя живота на всеки човек, а най-вече — живота на нашите деца. Госпожо, чувала съм, че много обичате вашите деца. Понякога съм обсебвана от странни сънища и още по-странни видения, поради което напоследък съм много изплашена за живота на едно от децата ви. Моля ви, умолявам ви, обърнете внимание на

това предупреждение — не мислете, че заради ужасите на войната съм загубила разсъдъка си. Видях в сънищата си как едно съвсем малко момче пада от един балкон. За жалост установих, че макар да виждам много ясно в сънищата си тази ужасяваща сцена, нищо не мога да сторя, за да я предотвратя. Мога само да предупреждавам хората — именно затова се обръщам с тази гореща молба към вас: бъдете много внимателна, когато децата ви излизат сами на балкона на красивата ви къща. Ще се моля за вас и вашите деца.

С най-добри пожелания, оставам с надеждата, че ще разберете цялата тежест на последиците от войната.

Искрено ваша,
Рианон Маккензи

Рианон се вгледа замислено в изписания лист хартия. Дали първата дама на Конфедерацията нямаше да я вземе за малоумна и да захвърли писмото в кошчето?

Освен това не бе изключено писмото въобще да не стигне до нея.

Но тя бе длъжна да опита да предотврати трагедията. Видението ѝ бе прекалено натрапчиво, за да бъде пренебрегвано.

Изтощена, Рианон отпусна глава на масата. Не, не можеше да предотврати всички нещастия, не можеше да възпре всяка ужасяваща смърт, особено сега, в разгара на жестоката война! И все пак, след като знаеше, че едно дете ще загине от нелепа смърт...

Чувствата ѝ оставаха непроменени — тя продължаваше да отрича идеята за отделянето на Юга от Съюза, както и опитите за запазване на робството. Може би тъкмо затова се чувстваше тъй удобно в имението на своя свекър.

Докато Алайна, макар и омъжена за офицер от армията на Севера, в сърцето си оставаше страстна привърженичка на каузата на Юга.

Можеше ли някоя от тях двете да замине за Ричмънд?

Но как да пътува с малко бебе? Имаше ли право да рискува живота на детето си? Ами ако Джулиан узнае какво бе замислила жена му...

Джулиан, разбира се, щеше да ѝ обещае, че ще предаде писмото на получателя. И сигурно щеше да го изпрати, но дали това ще е достатъчно?

Алайна не можеше да пътува. Самата тя имаше две малки деца и от Коледа насам... е, с две думи, според всички признаци Алайна щеше да има трето дете.

Оставаше Сидни, най-пламенната привърженичка на Юга от всички тях. Само че сега тя беше във Вашингтон, окръг Колумбия.

Тогава оставаше само...

Тия. Сега тя беше накъде в околностите на Сейнт Огъстин да помага на Джулиан във военната болница. Ако Рианон можеше по някакъв начин да се свърже със снаха си...

Да, Тия беше най-подходяща за тази деликатна мисия. Тия беше южнячка, сестра на военен лекар от армията на Юга, който отдаваше всичките си сили за спасяването на живота на стотици офицери и войници от полковете на Конфедерацията. Посветена на своето призвание, горещо симпатизираща на родния Юг, Тия, дъщерята на Джарет Маккензи, умееше както никоя друга да вдъхва респект и да печели вниманието на политиците и военните от двата враждуващи лагера.

Освен това никой не можеше да попречи на Тия Маккензи да отиде до Ричмънд.

Рианон рязко се надигна от стола. Ще покаже писмото на Джарет и ще го помоли да ѝ осигури придружител, докато прекосява северната част на Флорида, за да стигне при Джулиан. Отдавна не се бе виждала със съпруга си. Бебето беше пораснало, силно и здраво, а тя се чувстваше по-добре от всякога. Копнееше да види съпруга си; свекърът и свекърва ѝ щяха да разберат.

Обърна се — на прага стоеше Алайна.

— Рианон, какво си намислила?

— Отивам да търся Джулиан.

Алайна се взря учудено в нея.

— Ще дойда с теб. Но ти всъщност не искаш да откриеш Джулиан, нали?

— Разбира се, че искам да го откроя. Аз обичам съпруга си.

— Не съм казала, че не го обичаш — отвърна Алайна и я изгледа решително. — Въпреки това ще дойда с теб!

Но внезапно пребледня и ръката ѝ се стрелна към корема.

— Извини ме! — смънка тя и хукна към стаята си.

Рианон извади пътническата чанта от гардероба и започна да си събира багажа.

Алайна отново се появи на прага.

— Предполагам, че е коледен подарък от съпруга ти — усмихна ѝ се Рианон.

— Никога досега не съм се чувствала толкова зле.

— Никога досега не си имала близнаци.

— Близнаци! — Алайна се вкопчи в рамката на вратата.

Рианон избухна в смях.

— Съжалявам, само се пошегувах. Не знам. Но ти не можеш да дойдеш с мен, а аз наистина трябва да замина.

— Няма да се опитваш да стигнеш до Ричмънд, нали?

— Не, ще намеря кой да го направи. Разбира се, без това да причинява някакви усложнения.

— Разбира се — кимна Алайна. — Ще ти помогна за багажа.

* * *

Тя беше ужасно изтощена. Смяташе да си тръгне от болничната палатка, тъй като чувстваше, че е изпълнила дълга си — държа ръката на Канби, докато той умря, изпя толкова много песни за останалите ранени мъже.

И след всичко това...

Капитан Ейърс я бе познал. Слава Богу, той не се сецаше откъде я познава. Тейлър ѝ се бе притекъл на помощ. Може би бе принуден да го направи заради чувството си за дълг. Той се бе оженил за нея. Тя го бе въвлякла в тази история и той изглеждаше доста разстроен, но после...

Когато Тейлър излезе от палатката с Ейърс, Сесилия се приближи към нея.

— Ще ни е нужна помощта ти, ако нямаш нищо против.

И Тя се върна обратно, за да помогне за ранените. Повечето бяха много смели, благодарни за чашата вода, която им подаваше, за

хинина, за превръзките и вниманието. Свечеряваше се, когато Сесилия я поведе навън от болничната палатка.

— Да се поразходим надолу покрай потока. Там е хладно и много приятно, чудесно място е — с онези борове, с горските ручей и вирове. Сега разбирам хората, които обичат да посещават тази местност. Доскоро не вярвах, че някога ще ми се случи да пожелаая да бъда на подобно място, далеч от цивилизацията. Но ето че се случи — опознах го и дори го обикнах!

— Къде си отрасла?

— В северния щат Масачузетс. Там често е студено, много студено!

Войниците се усмихваха или кимаха приветливо, когато двете жени се разхождаха из лагера. Тия, свикнала да бъде преследвана, често трябваше да си напомня, че вече никой не я следи и няма нужда да се озърта на всички посоки.

Слънцето клонеше към залез и сенките на боровете се удължиха. Сесилия много добре знаеше накъде води новата си приятелка — по добре отъпканата пътека, често използвана от хората в лагера. По нея се стигаше до едно от скритите в гората езерца, с бистра планинска вода, удивително чиста, но и много студена. Тия изми лицето си, отпи от водата и седна на брега, за да се порадва на освежаващия ветреца.

— Чудесно е, че си тук, в лагера — отбеляза Сесилия и се излегна на брега до Тия. — Имаш много опит с ранените войници.

— Трябва да призная, че ти си още по-способна, защото си невероятно компетентна, организирана и ефективна! — похвали я на свой ред Тия.

— Стига, не заслужавам чак толкова похвали! — засмя се Сесилия.

— Освен това се справяш чудесно с осигуряването на превръзките, хинина и другите лекарства, турникетите, морфина, лауданума...

— Да, за щастие разполагаме с доста обезболяващи средства.

— Всичките тези медикаменти са много важни за успешното лечение — продължи Тия.

— Моят баща винаги е готов да поеме сериозни рискове, ако може да помогне на някого. Забелязах, че в едно отношение приличаш на него.

— И моят баща е чудесен мъж. Спомням си, беше в началото на войната, когато за пръв път споделих с него желанието си да му помагам. Така се случи обаче, че след това почти не ми оставаше време за заниманията, които са задължителни за благовъзпитаните матрони от елита на светското общество. Тези високомерни дами не одобряват младите жени да стават медицински сестри и да се грижат за ранените. Според тях ние не бива да контактуваме с войниците, понеже било непристойно да се докосваме до телата им.

— Наистина ли е така в северните щати? — попита Тия, искрено удивена, че една толкова миловидна, женствена и изискана млада жена като Сесилия Брайър е имала същите проблеми, които бяха измъчвали и нея. — А пък аз си мислех, че само на Юг жените са потискани и ограничавани.

— Не, на мен ми се струва, че всички жени, независимо на коя от двете враждуващи армии помагат, са жертви на недостойни упреци, хули и клевети. Критиките към мен не престават, въпреки че съм дъщеря на военен лекар, при това с висок чин в армията. Няма съмнение, че жени като нас и останалите медицински сестри във военните болници се нуждаят от подкрепа. Когато Доротей Дикс бе назначена за директор на всички медицински сестри, някои от жените, които искаха да работят като доброволки, бяха приети добре. — Сесилия се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Но не и аз! Тя ми каза, че съм твърде млада и хубава, за да работя в болница във Вашингтон и че няма да ме приеме. Сестрите, които работеха при нея, трябваше да са навършили тридесет години и да са плоски и безцветни! Тогава аз отидох при татко и макар да не му се искаше през цялото време да бъда на бойното поле, той заяви, че никой няма да му нарежда кой може да му помага и кой не. И оттогава неотлъчно работя заедно с него. Надявам се, че се справям добре със задълженията си.

— Аз също се надявам — кимна Тия. — Когато започнах да работя с брат си, нямаше големи сражения и можехме сами да се справяме с ранените. След това обаче започнаха големи морски битки, артилерийски обстрели по крайбрежието и много по-мощни сухопътни сражения. Никога няма да забравя първия път, когато докараха огромен брой ранени. Джулиан ми каза да измия лицето на един войник. Бедният младеж беше много по-зле от приятеля ми Канби. Едно гюле бе откъснало част от носа му и двете му очи бяха

извадени. Помислих, че ще повърна. Някак си успях да изчистя лицето му, но след това трябваше да изляза на чист въздух. Джулиан бе ампутирал крайниците на няколко ранени и аз се препънах в тях, докато се опитвах да изляза от палатката. Паднах върху купчина отрязани крака и ръце. Обаче знаех, че ако сега се поддам на паниката и побягна, никога повече няма да се върна. И останах — реших, че в крайна сметка нямам нужда от чист въздух, че ранените се нуждаят много повече от мен, и се върнах. Всичко това е толкова болезнено, толкова тъжно, че дори и сега, когато видя осакатен мъж, сърцето ми се свива от мъка и състрадание. Пред тази трагедия бледнеят всякакви житейски дребнавости.

Сесилия кимна с разбиране.

— Човек не може да позволи на дребните неща да го отвличат от задълженията му. Това го разбрах много отдавна. Ако съм искрена, трябва да призная, че всъщност не обвинявам Драконката, както повечето от сестрите наричат Доротей Дикс. Някои жени не могат да понасят такива ужасни гледки. А други си въобразяват, че работата на медицинската сестра е изпълнена с романтика — не очакват, че ще трябва да почистват и превързват гнойни рани, да измиват кръв, да превързват отрязани крайници! Някои млади дами си мислят, че ще могат по този начин да се омъжат за някой офицер и забравят за обикновените умиращи войници, които имат жени и деца и които също се нуждаят от помощта им!

— Навсякъде е едно и също, както в болниците на Юга, така и в болниците на Севера — промърмори Тя.

Сесилия се усмихна.

— Е, аз през всичките тези години бях на фронта и наистина се страхувам, че ще остана стара мома! Вече съм решила какво ще правя, когато войната свърши.

— И какво е то?

— Ще се запиша в медицинско училище. Ще стана лекар. Баща ми смята, че идеята е чудесна. Има една жена, казва се Елизабет Блакуел, която е първата жена лекар, притежаваща медицинска степен. Тя бе една от първите, които осъзнаха, че ще се нуждаем от медицинско оборудване за нашите войници, включително и такива прости неща като чорапи и кърпи. Сега има и други жени лекарки, не са много, но аз възнамерявам да бъда една от тях.

— Трябва да го направиш. Щом имаш желание, трябва да осъществиш мечтата си — възторжено заяви Тия.

Сесилия се изправи.

— Благодаря ти за окуражителните думи. А сега трябва да се връщам при баща си. Не ставай, изглеждаш толкова спокойна тук, край потока. Благодаря ти за онова, което направи за нашите ранени, макар че са ти врагове.

— Благодаря за доверието — усмихна ѝ се Тия.

— Мисля, че ти си приятел, истински приятел. — С тези думи Сесилия се отдалечи между боровете.

Тия дълго остана загледана в студената вода, заслушана в тихия шепот на вятъра, шумолящ сред клоните на боровете. Затвори очи — чак сега усети колко е уморена.

След малко отново отвори очи. Трябваше да се връща. Толкова бе заета с ранените, че бе забравила за заминаването на Иън.

Скочи, огледа се и застина на място.

Тейлър. Сигурно отдавна е тук, осъзна младата жена. Наблюдаваше я, облегнат на един бор.

— Не се опитвам да избягам от нищо — извинително промърмори тя.

— Не те обвинявам, че се опитваш да избягаш от нещо. Ако се опиташ да избягаш, предполагам, че ще бъде от някого. От мен.

— Но аз не се опитвам...

— Не съм казал, че се опитваш.

Продължи да я гледа, все така небрежно облегнат на дървото.

— Наистина осъзнавам, че ми направи огромна услуга — каза Тия.

— Не е нещо чак толкова ужасно и страшно, че да не мога да го понеса — нехайно отвърна Тейлър. — Извини ме, ако съм те накарал да изпиташ вина.

— Ами... аз... ти ми даде да разбера съвсем ясно какво е отношението ти към брака.

Тия смутено отстъпи няколко крачки, защото той тръгна към нея.

— Всъщност — започна той и на устните му заигра лека усмивка — ти успя по някакъв начин да промениш мнението ми за брака.

— Радвам се, че не се оказа толкова огромно мъчение, каквото очакваше.

— А за теб какво е бракът? — попита той и протегна ръце към нея.

Тя нямаше накъде да отстъпва повече, ако не искаше да падне във водата. Поколеба се за миг, после го погледна в очите.

— Не е мъчение.

— Това е добре. Нали не съм ти неприятен?

— Казвам ти съвсем честно, не се опитвах да избягам.

— Радвам се, защото се уморих непрекъснато да те връщам обратно.

Младата жена сведе поглед.

— Искам да се видя с брат си, ако още е тук и не съм го изпуснала. Така се залисах, че забравих, че може да не остане време да се видя с него преди...

— Той няма да замине скоро.

— Няма ли? — попита тя и изведнъж се почувства неудобно.

Той я гледаше по странен начин. Нито сърдит, нито подигравателен.

Изненада се, когато след миг той се извърна, но после очите му отново се насочиха към нейните.

— Не, той ще остане в лагера още няколко дни, а след това ще замине за Сейнт Огъстин.

— О! — доволно възкликна тя. Щом се налагаше да живее сред врагове, поне брат ѝ щеше да бъде с нея.

— Да — дрезгаво отвърна той. — Да, ще бъдеш с брат си поне още няколко дни. Така че не е нужно сега да бързаш да отиваш при него.

Тя усети лекия вятър, който докосна страните ѝ. Те пламтяха. Това беше толкова странно. Изминалата нощ бе буря от емоции, паяжина от лъжи и неочаквани събития. Но сега секундите се точеха ужасно бавно, докато той се взираше в нея. Мракът се сгъсти. Макар че небето оставаше все още синьо, луната започна да се издига иззад короните на дърветата.

— Днес се справи много добре.

— Мислеше ли, че няма да успея?

— Ти не обърна гръб на ранените, макар че са ти врагове.

— В болницата край Олъсти стейшън се грижехме за ранени юнионисти.

— Както и ние се грижим за пленените бунтовници.

Тя сведе глава.

— Един стар мой приятел беше тук.

— Стар приятел янки?

Тя кимна.

— Той умря.

— И ти си била край него до последния му дъх?

— Единия му дроб го нямаше... Както и половината от лицето.

— Чувстваше се много несигурна, сякаш всеки миг ще се разплаче. — Той говореше за баща ми... за Симарон. За онези времена, които отдавна отминаха...

Внезапно зарови лице в шепи. Стана ѝ приятно, когато той я притегли в прегръдките си, докато сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Всичко е наред, Тия.

— Изобщо не е наред. Той е имал жена и дете, за които да живее, а беше толкова ужасно ранен — виждаше се остатъкът от дроба му. Истинско чудо е, че живя толкова дълго.

— Шт... — тихо промълви той, докато я настаняваше внимателно върху едно паднало дърво край брега. Притисна я към гърдите си и бавно я залюля. — Тия, вече си свикнала. Това е горчивата страна на войната — мъжете умират, а смъртта им съвсем не е красива гледка.

— Но неговата съпруга, бедната му млада съпруга...

— Има хиляди бедни млади съпруги. Хиляди млади вдовици, които ще изживеят остатъка от живота си самотни, изпълнени с горчивина и съжаление.

— Вдовици и... — Тя млъкна внезапно, припомняйки си портрета, който майка ѝ му бе дала за Коледа. Портрета на Аби.

— О! Съжалявам, наистина забравих...

Почувства как той изведнъж се скова. Ръцете му сякаш не я държаха вече толкова плътно. Той не искаше да се жени. Тя не беше неговата истинска съпруга, неговата истинска съпруга беше мъртва. Тя беше една бунтовничка, лъжкиня, която бе хвърлила сянка върху честта му и го бе насилила да се ожени за нея.

— Всичко е наред — рече Тейлър.

— Как може да е наред? — прошепна младата жена, повдигна мокрото си от сълзи лице и потърси очите му. — Разбрах, че тя е била

застреляна, че е умряла в ръцете ти...

— Всичко е наред — повтори той. — Ако нямаш нищо против, това е много болезнен спомен, който не бих искал да съживявам отново.

— Но...

Той внезапно я пусна и стана.

— Предполагам, че Иън е в палатката си, която е близо до моята. Сигурно няма търпение да те види.

Тя осъзна, че той я отпраща, и се почувства засрамена. Отпращаше я съвсем ясно и безцеремонно.

— Разбира се — хладно отвърна тя. — Благодаря ти. Сама мога да намеря брат си.

Тейлър не каза нищо. Тя стана, но той сякаш не забеляза. Взираше се във водата.

Тя закрачи между боровете.

* * *

Лагерът бе оживен от приготовленията за вечерята. Сержант Хенсън ѝ махна. Тя също му махна, видя току-що опънатата голяма палатка до тази на Тейлър и се запъти право към нея.

— Иън! — извика тя.

— Тия! — възкликна той и се появи на входа на палатката. — Влизай!

Това временно жилище бе далеч от дома му, но вече носеше неговия отпечатък. На масата се виждаше медальон с капаче, в който имаше миниатюрен портрет на Алайна и къдрица от косата ѝ — обичайна вещ за един войник. До него бе пръсната купчина писма, заедно с ръководството по огнестрелни рани, което брат ѝ четеше. Мундирът му бе закачен на облегалката на сгъваемия стол, а на поличката пред огледалото бяха подредени принадлежностите му за бръснене.

— Сядай!

Иън посочи походното легло. Тя седна, а той се настани на сгъваемия стол.

— Боях се, че ще те изпусна — започна Тия. — Днес бе странен ден и мина много бързо. Радвам се, че все още си тук.

— Никога нямаше да си тръгна, без да се сбогувам с теб, без да се уверя, че си добре и си в сигурни ръце. Както и че осъзнаваш това, което направи.

— Какво съм направила? — попита Тия.

Иън остана замислен за миг, после стана, отиде до масата и взе медальона.

— Тия, ти се омъжи за прославен офицер от кавалерията на Севера, прочут със способностите си да открива всеки, по всяко време и на всяко място. Както и със способността си да улучва муха от сто метра.

— Е — въздъхна тя, — слава Богу, че не съм се омъжила за някой некадърен и глупав кавалерийски офицер!

Брат й се извърна към нея, очевидно разбрал шеговития намек в думите й.

— От медицинска сестра в бунтовнически лагер ти стана Медицинска сестра в лагер на янките.

Тя уморено махна с ръка.

— Кръвта на мъжете изтича по един и същи начин.

— И ти се отнасяш към тях по един и същи начин?

— Разбира се! Защо трябва да се отнасям към тях по различен начин, отколкото към Джулиан или Brent? Днес помагах на ранените янки, Иън. Справих се много добре. Можеш да попиташ госпожица Брайър или самите войници.

Той приближи до леглото, седна до нея, потърси очите й и строго се вгледа в нея.

— Тия, съжалявам, но всичко това ми се струва много подозрително.

Гърлото й се сви.

— Защо?

— Не си дошла тук, за да ровиш из документите на Тейлър, нали?

— Не! — възмутено извика тя и скочи.

— Сигурна ли си?

— Иън — намръщено започна Тия, — никога не ми е хрумвало, че Тейлър може да притежава документи, които да са важни за мен. Аз

съм се грижила за ранените войници от Конфедерацията, а не съм присъствала на военни съвети от високо ниво.

— Искам да кажа следното: ти промени целия си живот. Ще загубиш доверието на своите, защото си се омъжила за един янки; янките няма да ти се доверяват заради миналото ти.

— Не ме интересува мнението на другите.

— А би трябвало. Мненията правят хората опасни.

— Не съм се омъжила за Тейлър, за да шпионирам тайните на янките! — ядосано заяви тя. — О, Иън, не искам да се карам с теб.

— Аз също не искам да се караме, Тия. Просто искам да разбереш, че няма връщане назад.

— Не искам да бягам никъде. Днес бях полезна. Дори не съм претърсвала джобовете на умрелите — горчиво додаде тя. — Макар че някои от твоите хора са касапи и могат да убият някой безпомощен бунтовник, без окото им да мигне.

— Какво?

Тия млъкна, ужасена от това, което бе изрекла. Как можеше да обясни на Иън онова, което бе чула да си говорят мъжете в гората? Нали по този начин щеше да се издаде, че това е причината, за да дойде тук при Тейлър?

— Нищо.

— Какво каза, Тия? Не беше нищо!

— Добре. Мисля, че някои от твоите хора по-скоро ще убият един ранен вражески войник, отколкото да му помогнат — неохотно отвърна тя.

— И защо мислиш така?

— Аз... аз... ги чух днес да си говорят. — Мислено се помоли дано да не се налага отново да се заплете в паяжина от лъжи.

Последния път, когато го излъга, целият ѝ свят се преобърна.

— Кого си чула да разговаря?

— Една... една групичка мъже. Стояха отвън пред медицинската палатка.

— Ако отново видиш тези хора — остро рече той, — покажи ми ги и аз ще открия истината, каквото и да ми коства.

— Ще откриеш истината? И как ще го направиш? Нали скоро ще заминеш?

— Не, получих други заповеди.

— Но... не съм сигурна дали Тейлър ще ми повярва и...

— Аз ще се погрижа за това.

Сестра му се намръщи.

— Но след като Тейлър е началник на лагера...

— Тейлър ще... — Иън млъкна. — Той не ти ли каза?

— Не... не ми е казал! Какво трябва да ми каже?

— Той получи заповед да замине със специална задача. Аз ще заема мястото му, докато тези войници се върнат в Сейнт Огъстин.

— Получил е заповед да замине?

— Много съжалявам. Искаше ми се на мен да бяха възложили тази задача. Освен това... ти ще трябва да останеш в Сейнт Огъстин. Риса е там. Тя ще се радва да си с нея.

Стомахът ѝ се сви.

Той заминаваше, Тейлър заминаваше. А дори не ѝ каза. Поклати глава и стисна юмруци.

— Тогава ще се върна при Джулиан. Истинска лудост е да живея сред врага, ако Тейлър не е с мен. Аз ще...

— Ще отидеш в Сейнт Огъстин, както ти каза Иън! — прекъсна я един дълбок глас, който се разнесе от входа на палатката.

Тия подскочи, сепната от появата на Тейлър, който бе влязъл незабелязано в палатката.

— Съжалявам, Тейлър — каза Иън, — не знаех, че не си ѝ казал за заминаването си.

— Няма значение. Вече знае — отвърна Тейлър. — Това, което има значение, Тия, е, че няма да се върнеш към предишния си живот.

— Няма да се върна към предишния си живот! — сърдито повтори Тия. Внезапно се изпълни с гняв не само към войната, но и към целия свят, който ѝ се струваше толкова несправедлив. — И Алайна трябва да внимава за всяко свое действие, а Сесилия не бива да работи в болница, защото не е достатъчно грозна. Всичко това е толкова нелепо и необяснимо! О, вървете и двамата по дяволите! — избухна тя и излезе от палатката. Остана за миг пред входа ѝ и чу брат си да казва:

— Тя наистина е разстроена. Разбирам я. Не знаеше, че ще напуснеш лагера. Наистина мислех, че си намерил време да ѝ кажеш.

— Всичко е наред — повтори Тейлър. — Остави я да върви. И без това няма къде да отиде.

„Остави я да върви!“, каза той. И тя тръгна.

С широки решителни крачки се отдалечи от палатката на брат си. Отново се запъти към боровете. Падналият мрак бе в пълен унисон с настроението ѝ. Изправи се пред студеното езеро зад боровете.

„Конят ми! — помисли си тя. — Къде ми е конят? Само ако можех да намеря Блейз...“

Едва не извика от изненада, когато една ръка се отпусна на рамото ѝ. Инстинктивно се дръпна, за да се освободи.

Тейлър. Проклет да е. Проклет да е заради способността си да се движи като пантера. Бързо, безшумно...

Не вярваше, че ще я последва.

— Какво правиш, по дяволите?

— Разхождам се между боровете. Какво мислиш, че правя?

— Опитваш се да откриеш начин да избягаш — категорично отсече той.

— Нима? И кой ще ме преследва, след като ти заминеш? Какво значение има? Нали самият ти каза: остави я да върви. Чух го с ушите си!

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— И къде си мислиш, че отиваш?

Тя също скръсти ръце пред гърдите си и яростно впери поглед в него.

— Когато каза на Иън да ме остави да си вървя, къде мислеше, че отивам?

— В нашата палатка.

— В нашата палатка? Каква неочаквана щедрост. Нашата палатка. Една палатка на янки. Покорно благодаря. Не желая да бъда съсобственичка на една палатка в лагер на юнионистите.

— Тия, нямам много време и не смятам да го прахосвам в безсмислени спорове с теб.

— Добре. Спести си тази досада. Въобще не е нужно да прекарваш времето си с мен!

— Тия, върни се обратно или сам ще те отнеса.

Тя стоеше настръхнала, без да откъсва очи от него. Изведнъж се удиви на собствения си език; вече сама не се разбираше; не знаеше защо изпитва такъв гняв; защо в същото време ѝ се искаше да плаче.

— Добре. Това е всичко. Вече ми дойде до гуша.

— На теб ти дошло до гуша, така ли? — повтори тя. — На мен ми дойде до гуша!

— Бягай тогава. Хайде, бягай, какво чакаш.

— Каква игра играеш сега, по дяволите? Престани веднага или, кълна се, ще те ударя. Имам страхотен замах, израснала съм с двама братя. Не дойдох тук, за да бягам, глупако! Никога не съм имала намерение да бягам...

— О, да, имаше. Много ти се искаше да избягаш. Е, можеш да си вървиш. Направи го. Върви си. Нека ти помогна...

Тейлър я бутна по рамото. Вбесена, но в същото време изплашена, тя бавно отстъпи назад.

— Направи го!

Пръстите му обвиха нейните, които бяха свити в юмруци. В този миг Тя бе сигурна, че е способен на истинска грубост.

Обърна се и побягна. Стигна до брега на езерото, но не спря. Тичешком навлезе във водата, но студените пръски я заляха цялата.

„Глупачка!“ — вбеси се на себе си младата жена. Той нарочно я бе предизвикал. Мокрите тежки поли ѝ пречеха, преплитаха се в краката ѝ, но сега не можеше да спре. Той бе зад нея.

О, това бе лудост, истинска лудост!

Въпреки това продължи да бяга. Можеше да бяга бързо, знаеше го, но бе избрала грешна посока и много скоро щеше да потъне.

Чу го зад гърба си, хукна напред, после внезапно се извърна към него. Той беше там, само на няколко метра, но също спря. Преценяваше разстоянието, обмисляше как да я хване.

Тя се запита дали не може да се измъкне с плуване. Не и с тази пола, натежала от водата... Но имаше дълги долни гащи.

Изхлузи обувките си, после потърси копчетата на полата си, без да отделя поглед от него. Напипа ги и ги разкопча. Веждите му се повдигнаха изумено.

— Ах, моя любов. Винаги ли се събличаш, когато си в опасност?

— Когато си притиснат в ъгъла, използваш всякакви средства, за да се измъкнеш от врага!

Измъкна се от полата и се гмурна във водата. Беше отлична плувкиня. Беше прекарала много часове във водата — в реки, горски вирове, сред морските вълни. Но той също.

Отсрещният бряг на езерото се простираше пред нея. Внезапно осъзна, за съжаление твърде късно, че той ще я остави да стигне първа до брега.

Когато се изправи, видя, че Тейлър е свалил мундира си, ризата, ботушите и идва след нея. Дори не бързаше. Забеляза мускулите, които играеха под бронзовия загар на раменете и гърдите му, а ръцете му — отпуснати от двете страни на тялото му — бяха стиснати в юмруци. Не тичаше; вървени към целта си спокойно и застрашително.

Тя изруга и отново се затича. В следващия миг го почувства. Все едно топъл вятър погали гърба й...

Той я хвана за разветите черни коси...

ГЛАВА 16

Тя изкрещя. Той пусна косата ѝ, но продължи да стиска ръката ѝ.

После я изви и тя за кратко усети страхотната сила на гнева му. Тия отново извика, но напразно. Двамата паднаха едновременно в плитката вода. Наоколо се разхвърчаха пръски. Той легна върху нея, наполовина потопен във водата, а тя трепереше неудържимо. Цялата бе вир-вода. Стана ѝ студено, толкова студено, както никога досега. Вцепенена от студа, Тия не можеше да помръдне.

Той е полудял, помисли си тя, съвсем си е изгубил ума. Като нищо можеше да умре тук, след броени мигове, ако той не се смили над нея. Приличаше ѝ на някакъв Отело, попаднал не на мястото си. Високата му фигура стърчеше застрашително над нея. Слънцето вече почти се скриваше зад хоризонта. Сега, когато сенките осезателно се удължаваха, блясъкът в очите му изглеждаше още по-плашещ.

Тя затвори очи, стисна зъби и зачака, макар че цялата трепереше. Гласът му беше необикновено напрегнат и дрезгав.

— Не можеш да избягаш толкова далеч, нито пък толкова бързо, че да не мога да те настигна и намеря — предупреди я Тейлър. — Отдавна трябваше да го запомниш. Където и да отидеш, аз ще узная. Където и да бъдеш, ще дойда за теб. Ти измисли всичко това; твоята лъжа постепенно се превърна в истина. Ти започна тази игра, обаче отсега нататък тя ще се води по нови правила. Разбра ли ме?

— Какви правила?

— Моите!

— Тъкмо с това не съм съгласна!

— Трябва да разбереш...

— Всичко, което разбирам, е, че ти няма да бъдеш тук, че заминаваш, за да преследваш врага — твой враг, а не моя — и се очаква аз да живея сред врагове — моите, а не твоите! Лагерът на бунтовниците е съвсем наблизо. Мога да го намеря. Ориентирам се в горите не по-зле от братята си.

— Ти ще заминеш за Сейнт Огъстин!

Тя гръсна глава. Сълзи запариха в очите ѝ.

— Защо не можеш да разбереш? — запита Тия.

— А защо ти не можеш да разбереш? Ти забърка тази каша, но аз въпреки всичко се ожених за теб, Тия.

— Между нас има само един лист хартия, който нищо не означава за теб! — припомни му тя с горчивина.

В очите му се появи мимолетна сянка, но Тия не разбра какво се крие зад нея.

— Не мога да допусна моята съпруга да шпионира военните планове на армията, в която служи като офицер. Нито ще се примиря с другите ѝ слабости: да язди гола по горските пътеки, за да заблуждава отрядите на противника.

— Обаче ти самият не се свениш да залагаш капани на войниците от армията на бунтовниците. Шпионираш ги, душиш като хрътка по следите им...

— Аз не съм убил нито един от тези войници! — рязко я прекъсна Тейлър.

— Така ли? А възнамеряваш ли да вземеш и жена със себе си на тази мисия?

В очите му отново се появи онази сянка, която закри за миг гневните искри в тях. Лицето му внезапно се оказа по близо до нейното; пръстите му се плъзнаха по страните ѝ.

— Любов моя, не смея!

— Тогава трябва да разбереш, че искам да се върна при Джулиан...

— Не.

— Не те моля за разрешение! Казвам ти какво трябва да направя.

— Във форт Марион има свободни килии — каза ѝ той.

— За какво говориш?

— Говоря за един стар испански форт в Сейнт Огъстин, който сега е окупиран от янките. В него има затворнически килии. Сигурно си чувала за тях. Джеймс Маккензи е бил затворен в една от тях заедно с индианци и други хора със смесен произход.

Тейлър обхвана лицето ѝ с ръце. После се наведе към нея и главите им почти се докоснаха. Тя чуваше плисъка на водата, която се разбиваше в брега. Потрепери, но след това ѝ стана топло. Устните му настойчиво се впиха в нейните. Лицето ѝ бе в плен на дланите му.

Страстта му накара устните ѝ да отстъпят пред неговите. Горещата сладост на атаката му мигом се просмука у нея. Изгарящата сила на целувката запали огън. Ако допреди малко бе искала да го докосне, сега жадуваше, копнееше до болка да почувства нещо повече.

Притисната към насипа, младата жена изпита отначало студ, а сетне прилив на гореща вълна. Усещането за студената вода се сливаше с допира на тялото, с жарта на целувките му. Тя за миг си спомни, че блузата, с която беше, не е нейна, но това нямаше значение, защото той бе решен да я освободи от нея, и то бързо. В съзнанието ѝ се стрелна мисълта, че не е възможно да искаш някого толкова много, да изпитваш такъв разкъсващ глад — глада, който тя съвсем наскоро бе познала и как може да бъде доволен. Опита се да протестира, но звукът замря в гърлото ѝ, задушен от целувката му. Устните му останаха впити в нейните, пиеха до насита от сладкия им нектар, докато пръстите му търсеха копчетата, връзките, панделките. Тя потрепери от студения въздух и ледената вода, изви се към него, когато дланите му обхванаха гърдите ѝ. После устата му пое едното зърно, влажно и горещо, докато всичко наоколо бе дяволски студено...

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и ги разтвори. Тя усети пръстите му. У нея сякаш изригна сладък вулкан, а слабините ѝ бяха обхванати от буен огън. Той продължи да целува устните и гърдите ѝ. Пръстът му се движеше дълбоко в нея. Тя се гърчеше, извиваше, копнееща да избяга, копнееща за още. Дори когато хладният въздух я докосваше, усещането бе невероятно възбуждащо. Пръстът му продължаваше да навлиза безмилостно в нея. Галеше, дразнеше, разпалваше ненаситен глад. Толкова много бе копняла за докосването му. Ноктите ѝ се впиха в раменете му, сетне пръстите ѝ се плъзнаха надолу по гърба му.

Той се раздвижи и смъкна панталоните си. Притисна я още поздраво към насипа и в следващия миг бе в нея, горещ, мълниеносен като светкавица, увеличащ я във вихъра На бурята. Двамата сякаш изгаряха, обхванати от дивите пламъци на страстта, движеха се побързо от ветровете в зимна виелица, летяха по-нависоко от птиците в небето. Това бе огнена вихрушка, запалена и разгаряща се от безумието на страстта. Всички мисли за миналото и бъдещето отлетяха, дори настоящето нямаше значение. Бе останало единствено желанието към него, искаше да го усеща в себе си, всяко туптене,

всеки тласък, който я издигаше все по-високо към онзи екстаз, който след като го вкусиш веднъж, става все по-сладък. Неуловим, почти непознат, но събуден от уханието на плътта му, от целувките му, от допира на пръстите ѝ до хлъзгавата му бронзова кожа. Съчетан с безкрайно интимното усещане за най-съкровената част от плътта му, която пулсираше в нея, за устните му, за ръцете му...

Тялото му се изви и потрепери, когато достигна кулминацията си. Изпълни я топлина, която проникна в цялото ѝ тяло, чувствена и сладка, пораждаща в нея същата сладостна вълна, която погълна целия свят, войната, насипа, нощта...

Беше толкова прекрасно, толкова естествено. Почти като вкуса на смъртта и със сигурност като надникване в рая. Макар че очите ѝ бяха затворени, тя виждаше кадифената пелена на нощта, хилядите звезди, блестящи в небето. Сякаш се носеше върху пухкав облак и искаше завинаги да остане така, никога да не се спуска надолу. При все това, когато започна да се спуска, отначало сякаш нямаше нищо против, защото продължаваше да го усеща в себе си. Обичаше да чувства тялото му притиснато към нейното, да се опива от ръцете му, обвити около нея, от мириса му...

Тогава усети водата. Сега бе ледена. Всяка пръска я караше да тръпне от студ. Усети полъха на студения нощен вятър, ала Тейлър сякаш не забелязваше студа, докато тя не започна да трепери. Излезе от нея и се изправи, а тя се сви. Той намести панталоните си, събра мокрите дрехи, които бе пръснал наоколо, после се върна при нея и протегна ръка. Тя не пое ръката му, но взе мокрите си гащи. Трепереща неудържимо ги обу, той ѝ помогна да облече корсета, пръстите му завързаха връзките, после закопчаха копчетата на блузата. Но просмуканите с влага дрехи не я стоплиха.

— Най-бързо и най-безопасно е да се върнем така, както дойдохме. На отсрещния бряг може да има постове, но полата ти и моят мундир са там. Трябва да преплуваме до тях.

Тя кимна и се гмурна във водата. Все още трепереше. Усети го от едната си страна и осъзна, че никога няма да избяга от него — нито на суша, нито във водата.

Стигна до брега, откъдето бе започнала безразсъдния си опит за бягство. Бе твърде студено, за да излезе от водата, и тя клекна в нея.

— Няма да ти стане по-топло, ако стоиш във водата — рече Тейлър, хвана я за ръка и ѝ помогне да стане.

Тя се препъна и се вкопчи в него, докато се изправяше.

Той ѝ подаде полата. Тя бе цялата мокра, но Тия я облече — иначе не можеше да се върне в лагера, а искаше да е там час по-скоро. Беше вцепенена от студ, чуждите дрехи бяха натезжали от водата, а влажната, тежка и гъста коса бе полепнала по гърба ѝ.

Мундирът му бе сух и той я наметна с него, после взе обувките ѝ, ботушите и ризата си. Прегърна я и я поведе през дърветата.

— Има и по-кратък път — каза тя.

— О?

— Да, този, по който дойдох вчера.

— Води ме.

— Ти знаеш къде е, нали миналата нощ ме проследи.

— Хм, бях забравил.

Обърна се и я поведе покрай извитата тясна пътека между борове. Излязоха от дърветата и се озоваха зад палатката му. Притичаха и пропълзяха под платнището. Газената лампа на масата бе запалена и изпълваше палатката с жълтеникава светлина.

Тейлър остави ботушите си, нейните обувки и ризата си до сандъка и се обърна към нея.

Тя продължаваше да трепери. Той свали мундира си от раменете ѝ и заповяда:

— Веднага съблечи тези дрехи.

Беше ѝ толкова студено, че не можеше да помръдне. Искеше да възрази, просто по навик, но не го направи. Остана неподвижна и той се зае с малките мокри копчета и връзки.

Когато дрехите ѝ се скупчиха в краката ѝ, Тейлър я уви с едно одеяло, събра мокрите дрехи и се запъти към изхода на палатката.

— Тейлър! — промърмори тя и се уви по-плътно в одеялото.

— Какво?

— Какво... какво ще обясниш?

— Че дрехите ти са мокри?

Страните ѝ пламнаха.

— Но...

— Никой няма да задава въпроси — отвърна той и излезе. Тия се сви на леглото, загърната с одеялото, опитвайки се да се стопли.

Тейлър се върна след няколко минути. Носеше в ръка войнишко канче, от което се издигаше пара и се разнасяше апетитна миризма.

— Това е прочутата пилешка супа на Хенсън — рече той и ѝ подаде канчето.

Тя го пое, благодарна на топлината, която първо стопли дланите ѝ, а когато отпи няколко глътки, се разля по цялото ѝ тяло.

— Изглежда, Хенсън пак е откраднал някое южняшко пиле — пошегува се Тейлър.

— А за теб няма ли? — попита Тия.

— Аз ядох по-рано с войниците.

Тя не възрази. Умираще от глад, а супата на Хенсън — независимо дали бе сготвена от откраднатото пиле или не — беше много вкусна.

Той я наблюдава известно време, после се обърна, отново излезе навън и се върна с две чаши кафе. Тия бе изпила супата, Тейлър взе канчето от ръцете ѝ и ѝ подаде чашата с кафе.

Младата жена изпи и кафето. Вече почти се бе стоплила.

Той взе чашата от ръката ѝ, а тя се отдалечи от леглото, без да сваля одеялото от себе си. Чу как той свали мокрите си панталони, повдигна стъклото на лампата и духна пламъка.

Тя продължи да стои неподвижно в тъмнината, на няколко крачки от леглото.

Тия го чу как се промъкна под завивките, после чу въздишката му.

— Ела в леглото, Тия.

— Кога тръгваш?

— Скоро.

— Не се чувствам уморена, за да си лягам.

— Ела при мен, за да се стоплиш.

— Вече не ми е студено.

— Ела тогава, за да се успокоиш.

— Няма от какво да се успокоявам.

— Много скоро ще има от какво. Имам много малко време и не искам да го прекарвам сам. Ела в леглото.

Тя пристъпи бавно. Тейлър я придърпа към себе си, без да сваля одеялото. Тя почувства ръцете му, докосването му, тялото му. Искаше да заспи до него и да се събуди до него.

Но той нямаше да остане дълго.

Трепна изненадано, когато чу шепота му:

— Тия, мислиш ли, че аз искам да замина?

Тя се извърна към него и зарови лице на гърдите му, опитвайки се да задържи този миг. Ръката му погали косата ѝ и тя се притисна още по-силно към него. След малко чу учестеното му дишане и осъзна, че нейните пръсти, галещи гърдите му, го възбуждат. После те се спуснаха надолу по стегнатия му корем и продължиха, докато достигнаха члена му... докоснаха го едва-едва, съвсем лекичко, но предизвикателно...

След миг тя вече се извиваше в прегръдките му, а той я любеше бавно, толкова бавно, че я подлуди, и тя започна да го обсипва с целувки, опитвайки се да задуши вика на наслада, напирещ на устните ѝ...

После отново се върна към реалността извън интимността на техния малък свят, към тъмнината, страха, лагера на янките.

— Никак не ми се иска да заминавам точно сега — изрече тихо той.

— Тогава не заминавай.

— Трябва.

— Получил си заповед.

— Не е само това. Аз вярвам в това, което правя.

— Аз също — прошепна тя. — Аз също!

В същия миг ѝ се прииска да не бе казвала тези думи, защото осъзна, че макар той да не ѝ отговори и да продължи да я прегръща, тялото му сякаш се напрегна. Тейлър лежеше буден и се опитваше да разбере дали тя наистина вярва в това, което прави. Както и онова, което я правеше толкова опасна.

— Тейлър, кълна ти се...

— Ти вече толкова пъти ме лъга!

— Но...

— Ще отидеш в Сейнт Огъстин. И ще останеш там, докато дойда да те взема.

* * *

— Добро утро.

Едно от странните явления, съпътстващи брачния живот, вероятно се състоеше в това, че Тия се събуди по-уморена, отколкото беше снощи, преди да си легне. Гласът, който я събуди, в първия миг ѝ се стори съвсем непознат. С мъка повдигна клепачи, но в следващия миг широко отвори очи от изненада. Видя Риса, съпругата на братовчед ѝ Джеръм, настанила се удобно на войнишкия стол на Тейлър. Тя изглеждаше прекрасно — свежа, красива, отпочинала, нямаше нищо общо с този лагер и с войната. Беше елегантна и самоуверена. Кестенявата ѝ коса бе стегната в кок на тила ѝ; очите ѝ, зелени като боровата гора, светеха оживено. Риса бе дъщеря на генерал Магии от армията на юнионистите. Някога, преди войната, тя за малко не се бе омъжила за Иън. Войната си прави странни шеги — Иън се бе оженил за Алайна, която бе възплъщение на идеалите на стария Юг, а Риса, която пламенно вярваше в идеите на Съюза, се бе омъжила за Джеръм — беглец от Юга, който непрекъснато нарушаваше блокадата около Флорида, наложена от флотата на янките.

— Риса!

— Тия Маккензи — извини ме, трябваше да кажа тия Дъглас. Боже, Боже, каква ли още изненада ще ни поднесе тази война! — пошегува се Риса.

На Тия ѝ се искаше да скочи от леглото и да прегърне снаха си, но се засрами, че не е облечена. Риса хвърли бегъл поглед към книгата, оставена на масата, и рече:

— Би трябвало да прочета тази книга — „Опасни плитчини и пясъчни насипи по крайбрежието на Флорида“. Но съпругът ти има и великолепни издания на Шекспир, Бейкън, Дефо... Питам се дали въобще има време да четеш за удоволствие, макар че съм чувала, че много от офицерите, които трябва да вземат важни решения в тази война, четат книги, за да не полудеят окончателно.

— Риса, много се радвам да те видя, но какво... — започна тя. Придърпа завивките към гърдите си и седна в леглото. — Канех се да те питам какво правиш тук, но мисля, че знам. Или брат ми, или съпругът ми са изпратили да те извикат, за да ме наглеждаш.

— Има нещо вярно — усмихна се Риса. — Малък ескорт от войници дойде вчера да ме вземе. Чувствам се малко виновна, задето точно в този момент, когато има толкова много ранени, изоставих

новия доктор в Сейнт Огъстин. Но там има санитарни, които му помагат. След сражението при Олсти стейшън много военни са все още в щата... — Замълча и сви рамене. — Да не би да имаш някакви неприятности?

— Кой изпрати да те повикат — Тейлър или Иън? — попита Тия, без да отговори на въпроса ѝ.

Риса се поколеба, но явно реши да ѝ каже истината.

— Тейлър, но Иън знае за това, въпреки че според мен той не е много разтревожен за теб. Иън все още те смята за своята малка сестричка и е уверен, че въпреки някои твои погрешни схващания ти ще го послушаш. Брат ти не може да си представи, че няма да се подчиниш на него или на съпруга си, ако това, за което те молят, е в името на твоята безопасност.

Тия извърна поглед за миг.

— В такъв случай, съжалявам, че трябва да го кажа, но брат ми е глупак и по-добре е да се справя със собствената си съпруга, а не да се занимава с мен!

— Но отначало неговата жена не го обичаше, вали? — напомни и Риса. — Докато сега те споделят всичко. Освен това той вярва, че ти го обичаш.

— Обичам и двамата си братя и те го знаят. С Джулиан преживях най-тежките изпитания на войната и Иън го знае.

— Но това беше, преди да се омъжиш за федерален офицер, нали? Освен това Иън няма представа какво друго би могла да правиш.

Тия се втренчи изпитателно в снаха си.

— Да не би да намекваш...

Риса се наведе към нея.

— Да. Ще ти кажа точно за какво намеквам. Носи се слух за нов шпионин от Юга, съперник на Бел Бойд и Роуз Грийнхоу.

— Но това е абсурдно!

— След като не знаеш нищо, как можеш да отричаш тези слухове?

— Какво ти каза Тейлър?

— Тейлър не ми е казал нищо. Аз просто знам какво представлява войната и познавам теб.

— Никога не съм шпионирала никого! — сърдито заяви Тия.

— Слуховете често са доста преувеличени — съгласи се Риса. — Не е нужно да ми отговаряш, но аз ще ти кажа защо съм тук. Мисля, че ти си тази „Годайва“, за която всички говорят. Признавам, аз никога не съм срещала друга жена с такава буйна коса, която да прикрие голотата, и съм изненадана, че повечето хора още не са се досетили.

— Но това е нелепо! Много, много жени имат дълги коси.

— Жени с толкова дълги, лъскави гарвановочерни коси и с фигура като на Цирцея? И освен това трябва да е някоя, която отлично познава областта. Точно така ми описаха Годайва. Защото, разбираш ли, аз се срещнах с няколко от мъжете, които Годайва е заблудила.

— Риса, аз никога...

Тя млъкна, разтревожена от внезапния оглушителен изстрел, последван от серия залпове. Погледите на двете жени се кръстосаха. Видя, че Риса също като нея е много изплашена от суматохата.

— Господи, какво...

Тя скочи от леглото и се уви с одеялото. И Тейлър, и брат ѝ бяха някъде навън. Трябваше да разбере какво се е случило.

— Тия, почакай! Не бива да тичаш навън, когато чуеш изстрели! — извика Риса като истинска дъщеря на генерал. Но Тия вече беше изскочила от палатката. Сърцето ѝ сякаш бе заседнало в гърлото. Наоколо тичаха десетки мъже. Риса я хвана за ръката. — Не можеш да се появиш така навън! Поне се облечи.

Тя изгуби няколко скъпоценни секунди, мислейки, че някой може би лежи умиращ, докато тя трябва да се съобразява с изискванията за благоприличие. Беше се омотала плътно в одеялото.

— Това може би дори не касае Тейлър и Иън! — настоя Риса.

— Сигурна съм, че са застрашени. Знаем го! Помогни ми! Нямам нищо...

— Имаш. Аз ти донесох дрехи.

— Тогава бързо ми подай нещо да облека! — нетърпеливо я подкани Тия.

— Добре, ще ти помогна.

Тия се върна в палатката. Риса измъкна една памучна рокля и я нахлузи през главата на Тия.

— Благодаря ти — промърмори Тия и без да си даде труд ща обуе обувките си, изхвъркна навън. Видя, че войниците се събират в кръг около болничната палатка. Запроправя си път през тях, усети две

ръце на раменете си и разбра, че Риса е с нея. Видя, че в средата на кръга са се струпали група мъже. Мъжете говореха развълнувано и отвсякъде се чуваха викове.

— Какво става?

— Ще има схватка, голяма схватка! — радостно се провиква един от войниците, а после я погледна. — О! Госпожо Дъглас, хм... Тейлър.

В средата на групата военни тя видя Тейлър. Тия се загледа в него, но в следващия миг видя, че в центъра на кръга освен него имаше още трима мъже. Единият от тях ѝ се стори познат. Вгледа се внимателно и се досети, че това бе редник Лонг — онзи, който бе споделил за убитите от янките ранени войници от армията на Юга.

Тейлър беше само по панталони и ботуши, без мундир, дори без риза.

— Та те са трима срещу него! — възмути се Тия. — Не стига, че преди малко се стреляше, ами сега и това! Какво става тук?

Войникът, който бе говорил с нея преди малко, я изгледа смутено.

— Стана инцидент... с тези южняци — промърмори той.

— Дайте му да разбере, полковник, ударете го в лицето! — провикна се някой. — Точно така, полковник, по дяволите, сър, но това беше дяволски добър удар.

В този миг Тия видя брат си на отсрещната страна на кръга. Опита се да си пробие път през мъжете.

— Госпожо, сега не бива да се намесвате — любезно, но твърдо заяви войникът и я спря.

Тя се опита да се промъкне от другаде. Един сержант с посивяла коса я спря.

— Госпожо Дъглас, не можем да позволим да пострадате!

— Тия, успокой се и изчакай! — извика ѝ Риса.

— Те ще го убият! А Иън просто стои там! — гневно извика Тия и се измъкна от ръката на снаха си.

Изскубна се ядосано от следващия мъж, който се опита да я спре, и успя до стигне до другата страна на кръга, където беше Иън. В момента един от мъжете лежеше на земята. Другите двама изчакваха и явно се готвеха да се нахвърлят върху Тейлър.

— Иън! Какво става? Спри този ужас! Господи...

Опита да се промуши покрай брат си, но не успя. Той я сграбчи отзад, без ни най-малко да се притеснява да използва силата си срещу нея.

— Спри, Тия. Стой тук и не се намесвай.

— Да не се намесвам! Но те ще го пребият...

— Той сам избра това.

— Сам избрал? Но те ще го убият!

— Тия, имай му доверие. Той си знае работата.

Виковете, дюдюканията и подигравателните подвикванията не секваха.

— Иън...

Мъжете се затъркаляха в прахта заедно с Тейлър. Тя опитваше да се отскубне от Иън. Гледаше безпомощно размахващите се юмруци и надигащата се пушилка. Не можа да повярва на очите си, когато двамата войници, които бяха върху Тейлър, излетяха високо във въздуха и се стовариха на земята.

В следващия момент Тейлър се изправи.

Изгледа отвисоко падналите мъже, сложил ръце на кръста. Беше покрит с гъст слой прах, а на гърдите му се червенееше дълга драскотина. По лицето му също имаше следи от схватката. Но тримата, които го бяха нападнали, бяха на земята в прахоляка и не мърдаха. За миг Тия дори ги помисли за мъртви. Смутена, онемяла, тя само слушаше глъчката в шумните поздрави на юнионистите към техния смел полковник. Усети как някой отпусна ръка на рамото ѝ.

Обърна глава и когато видя брат си, гневно запита:

— Какво става тук?

— Предполагам, че ти точно от това се опасяваше.

— За какво говориш?

Кобалтовосините очи на Иън се втренчиха в лицето ѝ.

— Наш патрул по случайност се натъкнал на група ранени противникови войници.

— И? — нетърпеливо запита Тия.

— Един от тях беше полумъртъв.

— Така ли? — Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Има ли сред тези южняци някого, когото ние с теб познаваме?

Иън я изгледа пронизващо.

— Неговото състояние се влоши още повече, след като групата му пристигна тук.

— Как стана това?

— Паднала превръзката на раната му, разкъсали се шевовете му и започнал кръвоизлив. Едва не умрял от загуба на кръв.

— Паднала превръзката му...

— Тия, нали ти ми каза, че си чула някакви мъже от лагера да говорят за избиване на ранени войници от армията на Конфедерацията? Тейлър явно те е чул и е имал едно наум. После той поразпитал своите хора и се досетил кой би могъл да е свършил това безобразие. По това време ранените вражески войници току-що били открити и пленени. Тейлър продължил да следи заподозрените и ги изненадал точно когато се готвели да убият един от ранените. Успял да ги издебне, обаче в суматохата те едва не го застреляли. Той побесня, домъкна ги тук и... и тогава се събра тази тълпа.

— Те са се опитали да го застрелят! А той не им е останал дължен и също е открил огън...

— Те твърдят, че са помислили, че ги нападат противникови войници.

— А освен това са се опитали да убият беззащитен човек! — смаяно прошепна младата жена. — И са били готови да го застрелят от упор...

— Ако Тейлър бе решил да отвърне на стрелбата както се полага, нямаше да пропусне мишените, но тогава щеше да го очаква военен съд.

— Те са стреляли по него!

— Но нали ти казах, че настояват на своята версия: смятали, че са обект на вражеска атака. Помислили, че южняците са дошли да приберат ранените си другари. Това е напълно логично. А след поражението ни при Олъсти... Тейлър и за много по-малко провинение можеше да получи сурова присъда от военния съд. Сега виновните ще бъдат изпратени в Сейнт Огъстин, където ги очаква заслужено наказание.

Тя се обърна назад и потърси Тейлър. Но той бе изчезнал. Както и групата мъже, които го бяха наобиколили. Войниците, които той бе повалил в прахта, бяха отведени от другарите си.

— Къде е той? — нетърпеливо попита Тия.

— Предполагам, че е отишъл да се измие на потока — отвърна Иън. — Нали видя, че изглежда сякаш е събрал половината прах от цяла Флорида.

— Иън...

Ръката му се отдръпна от рамото ѝ.

— Според мен най-добре е сега да отидеш при него.

Тя набързо прекоси лагера, проправяйки си чевръсто път сред войниците и боровете. Край палатката на Тейлър имаше часовой, но той само ѝ се усмихна и ѝ направи път. Тя се затича между дърветата — искаше да стигне по-скоро до езерото, където бяха предишната нощ. Както Иън бе предположил, Тейлър бе там, с гръб към нея, приседнал на един повален дънер. Беше измъкнал от джоба си униформения жълт шал на кавалеристите от армията на Севера, за да намокри раната на гърдите си и да спре кръвта.

На две крачки от него Тя се спря — двоумеше се дали в този момент той ще иска да говори с нея. Но той явно бе усетил присъствието ѝ и заговори пръв:

— Любов моя, моля те, не стой там, не ме гледай така втренчено. Ела тук. Можеш да ми помогнеш.

Тя се доближи до него и ахна, като видя колко дълбока бе раната на гърдите му. Помогна ѝ опитът, който бе придобила от военните болници. Веднага коленичи до него, пое кърпата от ръката му и започна да попива кръвта, като му шепнеше трескаво:

— Иън ми разказа какво се е случило, но аз все още не разбирам...

Тейлър хвана ръката ѝ и погали лицето ѝ. Повдигна го към своето и се вгледа замислено в красивите ѝ очи.

— Ти се оказа права. Има неколцина сред нашите войници, които смятат, че всички противници трябва да бъдат избивани до крак. Снощи наш патрул се натъкнал на група ранени южняци и довел пленниците в лагера. Тази сутрин реших да проверя как са. Не можех да повярвам, че сред нашите войници има такива хора, но явно тази война е много жестока. При капитан Ейърс има доста фанатици и знаех кого трябва да наблюдавам. — Вдигна ръце. — Да посегнеш на толкова безпомощен човек е равносилно на хладнокръвно убийство. Те се паникьосаха и се опитаха да ме застрелят.

— Ти щеше да си в правото си да стреляш в самоотбрана.

— Благодаря, но не. Изкушението бе голямо, но нямам никакво желание да отговарям пред военния съд по обвинение в убийство. Струва ми се, че строших няколко кости и достатъчно ясно показах на всички какви са правилата тук. Освен това провинилите се ще бъдат арестувани и преместени оттук.

— Но погледни тази рана на гърдите си! Трябва да бъде защита.

— А, сега разбирам загрижеността ти. Просто искаш да забиеш иглата в мен!

— Тейлър, говоря сериозно.

— Аз също.

— Правя отлични шевове. А ако се боиш от мен, в лагера има достатъчно морфин!

Той я потупа по бузата.

— Никакъв морфин и никакви шевове за такава малка драскотина, а и със сигурност сега не е моментът. През времето, което ми остава да съм тук, искам да бъда в пълно съзнание и да владея чувствата си.

Тя се изчерви и сведе очи, но отново настоя:

— Тейлър, раната наистина трябва да бъде защита. Ако не ми вярваш...

— Но аз ти вярвам — прекъсна я той и Тия усети как сърцето ѝ се изпълни с радост. — Поне за това ти вярвам.

Тя вдигна поглед и очите ѝ гневно блеснаха.

— Е, аз много добре знам как се чувстваш по отношение на останалото. Риса е тук, за да ме държи под око.

— Аз мислех, че Риса ти е приятелка, все пак е жена на братовчед ти Джеръм.

— Да, съпруга на опасен беглец бунтовник.

— Този опасен беглец бунтовник е и мой роднина, Годайва.

— Не ме наричай така! — прошепна младата жена и внимателно докосна раната. — Не бива да се отнасяте толкова лекомислено към раната си, полковник Дъглас, защото може да се окажете жертва на инфекция. А нищо чудно да прерасне и в гангрена.

— Всичко ще бъде наред. — Той отново хвана ръката ѝ. — Вземи каквото ти е нужно от доктор Брайър и се върни в палатката, а аз ще се измия от калта. Върви.

Тя се изправи и побърза да изпълни молбата му — раната наистина трябваше да се зашие. На връщане към лагера внезапно я спря капитан Ейърс.

— Госпожо Дъглас, искам само да знаете, че много съжалявам. Повечето войници никога няма да се опитат да убият ранен враг; те много добре знаят, че също могат да бъдат пленени от противника. Трябва да ми повярвате. Не знаех, че сред хората ми има способни на такава отвратителна постъпка. Не намразвайте всички северняци заради жестокостта на неколцина мъже, които са преживели прекалено много сражения.

— Няма, сър — побърза да го увери Тия, смутена от начина, по който Ейърс я наблюдаваше. Запита се дали някой ден той ще разбере, че тя е жената, която бе изненадал при онзи поток. — Извинете ме, моля, трябва да се погрижа за съпруга си.

Тя взе каквото ѝ трябваше от болничната палатка и забърза към тяхната. Тейлър вече се бе върнал. Панталоните и косата му бяха мокри. Беше се измил от прахта и кръвта, но раната на гърдите му още кървеше.

Седеше на походната маса с бутилка уиски в ръка. Отпи голяма глътка и я попита:

— Готова ли си?

Тия кимна и приближи към него с конци и игла в ръка. Той я погледна изпитателно и ѝ подаде бутилката.

— Ти трябва да пиеш, за да изтърпиш болката, а не аз. Нали искаш шевът да бъде малък и хубав?

Той се усмихна.

— Подадох ти уиски, за да промиеш раната с него — обясни Тейлър и сам изля от течността върху гърдите си. Потрепери от болка, но стисна зъби. Тя измъкна бутилката от ръцете му, коленичи до него и започна да шие. Работеше колкото можеше по-бързо и сръчно, а когато свърши, завърза внимателно края на конеца и вдигна поглед към него. Без да откъсва очи от нея, Тейлър отпи още една голяма глътка.

— Справи се много добре.

— Болеше ли?

— А ти искаше ли да боли?

— Аз първа те попитах. Болеше ли?

— Не много. Разочарована ли си?

— Не съвсем, макар че малко повече болка може да те накара в бъдеще да бъдеш по-внимателен.

Той я потупа по бузата.

— Аз бях внимателен. Много добре знаех какво правя. Освен това смятах, че ти ще бъдеш доволна, когато този въпрос се уреди.

— Доволна съм. — Тя сведе очи. — Натъжих се, когато узнах, че страданията на един безпомощен мъж са се увеличили. Наистина съм ти благодарна.

— Не е нужно да си ми благодарна, Тия. Не го направих заради теб, а защото смятам, че така е правилно.

Тя се отдръпна от него и се изправи. Той улови един кичур от косата ѝ и без да ѝ причинява болка, я придърпа към себе си. Тия отново коленичи пред него, а той хвана брадичката ѝ, за да срещне очите ѝ.

— Не го направих заради теб, но ще се чувствам щастлив, ако си доволна от постъпката ми.

— Защо трябваше да им позволяваш да те нападат?

— Защото бях ядосан. Исках да ги нараня заради онова, което са направили. Аз мога да прострелям летяща муха и Бог ми е свидетел, но в тази война има много, които ще се изправят срещу мен, ако се стигне до военен съд. Да си призная честно, исках да забия юмрука си в лицето на единия от войниците и го направих. — Поколеба се, без да сваля поглед от нея. Пръстите му галеха нежно косата ѝ. — Тия, всичко стана заради Гили.

— Какво? — Тя усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Хората ѝ, тези, които искаше толкова отчаяно да защити, бяха заловени.

— Твоят приятел, един от младежите, който беше с теб, когато се срещнахме за пръв път.

Тия понечи да се изправи.

— Трябва да отида при него! Трябва да видя с какво мога да му помогна.

Той ѝ попречи да стане и поклати глава.

— Полковник Брайър наистина е добър човек и е един от най-способните хирурзи, с които съм имал удоволствието да работя. Знам, че ще направи всичко необходимо, а и Сесилия е с него. Риса им помага за останалите ранени. Знам, че искаш да го видиш, и по-късно

това ще стане, но точно сега присъствието ти в болничната палатка не е необходимо.

— Но...

— Имам нужда от теб тук.

Тя кимна и леко потръпна. Ръцете ѝ лежаха отпуснати върху бедрата му, беше толкова близо до него и двамата разговаряха почти като истински съпруг и съпруга.

— Тейлър...

— Той беше един от мъжете, които ти се опита да защитиш, играейки ролята на Годайва, и така попадна тук, нали?

— Тейлър, не съм играла нарочно никаква роля.

— И така, ти дойде тук и сега сме женени, уловени в капана на една лъжа, от която се оказа, че няма никаква полза. Въпреки всичко твоите ранени са били заловени от янките.

— Сега вече знаеш, че това, което чух да си говорят войниците, е истина! Нямах избор, Тейлър.

— По това може да се поспори. Ти си чула разговора им и ако беше осведомила капитан Ейърс...

— Откъде можех да знам, че Ейърс не е като тях?

— Виж до какво доведе безразсъдството ти.

Той я гледаше настойчиво и пръстите му продължаваха да я галят. Тя сведе глава, после изправи брадичка.

— Е, има много хора, които смятат, че ако една жена е толкова пропаднала, че да стане медицинска сестра, никога няма да си намери съпруг.

— Но ти се омъжи за един полудивак.

— Знам — отвърна сериозно тя.

Той се наведе напред и отново погали бузите ѝ.

— Аз познавам невинността и безразсъдството ти. Знам, че действаш решително и прибързано. Знам, че си лоялна, упорита, дори прекалено твърдоглава. Знам, че си страстна и предана до смърт на Юга и генерал Робърт Лий може само да се гордее, че жени като теб помагат на неговата кауза. Каквото и да говорят разни стари квачки, ти би могла да избираш сред десетки кандидати за съпрузи преди войната, пък и сега и след нея. Но ти вече направи своя избор!

— Да... но това е обвързване на хартия — напомни му тя.

— Обвързване, с което ще трябва да живееш отсега нататък. — Палецът му се плъзна по бузата ѝ. Той продължи да се взира в нея. — Скоро ще трябва да замина.

— Знам. След няколко дни...

— Днес.

Думите му я сепнаха, но много повече я изуми болката, която прониза сърцето ѝ.

— Но ти си ранен...

— Драскотина.

— Аз те предупредих...

— Знам как да поддържам една рана чиста. Няма да умра от гангрена.

Тя отново сведе поглед.

— Колко време ще отсъстваш?

— Няколко седмици. Не знам какво ще стане, след като се върна; битката при Олъсти стейшън бе пълен разгром за нас. Може би ще получим заповед отново да се опитаме да навлезем във Флорида и да затегнем блокадата заедно с янките, които владеят крайбрежието. Може да ми наредят да се върна във Вирджиния. Но аз ще дойда в Сейнт Огъстин и искам ти да си там.

Тя затвори очи. Думите му прозвучаха почти като молба.

— Ще бъда там — тихо рече младата жена. Погледна го и поклати глава. — От години съм с Джулиан и нищо не се е случило. Не съм правила нищо друго, освен да му помагам за ранените. Никога не съм била в опасност. — Сведе глава при последните думи. — Не мисля, че разбираш. Нашите войници може отчаяно да се нуждаят от допълнителни помощници. Не съм направила нищо лошо.

— Не, няма нищо лошо в това, което си правила. Но не става въпрос кое е добро или кое е лошо. За Конфедерацията Годайва е голяма героиня. Проблемът е, че това, което си направила, е било опасно. Много опасно. Погледни ме — нареди той.

Тя се подчини.

— Закълни се, че никога повече няма да яздиш като Годайва и аз ще ти повярвам.

— Кълна се! — тихо промълви Тя.

— Ела при мен.

— Тейлър, но ти си ранен и кървиш!

— През следващите дни ще лежа самотен, единствено със спомените и копнежа — много по-голяма и болезнена рана от тази на гърдите ми. Не ми остава много време. Искам да бъда с теб.

— Но Тейлър...

— Да? — Лешниковите му очи се взираха тъжно в нея.

— Още е ден.

— Тия, повярвай ми. Никой няма да ни обезпокои.

Тя се повдигна и обви ръце около врата му. Отпусна глава на гърдите му, като внимаваше да не засегне раната му. Плъзна пръсти по мускулестите му ръце.

— Не искам да те нараня — колебливо прошепна младата жена.

— Любов моя, няма да ме нараниш — увери я той. Само след миг вече не я интересуваше дали е ден, дали слънцето грее и дали войната продължава. Времето бе скъпоценно и тя не знаеше нито какво мисли, нито дори какво точно чувства.

Единственото, което знаеше, бе, че иска да бъде с него.

ГЛАВА 17

Когато Тейлър замина. Тия се замисли върху нещастията, които я бяха сполетели.

Никога не бе предполагала, че един мъж може да ѝ липсва. Осъзна го напълно след като почти цяла нощ не можа да мигне, унесена в мисли по него. Той бе докоснал най-нежните струни в душата ѝ, може би още от първата им среща. Би трябвало да ѝ се иска да избяга от този лагер, от този брак, от всичко, което се случи, откакто отчаяна се озова тук.

Но всъщност не искаше да избяга. Искаше само Тейлър да се върне.

Странно, но вече не изпитваше към янките в този лагер онова дълбоко презрение и омраза, с каквито бе свикнала от началото на войната.

Брат ѝ Иън беше в лагера, снаха ѝ Риса бе с нея, а полковник Брайър и Сесилия се оказаха чудесни, много приветливи хора. Капитан Ейърс продължаваше да я поздравява възпитано при всяка тяхна среща, но не преставаше да си задава въпроса откъде се познават. Нямахше съмнение, че Ейърс дори за миг не би могъл да допусне, че полковник Тейлър Дъглас ще рискува да се ожени за прославената героиня на Юга, подвизаваща се под прозвището Годайва.

Освен това за Тия се намери доста работа в болничната палатка. Всяка сутрин, веднага след събуждането си, тя отиваше там, за да помага на ранените. Особено се радваше, ако можеше да помогне с нещо на Гили.

За щастие с всеки изминал ден състоянието на младежа се подобряваше. Гили вече вярваше, че ще оздравее, още повече, че край леглото му неотстъпно дежуреше Тия.

На третия ден след онази ужасна сцена, когато Гили едва не загина, треската му стихна и младежът започна бързо да се възстановява.

Тя седеше на столчето край леглото му, внимателно проверявайки превръзките на осакатения му крак.

Гили следеше движенията на ръцете ѝ и с кимване ѝ подсказваше дали го боли.

Когато за пръв път я видя тук, в лагера на янките, Гили много се изненада, но тя успя да му обясни какво се е случило. Младежът с усмивка бе посрещнал признанието ѝ, че вече е съпруга на Тейлър Дъглас. Гили отлично знаеше за подвизите на този прославен офицер и като че ли не се изненада много от нейното решение.

— Е, той е смел и добър човек. Рядко срещани качества сред янките.

— Не забравяй, Гили, че и той като нас е роден и отрасъл във Флорида. Макар че някои от местните водачи още го смятат за предател.

— Също като брат ви — напомни ѝ Гили.

— Да, също като брат ми — призна тя. — Само че...

— Един силен духом мъж е в състояние да се противопостави на предразсъдъците и да следва единствено подтиците на сърцето си. Обаче много по-трудно е да продължи да се сражава, след като е станал свидетел на жертвите, на избитите и ранените в сраженията. Тейлър Дъглас, също като вашия брат, въпреки че се сражава в редиците на нашите противници, доказва, че може да се отнася с мен като с истински приятел. Той се държа благородно и почтено и с вас, госпожице Тия Маккензи, о, извинете ме, госпожо Дъглас — добави Гили и се усмихна. — А той знае ли за тайното оръжие на Конфедерацията? — Сега Гили изглеждаше още по-развеселен.

— Тайно оръжие ли?

— Да, вие.

— Никога не съм възнамерявала да играя ролята на тайно оръжие — възрази Тия. — Всичко се случи просто така, съвсем спонтанно. Нека не говорим повече за миналото, Гили. Радвам се, че състоянието ти се подобрява и ще оздравееш.

— Само че ще бъда половин човек! — тъжно добави младежът.

— Никога няма да бъдеш половин човек, Гили. Най-важното е душата на един човек.

Измъченият Гили силно стисна ръката ѝ.

— Ще го кажете ли на девойките, които ще откажат да се оженят за мен, защото съм инвалид, госпожице Тия?

— Гили, един ден ще намериш някое свястно момиче, което ще знае, както го знам и аз, че си много добър, и ще те обикне именно заради това. В неговите очи ти никога няма да бъдеш половин човек. Обещавам ти, че точно така ще се случи.

Войниците, които бяха нападнали Гили, вече не бяха тук, а останалите се бяха оказали достойни приятели. Когато не дежуреше край постелята на Гили, Тия помагаше на Сесилия в грижите за останалите ранени. Тя изпълни обещанието си към Канби Джейкъбс и написа писмо на съпругата му. Описа на младата вдовица как мъжът ѝ е загинал със смъртта на храбрите за славата на своята родина, изпълнен с решителност, достойнство и вяра в Бога, с нежна обич към съпругата и децата си. Написа ѝ също, че последните думи на мъжа ѝ са съдържали молба да не страдат за него прекалено много, а да живеят дълго, щастливо и праведно. Да възпита детето му като добър и състрадателен човек, който да не бъде измъчван от мисли за отмъщение, а да помогне с каквото може за възстановяването на страната.

През деня Тия помагаше на мъжете в болницата. През нощта, след като бяха сменени почти всички превръзки, след като бяха приключени останалите трудоемки задачи в кухнята, в миялнята и в склада с лекарствата, тя сядаше да пише писма. Помагаше на войниците, които бяха оцелели, да опишат лагера, изминалите сражения, настоящата ситуация. Тия с учудване установи, че докато пишеше тези прочувствени писма, в душата ѝ настъпи покой. Писмата ѝ бяха съдържателни и интересни и тя избягваше внасянето на мрачни и безнадеждни нотки. Гили старателно следваше примера ѝ. Тия с всеки изминат ден се убеждаваше, че не само Гили, но и останалите ранени войниците от армията на Юга вече започваха да проумяват, че са били тласнати в една безсмислена братоубийствена касапница. Когато пишеха до дома, те споделяха най-съкровените си мисли и най-искрените си прозрения. Пишеха за любовта към родния дом, към семейството, за опасенията как ще бъдат посрещнати, когато след време се завърнат по домовете си не само без военна победа, но с патерици, с бинтовани или отрязани крайници. Особено силен беше

страхът от това, което ще им донесе бъдещето — сега то изглеждаше по-неясно от всякога.

Риса се премести да спи в палатката при нея. Компанията на снаха ѝ беше добре дошла за Тия, защото така поне имаше с кого да си говори през дългите нощни часове.

Риса ненавиждаше тази война с цялата си душа. Тя непрекъснато се безпокоеше за баща си, генерал от армията на юнионистите, но не по-малко бяха опасения ѝ за съдбата на съпруга ѝ, който плаваше на малък кораб, опитващ се да пробие блокадата, наложена от янките около бреговете на Флорида. А сега ѝ липсваше и синът ѝ Джейми — беше го оставила при бавачката Шантел в Сейнт Огъстин.

Една сутрин бе решено, че лагерът е изпълнил предназначението си и е време да се върнат в Сейнт Огъстин.

* * *

Тейлър успя да се качи на един малък военен кораб, пътуващ от Сейнт Огъстин към Кий Уест, който го отведе доста на юг, на около осемдесет километра северно от река Майами. Беше рисковано да се плава толкова близо до брега заради плитчините и пясъчните наноси. Освен това тази територия бе опасна въпреки усилената блокада на янките и независимо че флотата на федералистите бе по-мощна, отколкото бунтовниците искаха да признаят. Дори дълбоко на юг имаше малки пристани — там, където бе целта на пътуването на Тейлър, — но военните кораби на Севера избягваха да са в близост до земите на Джеймс Маккензи. Неговите симпатии бяха добре известни на всички, както и връзките му със семинолите, а юнионистите нямаше да спечелят много, ако превърнеха и индианците в свои врагове. А и крайбрежието бе опасно поради подвижните наноси и плитчините. Тъкмо едно корабокрушение бе причината за сегашното пътуване на Тейлър и той не искаше мисията му да стане причина за още по-големи загуби. Освен това и на север имаше места, където трябваше да отиде. Населението в южната част на полуострова бе разпръснато, а земите на белите бяха още по-разпилени. Събирането на информация щеше да му отнеме доста време.

Първата вечер, докато стоеше на палубата пред румпела, той забеляза как светлините на един кораб на югоизток от техния бързо изгаснаха. И все пак той успя да го разгледа.

— Полковник!

Сепна се, когато рулевият го извика шепнешком.

— Да? — отзова се Тейлър.

— Видяхте ли го?

— Кораба пред нас ли?

— Да, сър, помислих си, че ми се привиждат разни неща.

Тейлър замълча за миг, после каза:

— Смятам, че трябва да поддържаме курс встрани от него.

Капитан Хенли, който се бе изправил зад малкото оръдие, се присъедини към тях на палубата.

— Полковник, сър! Вие може и да сте с по-висок чин от мен, но това е моят кораб и ние се намираме в морето. Сър, не искам да ви обиждам, но смятам, че предлагате да избегнем кораба, защото това е „Лейди Варина“ — всеизвестният кораб беглец от блокадата, принадлежащ на вашия роднина капитан Джеръм Маккензи.

— Да, капитане, наистина смятам, че корабът пред нас е „Лейди Варина“ — отвърна Тейлър и се облегна на парапета до румпела.

— В такъв случай, сър, аз смятам, че трябва да го нападнем.

— Наистина ли мислите така? Аз не предложих да го избегнем, защото негов капитан е мой роднина.

— Нима?

— Корабът е много по-добре въоръжен от нашия и разполага поне с три оръдия, сър.

Капитан Хенли се изчерви.

— Може би вече е бил ударен и сега се е запътил към брега. Или пък...

— Или пък от кораба са ни забелязали като лесна мишена за техните оръдия! — прекъсна го Тейлър.

Хенли се изчерви още повече.

— Рулеви, обърнете курса към пристана и се опитайте да избегнете сближаването ни с кораба!

Капитанът отдаде още заповеди на помощника си, който веднага свика мъжете на борда и ги разпрати по постовете им.

Откъм кораба на южняците проехтя първият оръдеен изстрел. Снарядът падна във водата близо до техния борд.

— Видяхте ли? Скоро ще се отдалечим от врага! — извика капитанът.

— Не мисля така. По-скоро ми се струва, че това беше предупреждение — възрази му Тейлър. — Ако Джеръм е решил да ни атакува, щеше да стреля по нас с всичките си оръдия.

Очевидно капитан Хенли бе признал, че забележката на Тейлър е разумна, защото веднага издаде нова заповед:

— Дръжте курс към пристана!

Подчинените му незабавно се заеха с изпълнението на командата. За щастие успяха да преминат невредими покрай „Лейди Варина“.

* * *

На следващата вечер, когато започна да се стъмва, Тейлър и Фрайър напуснаха борда на кораба и слязоха на самотен пристан, който Тейлър помнеше много добре.

Самият той преди години бе наредил пристанът да се изостави.

А преди още повече години баща му бе построил този пристан.

Навремето Тейлър бе помагал на баща си при изграждането на малкия пристан, удобен за акостиране на катери и гемии. Крайбрежната ивица беше във владенията на баща му и понеже бе заобиколена от тресавища, гъмжащи от комари, Дъглас старши не вярваше, че властите в щата ще си направят труда да конфискуват пристана. Освен това навътре в сушата теренът ставаше още по-опасен — бе пълно с алигатори, пуми, змии и... индианци.

Лунната светлина се оказа достатъчна, за да може Тейлър да си проправи път през пясъчните дюни и гъстия крайбрежен храсталак и да се добере до боровата гора. След около час езда чу първите тревожни звуци в гората.

Вероятно някой го следеше.

Но той очакваше това. Извика високо поздрав на езика на индианците от племето мускоги. Сетне потупа Фрайър по гривата, за да го успокои. След малко се показа млад мъж, висок и мускулест, с

дълга черна коса и мургаво лице. Носеше брич, като европейците, и памучна риза, а отгоре имаше пъстроцветно наметало. Мъжът се ухили. Зъбите му се белнаха на лунната светлина. Заговори на безупречен английски:

— Какво е накарало Белия вълк да слезе толкова далеч на юг, особено след ужасните кланета?

— Чарли Отър, нали знаеш, че вълците винаги се връщат в леговищата си — рече Тейлър и скочи от седлото. От храстите към него изтичаха три хлапета, две момчета и едно момиче. — Да не би това да е бебето, което оставих тук, преди да замина? Тогава беше дребна като грахово зърно, а сега толкова е пораснала!

— Да, тя е, но вече израсна. Когато се води война, времето тече бавно, нали? — рече Чарли. — Или поне така ни се струва понякога. Мисля, че всички ние знаем това от миналите войни. Само че сега е по-особено, защото сега белите се избиват помежду си. От време на време се сещат и за нас и се заемат да ни убеждават да участваме във войната, за да могат да ни изтребят до крак.

— Значи сте решили да не се присъединявате към нито една от враждуващите страни?

— Не искам да ме принуждават да избивам бели мъже против волята ми — тихо рече Чарли. Отново се усмихна. — Въобще не обичам да убивам. Но както е тръгнало, тази война ще се проточи още, войските на белите няма да искат да дойдат тук и тогава дезертърите ще погнат жена ми, нашите жени, нашия добитък, храна, деца... да, и тогава ще бъдем принудени пак да воюваме с белите.

— Ако някой е дезертирал от войската и се укрива сред блатата, ако се опита да открадне нещо от семинолите или пък да изнасилва или да убива, да, тогава и ти като всеки друг имаш право да се защитиш.

Чарли се ухили.

— Ела в моя вигвам. Приятелството между нас е завинаги.

Жената на Чарли, Лили, беше свенлива и нежна девойка.

Побърза да приготви храна за Чарли и Тейлър и за още неколцина от съседите. Лично им поднесе вечерята, но после побърза да се оттегли в съседния вигвам, запазен само за жените от племето, какъвто бе местният обичай. Тейлър се настани на дъсчената платформа, нещо като чардак, само че на метър от земята, и се зае с

пробването на еленското месо и овесената каша с корени от коонти. Пиеше заедно с другите мъже черната напитка — силно питие, предизвикващо странни видения. Отпиваше по малко. Разговаряше с мъжете честно и открито, съобщаваше им какво става в света на белите, как напредва войната, колко от техните събрата се сражават за едната или за другата армия.

Насядалите около него мъже гледаха мрачно, обаче слушаха внимателно, преценяващо, като се ограничаваха само с кимвания.

Чарли заговори вместо тях:

— Не си дошъл да ни каниш да се бием в тази война, Тейлър Дъглас. Носиш синята униформа, но си дошъл при нас като Белия вълк, като наш далечен братовчед. Не искаш да ни молиш за помощ в борбата с другите бели мъже в щата. Тогава защо си дошъл?

— Търся един мъж, един войник, който носи униформа като моята. Бил е на един кораб, който се е разбил и е потънал в бурята. Корабът е бил нападнат от вражески крайцер, после е бил отнесен от вълните и ветровете и накрая се е разбил в скалите. Някои от екипажа му са оцелели и са били взети на борда на друг кораб. Но други са се удавили и техните тела са били открити във водата. Този, когото търся, е носел важни за нашата власт документи. Толкова важни, че не бива за нищо на света да попадат в ръцете на враговете ни. Трябва да го открия или да се уверя, че се е удавил и че документите са потънали заедно с него на дъното. Чували ли сте нещо за такъв човек? Да не би да се укрива някъде тук? Блатата са обширни, но все пак всичко се разчува. Не е обичайно да се озове тук бял мъж, изпаднал от борда на някой кораб.

Още преди да чуе отговорите им, Тейлър беше сигурен, че те знаят нещо за този човек. Сърцето му заби ускорено. Дали Бог ще чуе молитвите му търсенето да се увенчае с успех.

— Чарли? — обърна се Тейлър към приятеля си.

— Белите мъже тук не са чак толкова голяма рядкост, както си мислиш. Напоследък идват все повече и повече. Нищо, че на север се води война. Идват чак до блатата, за да се укриват там от властите — осведоми го Чарли. — Така че мъжът, когото търсиш, нищо чудно да е мъртъв.

— Наистина ли е умрял?

— Имаше един бял мъж, който се измъкна от морето и се стовари полумъртъв на брега — намеси се Ематла.

— Къде?

Чарли се усмихна.

— Ами трябваше да дойдеш при нас, когато този удавник се появи на плажа на юг оттук.

— Къде по-точно? Ще мога ли да се добера до следите му?

— В земите на племенника на твоята баба — Джеймс Маккензи. Един бял мъж, полумъртъв от изтощение, се появи от морето... Иди на юг в имението на твоите роднини и там ще намериш този, когото дириш.

— Ами ако вече е умрял? — намръщи се Тейлър. — Или Джеймс продължава да се грижи за него?

Внезапно изтръпна. Нали Джеймс поддържаше Конфедерацията? Макар че Джеймс никога нямаше да убие един корабкрушенец само защото е янки. Но щеше ли да се смили над враг, заварен на прага на собствения му дом?

— Иди се срещни с Джеймс Маккензи и сам ще разбереш какво е станало — посъветва го Чарли. — Ще останеш ли тук да пренощуваш? Най-добре е да потеглиш с жребеца си утре на разсъмване.

— Ще приема тази толкова любезна покана.

Той сведе глава в знак на признателност към гостоприемството на Чарли. Радостен бе да се увери с очите си, че малобройното племе, от което произхождаше майка му, се справя задоволително с житейските трудности: имаха добитък и свине, отглеждаха зеленчуци и тикви. Бяха изградили доста вигвами в кръг, всичките добре укрепени, грижливо скрити сред дърветата. Селището изглеждаше достатъчно голямо за разрастването на племето. Вече бяха приключили с войните и се бяха преместили в тази глуха местност. И макар да изглеждаха заинтригувани от войната на белите, не ям се воюваше повече.

Нощта беше мека. Тейлър смъкна брича и си легна. Свежиет бриз приятно разхлаждаше нощния въздух. Комарите не бяха най-досадни в този сезон, луната продължаваше да озарява небосвода със своето приказно златисто сияние. Имаше на разположение цял вигвам и сега не копнееше за нищо друго, освен да бъде сам и да се наспи добре.

Дочу откъм храстите шум и приглушен шепот. Навярно Чарли се любеше с жена си. Звездите и въздухът му действаха успокояващо. Но не и самотата. Внезапно му стана горещо. Животът често си прави странни шеги с нас. Годайва беше невъобразимо възбуждаща, беше го заинтригувала и го бе накарала да я желае с цялото си сърце. Но в реалния живот Тия Маккензи, която тъй ненадейно бе станала негова съпруга, се бе оказала много повече, отколкото я бе виждал в най-дръзките си мечти, в своите еротични сънища.

С толкова черни очи и с толкова бяло лице, с копринените си коси, падащи на вълни като водопад, с нежната си кожа, тъй мека в дланите му. Образът ѝ не го остави на мира през цялата нощ. Мислеше само за нейната плът, за нейните устни, за усмивката ѝ, за походката ѝ, за черните ѝ очи, загадъчни като стихнал, но дълбок горски вир, криещ тайната за сливането на техните тела, напомнящ за желанието, което го изгаряше с невероятна сила, което го пронизваше като вятъра, неуморно нашепващ за...

Тихо простена и се надигна. Май трябваше да пийне още малко от черната напитка на семинолите. Остана за дълго така, загледан в звездите.

Измъчван от копнеж по нея.

ГЛАВА 18

Много преди да стигне до къщата на Джеймс Маккензи, Тейлър Дъглас усети, че отново някой следи внимателно всяка негова стъпка.

Вълноломът и лагуната ограждаха имението откъм морския бряг, така че от по-голямо разстояние не се виждаха нито къщата, нито градината около нея. Масивната постройка бе заобиколена от нагъсто посадени млади борове, сред които се виеха едва забележими пътечки, познати само на местните жители.

Преди повече от година пожар бе изпепелил цялата местност заедно с къщата, но сега тя се издигаше построена наново и допълваше естествената красота на пейзажа. Изградена от дърво, варовик и корали, къщата гледаше към сушата, откъдето духаше разхлаждащият северен бриз. Беше боядисана в синьо и зелено — цветовете на морето и небето. Отдясно се ширеше просторна морава, но след нея започваше необработен участък, превзет от буйни храсти, плевели и дива доза, борове и палми, стигащи чак до морския бряг. В лехите около къщата Тийла Маккензи бе посадила билки и цветя. Скрит в далечината откъм задната страна на къщата, Тейлър се огледа предпазливо. Преди войната приятелите му сред белите и съседите пристигаха при Джеймс Маккензи с лодки, докато роднините му от семинолите идваха на коне по тесните индиански пътеки, повечето от които бяха много стари и се извиваха надолу към дивата крайбрежна ивица. Тейлър бе идвал тук и по суша, и по вода. Семейство Маккензи, както и самият той, имаха смесена кръв и понякога се чувстваха чужди и на двете раси.

Като дете той бе силно привързан към Джеймс, Тийла и децата им. Ала сега...

Знаеше, че мнозина щяха да се бият храбро за Джеймс Маккензи, щяха да бранят това място също толкова яростно, колкото и да защитават самия него, ако почувстват, че нещо застрашава живота му. Тейлър би трябвало да се страхува да идва тук, но не беше така. Независимо на чия страна бе Джеймс в тази война, той никога нямаше да позволи да застрелят негов роднина в дома му.

В мига, в който си го помисли, Тейлър се сепна от ненадейно изсвирване. Извърна се навреме, за да посрещне нападението на воина, който се нахвърли върху него с яростен устрем от клоните на една дива лоза.

Тейлър и нападателят му се строполиха на земята. Той знаеше как при такова падане да се извърти, за да използва тежестта на другия — знаеше как да се извърне, за да постави противника в неизгодна позиция. И Тейлър се озова върху него, притискайки силно към земята ръката му, която държеше дългия остър нож. Нападателят бе чистокръвен семинол, гъвкав и мускулест младеж. Кожата му бе намазана с меча мас и той бе дяволски хлъзгав. Носеше само къса кожена препаска като всички индианци, които бяха научили от опит, че дрехите могат да причинят инфекция и една обикновена рана понякога може да се окаже смъртоносна.

Храбрецът бе млад, силен и изпълнен с ярост. Тейлър удари с все сила ръката му в земята — трябваше да избие оръжието, преди противникът му да успее да го забие в гърлото му. Младежът изръмжа, но Тейлър го удари още веднъж. Ножът се изплъзна от ръката му и падна на земята. Тейлър го сграбчи и го захвърли надалеч в близките храсти. Индианецът заби юмрук в брадичката на Тейлър. Ударът бе зашеметяващ. Тейлър раздвижи челюстта си, надявайки се да не е счупена някоя кост. Можеше да извади колта си и да изпрати един куршум право в сърцето на воина. Всъщност подобно действие би било оправдано, ако искаше да спаси живота си, тъй като червенокожият под него бе подивял от ярост и се извиваше неистово, опитвайки се отново да го удари. Тейлър заби юмрука си с все сила в лицето му. Зашеметеният индиански воин застина.

— По дяволите, да не си посмял да ме нападнеш отново, глупако! — предупреди го Тейлър и се изправи. — Не съм тук, за да се бия с когото и да било.

— Тогава защо си тук?

Въпросът, зададен на английски, прозвуча изневиделица някъде отзад. Тейлър се обърна. Висок, слаб семинол, с твърдо изсечен профил, стоеше пред него. Тейлър позна в него мъжа, известен като Били Боунс. Той му бе роднина — син на братовчед на неговата баба.

— Били, аз съм Тейлър.

— Виждам — мрачно отвърна Били.

Мъжът носеше пушка, която обаче не бе насочена към Тейлър. Но ако решише да стреля, щеше да го направи по-бързо от светкавица.

— Искам да се видя с Джеймс. Сам съм и не желая да причинявам неприятности.

— Това е южен щат. А ти си с униформа на Севера. Защо си дошъл тук с тази униформа?

— Защото аз не съм шпионин, Били. Дойдох тук, без да се крия, такъв, какъвто съм.

— Такъв, какъвто си, ти не си приятел.

— Били, ние сме роднини независимо от дрехите, които нося. Дори и да съблека униформата си, аз ще продължавам да вярвам в каузата, за която се бия.

Били Боунс кимна след кратък размисъл и заговори на езика мискоги — казваше на младежа да стане от земята.

Воинът, който бе нападнал Тейлър, се изправи на крака, но без да го изпуска от очи.

Били вдигна ръка и кимна към Тейлър да го последва.

Двамата поеха по пътеката, която водеше към задната част на къщата. Фрайър послушно ги последва. Пристанът се намираше откъм североизточната страна на къщата и Тейлър бе сигурен, че там охраната е засилена. Освен това не се съмняваше, че Джеръм често акостира на този пристан със своя кораб беглец „Лейди Варина“.

Джеймс Маккензи стоеше на задната веранда, скръстил ръце пред гърдите си. Също като Били и той знаеше за пристигналия посетител.

— Тейлър — поздрави го Джеймс строго, — изглежда си насинил челюстта си.

Тейлър се ухили.

— Да, но трябва да видиш противника ми.

Джеймс се усмихна и за миг сведе поглед.

— Щом си наранил другото момче, сигурно наистина си бил застрашен.

— Мислиш ли, че ако не бях, щях да го нараня?

— Не, но трябваше да съм сигурен — отвърна след миг Джеймс.
— И така, какво правиш тук?

— Търся един мъж. Офицер от Севера. Бил е на кораба, който е претърпял коработрушение, и е носел важни документи от Кий Уест, в

които се съдържат поверителни сведения за придвижването на нашия боен флот.

— И какво искаш от този човек?

— Документите, разбира се.

— А самия него?

— И самия него.

— Да не би юнионисткото правителство да го подозира в предателство, че е минал на противниковата страна и е готов да предаде информацията на правителството на Конфедерацията?

Тейлър се поколеба за миг.

— Вероятно.

— И ако аз познавам този човек, защо смяташ, че ще ти го предам, за да бъде обесен?

— Един човек, който толкова лесно сменя позицията си, може да стане предател и на двете страни.

Зад Джеймс внезапно се отвори някаква врата. На прага се появи висок и слаб млад мъж с хлътнали страни, който се подпираше на патерици. Носеше избеляла муселинова риза и тъмни памучни панталони. Единият му крак бе превързан, а другият — бос.

Джеймс се обърна и твърдо изрече:

— Майкъл, казах ти да стоиш вътре.

— Да, сър, казахте ми. Но аз няма да стана причина войната да застраши дома ви. Полковник Дъглас, аз съм лейтенант Майкъл Лонг — мъжът, когото търсите. Документите са в джоба на куртката ми. Не са докосвани. Ако трябва да се изправя пред военен съд, готов съм да го направя.

— Не!

Зад лейтенант Майкъл Лонг вратата отново се отвори. Дженифър Маккензи, чиято прекрасна коса се развяваше като черна пелерина, изтича от къщата, прегърна Лонг и се втренчи предизвикателно в Тейлър. В очите ѝ се четеше тревога.

— Не, той дойде тук полужив. Почти не можеше да ходи. Едва не умря от треска!

— Дженифър... — твърдо започна Джеймс.

— Дженифър — повтори Лонг.

Вратата пак се отвори. Тийла излезе забързано, застана до съпруга си и се втренчи в Тейлър.

— Тейлър, добре дошъл. Поне така се надявам. О, Господи, всичко е толкова неудобно, нали?

От вътре се чу детски плач. Мери, най-малкото от децата на Джеймс и Тийла Маккензи, наскоро навършила годинка, изглежда, не обичаше да бъде разделяна от майка си.

Тейлър огледа групата пред себе си и го обхвана чувство на поражение. Не бе очаквал това.

— Да влезем вътре и да поговорим — тихо предложи той. Усмихна се на Тийла. — Още не съм виждал бебето.

— О, тя е истинска красавица! — възкликна Тийла. — Джеймс...

— Да, разбира се — кимна след миг съпругът ѝ. — Да, по-добре да влезем вътре и да поговорим.

След тези думи Тийла се спусна надолу по стъпалата на верандата и приветства Тейлър с прегръдка и целувка по бузата. Както винаги, от нея се разнасяше сладкото ухание на жасмин.

— С Били ли дойде? — попита тя.

— Мисля, че е по-добре да отида да видя моя племенник — каза Били, погледна към Тейлър, кимна и мина покрай него.

Тейлър не можеше да очаква по-добро посрещане. Все пак беше враг. Но го заболя.

Тийла пъкна ръката си в неговата и двамата заедно се изкачиха по стъпалата на верандата. Очите му срещнаха тези на Джеймс Маккензи — смайващи сини очи на фона на матовата кожа на лицето му. Джеймс се поколеба, после протегна ръце и го прегърна. Тейлър затвори очи.

Господи, колко мразеше тази война.

Джеймс го пушна и двамата влязоха в къщата. Тийла отиде да вземе плащето на бебе от прислужничката.

— Мери, запознай се със своя далечен братовчед Тейлър.

Той се смая, когато малкото момиченце спря да плаче и протегна ръчички към него.

— Здравей, Мери — несигурно промълви той. — Ти наистина си много, много красива, истинска малка Маккензи. — Момиченцето наистина приличаше на рода Маккензи, с огромни сини очи и мастиленочерна коса.

— Ще отида да донеса нещо за пиене — каза Тийла, обърна се и се запъти към коридора.

— Мама! — извика Мери и сега малките ѝ ръчички бяха протегнати към майка ѝ.

— Ние ще отидем с мама — успокои я Тейлър и забърза след Тийла. Той харесваше децата, макар че не бе свикнал с толкова малки. Малката Мери ухаеше толкова сладко на сапун и детска пудра. Очите ѝ бяха широко разтворени и доверчиви. Докато я държеше, си спомни как някога бе копнял за деца, после Аби бе умряла и той бе забравил за всичко, с изключение на работата си — войната. Но сега...

Сега имаше съпруга. Съпруга от семейство Маккензи, която бе по-близка роднина на това дете, отколкото самият той.

Чу зад гърба си накуцването на лейтенант Майкъл Лонг, съпроводено от стъпките на Джеймс и Дженифър. След малко той бе удобно настанен край камината в кабинета на Джеймс. Дженифър взе Мери, но продължи да наблюдава Майкъл Лонг с блеснали от напирещите сълзи очи. Лонг се разположи в коженото кресло с голяма чаша уиски в ръка. Разказа за корабокрушението, обясни как със седмици е бил в безсъзнание, между живота и смъртта.

— Документите и телеграмите са в безопасност, полковник Дъглас. В пълна безопасност. Никога не бих предал страната си, но... но... — погледна към Тейлър. — Молих се дано правителството на Севера реши, че съм загинал.

— За правителството е много важно да се открият документите и телеграмите — отвърна Тейлър. — Би трябвало да го знаете, лейтенант.

— Може би, просто се молах да не ме открият. — Погледна към Дженифър, сетне отново се втренчи в Тейлър. — Не искам да бъда дезертьор. Но и не искам повече да се бия срещу Юга. Всъщност, ако трябва да бъда честен, не вярвам, че ще мога. Аз все още не мога да ходя. Глезенът ми е счупен и още не е зараснал.

— Тейлър, моля те, не можеш ли да направиш нещо? — умолително го попита Дженифър.

— Ти самият виждаш, че той наистина не е в състояние да се върне на бойното поле — прошепна Тийла.

Това, което Тейлър виждаше съвсем ясно, бе, че Дженифър се е влюбила в този мъж. Явно Майкъл Лонг бе много почтен човек. Беше уморен от войната и не желаше да се сражава срещу хората, които бяха спасили живота му. „Той по-скоро би се оставил да го застрелям,

отколкото да го отведа оттук“ — помисли си Тейлър. Макар че не можеше да направи подобно нещо, защото мъжът, който го бе спасил, бе негов роднина. Никога не би допуснал да се пролее кръв в семейството.

Явно Джеймс разбираше много добре положението, в което се бе озовал Тейлър, и може би се проклинаше, задето бе забравил, че макар и роднина, Тейлър Дъглас си оставаше негов враг.

— Мислите ли, че Тейлър ще може да се върне при своите началници и да ги излъже? — остро попита Джеймс.

Лонг сведе глава.

— Няма да позволя да се пролее кръв в този дом. Ще тръгна с него.

Дженифър избухна в плач. Тейлър стана и отиде при нея.

— Не мога да излъжа, но... мога да занеса документите и телеграмите в Кий Уест и да измисля нещо.

Тя го погледна през сълзи.

— И няма да отведеш Майкъл?

— Не.

— О, Господи, Тейлър, ти поемаш огромен риск!

— Е, рискът няма да е по-малък, ако се бях опитал да го отведа, нали?

— Защо?

— Баща ти щеше да ме застреля на място.

— Татко никога не би направил подобно нещо.

— Нито пък аз, Дженифър. Нима бих могъл да нараня един добър човек, който при това е бил тежко ранен? Или своя братовчед, който вече и без това е изпитал на гърба си трагедията на тази война?

— Тейлър... — Тя го прегърна. — Тейлър, толкова съжалявам, че се усъмних в теб... Заради собствената си болка забравих за Аби. Войната ни отне Лорънс, а Аби те остави вдовец.

Той се освободи нежно от прегръдките ѝ и стана.

— Е, утре заминавам и ще видя какво може да се направи. Предполагам, че би трябвало да ви кажа... Вече не съм вдовец.

— Ти си се оженил отново! Колко прекрасно! — възкликна Тийла. — За кого, Тейлър? Е, предполагам, че е за някое момиче от Севера, истинска янки. Тейлър, ще останеш ли там след войната? Дали изобщо някога ще има „след“ тази ужасна война?

— Тийла, любов моя, ти му зададе толкова много въпроси. Остави го да отговори поне на един — обади се Джеймс.

— Ти познаваш съпругата ми. Познаваш я много добре, Джеймс. Тя е твоя племенница. Ожених се за Тия Маккензи.

Ахването на Дженифър бе толкова силно, че можеше да се чуе на няколко километра наоколо.

— Тия... се е омъжила за теб? — невярващо попита тя.

Той я погледна и повдигна вежди.

— Да.

— О, Тейлър, нямах предвид това.

— Тя искаше да каже, че ти си янки — уточни Джеймс.

— Е, хм, никой не е съвършен.

— И ти си се оженил за нея? — отново попита Дженифър.

— Тя се омъжи за мен, аз се ожених за нея. Ние се оженихме.

— Мисля, че ще пийна още една чаша — рече Тийла.

— Не знаех, че вие двамата се познавате — отбеляза Дженифър.

— Е, разбира се, вие с Иън сте приятели... били сте тук като малки момчета, но не си спомням и Тия да е била с вас.

— Срецнахме се преди известно време.

— В Симарон?

— И преди това — призна Тейлър.

— Е, нека да престанем да зяпаме Тейлър така — предложи Тийла. — Сигурно си гладен. Ще се погрижа за вечерята. Майкъл, скъпи, ти наистина трябва да се върнеш в леглото. Дженифър, подай ми Мери и помогни на Майкъл да се качи в стаята си. Джеймс... Тейлър... ще ви повикам, когато вечерята стане готова.

Майкъл Лонг се приближи към Тейлър.

— Благодаря ти — тържествено изрече той.

— Още не съм направил нищо. Не мога да ти дам никакви гаранции.

— Благодаря ти за обещанието.

Тейлър кимна. Дженифър и Майкъл излязоха. Той остана сам с Джеймс. Усети, че тъмносините очи на Джеймс го изучават внимателно.

— Ти знаеш, Тейлър, понякога имам чувството, че самият аз съм те отгледал.

— Да, сър. И аз се чувствам така понякога. Затова се осмелих да дойда тук сам.

— Познавам те много добре. Въпреки че избра да се биеш на погрешната страна, аз се гордея с теб.

— Благодаря ви, сър.

— И така, ще ми кажеш ли какво става? Защо си се оженил за моята шантава племенница?

— Аз... ами... сър, някой трябва да се грижи за нея — промърмори младият мъж, изненадан от въпроса.

— Хм. — Джеймс го изгледа внимателно. — В какви неприятности се е забъркала този път тази лудетина?

— Ами... в никакви. Освен ако не броите мен за неприятност.

— Сигурен съм, че моята племенница се е забъркала в нещо. — Джеймс отиде до гарафата с уиски и си наля една чаша. — Разкажи ми. Чух слухове за някакъв шпионин, който работи за Юга. Щях да се изплаша, че това е Дженифър, ако не знаех, че тя през цялото време е с мен и с този ранен войник Майкъл Лонг. Бих се страхувал и за Сидни, но тя е във Вашингтон, омъжена за един непознат янки, но поне е в безопасност. И така, когато чух слуховете и описанието на непознатата героиня, започнах да се безпокоя за дъщерята на моя брат... това е нелепа и опасна игра. Има ли този брак нещо общо със залавянето на шпионин? Дали Годайва се е оказала сред янките...

— Сър...

— Не ме лъжи и не се опитвай да се измъкнеш, Тейлър. Очаквам нещо повече от теб.

— Сър, това не е мястото...

— Ти си се оженил за нея. И със сигурност това е мястото.

— Аз съм онзи янки, който я залови.

Джеймс кимна и след малко продължи:

— Грижи се за нея, каквото и да ти струва. Знаем, че брат ми ще полудее, ако с нея се случи нещо лошо. Мъжете обичат синовете си, но дъщерите им са техните съкровища. Бог знае, че е достатъчно трудно да се събуждаш, знаейки, че всеки ден синовете ти са изправени пред куршумите. Нека Бог ти помага да се грижиш за нея.

— Сър, възнамерявам да сторя всичко, което е по силите ми. — Тейлър се поколеба за миг. — Ще направя всичко, което е по силите ми

и за Дженифър. Утре ще отнеса документите и телеграмите в Кий Уест.

Джеймс вдигна чашата си към Тейлър.

— Пия за твоя успех, полковник Дъглас. Във всичките ти начинания.

— Благодаря ви, сър.

* * *

Макар да се намираха на не повече от петдесетина километра от Сейнт Огъстин, пътуването до града с всички ранени се проточи много дълго. Бяха нужни повече от два дни, за да се придвижат по грубите пътища с разнебитените санитарни фургони, пълни с войници с ампутирани крайници, нуждаещи се от специални грижи. При все това мъжете бяха развълнувани от очакването да пристигнат в града. Тия също се радваше.

Обичаше Сейнт Огъстин още от детството си. Когато приятелите ѝ от северните щати я дразнеха, че Флорида е нов и нецивилизован щат, тя учтиво им напомняше, че Сейнт Огъстин е най-старият град, основан от европейците в Новия свят.

Сега над града се вееше флагът на юнионистите и така беше от 1862 година. Войниците от армията на Севера маршируваха из полетата край града, а след това почиваха край брега. Някои от бунтовниците останаха тук, твърдо решени да не напускат домовете си. Други избягаха, като отдадоха цялото си имущество за своята велика южняшка кауза. От нашествието на янките Тия бе идвала в града няколко пъти, за да се види с Алайна, Риса и децата. Когато пристигнаха, Риса веднага се запъти към дома си, за да види малкия Джейми, но Тия не отиде да посети роднините си. Остана със Сесилия Брайър и баща ѝ, тъй като бе прекалено заета да помага при настаняването на ранените войници в болниците, разпръснати из града. Когато най-после късно през нощта Тия и Иън препуснаха към квартала, където семейството ѝ бе наело една къща, за тяхна изненада там вече ги очакваше Алайна. Иън извика от изненада, скочи от седлото и се спусна към съпругата си.

Тия слезе от Блейз, взе поводите на двата коня и бавно ги последва. Алайна се гушеше в прегръдките на съпруга си. Тия бе толкова близо, че не можеше да не чуе разменяните шепнешком интимности. Брат ѝ беше радостно развълнуван от срещата с жена си, но не пропусна да я укори:

— Любов моя, любов моя, мислех, че не се чувстваш добре и ще останеш в Симарон.

— Знаех, че ще дойдеш тук, и не можех да не дойда. Само Бог знае кога отново ще напуснеш щата и кога ще имам възможност да те видя — отвърна Алайна.

— Но ти не биваше да идваш сама.

— Не съм сама! Рианон е с мен. Освен това баща ти ни уреди ескорт. Трябваше да дойда, Иън. Нямах намерение да напускам Симарон, защото смятах, че си извън щата, но когато ми писа, че лагерът ще се установи тук...

— Нямаше да ти пиша, ако знаех, че ще рискуваш своя живот и живота на децата.

— Но аз съм тук, жива и здрава, а децата много ще се зарадват да те видят. Не е минало много време от Коледа и те все още не са те забравили!

Гласовете им бяха изпълнени с толкова много чувства, двамата изглеждаха толкова красиви и романтични, докато стояха прегърнати, облени от лунната светлина — нейният висок, тъмнокос брат, толкова привлекателен в униформата си, и неговата дребничка русокоса жена. Това бе една типична картина от войната — радостна, трепетна среща, която обаче много скоро щеше да бъде последвана от тъжно сбогуване. Тия се чувстваше като натрапница и ѝ се искаше да се измъкне някак си незабелязано.

— Тия! — Снаха ѝ я забеляза, спусна се към нея и я прегърна. — Толкова е хубаво да те видя пак! Радвам се, че си с Иън. Всички ужасно се тревожихме за теб.

— Аз съм добре, Алайна — побърза да я успокои Тия, защото не искаше да бъде отрупана с въпроси за нейното появяване в лагера на янките и спешната ѝ женитба с Тейлър Дъглас. — А децата?

— Те спят. Джейми, синът на Риса, също е добре. Както и малкият Конар. Рианон е тук с мен. Всички пристигнахме заедно. Тя също няма търпение да те види. О, почакай само да видиш Шантал. Тя

е чудесна, поддържа къщата чиста и винаги спретната и е истинска магьосницата с децата. Дойде с новия лекар. Името му е Жан Буве. Сигурна съм, че много ще го харесаш. Както и да е, апартаментът на Риса е тук, моят е там, а лекарят е отсреща. А ето там е вратата на твоя апартамент. Но, разбира се. Риса е сварила чай и ни очаква.

— Алайна, едва ли двамата с брат ми искате да пиете чай точно сега — усмихна се Тия. Целуна снаха си по бузата. — Върви при съпруга си. Аз ще се оправя.

— О, не, ти току-що пристигна.

— Алайна, брат ми става много по-добър, след като е бил с теб. Върви, ние ще се оправим. Риса, Рианон и аз ще се справим и без теб!

Алайна се усмихна, изтича при Иън и го хвана за ръката.

— Но конете... — започна Иън.

— Аз ще се погрижа за конете — извика Тия.

Брат ѝ я изгледа за миг, после махна с ръка. Прегърна жена си през кръста и двамата изчезнаха през една от вратите на голямата стара къща, която бе разделена на отделни апартаменти.

Тия поведе конете към конюшнията. Вече бе идвала тук и познаваше квартала, знаеше къде са болницата, хирургията и конюшнията, и то много по-добре, отколкото Иън смяташе. За една млада жена бе много по-лесно да се движи из вражеските територии, отколкото за един мъж.

Млад чернокож коняр пое юздите на конете от Тия. Докато тя му благодареше, вратата на апартамента на Риса се отвори и тя излезе.

— Тия, влез. Сигурно си много уморена.

Риса я прегърна през рамо и я поведе по малкия коридор към апартамента си. Когато влязоха, Рианон бе застанала пред камината с наведена глава, но ги чу, прекоси бързо стаята и посрещна Тия с топла прегръдка.

— Толкова е хубаво да те видя пак, при това толкова скоро — рече тя.

Въпреки радушното посрещане на снаха ѝ Тия се почувства неловко. Рианон изглеждаше уморена. Но Тия си помисли, че безсънието ѝ едва ли се дължи на бебето.

— Какво се е случило? — тихо попита тя. — О, Господи, нали не си чула нещо лошо? Джулиан добре ли е...

— Джулиан е добре — отвърна Рианон. — Видях го за кратко, преди да дойда тук. Възнамерявам скоро да отида при него. Сега работи сам.

— О, да, знам! Толкова съжалявам...

— Чаят е горещ, освен това има бисквити и топла супа — каза Риса. — Може би е по-разумно да седнем и да хапнем. Между другото, Тия, твоят съпруг също е добре.

Сепната, Тия се втрени в Риса. Винаги разумната червенокоса снаха на Тия също се вторачи в Риса.

— О? И откъде знаеш? Къде е той?

— Не знам къде е в момента.

— Но той беше...

— На юг от нас.

— И откъде знаеш?

— Получих писмо от свекърва си.

— От леля Тийла? Тейлър е при леля Тийла?

Риса въздъхна.

— Както сигурно знаеш, лелята на Джеймс Маккензи е баба на Тейлър.

— О, да, научих го... — промърмори Тия.

— Не е толкова странно, че е отишъл да я посети.

— С изключение на това, че чичо Джеймс изпада в ярост дори само при вида на униформите на янките.

— Тогава той би трябвало да мрази дори Иън? Не, това не може да бъде. Нали не мрази баща му? Не. Тогава...

— Няма нищо подобно. Тейлър получи заповед от командването си да замине за Кий Уест. Наредили му да издирва някого.

— Най-добре е да не се безпокоиш. Всичко ще се уреди от само себе си — меко добави Риса.

— Но...

— Той е жив и здрав. Ние не се съмняваме в това — припомни й Риса. — Ако бяха решили да го обесят или разстрелят, а не да го канят на обяд, съм сигурна, че щяха да споменат за това в писмото си.

Тия смръщи вежди.

— Това едва ли е нещо, с което можеш да се шегуваш.

— Не, все пак се води война, нали? Но роднините на съпруга ми не ми обърнаха гръб само защото съм дъщеря на генерал Магий от

армията на Севера. Нито пък ме обвиниха, когато неколцина радикални войници от Севера изгориха къщата им до основи. Така че няма да е справедливо сега да се опасяваме, че могат да сторят зло на Тейлър.

— Но за какво е изпратен там Тейлър?

— За някакви преговори.

— С каква цел ще се водят тези преговори?

— Никой не ми обясни това. Но няма съмнение, че той ще трябва да остане там за известно време.

— Може би сега е най-подходящото време да се видиш с Брент — намеси се Рианон.

Тя се вгледа в снаха си и мислено си повтори, че светът е полудял. Риса и Рианон имаха своите основания да подкрепят юнионистите. Но защо Рианон ще ѝ предлага да пропътува през разкъсания от войната Юг само за да посети Брент? Всичко това ѝ се струваше съвсем нелепо.

— Да посетя Брент, братовчед си Брент — повтори тя. — Ти, която си едва ли не госпожица „Бойният химн на Републиката“, ми предлагаш да отида при Брент, хирург от полева болница на Конфедерацията?

— Предлагам да посетиш братовчед си, който е лекар, а не да занесеш информация в щаба на генерал Лонгстрийт или генерал Робърт Лий! — недоволно заяви Рианон.

— Рианон, не съм сигурна, че тази твоя идея може да бъде осъществена. Тя точно сега не може да направи това — намеси се Риса. — Тя е омъжена за Тейлър Дъглас.

— Зная това. Нали точно ти ми каза, че е сключила брак с него — отвърна Рианон и въздъхна уморено. — Нямах никакво намерение да я тласкам към неразумни постъпки, криещи опасности. Въобще не исках Тя да върши нещо, което да е свързано с тази война!

— Но то не е свързано с войната... — отново заговори Риса.

— Не е. Става дума за едно малко нещастно дете!

Тя вдигна ръце.

— За какво говорите вие двете? Май ще ми трябва глътка уиски вместо този чай, освен ако някоя от вас не благоволи да ми обясни какво става тук.

— Сънувах един сън — промълви Рианон.

— О, Господи, не! С кого бе свързан — с братовчед ми Брент? — попита Тия, разтревожена не на шега. — Може би той е в опасност? Не може ли да му напишем писмо? Не, по-добре ще е да му изпратим телеграма.

— Не става дума за Брент — обясни ѝ Рианон.

— Тя е имала видение за някакво малко дете, живеещо в голяма бяла къща. Видяла го е да пада от балкон.

— Ти познаваш ли това дете? — попита Тия.

— Алайна ми каза, че познава къщата, която ѝ описах. Риса го потвърди. Става дума за Белия дом на Конфедерацията. Детето е син на президента Дейвис.

— О, но... сигурни ли сте в това? — изуми се Тия.

Измъчената Рианон бавно поклати глава. Надигна се и нетърпеливо закрочи из малката стая.

— Не, разбира се, че не съм сигурна. В нищо не мога да бъда сигурна. Вече написах писмо... баща ти ме увери, че ще го предаде на един офицер, който ще може да го достави на Варина Дейвис. Но какво ще си помисли тя, когато получи писмо от някаква напълно непозната жена? Може въобще да не го прочете. Или ако го прочете, да си помисли, че съм луда, и да не обърне внимание на предупреждението ми. Тогава...

— Какво? — попита Тия.

— Ох, не знам... Това е най-странният сън, който съм сънувала някога. Веднъж си казах, че вероятно ще полудея от тези мъчителни сънища. Толкова ме измъчват виденията за бедствия, страдания и катастрофи, които не мога да предотвратя. После твоят брат ме убеди, че благодарение на моето прозрение понякога все пак мога да помогна да бъде избегната поредна злополука. Този сън ме споходи на няколко пъти. Последния път, докато се мятах в леглото и се опитвах да се събудя, видях лицето на някакъв човек, толкова натъжено лице... и той изведнъж ме заговори...

— И после? — настоя Тия. — Какво стана после, Рианон?

Тя сви рамене.

— Каза ми, че някои неща са фатални и не могат да бъдат избегнати и в никакъв случай не трябва да се правят опити за тяхното предотвратяване.

— Рианон, кой бе този човек?

— Мисля, че беше бащата на детето или с други думи — самият президент Дейвис.

— Значи ти си мислиш, че този твой ужасен сън за смъртта на детето неминуемо ще се сбъдне?

— Не знам! Но едно дете ще умре, а аз не мога да понеса тази мисъл! — извика Рианон.

— Толкова много хора умират — тихо се намеси Риса. — Това е част от живота, Рианон. Смъртта е част от живота.

— Но вече умряха прекалено много хора, повечето от тях съвсем млади и невинни. Да спасим това дете за мен е един от начините да се противопоставя на тази кървава война. Чувствам, че мога да съм полезна поне в това! — настоя Рианон.

Тя се вгледа замислено в нея.

— Някой трябва да отиде при Варина Дейвис.

— Ти я познаваш — обади се Риса. — Президентът Дейвис беше военен министър, преди да започне тази лудост. Баща ти и братята ти бяха приятели с него. Преди войната ти си посещавала неговия дом.

— Да, бях там няколко пъти преди началото на войната, заедно с моето семейство. Но ти също си ги посещавала в Белия дом на Конфедерацията, където живеят в момента. Ти си била там с Джеръм в първите седмици след обявяването на войната. Освен това си съпруга на прославен герой от армията на Юга...

— И дъщеря на генерал от армията на Севера. Освен това аз... аз не съм сигурна дали ще мога да издържа това пътуване — заяви Риса. В гласа ѝ се прокрадна извинителна нотка.

Тя усети как хлад пролази по гърба ѝ. Не, тя нямаше да се опитва да убеждава Риса на всяка цена да замине. Не биваше да пътува, ако очакваше още едно дете. А пък Конар, малкият син на Рианон, беше едва на няколко месеца.

— Ами Алайна... — смутено промърмори тя.

— Алайна не е добре — обясни ѝ Рианон.

— Не е добре?

Рианон сви рамене.

— Алайна също е бременна.

— Бременна? Да не би жените от рода Маккензи да са решили да осигурят възпроизводството на населението на целия Юг? — горчиво попита тя.

— Тия! — възмути се Риса.

— О, извинявай. Толкова съм объркана, че не съобразих...

— Да не би да се страхуваш, че Тейлър ще ти се разсърди? — попита я Рианон.

— Сигурно се страхува — процеди Риса и се вгледа втренчено в лицето на Тия.

Тия внезапно се озова в положение на отбрана, като малко дете, принудено да измисля оправдания, за да не изпълни нарежданията на възрастните.

— Не, разбира се, че не. Искам да кажа, че той сега не е на бойното поле, замина, без да ми обясни поне с няколко думи. Така че няма причина да не мога да посетя Брент, само че...

— Иън сигурно няма да ѝ разреши да замине — заяви Рианон и сви рамене.

— Да, по всяка вероятност Иън няма да остане тук задълго — съгласи се Риса. — Чух, че изтеглят много офицери и войници на север от Флорида, защото се готвела нова офанзива. Генерал Грант твърди, че войната трябва да прилича на истински ад, и възнамерява да го постигне.

— Сякаш досега не беше — недоволно промърмори Тия.

— Така че Иън ще бъде затрупан с нови задължения. А освен това трябва да се грижи за Алайна. Ако се окаже възможно да се измъкнеш оттук, преди той да потегли на север, не трябва да пропускаме тази възможност.

— Добре, всичко ще се реши тази нощ — рече Рианон, отново обхваната от нервни тръпки и видимо обезпокоена. — Сега най-разумно ще е да отидеш да се напиш. Ще отложим решението за сутринта. Мисля, че все още разполагаме с достатъчно време.

Достатъчно време...

Но на Тия не ѝ бе нужно да чака разсъмването, за да приведе в ред мислите си.

Тъкмо се пъхаше в леглото, когато на вратата се почука. Показа се, че късно вечерта се бе случило поредното нещастие — премазан бил кракът на някакъв мъж, синът му пък си ударил ръката, а седемгодишната му дъщеря също пострадала сериозно.

Лекарят Жан Буве беше опитен млад хирург. Тия му помагаше през цялата нощ. Наложил се да бъде ампутиран кракът на мъжа. Ръката

на момчето се оказа счупена, но лекарят я намести и каза, че има надежда момчето скоро да оздравее. Обаче борбата за живота на момиченцето продължи до сутринта. Тия се опитваше да вдъхне кураж на детето, което за нейна изненада се оказа доста храбро.

— Боли ли те? — попита го Тия. — Лекарят ще облекчи водките ти. Нали знаеш, че лекарствата много помагат?

Момиченцето ѝ се усмихна плахо.

— Не боли чак толкова много! Знам, че всичко ще бъде наред. Ако умра, ангелите ще дойдат да ме вземат. Както дойдоха за брат ми Даниел. Той умря при Гетисбърг и сега е там горе в рая, така че ако умра, няма да съм сама.

— Няма да умреш! Трябва да живееш. Разбра ли ме? Навън те чака майка ти. Плаче още от вчера. Така че трябва да оцелееш, за да спре да плаче.

Но малкото момиченце умря въпреки старанието на лекаря, въпреки целебното докосване на ръцете на Рианон. Тия бе до леглото му, когато малко преди разсъмване момиченцето напусна този свят. Беше толкова красиво дете, с много нежни мигли и с устни, червени като ягоди. Изглеждаше като заспало в смъртта. Тия го прегърна и заплака — отказваше да повярва, че това дете си бе отишло завинаги. Така я завари лекарят ѝ и каза, че майката иска да бъде с детето си. Тия седеше вцепенена в кабинета на лекаря и чу, когато извикаха фотографа. Знаеше, че това бе обичаен ритуал — да снимат за последно починалите деца, за да ги помнят родителите им. Докато държеше на ръце детето си, за да го снима фотографът, майката плачеше неудържимо. Детето изглеждаше спокойно, като заспало. Въпреки това сцената бе толкова ужасна, че Тия едва издържа.

Двете ѝ снахи се прибраха в къщата, за да приспят децата си. Риса също отиде при своя малък Джейми.

Тия излезе от болничните помещения. Не можеше повече да остане вътре — щеше да ѝ прилошее. Но дори и навън като че ли продължаваше да чува стенанията на злочестата майка. Струваше ѝ се, че тези скръбни вопли щяха да я преследват до края на живота ѝ.

Когато най-сетне настъпи утрото, тя съобщи на Рианон, че е готова да тръгне за Ричмънд.

Надяваше се така да внесе някаква ободряваща промяна в ежедневието си. Междувременно се получи известие, че документите

за пътуването на брат ѝ са получени в Сейнт Огъстин.

Иън щеше да отплава с един кораб на янките, акостирал в пристанището.

Скоро след това Тия също потегли на път, като се измъкна от града и пое надолу по реката, за да се качи на един кораб от флотата на южняците, който все още можеше да преминава незабелязано през морската блокада, наложена от янките.

* * *

На смрачаване Тейлър навлезе в лагуната с лодката, спусната от борда на кораба. Въпреки късния час пак му се стори, че някой го дебне отнякъде. Гребеше сам, тихо и предпазливо. Според плановете му същата нощ трябваше да се върне на борда на кораба.

Когато излезе от лодката, той бе готов да се закълне, че на брега го очаква засада, но този път нямаше неприятни изненади. Само Дженифър изтича да го прегърне, когато той изтегли лодката на пясъка.

— Тейлър! Тейлър, какво става? Моля те, веднага ми разкажи всичко! Всичко ще бъде наред, защото те ти имат доверие, защото...

— Дженифър, престани! — Джеймс Маккензи застана зад дъщеря си.

Тийла също беше там.

— Пусни го да излезе от водата и да се прибере в къщата! — скара ѝ се тя. — Нощта е студена. Да влезем вътре.

Но Тейлър видя изпълнените с болка очи на Дженифър и странна мъка сви гърлото и стомаха му. Тя обичаше този янки, когото бе спасила от морето. Никога не го бе очаквал; първият ѝ съпруг бе убит при Манасас. Тя бе тъгувала дълго и неутешимо за него, но сега, когато видя очите ѝ, чу гласа ѝ, долови страстта ѝ и загрижеността ѝ...

— Дженифър, те взеха документите и телеграмите и приеха обяснението ми, че той е твърде болен, за бъде преместен.

— О, Тейлър. — Младата жена се хвърли към него, целуна го по бузата и силно го прегърна. — О, Тейлър!

— Джен, Джен — тихо се опита да я успокои Джеймс. — Той все някога ще трябва да се върне...

— Не, сър — прекъсна го Тейлър. — Тъкмо заради това се забавих толкова дълго. Нося заповед за уволнението му. Позволих си волността да заявя, че Майкъл Лонг повече няма да може да служи на каузата на янките. Разбира се, аз се заклек, че той никога няма да вдигне оръжие срещу Федерацията.

— О, Господи, трябва да кажа на Майкъл! — Дженифър отново го целуна по бузата. — Тейлър! Тейлър, толкова съм ти благодарна.

Тя побягна към къщата.

Тийла и Джеймс останаха, втренчили погледи в Тейлър.

— Заради дъщеря си ти благодаря от все сърце — рече Джеймс.

Тейлър се усмихна.

— Е, трябва да призная, че доста се поколебах дали да не докладвам, че е мъртъв. Струваше ми се добра идея. Но един ден войната ще свърши и аз не искам никой от нас до края на живота си да бъде преследван заради тази лъжа. Страхувах се... това беше много рисковано, но рискът си струваше.

— Хайде, ела да отидем в къщата — предложи Тийла, пристъпи към него и го хвана за ръката. — Нощта е студена. Имаш нужда от топла храна и легло, за да си починеш.

Тийла, с удоволствие бих споделил вашата трапеза, но трябва да се върна на кораба. Имам заповед да замина за Вирджиния, а искам да прекарам известно време с Тия в Сейнт Огъстин.

Тийла сякаш внезапно пребледня.

— Хм... ами нека първо да хапнем, нали нямате нищо против?

Обърна се и забърза към къщата. Тейлър погледна към Джеймс и се намръщи.

— Какво става?

— Получихме още едно писмо от Риса. Тия е потеглила към Вирджиния, за да бъде с Брент в болницата в покрайнините на Ричмънд.

— Тя... какво?

— Може би е смятала, че ще отсъстваш по-дълго. Имало е кораб, който щял да отплава надолу по реката...

— Бунтовнически кораб? — рязко попита Тейлър.

— Да — призна Джеймс. — Но не е корабът на Джеръм — побърза да добави. — При сегашните обстоятелства той сигурно щеше

да ѝ откаже да я качи на борда. Наистина не знам подробности. Това е всичко, което научих от писмото на снаха си.

Сякаш ледена ръка стегна сърцето на Тейлър. В гърдите му се надигнаха едновременно и страх, и гняв. Прилоша му. Дяволите да я вземат. Той ѝ вярваше.

Извади от вътрешния джоб на мундира си документите, които носеше — писма и заповедта за уволнението на Майкъл Лонг, — и ги подаде на Джеймс.

— Сър, моля да ме извините, но няма да мога да вечерям с вас.

— Какво смяташ да правиш?

— Смятам да открия съпругата си.

— Но тя ще бъде на територията на Конфедерацията.

— Свикнал съм да я залавям на територията на Конфедерацията.

— Пази се, Тейлър, много се пази.

— Да, сър, ще се пазя.

Той отгласна малката лодка от брега, скочи в нея, взе веслото и яростно загреба.

Какво, за Бога, правеше тази жена? Каква безразсъдна игра играеше този път? Дали примамваше други войници, за да ги поведе към засада? Нямахше значение колко бе ловка, бърза, внимателна и хитра, в крайна сметка щяха да я заловят.

В гърлото му заседна корава буца. Не можеше да я загуби...

За миг спря да гребе и се втренчи в тъмното кадифе на нощта, заслушан в тихия плисък на вълните. Сърцето му се изпълни с мъка и болка.

Затвор. Да я отведе в някой от затворите на Федерацията. Това изглеждаше единственото решение.

ГЛАВА 19

Пътуването на север бе много рисковано. Войната се бе превърнала в истински ад, а янките прилагаха спрямо Юга политиката на „опожарената земя“. Повечето железопътни линии бяха разрушени и да се пътува с влак бе много несигурно. Янките постоянно бомбардираха фортовете, които защитаваха Чарлстън, и по този начин пътуването с кораб ставаше също толкова опасно.

Но всичко това малко интересуваше Тия. Не можеше да се отърси от образа на красивото малко момиченце, което бе умряло. Не можеше да забрави начина, по който фотографът бе нагласил мъртвото дете, за да направи снимката. Спомени. Спомени, които щяха да я преследват, докато е жива.

Тя остави Риса и Алайна да се заемат с приготовленията за пътуването ѝ, които доста поспориха за маршрута ѝ, как и кога да пътува. Във всички случаи Тия нямаше голям избор — налагаше се да пътува, докато наоколо се водеше война и когато не можеше да разчита на ничия помощ. Снахите ѝ и Риса приличаха на три загрижени за пиленцата си квачки. Те потеглиха от Сейнт Огъстин заедно с нея и я придружиха на юг до мястото, където щеше да се качи на кораба, който да я преведе през блокадата. Увериха се, че капитанът е почтен мъж, а той им гарантира, че ще се грижи за Тия.

Капитан Ларсон бе любезен, дребен мъж със загрубяло лице, посветил се изцяло на каузата на Юга. Тия се хранеше в каютата му и по време на обедите и вечерите той говореше с любов за двете си малки дъщери, както и за съпругата си, която бе умряла по време на раждане. Споделяше с нея колко много презира мъжете, които се смятат за бунтовници, но преминават блокадата единствено заради чистата печалба. Те нанасяли на Юга много по-тежки щети, отколкото самите янки.

Тъй като Чарлстън бе под тежък обстрел, капитанът реши, че ще е по-добре да я отведе до Уилмингтън. Според него пътуването по

море не бе безопасно за една жена, макар че вече изобщо нямаше безопасен начин да се пътува през Юга.

Случи се така, че Тия можа да слезе от кораба в Северна Каролина, точно до границата с Вирджиния. Капитан Ларсон получи съобщение от свръзката си в пристанището, че Брент е уредил да я придружат до болницата в покрайнините на Ричмънд, където той работеше. Същето я заболя, когато се запозна с двамата мъже, които щяха да я отведат при братовчед ѝ — те бяха толкова слаби, а униформите им бяха избелели и изпокъсани. И двамата бяха ранени и още не се бяха възстановили достатъчно, за да се върнат на фронта, ала въпреки това с готовност се бяха съгласили да придружават и защитават една жена, която би могла да бъде нападната по пътя от дезертъори или янки. И двамата ѝ спътници бяха много любезни, възпитани и решени да ѝ осигурят поне удобно легло за през нощта. Първата си вечер младата жена прекара в малка, но все още действаща плантация, която заради отдалеченото си местоположение бе избегнала опустошителните набези на янките. Стопанката ѝ бе съпруга на лейтенант, който бе познавал Иън преди войната. Жената смяташе, че сега Тия мрази брат си.

Освен това Тия много внимаваше да не се изтърве, че е омъжена за янки. Домакиня, която бе фанатично предана на каузата на Юга, като нищо можеше да я изхвърли от дома си. За щастие жената, изглежда, вярваше, че братовчед ѝ Джеръм е едва ли не най-големият герой на Юга.

Малката група потегли рано на следващата сутрин. Яздеха спокойно, но когато чуваха други конници, се стараеха да ги избягват. Сержант Брустър, по-възрастният от двамата ѝ придружители, се опасяваше да не попаднат на някоя разузнавателна група на янките. Но в градовете се осмеляваха да се движат по главните пътища. Освен това имаха възможност да си купуват храна, а някои места, покрай които минаваха, сякаш въобще не бяха засегнати от войната. Хората тук твърдяха, че Югът, разбира се, ще спечели войната и макар че Европа е отказала да признае тяхното правителство, това доказва само собственото ѝ късогледство. Според тях Югът никога нямаше да бъде победен. Духът на местните жители си оставаше все тъй висок както в първите месеци след началото на Гражданската война.

Дори се надяваха армията на Конфедерацията да спечели всички предстоящи сражения.

Тя не можеше да прецени дали тези надежди бяха оправдани. Изтощените, измършавели войници, които я придружаваха в пътуването ѝ, никак не изглеждаха убедени в победата. На всичкото отгоре хранителните продукти бяха поскъпнали неимоверно, понеже отчаяно не достигаха за изхранването на населението.

Втората нощ Тя прекара в един хотел на петдесетина километра южно от града. На следващата сутрин се събуди от силно чукане на вратата. Скочи от леглото по нощница, не успяла да си отпочине от продължителната езда.

— Кой е?

— Аз съм, Тя, Брент.

— Брент!

Без да се съобразява, че не е благоприлично облечена, тя се спусна да отвори вратата, радостна да види братовчед си. Обви ръце около врата му и силно го прегърна. Брент изглеждаше добре. Той беше истински Маккензи, висок и тъмен, чертите на лицето му издаваха наследството на семинолите, но по очите и червеникавите кичури в косата приличаше на майка си. Беше слаб и строен, както всички мъже от Юга, но от него се излъчваше надежда — нещо, което напоследък се срещаше много рядко.

— Тя... Господи, колко отдавна не съм те виждал! Ти си все така красива, малка братовчедке, макар че разбрах, че поклонниците ти от Юга са безутешни. Омъжила си се за един янки, при това, както ми казаха, мой роднина.

Тя отстъпи назад, без да пуска ръцете му, вперила поглед в лицето му.

— Да, омъжих се за Тейлър. Все забравям, че е и твой роднина.

— Как е той?

— Тейлър е добре или поне така беше при последната ни среща — отговори тя, като се стараеше в тона ѝ да не се долавя горчивина. — Научих, че е посетил баща ти.

— Ти като че ли си ядосана!

Тя поклати глава.

— Е, той е изпълнявал заповед и съвсем естествено е да не го сподели с мен.

Брент сви рамене.

— Нали се води война. Тия, а ти не си на негова страна.

— Нито пък баща ти.

Брент се усмихна.

— Получих писмо от Риса, в което тя ме осведомява за пристигането ти. Писмото дойде само преди няколко дни, придружено от едно много дълго послание от майка ми. Както изглежда, някакъв моряк от военния флот на янките е бил изхвърлен на брега пред къщата на родителите ми след една ужасна буря. Той е носел поверителни документи. Тейлър бил изпратен да го намери и да го доведе обратно.

— И успял ли е?

— Не. Работата е там, че сестра ми решила да запази за себе си този момък. И така Тейлър отишъл да предаде документите и да рапортува, че морякът е негоден за военна служба, така че да заслужи почетно уволнение от армията.

— Звучи чудесно — замислено промълви младата жена.

— Да, поне така изглежда на пръв поглед. Джен се е омъжила за този младеж.

— Нима искаш да кажеш, че Джен се е омъжила повторно, при това за един янки?

— Доколкото разбрах, той вече не е военен.

Тия сведе глава, смаяна от новината за братовчедка си Дженифър. Никой от целият род Маккензи не мразеше повече от Дженифър всичко свързано с янките. Братовчедка ѝ бе готова да пожертва живота си, но не и да се откаже от борбата със Севера. А сега... се бе омъжила за...

— Май напоследък има доста сватби. Не знаех за Джен.

— Мисля, че венчавката е била съвсем наскоро — добави Брент и се изкашля смутено. — Освен това има още нещо, което... което, струва ми се, няма смисъл да крия от теб: аз също се ожених.

— Какво? О, Боже мой, Брент! Никой не знаеше нищо за това!

— Е, и ти не си ме питала дали да се омъжиш за Тейлър. Доколкото знам, дори баща си не си попитала, млада лейди!

— Войната промени много неща — промърмори тя. — Но по-добре ми разкажи за твоята съпруга! Как се казва тя, къде я намери?

— Казва се Мери. Ще се запознаеш с нея. Срецнахме се в специализираната болница, където доскоро работех.

— Брент! Спомням си къде работеше тогава! Да не би да си се оженил за...

Той се засмя и погали лицето ѝ.

— Проститутка? Това ли щеше да кажеш? Не, Тия, не съм се оженил за проститутка. Но нямаше да ме е грижа, дори и да беше. Защото тя е най-прекрасната жена на този свят. Баща ѝ беше мой пациент. За съжаление той почина, но благодарение на него сега ние сме заедно и във всичко това има някаква ужасна ирония на съдбата: все още посвещавам дните си да кърпя раните на страдащи хора, а никога не съм бил по щастлив.

— О, Брент, толкова се радвам!

— Е, сигурно знаеш какво означава семейно щастие.

Дали знаеше какво означава да бъдеш обичана така, както Брент обича своята Мери? Не, тя не можеше да си представи, че е толкова обичана.

— Браковете са различни.

Той се засмя.

— Сигурно е така, след като си омъжена за Тейлър Дъглас. Особено...

— Какво?

— Ами като се има предвид, че вие с Тейлър имате напълно противоположни гледища за войната. Честно казано, не мога да проумея как ти смени така рязко предпочитанията си, но... — Той сви рамене и се усмихна неловко. — Всъщност мога да те разбера, като знам колко съм щастлив с Мери. Но все пак — ти и Тейлър! Ти си олицетворение на духа на независимостта, а Тейлър... хм, неговата Аби беше най-сладкото и нежно създание, което някога съм виждал.

— Ти си познавал Аби?

— Разбира се. Тейлър ми е втори... или трети братовчед, нещо такова. Семейството му живееше на север, обаче той често идваше на юг. Би трябвало да си го спомняш. Ти си от така наречения „бял клон“ на рода Маккензи, а аз съм от другия клон, където преобладава примеса от червенокожите. Тейлър също има смесена кръв. Такава е историята на нашия свят, понеже само ние сме способни на такива уникални фамилни връзки.

— Значи Аби е била... как го каза? Сладко създание? — Тия не можа да се въздържи да не попита. Веднага се упрекна мислено, че страда от болезнено любопитство. Аби беше мъртва, нали си бе отишла от този свят! И въпреки това щеше завинаги да остане да витае като призрак в нейния живот. Като образец на съвършена съпруга, докато тя... хм, докато тя бе една прочута шпионка на южняците.

— Тя беше очарователна. Но и много твърда и силна духом, когато поискаше. Не мога да си представя какво е изпитвал той, когато тя е умираше в ръцете му... ох, извинявай. Тия. Да, разбира се, всичко това е минало. Сега той е женен за теб. И ето те сега, толкова навътре в територията на Юга. Той знае ли? Тя повдигна рамене.

— Не знам. Ти явно знаеш много повече от мен. Аз дойдох тук заради Рианон. Имах чувството, че нямам избор.

— Да, разбира се, мога да те разбера. Е, сигурно Тейлър също ще те разбере. Жалко, че той не е на наша страна. Би могъл да бъде изключително ценен за нашата кауза. Никога не съм срещал човек с такива способности на следотърсач. Когато бяхме деца, никой не можеше да го победи в нито една игра. Беше способен да чуе как пърхат крилетата на летяща пеперуда. Или да вижда в непрогледен мрак. Той е отличен следотърсач. От детективската агенция „Пинкертън“ биха дали мило и драго, за да го наемат на работа при тях, но той е решил завинаги да си остане само разузнавач и кавалерист въпреки необикновените си инженерни умения.

— Инженерни умения?

Брент изглеждаше искрено изненадан.

— Да, инженерни умения. За известно време учеше в Оксфорд, после постъпи в академията в Уест Пойнт. Той е самороден талант, когато става дума за строеж на мостове, пътища, понтони... макар че всъщност първата му любов е архитектурата. Обича да мечтае за времето, когато в цяла Флорида отново ще започнат да се издигат грандиозни строежи. Ти не знаеше ли това?

— Аз... хм, не знаех. — Тия се поколеба за миг. Беше удивена от това колко малко всъщност познава човека, за когото се бе омъжила. — Работата е там, че ние много отскоро сме заедно.

— Да, трябва да призная, че наистина е така. Аз също не съм го виждал напоследък, но откакто войната започна, много рядко се виждам с близките си. Майка ми, Господ да я благослови, с часове

пише писма, надявайки се те да стигнат до всички нас. Наскоро получих писмо от Риса, в което се споменава, че Рианон е писала на Варина Дейвис.

— Знаеш ли за пророческия сън на Рианон?

— Става дума за някакъв балкон и за едно дете. Но за съжаление през последните дни не успях да се видя нито с президента, нито със съпругата му. Напоследък той е ужасно зает, а освен това страда от хронично безсъние и от силно главоболие. Може би си чула, че европейците са отказали да признаят нашето правителство?

— Да.

— Той изгуби толкова много хора, а и много генерали. Но изпратих писмена молба да бъде приет от Варина. Ще я посетим, за да може и Рианон да се успокои.

— Тя е ужасно обърквана. Сънят я спохожда отново и отново. В него неизменно присъства едно и също малко дете, което всеки път пада от някакъв балкон. Не знае за кое от децата на президента Дейвис се отнася този сън, но е много разтревожена. Описва с най-големи подробности какво е видяла. Риса и Алайна са убедени, че става дума за Белия дом на Конфедерацията.

— Добре, братовчедке, а сега ще те оставя да се облечеш и ще тръгнем веднага. Ще те чакам на долния етаж. Белият дом на Конфедерацията за съжаление вече не е така свободно отворен за посещения, както беше преди войната, но сигурно ще мога да оставя бележка, за да ни бъде уредена по-скоро аудиенция при Варина. Може би тя вече е получила писмото на Рианон.

— Благодаря ти, Брент.

— Ще бъда на долния етаж.

Тя го изпрати с поглед, сетне затвори вратата и набързо се облече. Когато се втурна надолу по стълбата, той вече я чакаше, готов за излизане. Беше повикал карета и не след дълго вече пътуваха по улиците на предградията. Тия остана удивена от промените, настъпили в южняшката столица след началото на войната. Навсякъде се виждаха отбранителни съоръжения.

— Всичко това е в случай, че войските на генерал Грант приближат Ричмънд — обясни й Брент.

— На колко мили оттук е той? — попита тя.

— Доста близко — сухо отвърна Брент. После срещна тревожния ѝ поглед и стисна ръката ѝ. — Обаче Робърт Лий е готов да го посрещне.

Тя кимна и пак надникна през каретата. С приближаването им към центъра на града хората по улиците ставаха все повече и повече. Мнозинството бяха ранени мъже в окъсани униформи.

Толкова много мъже без ръце... без крака... накуцвайки, подпрени на патерици. Всички изглеждаха много отчаяни.

— Доколкото виждам, градът много се е променил — отбеляза Брент.

— Защо тази сграда е разрушена до основи?

— А, това беше фабрика за муниции. Изгориха я нашите хора, когато стана ясно, че янките могат да я превземат.

Междувременно каретата приближи голяма бяла сграда, която служеше за главна квартира на изпълнителната власт на Конфедерацията. Улицата бе задръстена от карети. Между тях забързано се движеха цивилни и военни с мрачни лица. Виждаха се модно облечени жени, придружени от слуги и роби. По улиците не секваше потокът от кавалеристи.

— Тук! Ние сме дотук! — извика Брент на кочияша.

Той помогна на Тия да слезе от каретата. Двамата пресякоха улицата и приближиха до елегантна къща. Тия се изненада, като видя занемарената фасада и запуснатата градина.

— Някога — започна Брент и млъкна.

— Какво някога?

— Къщата беше красива, а градината бе великолепно поддържана. Обикновено каретата на госпожа Дейвис я чакаше отпред, за да я отведе в града... тя имаше чудесни коне. Отдавна ги продаде. Напоследък почти не излиза от дома си. Говори се, че президентът Дейвис смята, че е заобиколен от врагове. Много хора вярват, че шпионите са проникнали дори в Белия дом. Дейвис е болен и страда от безсъние. Не се и храни. Наскоро присъствах на една среща с него. Бяхме се събрали на вечеря, но той почти не докосна храната си. Варина е много загрижена за него.

— Той носи на плещите си огромна тежест.

— Да, така е.

Двамата влязоха във фоайето и Брент съобщи името си на слугата. Каза, че е приятел на президента и е известил госпожа Дейвис за визитата им, като добави, че трябва да я видят колкото се може по-скоро по въпрос, който не търпи отлагане.

Бяха помолени да почакаат.

Минутите се нижеха бавно. Сутринта преваляше. Тия знаеше, че Брент е неспокоен, тъй като бе изоставил пациенти те си.

Двамата стояха и чакаха. Брент ѝ разказа още за Ричмънд, за войната, че се е видял със Сидни за кратко преди Коледа. Тия се зарадва да го чуе, но се изненада от съобщението на Брент, че Сидни е останала във Вашингтон.

— Тя се омъжи за един янки, нали знаеш?

— Разбира се, но...

— Искаше да остане във Вашингтон, в случай че той се върне за Коледа. Тогава също се водеха сражения, но времето бе толкова отвратително, че принуждаваше армиите да прекратяват огъня, дори когато Бог и християнското милосърдие явно не бяха в състояние да го сторят. Сидни се надяваше, че поради обилния сняг съпругът ѝ няма да участва в сраженията, особено като се има предвид, че е бил ранен при Гетисбърг.

— Аз знаех, че е бил ранен. Джулиан ми каза.

— Да, разбира се, Джулиан е бил там и го е оперирал. — Брент нетърпеливо потупа с шапката си по коляното. Изглежда, трябва да изчакам генералите, които са преди мен на опашката.

— Брент, върни се в болницата — предложи Тия. — Не е нужно да ме чакаш.

— Мислех, че ще е по-добре да сме заедно.

— Разбира се, но може би имаш пациенти, които умират.

— Има и други дежурни лекари.

— Никой не е толкова добър, колкото теб.

Той се усмихна.

— Така е, но този следобед ще трябва да се справят и без мен.

Тя се усмихна, радостна, че той е с нея в този труден ден.

Изведнъж от вътрешността на къщата проехтяха ужасяващи писъци. После настъпи истински ад. Навсякъде търчаха обезумели хора, чуваха се викове. Недоумяващ, Брент се втурна напред, но беше спрял от един едър мъжага.

— Не може да влезете вътре!

— Какво се е случило? Пуснете ме! Аз съм лекар! — възмутено се развика Брент.

Мъжът решително поклати глава.

— Твърде късно е. Случи се нещо ужасно. Малкият Джоузеф Емъри падна от балкона.

Брент и Тия се спогледаха настръхнали. На нея ѝ се сторя, че кръвта застина във вените ѝ.

— Извинете, искам да видя детето! — изкрещя Брент, блъсва мъжа и се промъкна покрай него. Тия го последва.

Момчето лежеше на каменните плочи, заобиколено от членовете на семейството. В цялата къща цареше суматоха и затова никой не се опита да попречи на двамата новодошли да наблюдават сцената отстрани. Чуваха се стенания, плач, хлипане. Прислужници и деца трескаво подтичваха напред-назад. Вече се чуваха първите коментари на смаяната тълпа, която много бързо се струпва пред президентската резиденция:

— Нашият президент е преуморен от толкова много работа...

— Госпожа Дейвис му носела закуската всеки ден в кабинета, защото той въобще не си лягал...

— Оставила децата само за малко, за да му занесе закуската...

— Момчето паднало от балкона!

— Всички казват, че бил любимецът на баща си.

— Издъхнало в ръцете на баща си...

— Той го притискал до гърдите си и плачел до сетния дъх на детенцето...

— Горкото дете!

Под смъртоносната веранда президентът на Конфедерацията Джефърсън Дейвис, паднал на колене, с измъчено лице, държеше на ръце безжизненото тяло на детето си. Безмълвни ридания разтърсваха раменете му. Съпругата му бе до него. По страните ѝ се стичаха сълзи. Плачеше неутешимо. Тия прехапа долната си устна — забеляза, че първата дама на Юга бе в напреднала бременност.

В това състояние трябва да понесе подобна агония...

Отстрани неловко стояха войници.

— Сър...

Тия видя, че бе дошъл пратеник с телеграма.

— Защо моето дете, о, Господи, защо моето! — извика Дейвис.
— Защо, Господи, той е толкова малък!

Варина, висока, с величествена осанка, но напълно съкрушена, погледна войника, но не каза нищо. Мъжът се извърна и сведе глава. И най-коравото сърце не можеше да устои на подобна гледка. Красивото дете, петгодишният Джо, лежеше неподвижен в прегръдките на баща си. Нито един враг в човешки образ не би могъл да му причини подобно страдание, каквото Господ му бе отсъдил да преживее в този ден.

Колкото и да бяха неотложни делата на Конфедерацията, днес трябваше да почакаат. Варина се свлече на колене до съпруга си и мъртвия си син.

Брент стисна ръката на Тия. Тя не помръдна. Стоеше и се взираше в малкото момче.

Как ще го понесат? Беше видяла много ужасни неща — млади мъже, поносени в разцвета на силите им, — но въпреки това загубата на това дете изглеждаше толкова несправедлива, толкова жестока, че тя се запита дали всъщност има Бог. Ако наистина имаше, сигурно в този миг се надсмиваше над всички тях, може би ги наказваше за смъртта и жестокостите, които си причиняваха един на друг...

Брент издърпа Тия настрана от увеличаващата се тълпа прислужници, войници, минувачи и приятели.

— Брент, дали не можеш да направиш нещо... — прошепна отчаяно тя.

— Той е мъртъв, Тия — тихо отвърна Брент. — Нищо не мога да направя.

Брент не можеше да направи нищо за детето, но двамата с Тия останаха още малко. Пристигаха нови и нови пратеници със съобщения, които биваха препращани към военния съветник на президента. Брент и Тия седнаха да почакаат в малкия кабинет на Варина, разположен на партера. Той се изуми от купчината неотворени писма, която лежеше до кошничката ѝ с ръкоделие. На най-горното писмо се виждаше обратният адрес: Рианон Маккензи, Симарон, Тампа Бей, Флорида.

Почувства как сърцето му сякаш заседна в гърлото. Писмото ѝ бе пристигнало, те също успяха да дойдат. Обаче твърде късно... Може

би все пак съдбата си оставаше в Божиите ръце, а Той оставяше хората само да си мислят, че могат да я променят.

Тя беше съвсем изтощена и сякаш не забелязваше нищо около себе си. Красивата ѝ светла кожа изглеждаше снежнобяла на фона на гарвановочерната коса и тъмните очи — толкова бе бледа. Не бе видяла писмото. Когато най-после се обърна, за да отговори нещо на госпожа Чеснът, Брент незабелязано взе писмото и го пъкна в джоба на самото си.

Сега то не можеше да помогне с нищо, само щеше да причини допълнително болка на семейството.

* * *

Тейлър пристигна във Вашингтон с парахода „Маджести“, на който се бе качил от пристанището на Сейнт Огъстин. Чу едно вестникарче да крещи последната новина, че Бог бил наказал жестоко президента на Конфедерацията — малкият Джоузеф Емъри Дейвис бил мъртъв.

След като слезе от кораба заедно с Фрайър, Тейлър си купи вестник и тревожно прегледа съобщението, търсейки да прочете нещо за Тия и Брент. Нямаше нищо. Гневът, който се надигна у него, след като узна за пътуването на Тия, се бе охладил, когато се върна в базата в Сейнт Огъстин. Прекара вечерта със семейство Маккензи и най-вече с Рианон, която изглеждаше много разстроена.

Но все още усещаше смут, чувство на безпомощност. Да, той бе решен на всяка цена да проникне на територията на бунтовниците и да я открие. Но какво ще прави тогава? Каква власт имаше той над нея, докато войната продължаваше да бушува? Искаше само тя да бъде в безопасност.

Извън обсега на бойните действия.

Тя беше в Ричмънд, а той искаше да се върне тук. Толкова бе просто. И дяволски много искаше да намери начин да го направи.

Докато четеше ужасните новини за семейство Дейвис, откри, че репортерът не беше толкова осъдителен както вестникарчето. В статията се усещаше искрена тъга за загубата на детето. Авторът не вярваше, че президентът Дейвис бе загубил сина си, защото е сгрешил

пред Господ — президентът Линкълн и госпожа Линкълн също бяха изгубили дете по време на войната. Любимият син на президента, малкият Тад, бе умрял от болест, а не при падане от балкон, но болката и мъката на родителите винаги е една и съща.

Щом пристигна във Вашингтон, Тейлър се отправи да докладва на генерал Магии, но разбра, че генералът е на учение. Пристигането му във Вашингтон обаче бе незабавно докладвано на висшите началници. От главния щаб на Магии беше извикан направо в Белия дом, където лично Линкълн пожела да го види.

Въпреки че не беше никак лесно да следи придвижванията на генералите си, Линкълн бе осведомен, че полковник Тейлър Дъглас е бил изпратен със задача във Флорида. Макар че като цяло загубите във войната бяха много големи, президентът на Щатите знаеше всички подробности за битката при Олъсти стейшън, беше осведомен и за флотския лейтенант Майкъл Лонг, който бил изчезнал с важни документи, съдържащи ценна информация за движението на флотата. Тейлър докладва за пълния успех на мисията си във Флорида.

— Документите са при нас, а лейтенант Лонг е официално уволнен от армията, сър.

— Преминал е на другата страна, така ли?

Тейлър поклати глава.

— Не, изобщо го изгубихме като войник; той е много уморен и съсипан.

— Всички сме уморени и съсипани.

Наистина президентът бе видимо остарял, откакто започна войната. Сраженията бяха сложили отпечатък на лицето му, сякаш сърцето му постоянно се измъчваше от хилядите дадени жертви.

— Не, сър, вие не сте съсипан — възрази Тейлър и тъжно се усмихна, защото вярваше във всяка своя дума. — Изненадан съм, че сте осведомен и за най-дребните събития сред суматохата на войната.

Линкълн сви рамене и вдигна големите си ръце с дълги и тънки пръсти.

— Накрая малките неща печелят войната. С отказа си да признаят правителството на Конфедерацията европейците ни помогнаха много повече, отколкото няколко победни битки. Колкото до Олъсти... е, надявам се, че отново ще си върнем Флорида.

— Боя се, че няма да е толкова лесно, сър.

— Но много от нейните жители са юнионисти.

— Истина е, но щатът е разделен. И нашите най-велики военни стратегии решиха, че огромните усилия, които са нужни, за да се завоюва този щат, не си струват. Особено след като решиха, че трябва да превземат Ричмънд и Югът да бъде разделен на две.

— Боя се, че нашите най-велики военни стратегии се сражават на страната на нашия враг! — промърмори Линкълн.

— Генерал Лий ли имате предвид, сър?

— И другите. Но мисля, че най-последно имам човек, който ще се бие за нас.

— Генерал Грант?

— Познавате ли го?

— Не, сър. Той се сражаваше на западния фронт, а аз участвах в източните кампании, докато не получих заповед да преценя с каква военна сила разполагаме, преди да започнем кампанията във Флорида.

— Е, скоро ще се запознаете с него. Както и да е, ако Лий беше на наша страна... доколкото знам, той е ваш близък приятел.

— Приятел на много от нас, сър. Той бе мой преподавател в Уест Пойнт. Чудесен инструктор и прекрасен човек.

— Говорят, че е препуснал с коня си през цялата нощ, когато му предложих да застане начело на армиите на Севера. Имаше толкова красив и елегантен дом... а сега погребваме мъртвите си на ливадата отзад. Тази жестока, безмилостна война не пощади никого. Старият Джеф Дейвис сигурно също не е могъл да намери покой през нощта, когато е умряло момчето му. Бог ми е свидетел, че искрено му съчувствам и той е в молитвите ми. Мъчно ми е, като гледам разрушенията и смъртта, която причинихме, но Бог ни помага. Да можехме най-последно да сложим край на тази братоубийствена касапница... тогава ще протегнем ръка и ще предложим приятелството си, ще прегърнем отново нашите братя и заедно ще оплакваме нашите мъртви и нашите загуби.

— Моля се да стане така, сър.

— Когато всичко това свърши, мнозина ще бъдат изпълнени с жажда за мъст. Кажете ми, полковник Дъглас, и вие ли ще бъдете сред тях? Войната направи много жени вдовици, а вие загубихте съпругата си в този братоубийствен конфликт.

— Аз наистина съм насъбрал много злоба и жлъч, сър.

— Времето не излекува ли раната ви?

— Повечето белези зараснаха, сър. Но и аз като вас искам конфликтът да свърши. — Замълча за миг. — Аз се ожених повторно. За жена, чиито симпатии са на страната на Юга. Вие познавате брат й, полковник Маккензи.

— Да, така чух и аз. Оженили сте се за госпожица Тия Маккензи, красавицата на вашия роден щат, любимката на Симарон, имение, което е известно с гостоприемството си. Тъй като се говори, че новата ви съпруга е рядка красавица, с буен нрав, смела и безкрайно очарователна, аз съм щастлив за вас, полковник. За един войник миговете на спокойствие и щастие по време на война са много редки.

— Да, наистина е много рядко — сухо отвърна Тейлър. Мигове на спокойствие? — Вие сте изключителен човек, сър. Не само познавате офицерите си, но дори сте осведомен и за семейното им положение!

— Имения като Симарон са известни надлъж и нашир. Както и стореното от Джарет Маккензи — не в името на Севера или Юга, а в името на човечността.

— Както сигурно знаете, членовете на семейството са привърженици на различни каузи — при това са доста страстни в убежденията си.

Линкълн се усмихна.

— Знаете ли, че всъщност по-голямата част от хората във фамилията на моята съпруга са южняци? Толкова много от тях загинаха по бойните полета! Тя бе упреквана сурово от симпатизантите на Юга, че се е омъжила за мен. Бедната Мери... брат й бе убит, ала тя не смята, че аз съм виновен за неговата гибел. Вместо това тя обяви публично, че няма да се противопоставя на идеята за запазването на Съюза. Когато тази кошмарна война бъде прекратена, раните ще се окажат ужасяващи. И след десетилетия ще останат мъчителни белези, както впрочем вие казахте преди малко. Запомнете един съвет от мен, полковник Дъглас: живеете в мир с вашата съпруга, независимо че е южнячка. Бог ни е свидетел, че ние се противопоставяхме с устрем и плам срещу избухването на тази война и направихме всичко по силите си, за да опазим мира. — Той се извърна с гръб към Тейлър и написа нещо на един лист на бюрото си. — Скоро се очаква да започне новата кампания, която вероятно ще се

окаже по-кръвопролитна от всички сражения досега. Затова са ни необходими опитни мъже като вас, полковник Дъглас. Още утре трябва да се срещнете с генерал Грант, за да получите конкретни указания за подготовката на предстоящата кампания. Но преди това искам да си отдъхнете, затова написах заповед за триседмичен отпуск. Заповедта не носи дата, така че можете да излезете в отпуск когато пожелаете, разбира се, при условие, че обстановката по фронтовете е благоприятна за нас и отсъствието ви няма да накърни изпълнението на вашите задължения. Ще бъде предприет още един опит за наклоняване на везните във Флорида в наша полза, понеже Флорида е житницата на Източното крайбрежие. За мое огромно съжаление като че ли няма друг изход да изтръгнем победата, освен да лишим Юга от източниците му на хранителни запаси. И нека Бог бди над вас, сър. Обещавам ви, че след като намерите генерал Грант, повече няма да се тревожите с бегълците от лагера на противника.

Тейлър взе заповедите, подписани от президента, едната от които бе адресирана до генерал Грант, а другата бе разрешението за ползване на домашен отпуск.

— Благодаря ви, сър, но все пак съм длъжен да споделя, че никак не ми се иска да изоставя военните си задължения точно сега, в разгара на сраженията.

— Вие не напускате армията, полковник. Но само Бог знае, че на всеки воин понякога се полага заслужен отдих.

Тейлър кимна сдържано. Докато наблюдаваше Линкълн, той се запита дали не бе обсебен от някакво мрачно предчувствие, също като онези, които терзаеха душата на Рианон, съпругата на Джулиан. Говореше се, че президентът е сънувал, че лежи положен в ковчег, а наобиколилите го — те до един били сред най-добрите му приятели — го убеждавали, че сънува собственото си погребение. Тейлър тревожно се запита дали президентът Линкълн не бе предсказал собствената си смърт.

— Благодаря ви, сър.

— Очаква ви една приятна нощ в града, полковник. Приберете се у дома, починете си, забавлявайте се.

— Да, сър — отвърна Тейлър, макар въобще да не възнамеряваше да се прибере вкъщи.

След като напусна президентската резиденция, Тейлър се насочи към кръчмата, където обикновено се отбиваха офицерите от кавалерията. Не му се искаше веднага да се прибере в жилището си във Вашингтон, Може би защото още от началото на войната бе избягвал тази квартира — в гардероба още висяха дрехите на Аби. Така и не намери нито време, нито сили да ги махне оттам. Нейното присъствие се усещаше навсякъде в този дом. Тя дори бе започнала да плете дрешки за бебето, което очакваше, и бяха купили детска люлка от махагоново дърво с изящна дърворезба.

В кръчмата завари десетина стари приятели, половината от тях вече военни инвалиди, както и политици от различните политически групи, толкова влиятелни по това време във Вашингтон. През март генерал Грант се бе прибрал в града, за да се съветва с президента Линкълн. Плановете им предвиждаха да бъдат предприети два мощни удара срещу Юга — войските на генерал Грант щяха продължат да преследват силите на Робърт Лий към подстъпите на Ричмънд, а дълбоко в тила на Юга щеше да бъде нанесен страхотен разсичащ удар с цел да бъде прекършен гръбнакът на отбраната на Юга. Луизиана вече бе започнала да се огъва и там дори бяха сформирали ново правителство, много по-благосклонно към Севера. Обаче Южна Каролина трябваше да бъде поставена на колене, защото именно там се коренеше гнездото на бунта, на неподчинението пред Вашингтон, следователно съпротивата трябваше да бъде смазана първо в този отдавна непокорен щат.

Тейлър бе преполовил второто си уиски, когато един войник от съседната маса го поздрави:

— Полковник Дъглас, сър!

Той се обърна, но в първия момент не го позна. Непознатият му се видя състарен, с посивели бакенбарди и пълно лице. Носеше сержантска униформа.

— Здравейте, сержант — вежливо кимна Тейлър.

— Беше много отдавна, сър. В началото на войната бях редник в кавалерията и служех под ваша команда в Манасас. Един куршум ме улучи в крака и оттогава не мога да яздя добре.

— Аха... да, спомних си. Да, Грейнджър. Името ти е Грейнджър, нали?

— Да, сър, точно така. Сержант Хал Грейнджър.

— Ами, радвам се да те видя, сержант. Радвам се, че си оцелял след толкова много битки. — Тейлър допи уискито си.

— Благодаря ви, сър. И вие не изглеждате зле. Не бих искал да ви досаждам, полковник. Стига ми само това, че се срещнах с вас. Но понеже вече работя като надзирател в затвора „Олд Капитъл“, дочух, че сте се оженили за една южнячка от рода Маккензи.

Неприятно изненадан, Тейлър смръщи вежди.

— Да, истина е, сержант. И какво друго сте чували за рода Маккензи?

— Нищо лошо не съм чувал да се говори, сър. Случи ми се да се срещна с хора, носещи фамилията Маккензи. Веднъж съдбата ме срещна с един морски капитан, бунтовник от Конфедерацията, но той успя да избяга, защото беше истински морски дявол. Може би сте чували и за други личности от този прославен род, например за доктор Джулиан Маккензи или за госпожица Сидни Маккензи?

— Да, разбира се, че съм слушал много за тази Сидни, но... тя не беше ли омъжена за Джеси Халстън?

— Точно така. Само че полковник Халстън винаги отсъства от Вашингтон, защото се сражава някъде по фронтовете, а съпругата му Сидни, хм...

Тейлър стисна зъби и още повече смръщи вежди.

— Какво се говори за Сидни?

— Е, сър, няма нищо особено... само че тя като че ли е попрекалила, това е всичко. Сигурно ще ви се зарадва, ако се отбиете при нея.

Тейлър кимна.

— Къде е тя сега?

Грейнджър му даде адреса ѝ. Тейлър си плати сметката, благодари на сержант Грейнджър и излезе от кръчмата, раздражен и недоволен.

След двадесет минути беше на улицата, където живееше Сидни. На верандата съзря един войник в униформа на Федерацията, който бе заспал излегнат на шезлонг. Шапката му бе нахлупена на лицето му.

Тейлър смръщи вежди, скочи от седлото на Фрайър и се доближи до войника. Спящият не помръдваше. Тейлър ритна шезлонга.

Войникът веднага скочи.

— Хей, ти какво си въобразяваш...

В следващия миг видя пагоните на надвесения над него полковник, мигом смъкна шапката от главата си и смутено избъбри:

— Полковник, сър...

— Какво, по дяволите, става тук, редник?

— Ами за малко се бях унесъл, сър. За всичко е виновна проклетата треска. Наскоро боледувах от малария. Затова ме изпратиха тук, в тила.

— И какво ти наредиха?

Редникът се изчерви.

— Хм, тази лейди, която живее тук, била сред най-прочутите шпиони на Юга.

— Кой ти каза това?

— Ами че нейният... хм, нейният съпруг.

— О, така ли?

Войникът смутено добави:

— Защото тя била заловена на местопрестъплението, сър.

— Аха, разбрах. Добре, редник, сега ти се разрешава да си подремнеш още. Защото тази вечер ще я пазя аз.

— О, не, полковник, сър, искам да кажа, не мога... нямам право да напускам поста. И все пак, кой сте вие, сър?

Тейлър сърдито скръсти ръце на гърдите си.

— Дамата вътре е моя братовчедка, редник.

— О, Боже мой! Значи вие трябва да сте полковник Дъглас, сър, нали така? Трябваше да се досетя, сър! — Редникът козирува отривисто. — Слушал съм много за вас, сър. Всеки войник знае за вашите успехи на юг. Разбира се, трябваше да се сетя още щом ви зърнах. Нали имате ин...

— ...индианска кръв — спокойно довърши вместо него Тейлър. — Моята братовчедка Сидни Маккензи винаги е била на страната на Конфедерацията, само че съм останал с впечатлението, че съпругът ѝ Джеси Халстън е поръчителствал за нея и сега тя е на свобода, пуснали са я от затвора.

— Да, сър, напълно сте прав, само че тя побърза да се върне от Вашингтон в Ричмънд.

— Защо? Да не би да се е случило още нещо?

— Не зная, сър. И никой не знае със сигурност. Тъкмо в това е проблемът.

— Сега е тук, нали?

— Да, сър.

— Чудесно, редник. Ще я посетя.

Тейлър заобиколи войника и влезе в къщата. Озова се в малка, но уютна всекидневна. Ухаеше на прясно опечен хляб. В камината пламтеше буен огън.

— Сидни! — провикна се той.

Отговор не последва. Отиде до вратата на спалнята и надникна вътре. Беше тъмно и му се стори, че видя очертанията на някаква неясна фигура под одеялото на леглото.

— Сидни? — прошепна Тейлър.

Отиде до леглото и рязко дръпна одеялото. Откри само няколко възглавници, нагласени така, че да наподобяват човешко тяло, но си личеше, че никой не е лягал в това легло.

* * *

Мери се оказа очарователна млада жена — мила, тактична, симпатична, с топли и в същото време сериозни сребристосиви очи и дълга черна коса. Тия се опита да я приветства с възторг, да ѝ покаже, че харесва и цени жената, която бе направила братовчед ѝ толкова щастлив. Когато Брент ги представи една на друга, Тия прегърна Мери и я приветства като добре дошла във фамилията Маккензи.

Брент наля на Тия чаша шери, но след като я изпи, тя избухна в плач. На вечеря тя не можа да хапне нито зальк. Брент се мъчеше да я убеди, че макар смъртта на малкия Джоузеф Емъри да е ужасна трагедия, тя не бива да се поболява заради това. Тия не знаеше как да му обясни, че я боли не за онова невинно, съвсем малко момиченце, което издъхна в Джаксънвил, колко бе несправедливо да страда толкова много. Брент се почувства безпомощен и ѝ заяви, че ако не се успокои, ще бъде принуден да пожертва от ценния си опиат, за да може да заспи. Като че ли Мери я разбираше по-добре. Тя остана дълго с Тия, за да си поплачат заедно. Все пак Брент не издържа и тайно от тях сипа малко лауданум в чаша с шери, и след като Тия я изпи, най-после заспа.

Но се събуди посред нощ. Надигна се в леглото и се втренчи в догарящия в камината огън. Не можеше нито да заспи, нито дори да заплаче. В главата ѝ отново нахлуха мрачни мисли. Брент не я разбираше. Тя не бе оправдала доверието на Рианон. Рианон знаеше, че нещо ще се случи. А Тия не бе съумяла да се придвижи по-бързо, бе закъсняла непростимо и сега бе донякъде виновна за смъртта на още едно невинно дете.

Брент дойде в нейната стая, прегърна я и се опита да я утеши:

— Тия, какво става с теб? Не мога да те позная. Къде се даяна твоята прословута смелост, твърдостта на духа ти, къде е твоята жизненост, твоят плам?

— Всичко отиде по дяволите, Брент — заговори тя през сълзи. — Всичко е мъртво, като онези дечица. Като младите мъже, които всеки ден гинат със стотици по бойните полета.

— Тия, ти наистина си много зле и ще се разболееш. Сега си омъжена и нищо чудно вече да очакваш дете...

— Не! Никога! — тя изкрещя и рязко се дръпна от него. — За нищо на света! Не искам да имам деца, никога няма да позволя това да се случи! Не искам още смърт и трагедии!

— Тия, не бива да казваш това. Рано е да мислиш за деца. Не можеш да твърдиш, че не искаш и никога няма да имаш...

— Няма да имам! Не знам какво ще се наложи да направя, но никога няма да имам деца! — закле се тя.

— Не съм сигурен дали твоят съпруг ще се съгласи, Тия. Когато убиха Аби, тя очакваше дете. Тейлър искаше деца.

— Тогава Тейлър ще трябва да си намери друга съпруга! — гневно заяви Тия. — Освен... освен ако преди това не убият и него!

Внезапно ѝ се стори, че започна да пропада в някаква бездна. Избухна в неудържим плач и Брент реши, че няма смисъл да се опитва да спори с нея, докато тя бе в подобно неконтролируемо състояние. Поднесе ѝ още една чашка шери с още една доза лауданум и изчака измъчената му братовчедка отново да заспи.

Този път може би благодарение на допълнителната доза приспивателно тя не се събуди през целия следващ ден.

* * *

Тейлър се настани на люлеещия се стол пред камината в стаята на братовчедка си и мрачно започна да съзерцава танцуващите пламъци. Изчака така цял час, след което започна да се тревожи не на шега.

Инстинктът му подсказваше, че Сидни няма да се върне скоро. Приятно ухаещият прясно опечен хляб е бил само средство за заблуда на евентуални преследвачи, както и възглавниците, струпани под одеялото в леглото ѝ.

Може би е искала да остави впечатление, че е в къщата. А може би просто е изпаднала в беда...

Отиде до прозореца при леглото и го огледа внимателно, после го откряна и се надвеси през него. Веднага му стана ясно откъде бе избягала Сидни. Не бе нужно да си опитен следотърсач, за да забележиш добре очертаните следи под прозореца.

Тейлър излезе, без да размени дума с редника, оставен на пост на верандата. Възседна Фрайър и пое по улицата, но заобиколи на първия ъгъл, отново улови следата и по нея стигна до близката конюшня. Оказа се, че конярят, който го посрещна на прага на конюшната, много добре си спомняше Сидни — красива млада жена, която досега неведнъж била наемала карета от него. Имала брат отгатак фронтвата линия и още куп роднини на юг от Александрия.

— Тя е една такава хубавичка, да, хм, бива си я... — Конярят млъкна и се вторачи в Тейлър на оскъдната светлина на фенера. — Полковник, вие да не би да сте неин брат? — Тейлър беше убеден, че този коняр, както и много други, си въобразяваше, че всички американци с индианска кръв във вените си непременно имат мургава кожа, но мъжът явно симпатизираше на Сидни и искрено искаше да му помогне да я открие.

— Не, аз съм ѝ братовчед. И съм много разтревожен за нея. Може би сега е в опасност отвъд фронтвата линия.

— Ами, знаете ли, веднъж се натъкнах на нещо, забравено от нея в каретата, която беше наела за някакво пътуване. Тогава забравих да ѝ го върна. Може би сега ще ви бъде от помощ.

Момъкът закуцука към стаичката си. Забеляза, че Тейлър погледна към крака му.

— Един куршум ме улучи в глезена в битката при Антиетам — обясни му той. — Веднага ме освободиха от военна служба, защото

очакваха да се стигне до ампутация. Така се озовах тук. А колкото до онази дреболия, която остана у мен от Сидни, просто не мога да си обясня защо още не съм я изхвърлил. Беше парче плат, нищо особено, но на него е изписан някакъв адрес. Ето, виждате ли? Адресът е ферма Бейлиуик, Вирджиния. Познато ли ви е това място?

Познато му беше. Намираще се на североизток от Фредексбърг — малко парче земя, постоянно оспорвано още от началото на войната. Тейлър благодари на коняря и побърза да напусне конюшната.

Потегли направо извън града.

Тейлър беше наясно с обстановката и надвисналото напрежение. Столицата на Севера — Вашингтон — беше заобиколена от фортове. Колкото повече навлизаше в територията, владяна от Конфедерацията, на юг от Александрия, толкова по-често Тейлър чуваше слухове за приближаването на двете противникови армии. Нямаше съмнение, че предстоеше решаващият сблъсък.

Насочи се на юг, премина фронтовата линия и навлезе във Вирджиния. Сега се намираще на ничия земя. Но не се съмняваше, че някъде съвсем наблизо се спотайват отряди от войските на северняците или на южняците, затова избягваше главните пътища, дори понякога използваше преки пътеки в горите и храсталаците. Веднъж се натъкна на малък разузнавателен ескадрон от кавалерията на южняците. Успя да чуе част от разговора на офицерите. Сведенията бяха оскъдни, но опитен офицер като Тейлър Дъглас можеше да си направи извода, че недалеч се намира основното ядро на силите на южняците начело със самия генерал Робърт Лий.

Тейлър стигна до фермата по обед. От опит знаеше, че предпазливостта никога не е излишна. Спотаи се зад ябълките в овощната градина, за да наблюдава къщата. След като се увери, че наоколо е безопасно, реши да влезе.

Къщата беше на два етажа, обрасла с бръшлян. Не се виждаха балкони. Дървените кепенци на прозорците бяха изпотрошени от ветровете, на много места мазилката беше олющена. Цялата ферма изглеждаше занемарена и навяваше тъга.

Няколко мършави пилета се разхождаха пред къщата. Встрани от нея беше вързано едно муле.

Отдясно се издигаше висок хамбар. Двойната му порта беше плътно затворена.

Тейлър нежно постави ръка върху муцуната на жребеца.

— Слушай, Фрайър, ще стоиш тук мирно, момчето ми. Но ако ти подсвирна, веднага идваш при мен, разбра ли?

После бързо се промъкна от овощната градина към задната стена на хамбара. Прилепи се плътно към нея и огледа дъските, докато не откри пролука. Напъха там юмука си и без да вдига шум, отмести една дъска. Преметна се през отвора и се претърколи в мекото сено, но моментално се изправи, за да се огледа.

Хамбарът и клетките за конете и добитъка бяха празни. Но в средата имаше някакъв фургон със запрегнати коне. Отиде до фургона. Конете се оказаха яки, товарни, много по-добре охранени от мулето отвън. Тейлър се премести до портата. Резето не беше спуснато, успя да се измъкне навън и погледна към къщата. Дълго остана така, спотаен, дебнещ и очакващ.

Не знаеше колко време е минало, но най-после зърна едно слабо чернокожо момиче да излиза от къщата и да се насочва към конюшната, долепена до хамбара и обора. Тейлър се намръщи, озърна се и видя стълба, водеща към плевника на горния етаж. На един дъх се изкачи по нея и се шмугна в дъхавото сено.

След по-малко от минута откъм къщата се появи един по-възрастен негър, следван от две хлапета, а след тях се зададе едър мускулест негър. Тейлър се досети, че това са работници от фермата.

Когато по-възрастният влезе в хамбара, Тейлър успя да го огледа през пролуките между дъските. След него дотича една млада негърка, която Тейлър не бе забелязал, а зад нея вървеше самата Сидни. За Бога, какво правеше тя тук?

Сидни още крачеше към портата на хамбара, когато Тейлър чу в далечината конски тропот.

— Идва южняшки патрул! — изплашено извика негърката.

— Хайде, скрий се вътре! По-бързо! Ще се опитам да ги отпратя!

Негърката се втурна в хамбара и се залепи до дъските, за да се скрие от погледите на идващите конници. Навън конският тропот секна.

— Здравейте! — сърдечно ги поздрави Сидни пред портата на хамбара. — Какво ви води насам, джентълмени? Да не би да сте попаднали на следите на омразните янки?

Тейлър предпазливо помръдна, за да се опита през пролуката да огледа групата и да преброи колко са войниците.

— Или някъде наблизо се води сурова битка с врага? Мили Боже, господо, нямам с какво друго да ви посрещна, освен да донеса кана прясна вода...

— Госпожо, носи се слух, че вие укривате наскоро освободената робиня Сиси Маккендрик, заради което сте била обвинена в предателство.

— Сър! Как смееете да ме обвинявате...

— Ще претърсим хамбара! Ако намерим вътре онази черна вещица с нейните чернилки, ще ви обесим всичките ей там, на онази греда. Никак не ме интересува, дори и самият президент Джефърсън Дейвис да реши, че робите трябва да бъдат върнати на господарите им. Убеден съм, че вие и цялата ви компания сте доста опасни и сте си заслужили да увиснете на бесилката!

— Стойте! — изкрещя Сидни. — Не можете просто така да избивате хората.

— Може би не ми се иска да обеся една бяла жена, госпожо. Поне не веднага. Може би ще ви дам възможност да ни убедите с момчетата, че не бива да ви обесваме. Макар че те твърдят, че сте предателка — южнячка, заловена да краде и да шпионира за Ейб Линкълн!

— Нито един почтен войник, който служи под командването на господин Робърт Лий, не би говорил по този начин на една жена.

— А на мен не ми пука какво ще каже Боби Лий, госпожо. Боби Лий не е тук в момента, нали?

Вратата се отвори с трясък. Тейлър успя да преброи мъжете. Бяха седем заедно с водача им, който бе останал на коня си и се взираше в Сидни. Негрите се опитаха да се скрият, когато шестимата мъже влязоха в обора, но един от войниците грабна една вила и я насочи към купа сено. Сиси изкрещя. Мъжът спря и я сграбчи.

— Мисля, че заловихме една от бегълките, сър — доста хубавичка негърка, сър!

— Обесете я веднага — и по-бързо. А останалите изведете оттам. Нека да разберат, че ще бъдат наказани със смърт, и няма да посмеят да избягат!

— Не! — извика Сидни. — Спрете, спрете веднага, ще докладвам за вас...

— Няма да докладвате нищо, госпожо. Вие сте най-голямата предателка.

Скочи от седлото и сграбчи Сидни, преди тя да успее да побегне. Тя се изви в ръцете му и одраска едното му око. Негрите започнаха да викат. Един от войниците вдигна пушката си.

Тейлър искате да има по-добра позиция за стрелба, но не смееше да чака. Измъкна колта си, прицели се в мъжа, който се канеше да стреля, и го прониза право в сърцето.

Забави се за секунда, за да се увери, че Сидни не е пострадала, и простреля нападателя ѝ в средата на челото. Оборът се изпълни с отчаяните писъци на изплашените роби. Останалите петима войници вдигнаха пушките си. Проехтяха още пет изстрела от колта на Тейлър и бунтовниците се свлякоха на земята. Те все още не можеха да разберат кой стреля по тях.

Но Сидни го видя. Замръзна на мястото си. Мъжът, който я бе нападнал, лежеше мъртъв в краката ѝ.

— Тейлър! — невярващо прошепна Сидни.

Той бързо слезе по стълбата. Сиси се бе изправила до портата на хамбара и също се взираше изумено в него.

— Заведи бързо хората си във фургона — нареди Тейлър — И ги изведи оттук колкото може по-скоро. Движете се по черните пътища — повечето от редовната войска е твърде заета с предстоящото голямо сражение, за да обърне внимание на някакъв фургон.

— Да, сър — отвърна Сиси. — Хайде, елате, нали чухте какво каза той, качвайте се във фургона и бързо се скрийте под сеното.

Гласът ѝ бе мек и мелодичен, а тя се взираше в него с големите си кафяви очи, които не трепваха. Тейлър осъзна, че тя всъщност никога не е била истински изплашена. Ако мъжете бяха решили да я обесят, щеше да умре, без да трепне.

Залитайки, Сидни прекоси обора.

— Тейлър, аз... — Спря се и се втренчи в мъртвите мъже, лежащи наоколо.

— Сидни — глухо промълви той, пристъпи и спря на две крачки от нея. Внезапно се почувства зле при мисълта какво бе сторила тази

война с всички тях. — За Бога, Сидни, какво, по дяволите, правиш? Мили Боже, можеше да умреш тук!

— О, Господи, Тейлър, те всички... са мъртви! — Сидни го погледна ужасено.

— Сидни, те щяха да ни убият, поне един от нас щяха да убият! — намеси се Сиси с омраза в гласа.

— Но те бяха... бунтовници. Аз никога не съм искала да предам собствените си хора.

— Сидни! Те не бяха твои хора. Това бяха едни долни отрепки.

Сидни отново впи поглед в Тейлър. Той си помисли, че тя всеки миг ще припадне.

— Но ти уби всички — сломено промълви младата жена.

— Мразя да убивам хора, Сидни. Просто нямах избор.

— Не... не... аз съм виновна за всичко! — извика тя и внезапно се хвърли към него, цялата трепереща. — Тейлър, ако не беше дошъл... о, Господи, те щяха да ни обесят! Без съд и присъда, без...

— Те бяха отрепки, бели боклуци! — избухна Сиси, без да отделя поглед от Тейлър. — Благодаря ви, сър. Не ви познавам, но съм ви безкрайно задължена. Истинско чудо е, че се оказахте тук.

— Не е чудо. Отидох в къщата на Сидни. Мислех... — Той сви рамене. — Мислех, че тя шпионира отвъд фронтната линия.

Сиси вирна брадичка и за миг остана неподвижна.

— Не е шпионирала. Става дума за хора, полковник. За чернокожи. Да! Тя прекарваше нелегално негри зад позициите на бунтовниците. А след това се промъкваше обратно през позициите на янките. Тя спасява човешки живот, полковник, спасява хора!

Тейлър се отдръпна от Сидни и бавно повдигна вежди. Лицето ѝ бе пламнало.

— Въпреки това Джеси ще иска да ме удуши! — дрезгаво изрече тя. — А ако Джеръм разбере... или Брент... или баща ми... Джулиан... Тия... — Гласът ѝ заглъхна.

— Ти си работила в помощ на нелегалното прехвърляне на негри на север! — смаяно повтори Тейлър.

— Не! — възрази Сидни. — Не съм. Аз нямах намерение...

— Да! — извика красивата чернокожа жена. — Тя беше невероятна.

— Всичко стана случайно — обясни Сидни.

Той поклати глава. Случайно? Беше чувал тези думи и преди. Какво караше хората да се заместват в този трагичен конфликт?

Усмихна се тъжно.

— Сидни Маккензи, убий ме, но не разбирам нищо.

— Тейлър, опитай се да ме разбереш! Нали няма да кажеш на...

— Сидни, ти си станала янки?

— Не! Аз съм бунтовничка във всичко останало, но... но това! — прошепна тя. — Тейлър, трябва да запазиш тайната ми, трябва...

— Сидни, не мога да запазя тайната ти. Джеси смята, че ти шпионираш за Конфедерацията, но това, което правиш, е нещо много по-добро. Въпреки това ще се ядоса, защото се излагаш на опасност. Освен това ще бъдеш клеймена като предателка. Върви си вкъщи и остани там под домашен арест.

— Тейлър, нали не смяташ да кажеш на Джеси...

— Сидни, боя се, че ще трябва. — Той се наведе и я целуна по бузата. — Мисля, че той ще бъде горд с теб. Разбира се, след като те удуши. Но повече никакви разходки из фронтовите линии. Един добър войник знае кога да спре.

Сидни сведе глава.

— Знам.

— Трябва да тръгваме. Мога да те следвам на около петнадесетина километра. Надявам се, че ще стигнем до някой преден пост на янките.

Сиси го дари с щедра усмивка.

— Вие сте страхотен мъж, искам да кажа, за един бял. Женен ли сте, полковник?

— Не, не е — отвърна Сидни.

— Да. Боя се, че съм женен — обърна се Тейлър към Сиси и също ѝ се усмихна. После погледна към Сидни и ѝ обясни: — Ожених се повторно.

— Наистина ли? Кога? За кого? Радвам се за теб, Тейлър. Знаем колко дълбоко те нарани смъртта на Аби. Кога се случи това и къде...

— За Тия.

— За Тия?!

— Да, за Тия.

— Тия Маккензи! — смаяно попита Сидни.

— Същата. Но сега, ако ме извините, във фургона ви чакат хора, а само един Господ знае дали тези тук нямат приятелчета, които са ги последвали. Сиси, за мен бе удоволствие да се запозная с теб. Ти си една от най-смелите и красиви жени, които познавам. Сидни, наистина се гордея с теб, но току-що бях при баща ти, а той жив ще ме одере, ако не те накарам да се закълнеш, че повече никога няма да рискуваш живота си по този начин. Никога.

— Кълна се, но...

— Тогава да вървим.

— И ще си тръгнем просто така? — възрази Сидни, а изумрудените ѝ очи се разшириха. — Тейлър, почакай, не е възможно наистина да си се оженил за Тия...

— Направих го, но сега не е време за разговори. За Бога. Сидни, качвай се във фургона!

Тя впи поглед в него, обви ръце около врата му и силно го прегърна.

— Благодаря ти, Тейлър. Благодаря ти за това, че бе тук и спаси живота ми! Кълна ти се, че ще се пазя.

Не се наложи да я подканва пак. Сидни се отдръпна от него и се запъти към фургона. Тейлър прибра в обора убития, който бе останал да лежи отвън. Потупа по хълбоците конете на бунтовниците, за да избягат, и подсвирна на Фрайър.

Препуска след фургона с бегълците до първия пост на янките.

После обърна коня си и се насочи към бойните линии.

* * *

Тия лежеше в някакво странно състояние — нито будна, нито заспала. Не искаше да се събужда. Събуждането означаваше да се изпълни отново с онова ужасно усещане за загуба. В момента бе изпаднала в някакво вцепенение и това ѝ харесваше.

Внезапно я измъкнаха от унеса.

— Събуди се, Тия!

Брент силно я разтърсваше. Почти грубо.

— Престани, Брент! — сърдито извика тя. — Искам да остана в леглото. Искам още лауданум.

— Никога вече няма да получиш. И без това ти дадох прекалено много. Страда достатъчно за мъртвите; време е отново да се погрижим за живите. Стани от леглото и се облечи. Бързо.

— Не.

Но братовчед ѝ вече бе издърпал завивките, хвана я за ръката и я измъкна от леглото.

— Тия, води се голяма битка. Има много ранени. Изпрацат ме на фронта да организирам полева болница. Ще дойдеш с мен.

— Не... не. Нали Мери е с теб. Както и другите сестри, санитарии...

— Мери ще дойде с мен, но и ти също ще дойдеш. Ти имаш опит, работила си с Джулиан. Познаваш ме и знаеш, че ще се чувстваш добре с мен.

— Не, Брент, повече не издържам. Писна ми от ранени войници и осакатени мъже.

— О! Внезапно ти писна, така ли? Е, повярвай ми, Тия, на тях сигурно им е писнало много повече да ги раняват и осакатяват!

— Не ме интересува. — Тя затвори очи. Стресна се, когато братовчед ѝ я стисна за ръката и грубо я разтърси.

— По дяволите, Тия, стегни се! Имам нужда от помощта ти... те имат нужда от помощта ти. Те страдат. Не се вайкат и не оплакват онова, което не може да се промени!

— Брент! — Тя се отскубна от него, пое дълбоко дъх и срещна погледа му. Какво ставаше с нея? — Брент, съжалявам... Сега ще се облека. Ще побързам — додаде тя.

— Добре! Аз наистина имам нужда от теб, Тия.

След няколко минути тя бе готова.

Заедно с Брент и Мери препуснаха надолу по улицата към болницата, където десетина фургона бяха натоварени с палатки и медицинско оборудване. Мъжете крещяха заповеди, конете цвилеха, тръбачите свиреха, чуваше се тътенът на барабаните.

— Битката е започнала!

— Проклетите янки са навсякъде!

— Говори се, че ще има хиляди убити!

— Янките не дават пукната пара колко ще бъдат избитите, стига да не са от техните!

— Лий ще ги отблъсне! Винаги е успявал.

— Сражението отново е край Шанселърсвил.

Прииждаха все повече войски — кавалерия и пехота. Улицата се изпълни със заминаващи и изпрацачи.

Хората бяха изплашени, че генерал Грант може да влезе в Ричмънд.

Много скоро фургоните бяха готови и потеглиха. Извън Уайлдърнес, област между двете армии близо до Фредериксбърг, имаше много гъста гора, осеяна с непроходими храсталаци.

Никой не подозираше какъв ад ще избухне тук много скоро.

ГЛАВА 20

Преди една година същата местност бе прекосена от двете армии, които се срещнаха в битката при Шанселърсвил. Войските на Съюза и на Конфедерацията дадоха много жертви в горите край Уайлдърнес.

Докато яздеха усилено по пътеките, търсейки най-добро място за разполагане на полевата болница, Брент, Тия и останалите от групата минаваха покрай тъжните и призрачни останки от смъртоносните битки: избелели от слънцето кости, оглозгани от дивите животни, лежаха на купчини край пътеките, сред дърветата и храсталаците. Тия се опита да се убеди, че това са кости на коне, но един човешки череп, попаднал под копитото на коня ѝ, разруши последните ѝ илюзии.

Откриха една малка горичка далеч зад линиите на бунтовниците. Брент започна да раздава заповеди, а мъжете бързо издигнаха палатките, разтовариха сгъваемите маси, столове, носилки и инструменти. Ранените започнаха да пристигат още преди да успеят да се установят и подготвят. Едни викаха от болка, други стискаха зъби и мълчаха, някои бяха в безсъзнание. Под ръководството на Брент работеха петима хирурзи, Тия, Мери и шестима санитарии.

Само след час масите бяха потънали в кръв.

Тия забрави за странната апатия, която я бе обзела, но вцепенението не я бе напуснало напълно. Беше доволна, че е заета с трескава работа, но се боеше да не изпусне инструментите, които подаваше на лекарите. Макар че бе присъствала при битката край Олъсти стейшън, само след няколко часа тя осъзна, че всъщност не е подготвена за това, което се случваше сега.

Денят изглеждаше безкраен. Тия имаше чувството, че цялата е покрита с кръв. „По-добре да не чувстваш нищо — повтаряше си тя. — Да, по-добре да не чувстваш нищо. Просто продължавай да се движиш, да се движиш.“

Ноцта също сякаш нямаше край. Мракът сложи край на битката, но не и на пристигащите ранени. Имаше не само бунтовници, но и

янки.

По-леко ранените обсъждаха как са разположени армиите, дивизиите, бригадите, но, изглежда, информацията бе недостатъчна. Двете армии се бяха срещнали при Уайлдърнес и след сблъсъка едва ли някой от командирите наистина знаеше къде да открие хората си.

Тия успя да поспи само няколко часа върху торбите, оставени отвън пред болничната палатка. В гъстата гора и непроходимите храсталаци се бяха изгубили множество войници. Намираха ги само ако по случайност на тях се натъкнеше някоя друга група.

Настъпилото утро бе мрачно и сиво. Над гората и над храстите се стелеше гъста пелена от барутен дим.

На Тия ѝ се струваше, че вече приближава десет сутринта. Мери бе заминала с един фургон, пълен с ранени. Трябваше да ги отведе до железопътната линия, където се очакваше да пристигне вагон с медикаменти.

Тия помагаше на Брент. Притискаше артерията, докато той се опитваше да отстрани парченцата от шрапнел.

Той я погледна и поклати глава:

— Изгубихме го.

Тя сведе очи. Нямаше време за оплакване на мъртвия. Санитарите побързаха да го отнесат и донесоха следващия. Наоколо жужаха мухи.

Купчината отрязани крайници в ъгъла на палатката ставаше все по-голяма, миризмата на кръв — все по-непоносима.

— Капачката на коляното е раздробена. Кракът трябва да се отреже — въздъхна Брент.

Внезапно се чу звук, който накара дори Брент да трепне.

— Кой, по дяволите, стреля с артилерийски снаряд в такава гъста гора? — изруга той.

Много скоро се разнесоха писъци. После се издигнаха гъсти кълба дим. Един от ранените извика неистово:

— Господи, Господи, някой да спре това, трябва да го спре! Те там изгарят живи, о, Боже мой, изгарят живи. Мили Боже, мили Боже...

Един санитар се спусна към Брент.

— Полковник Маккензи! Полковник Маккензи! Истина е! Уайлдърнес гори! Мъжете са хванати в капан сред дърветата и горят

като факли. Огънят се разпростира насам. Трябва да преместим болницата. Бързо!

* * *

Тейлър остави жените при първия пост на янките, обърна коня си и препусна към главните позиции на янките. Докато яздеше, сякаш адът се разтваряше пред очите му.

За да открие главната квартира на генерал Грант, следваше маршрута на войските.

Той не бе получил заповед да язди с кавалерията, нито да води някой от полковете. Откри, че Джеси Халстън и Иън Маккензи бяха някъде там, в разгара на битката. Според заповедта на Грант той бе изпратен да обикаля второстепенните позиции със задачата да разузнае разположението и числеността на вражеските полкове. Когато пристигна в главната квартира на генерала край гората, Тейлър бе събрал много сведения за противника.

Генерал Грант отрязва края на пурата си и му съобщи с тих глас, че според него числеността на войските на Конфедерацията е преувеличена — нещо, което се случваше доста често още от времето, когато Макклелън бе начело на армията на янките. Офицерите на юнионистите бяха твърде предпазливи и дори и след поредната победа, те заповядваха отстъпление.

— Ние няма да отстъпваме, полковник. Ще се бием.

До вечерта след първия ден от офанзивата Тейлър бе успял да обиколи няколко бунтовнически дивизии, да разбере кои са командирите им, след което се върна в щаба на генерал Грант, за да докладва за ситуацията. След като напусна щаба, Тейлър откри къде държат някои от пленените бунтовници. Част от тях бяха заловени същата сутрин и той се надяваше да се сдобие с новини за Брент Маккензи. Пленените бунтовници бяха разположени на малък хълм и се охраняваха от неколцина пехотинци от армията на Севера. Те си почиваха и въпреки че им бяха раздали щедри дажби от провизиите на янките, измършавелите и измъчени южняци сякаш не можеха да утолят глада си. Униформите им бяха изпокъсани, а много от тях носеха панталони и ботуши, взети от избитите янки. Някои от

южняците дори бяха боси. При все това, когато Тейлър отиде при тях, пленниците се държаха предизвикателно и когато той попита за хирурга полковник Брент Маккензи, никой не му отговори.

— Защо питате, полковник? — обърна се към него един капитан от пехотинците.

Тейлър се извърна към мъжа. Той бе висок, слаб, с изпито лице, а хлътналите му очи се вираха напрегнато в Тейлър.

— Защото той ми е роднина — отвърна Тейлър. — Предполагам, че съпругата ми пътува с него.

Капитанът помълча за миг, после кимна с разбиране.

— Маккензи беше в болницата в покрайнините на Ричмънд. Веднага след първите схватки получи заповед да организира полева болница. Последното, което чух, е, че той е добре и е разположил болницата си надолу по Планк роуд. — Капитанът продължи да го изучава с поглед. — Вие сте се оженили за Тия? — запита с любопитство той.

Тейлър долови познатата нотка на скептицизъм, която чуваше не за пръв път.

— Да, капитане, женен съм за Тия Маккензи. Войната често си прави странни шеги с нас. Познавате ли съпругата ми?

Капитанът кимна.

— Няма по-изискано място от имението Симарон, сър. Родом съм от Южна Джорджия и съм присъствал на много балове и градински увеселения в Симарон. Всеки, който е бил там, никога няма да забрави госпожица Маккензи, сър. Тя бе толкова красива, грациозна и изискана в онези дни... Въпреки това чух, че когато започнала войната, тя много бързо изоставила модата, финеса и изисканите маниери, за да се посвети на грижи за ранените и умиращите войници. Моите поздравления, сър.

— Благодаря ви, капитане. Сигурен ли сте, че в момента тя е с братовчед си?

— Не, не съм сигурен. Аз лично не съм я виждал, но чух от общи приятели, че тя е с Брент, а смятам, че те са добре осведомени.

Тейлър отново благодари на капитана и го попита дали може да направи нещо за него. Мъжът се поколеба, после посочи един войник, седнал до дървото.

— Редник Симс преди доста време получи рана, която продължава да го тормози. Знам, че ние вероятно ще бъдем изпратени в различни затворнически лагери на север... Има ли някакъв начин да уредите той да бъде изпратен в „Олд Капитъл“? Чух, че това е най-добрият затвор, още повече че се намира под носа на мнозина симпатизанти на Юга, а е добре известно, че Ейб е много състрадателен човек.

— Ще гледам да го уредя — обеща Тейлър. — Имате думата ми. А що се отнася до вас...

Капитанът му подаде ръка.

— Не искам нищо за себе си. Аз съм здрав, но съм много уморен. Вярвам, че ще оцелея в тази война и ще се върна у дома. А дотогава всяка нощ ще се моля всичко да свърши по-скоро.

— И аз ще се моля за това! — каза му Тейлър и си тръгна. Утре...

Утре предстоеше поредната тежка битка. И той щеше да изпълни заповедите в служба на родината си. И все пак...

Нека Господ му прости, но въпреки всичко щеше да се опита да открие съпругата си...

* * *

Изстрелите на стотиците пушки подпалиха сухите дървета. Боровете, старите дъбове и шубраците мигом пламнаха. Цялата гора бе обзета от пламъците.

Кошмарът започна от болницата. Докато се опитваше да успокои един войник с надробено коляно, Тия чу как гласът на братовчед ѝ се извиси сред виковете и изстрелите. Брент заповяда да се приготвят за изтегляне. Тези, които можеха да ходят, трябваше да тръгнат първи по посочения от него маршрут за отстъпление. Санитарите трескаво започнаха да товарят фургоните, а войниците загръщаха главите на подплашените коне с мокри одеяла. Колоната от фургони, каруци и конници най-после потегли. Някои войници избраха да се придвижват отстрани сред прикритието на дърветата, но когато боровете започнаха да горят, веднага се върнаха на пътя. Разнесе се гъст дим и сив пушек.

Тия беше заета с една превръзка, когато Брент дойде при нея, прегърна я през кръста и я притегли да седнат на близката скамейката.

— Хайде, трябва да тръгваш.

— Аз няма да тръгна преди теб.

— Тогава се качи на онзи фургон и ме чакай там, за да...

— Брент!

— Аз ще бъда в следващия фургон. Не се тревожи толкова, Тия.

— Поручик О'Мейли! Елате тук! — извика Брент към един мъж, застанал недалеч от тях. — Трябва да вземете Тия във вашия фургон! Измъкнете я по-скоро от гората!

— Слушам, сър! — веднага отвърна слабият, вече посивял О'Мейли.

— Брент, моля те...

Брент отстъпи назад и подвижна на кочияша. Камшикът изплющя и фургонът потегли.

— Брент... — извика Тия, готова да скочи и да се върне при братовчед си въпреки неговата команда да се евакуира колкото е възможно по-бързо. Но не можа да го направи. Войникът до нея я хвана със здравата си ръка.

— Госпожо Тия, наредиха ми да ви измъкна от тази гора. Това беше заповед, госпожо.

Тия се обърна и погледна към мястото, където бе разположената полевата болница. Братовчед ѝ беше някъде там. Брент нямаше да тръгне, докато и последният човек не бъде изведен извън обсега на огъня.

Тя чуваше пращенето и пукането на разгарящите се пламъци и огънят обхващаше все повече и повече дървета и храсти. Въздухът натежа от гъстия дим.

Докато фургонът се движеше по пътя, виковете и писъците на умиращите заглушаваха изстрелите на оръдията и тракането на колелата.

Стотици мъже се задушаваша сред дърветата. Ранени, паднали, все още живи... взираци се с ужас в пламъците.

— О, Господи! — извика Тия и закри очи. Но не можеше да заглуши писъците. Внезапно осъзна, че чува нещо точно пред фургона.

Без да губи нито миг, тя скочи на земята.

— Почакай! Дай ми само няколко секунди! — извика младата жена на кочияша.

— Госпожо! — изкрещя О'Мейли след нея.

— Само няколко секунди! — отговори Тия и се затича по пътя.

— Помощ, Исусе, о мили Исусе, само да имах един куршум...

Тя се хвърли към храстите покрай пътя.

— Къде сте?

— Тук, тук... помощ! О, Божия майко, помогни ми! Мили Боже, моли се за нас, бедните грешници... о, Господи, о, Господи, в часа на нашата смърт... Амин...

— Къде сте? Говорете ми, помогнете ми да ви намеря! — изкрещя Тия.

— Тук, тук, кракът ми... не мога да го движа, затиснат е от един горящ клон. Горещината, тук, тук, моля ви, моля ви...

Тия се промуши през дърветата и се озова сред малка горичка. Видя, че пламъците вече обхващаха сухите листа и клони, нападали по земята. Тогава го съзря в другия край на горичката.

Един янки се бе подпрял на ствола на едно дърво, а простреляният му крак бе затиснат от друго дърво. Тя се спусна към него.

— О, мили Боже! — извика мъжът, когато я видя. Беше млад. Много млад — също като някои от войниците в бунтовническата армия, които бързо бяха издигнати в офицерската йерархия. Косата му бе платиненоруса, очите — светлосини, а мустаците му — едва наболи. Бледото му лице бе почерняло от саждите и набраздено от стичащите се сълзи.

— Моля ви — прошепна нещастникът и протегна ръка към нея.

Тя се отпусна на колене до него. Огънят приближаваше все повече и повече.

— Първо трябва да махна този клон — каза му Тия, хвана с две ръце дървото и го задърпа. По челото ѝ избиха капки пот. Отначало не ѝ се стори толкова тежко, но сега не помръдваше. Смени позата и отново се опита да го издърпа. Войникът издаде ужасен вик и припадна. Тия видя, че кракът му не само бе счупен, но куршумът вероятно бе заседнал в бедрото. Усети горещината на пламъците, които започваха да обхващат горичката.

— Госпожо Тия!

Тя се обърна. Сержант О'Мейли я бе последвал.

— Госпожо Тия, дърветата ще пламнат всеки миг!

— Помогни ми.

— Той е янки.

— Той е само едно момче.

— Голям янки, малък янки...

— Няма да го оставя.

О'Мейли въздъхна и приближи до нея. Сграбчи дървото със здравата си ръка и стисна зъби.

Главата на момчето се замята. Сините му очи се отвориха. Тия бързо прецени ситуацията и погледна О'Мейли.

— Застреляйте ме, сър, моля ви, застреляйте ме, преди огънят...

— Ще трябва да ни застреляш заедно — заяви Тия. — За Бога, О'Мейли! Хайде, човече, нали си добър ирландски католик? Бог сигурно ни наблюдава точно в този миг...

— Госпожо Тия, знаете къде да уцелите човек, дори и янките могат да ви завидят. На три дърпайте! — извика О'Мейли и двамата сграбчиха дървото. О'Мейли започна да брои. Дървото се помръдна и двамата бързо скочиха на крака. — Не мога да го вдигна, ръката ми е счупена — задъхано изрече О'Мейли.

— Войниче, ще трябва да се опрете на мен.

Двамата успяха да изправят младежа на крака. Пламъците приближаваха застрашително и те забързаха към пътя. Внезапно пред тях падна едно дърво, пръскайки наоколо хиляди горящи искри.

— Обърни се! — заповяда О'Мейли. — Бягай! Младият янки закрепва от непоносимата болка в крака.

Със сетни сили изскочиха на пътя.

— Помогнете му! — извика Тия към неколцината мъже във фургона.

Те се подчиниха и без да задават въпроси, протегнаха ръце към момчето. Дали от умората и болките вече не се интересуваха, че протягат ръце за помощ на врага, или просто вече не виждаха в този млад страдалец свой враг. Момчето бе покрито с пепел, униформата му бе посивяла и приличаше на униформите на Конфедерацията. Раздиращата кашлица на мъжете почти заглушаваше ужасното пукане, което продължаваше да изпълва въздуха.

— Вдигнете О'Мейли! — изкрещя Тия, когато момчето бе качено във фургона. — Той не може да си служи с ръката!

Въпреки собствените си рани войниците помогнаха. В мига, в който О'Мейли бе качен във фургона, зад тях се разнесе оглушителният пукот на избухналите в пламъци дървета.

Тия ахна. Звукът дойде откъм страната на болницата, а Брент все още беше там. Мuletата, впрегнати във фургона, побягнаха.

Викове на кочияша, който се опитваше да ги укроти, не помогнаха и фургонът се понесе с бясна скорост по пътя.

Тия чу вика на О'Мейли, но не му обърна внимание. Братовчед й бе там някъде, сред пламъците. Нямаше да тръгне без него.

Фургонът продължи да се отдалечава от горящия ад. Тия се затича назад.

* * *

Много мъже се загубиха сред хаотичните пламъци — не можеха да намерят пътеките в гъстата гора. Тейлър Дъглас бе получил заповед да замине за Уайлдърнес, за да открие офицерите и командирите, уловени в капана на горящата гора, и да ги изведе оттам.

Докато напредваше през дима и пламъците, Тейлър благодари на Бога за Фрайър, неговият боен кон бе отлично обучено и опитно животно. Воден от инстинкта си, жребецът избягваше пламъците, но в същото време стриктно следваше заповедите на господаря си.

Отначало мисията не му се струваше невъзможна. И Тейлър дори й се зарадва, тъй като според заповедта той трябваше да замине точно там, където искаше — към позициите на бунтовниците.

Той откри сред храсталака неколцина здрави мъже, с чиято помощ измъкна няколко ранени на пътя. Естествено на него му бе наредено да спасява своите войници, но той не можеше да изостави бунтовниците сред бушуващия ад и бе решен на всяка цена да открие Брент Маккензи, неговата полева болница и Тия.

Но с напредването на времето опасността ставаше все по-голяма и макар Тейлър да знаеше, че в гората все още има хора, беше истинска лудост да търси оцелели сред пламъците на Уайлдърнес. Въздухът бе изпълнен с дим и с нещо още по-ужасно — миризмата на изгорена

човешка плът. Кой би могъл да очаква, че тази битка ще има такъв трагичен край? Не можеше ла си представи, че някое човешко същество би пожелало такава съдба дори и на врага си. Въпреки ужасните загуби сред пламтящите дървета нито една от двете воюващи страни не бе извоювала победа.

Воден от писъците, които се носеха пред него, Тейлър се отклони от пътя и навлезе в гората. Тук пушекът бе толкова гъст, че почти не виждаше пред себе си. Фрайър стана неспокоен.

— Още малко, момчето ми, само малко.

Но внезапно пред него се издигна стена от пламъци, отвъд която се чуха викове:

— На юг, виж, там има поляна.

— Помогни, човече, помогни...

— Опитай на изток...

— Не, не виждаш ли, че огънят се разраства?

— Фрайър, накъде да поемем, момчето ми? — попита Тейлър жребеца си. — Накъде да поемем, но без да излизаме от гората?

Фрайър пристъпи напред, после се върна и накрая се насочи на юг. Тейлър го остави да води, докато най-после откриха пролука в стената от пламъци.

— Хей! Оттук, ако не знаете накъде да тръгнете, тук има пролука...

Тейлър дръпна юздата и спря жребеца, за да се огледа. Отпред нямаше пламъци, понеже храстите там вече бяха изгорели. Полковникът стисна зъби и видя нещо, което приличаше на обгорял пън, но всъщност бяха останките на човек, почернял и неразпознаваем.

Не можеше да се разбере дали е от северняците или от южняците.

Смушка Фрайър и го насочи по тясната пътека. Заобиколи малката горичка и попадна на група мъже. Те се давеха в кашлица от лютивия дим и не можеха да говорят. Един от тях бе паднал.

— Оттук, по пътеката, насам — извика Тейлър. Скочи от седлото, взе манерката си, навлажни кърпата на единия от мъжете и я притисна към лицето му, после подаде манерката на останалите. — Намокрете носните кърпи. Тръгнете натам. И по-бързо! Има малка пролука сред стената от пламъци. Побързайте! Аз ще помогна на сержанта.

Докато останалите мъже изпълняваха заповедите му, един от тях се приближи до него.

— Полковник, сър, аз ще ви помогна да измъкнем този стар сержант.

Тейлър внезапно осъзна, че този мъж, готов да помогне на падналия сержант, бе капитан от бунтовническата армия. Пушекът, пепелта и саждите му бяха попречили да различи униформите им.

— Ти си бунтовник — рече Тейлър.

— Двама от нас са бунтовници, сър, но има и трима янки. — Мъжът сви рамене. — Опитвахме се да се избием един друг с кръстосан огън, когато дървото падна. Някой изкрещя и всички хвърлихме оръжията. После цялата местност бе обхваната от пламъци.

Уловени като в капан от огнената стихия, мъжете търсеха начин и да оцелеят, а не да се избиват един друг.

Тейлър погледна изпитателно мъжа и бавно кимна. Отмести поглед към сержанта. Възрастният полузадушен мъж навярно нямаше шанс да оцелее сред тънещата в дим гора.

— Аз ще го взема, сър, и ще следвам заповедите ви, а вие водете.

— Отлично, капитане — кимна Тейлър. Запъти се към Фрайър, взе повода на коня и му посочи накъде да върви. Аз няма да те водя, а ще продължа навътре, за да търся други оцелели. — После погледна към младия южняк и каза: — А вие, сър, ще ми дадете думата си, че ще се насочите право към позициите на Севера.

Капитанът се усмихна.

— Сър, можете да ме отведете право в някой пленнически лагер, ако ме измъкнете от този ад. Ще отида, и то с радост. Сержант Фостър, ще видите, че ще се справим. Само се дръжте!

Фрайър бе започнал да става много неспокоен от пламъците, но Тейлър вярваше, че жребецът е единственото спасение за сержанта.

— Качи сержанта на седлото! — извика той на капитана. — Аз ще ви покажа откъде да минете. Освен това, капитане, искам да се погрижите за коня ми!

— Да, сър — извика капитанът.

Тейлър му помогна да качи сержанта на седлото и поведе жребеца към края на гората. Въпреки бушуващите наоколо буйни пламъци тримата мъже успяха да си проправят път.

За Тейлър сега беше най-благоприятният момент да се отдалечи от пламналата гора. Да продължи с капитана и сержанта. Но не можеше да постъпи така. Измъчваше го странно, необяснимо безпокойство, сякаш предчувстваше, че ще намери Тия. Освен това го глождеше тревожното усещане, че точно сега тя е в беда.

До слуха му достигнаха още викове и крясъци на ужасени хора. Поколеба се за миг накъде да се отправи. Озърна се назад.

— Сър, трябва да си вземете коня. Аз ще се върна за вас.

— Не, капитане, няма да е необходимо. Вие трябва да изведете сержанта. Кажете ми знаете ли кои войски са там и кой ги предвожда?

— Пехотинци... а освен това в горичката имаше една полева болница на бунтовниците. Знам го, защото отначало, когато ме раниха в прасеца, бях там.

Тейлър погледна надолу и видя, че мъжът е ранен. Кръвта бе избила по превръзката на прасеца му. Обаче въпреки раната си явно младият капитан се бе върнал на бойното поле.

— Защо, по дяволите, сте напуснали лазарета? — грубо попита той.

— Те и без това бяха прекалено заети. Полковник, нямаме време за спорове. Не можех просто да си тръгна. Трябваше да се опитам да спася колкото е възможно повече от хората си. Можете да ме застреляте в гръб или ме оставете да изпълня дълга си.

— Сър, можете да се качите и вие на коня ми, а аз ще се върна да потърся вашите другари.

— Те могат да ви застрелят още щом ви видят!

— Ще поема този риск! Погрижете се за коня ми!

— Да, сър.

Полева болница.

Навярно имаше много полски болници, помисли си Тейлър, но сърцето му заби учестено. Онзи затворник, с когото бе говорил, му бе казал, че Брент може да бъде открит в полската болница край Уайлдърнес.

— Капитане, да знаете случайно дали доктор Маккензи е в тази болница?

— Доктор Маккензи отговаряше за болницата, сър. Той ми нареди да не се движа — поясни капитанът и сви рамене. — Но там

имаше толкова много тежко ранени бойци. Мисля, че моята рана не е чак толкова страшна.

— Да, но може да умрете от загуба на кръв, ако не ви бъде оказана помощ. Вървете.

Капитанът отдаде чест.

— Моите почитания, сър. Кълна се, че ще отведа сержанта при янките, ще се предам и ще се погрижа за коня ви.

Тейлър кимна, обърна се и закрачи към пътя. Сигурно си бе загубил ума. Навсякъде около него гората бе в пламъци. Самото небе сякаш гореше. Дори и да успее да избегне пламъците, много скоро щеше да се задуши от дима.

Дробовете му вече горяха от липса на кислород. Брент сигурно беше проявил достатъчно разум и се бе измъкнал от този огнен ад.

Тейлър продължи да върви.

Накрая видя пред себе си останките от полевата болница. Явно първоначално болницата не е била засегната от огъня, защото се намиреше на една поляна, отдалечена от сухите храсти. Но сега вече пламъците бяха стигнали до палатките, цялата местност гореше, а едно вековно дърво се бе срутило в средата на огньовете. Издигаха се кълба гъст дим. Няколко мулета, уловени в смъртоносен капан, когато дървото се бе сгромолясало върху фургона, отчаяно се мъчеха да се освободят от поводите. От фургона се разнасяха стонове на ранени мъже.

— Маккензи! — извика Тейлър. — Брент Маккензи! Запъти се към първия фургон, видя падналия дъб и мъжете, които лежах в задната част на фургона.

Някои от тях вече бяха мъртви. Той извърна поглед от лицата им, с очи, широко изцъклени в смъртта. Опита се да премести падналото дърво, но то бе прекалено тежко. Потърси нещо като лост, намери един кол от съседната палатка и го пхна под ствола. Напрегна се, стволът се отмести и се изтърколи сред пепелта. Горещината наоколо ставаше нетърпима. Върна се при фургона и огледа телата. Не видя Брент Маккензи.

Тейлър видя някакво движение. Един от мъжете в задната част на фургона се размърда. Тейлър се приближи до него.

— Чуваш ли ме, войнико?

Мъжът отвори очи. Лицето му бе черно от пепелта.

— Доктор Маккензи къде е, какво стана с него?

Раненият се опита да отговори, устните му помръднаха. Тейлър извади манерката с надежда, че в нея е останала още вода. Да, имаше малко. Накваси устните на младежа. Той бавно отпи.

— Палатката... се срути — промълви войникът и отново затвори очи.

— Дръж се! Ще те измъкна оттук! Ще открия доктор Маккензи. Ще се измъкнем, обещавам ти!

Не знаеше дали войникът му повярва, тъй като очите му оставаха затворени. Но след секунда младежът заговори отново:

— Трима от тях. Момчето, лекарят се върнаха за... и една жена... една сестра... Тя отиде да го търси, когато стълбът се прекърши и палатката падна.

Жената... Тия...

Кой друг би тръгнал да търси Маккензи, заплашен от сигурна смърт сред пламъците на бушуващия ад?

Тейлър потрепери, обхванат от ужас, обърна се и огледа поляната, осеяна със срутени палатки. Спусна се към едно платнище, сграбчи го с две ръце и отчаяно се опита да го повдигне. Наистина си глупак, изруга той. Нужни са поне десетина мъже, за да го повдигнат!

Дърветата горяха, пламъците приближаваха. Гърдите му се изпълниха с ярост срещу собственото му безсилие, после стисна зъби. Гневът му стихна, когато осъзна, че със сигурност ще изгуби тази битка, ако не се овладее, ако разумът не вземе връх над чувствата.

Видя друг паднал кол, вдигна го и се огледа за още един, за да ги пъхне под платнището. Усецаше как горещината става все по-нетърпима, но продължи. Завърза краищата на платнището с въже, после привърза коловете към фургона и подвижна на мулетата да потеглят. Малко по малко голямата палатка започна да помръдва, сантиметър по сантиметър. С помощта на мулетата успя да премести падналата палатка.

Тогава я видя.

Тя лежеше по гръб, претърколена от движещото се платнище. Лицето ѝ бе покрито със сажди, а косата ѝ приличаше на огромно черно ветрило, разстлано под нея. Тейлър се спусна към нея, коленичи, отметна полепналите кичури по слепоочията ѝ и потърси пулса на

гърлото ѝ. Тя се размърда и простена. Очите ѝ се отвориха и се втренчиха невярващо в лицето му.

— Тейлър? — изумено прошепна младата жена.

— Да, аз съм.

Тия поклати глава.

— Тейлър, не е възможно да си тук, просто не е възможно. Тук е полева болница на бунтовниците, палатката се срути, всичко гори...

— Тия, аз съм тук, мое малко глупаче, и това не е поради някакъв странен каприз на съдбата. Аз съм тук, защото те търсех. Но ти не биваше да си тук; ти трябваше да си в Сейнт Огъстин.

— Трябваше да дойда. Нямах избор.

— Винаги има избор. Но сега няма да спорим. Можеш ли да се движиш?

Говореше крайно напрегнато, дори грубо, ала със смесица от страх и облекчение. Може би беше по-добре, че говореше толкова рязко и ядосано — думите му предизвикаха искри в черните ѝ очи.

— Да, мога да се движа и аз трябва... о, Господи! Брент... Брент! — Вкопчи се в него, надигна се, после го отблъсна, за да се изправи. — Брент, къде, за Бога, е Брент? Аз го видях, опитвах се да му помогна да измъкне последния ранен, когато...

Тейлър се изправи зад нея. Осъзна, че цялото му тяло трепери; толкова бе благодарен, че Тия бе жива. Тя се спусна към купчината останки — походни легла и хирургически маси, които се бяха прекатурили на земята след падането на палатката. Брент лежеше по очи сред останките.

Тя коленичи до него, като се опитваше внимателно да го помръдне и отчаяно викаше името му.

— Брент, Брент...

Нещо избухна наблизо, вероятно захвърлена торба с барут или пушка, стисната от мъртва ръка. Пламъците сякаш ги обгърнаха отвсякъде.

Тейлър посегна към Брент.

— Тейлър, не знаем къде е ранен...

— Ако не се измъкнем веднага, ще умрем, Тия! — Той взе Брент на ръце и го понесе към фургона, който бе пълен с мъртъвци.

Войникът, който преди малко бе говорил с него, отвори очи. Видя как Тейлър се опитва да намери място за Брент.

— Полковник, свалете младия Тед Ларкин от фургона. Няма значение дали ще бъде погребан в пламъците на огъни или някъде другаде. Ще трябва да оставим някои от мъртвите, ако искаме да спасим живите.

Мъжът имаше право. Сега вече имаше надежда да живее и окрилен, той събра сили и въпреки наскоро ампутирани си крак успя да избути тялото на мъртвеца от фургона, за да направи място за Брент. Тейлър знаеше, че не разполагат много време. Вече почти не можеше да се диша от гъстия дим.

— Тия!

Тя бе сред останките от палатките. Той изтича към нея. Тя се опитваше да разчисти остатъците от походното легло паднали върху един войник. Тейлър се залови да ѝ помага, ала после видя безжизнените очи на мъжа. Той бе мъртъв.

— Той вече си е отишъл, Тия.

— Не, само е ранен в крака.

— Но дробовете му са смазани, Тия.

— Не...

— Тия!

Тя се нахвърли срещу него като полудяла. Отчаян, той я удари силно през лицето. Тия се олюля. Той пристъпи към нея, хвана ръцете ѝ и я преметна през рамо. Изтича към фургона. Внезапно пред тях рухна едно голямо дърво, чийто ствол гореше. Тия изпищя, а Тейлър се отдръпна точно навреме, за да го избегне.

— Полковник, побързайте, побързайте, сър! — извика войникът от фургона, надвиквайки грохота на пожара. Той се промъкна до мястото на кочияша.

Пренебрегвайки инстинктивния страх от огъня, Тейлър прескочи горящото дърво и се приземи точно пред фургона. Едва не изтърва Тия. Успя да се покатери отзад във фургона, докато камшикът, размахан от войника, изсвистя над глави те на мулетата. Те хукнаха напред, подгонени от пламъците и страха. Само след секунди се носеха надолу по горския път, по-бързи от състезателни коне. Някой във фургона изкрещя. Тейлър, легнал по гръб до Тия, пое дълбоко въздух, изпълнен с радост, че поне някои от мъжете във фургона бяха оживели.

Изправи се бързо. Тия вече бе коленичила край Брент, търсейки пулса му. Вдигна поглед към Тейлър.

— Той диша! — задъхано изрече тя.

— Добре. Всичко е дяволски добре.

Дърветата наоколо все още горяха, но непоносимата доскоро жега като че ли бе започнала да отстъпва пред напора на прохладния бриз. Като по чудо се бяха разминали с най-лошото. Зад тях продължаваха да се пукат от горещината клони и стволоче, да падат в пепелищата високи дървета, но явно най-страшното бе останало назад.

Но точно тогава колелата на фургона попаднаха в коловоза на черния път, осеян с дълбоки дупки. Фургонът се разтнесе тъй силно, че Тейлър се изплаши да не се разцепи на две. Ранените закрепяха безпомощно — запремятаха се като кукли сред тресящите се дъски. Тейлър едва се държеше на крака, но все пак успя да прихване Тия и Брент, за да не се изсипят навън.

Изпадаха в прахоляка. В първата секунда дори Тейлър не успя да помръдне. Чувахе стенанията и охканията на ранените, налягали във фургона. Те бяха избегнали смъртта в полевата болница, сега пред тях се изпречваше нова опасност докдето му стигаше погледът, Тейлър виждаше само горящи дъбове. Прокле яростно, надигна се, олюлявайки се, а после се наведе и сграбчи в ръце изпадналия в безсъзнание Брент.

— Следвай ме! — изкрещя той на Тия, когато и тя се опита да се надигне, след което побягна настрани от пламтящите дъбове, приведен над присвилия се в ръцете му Брент. Като по чудо те се озоваха пред малък вир, скрит сред шубраците. От водата се издигаше пара, защото вътре непрекъснато падаха подпалени клони. От другия край на пътеката изскочиха никакви конници. Един от тях посрещна Тейлър в мига, когато той едва не изтърва Брент на изпепелената трева.

— Аз ще го поема, полковник.

Замаяният Тейлър подаде Брент на непознатия мъж.

— Има още много ранени, ей там, зад онези дървета — хрипливо промълви той.

Обърна се. Тия го погледна изплашено.

— Тия! По дяволите!

Тя още не се бе измъкнала от жаравата. Втурна се към нея. Тя подаваше ръка на един паднал войник, останал само с един крак, за да

му помогне да изпълзи по-надалеч от огнените езици. Тейлър искаше да я спре, но другите мъже пред него му попречиха.

— Остави го! Аз ще го хвана! — ревна Тейлър. — Бягай!

Тогава тя побягна. А Тейлър се сепна от зловещото пукане, разнесло се високо над главата му. Погледна нагоре и съзря огромен клон, който се клатеше застрашително и в следващия миг се скърши.

Той погледна към Тия. Погледите им се кръстосаха за миг.

Той чу нейния писък.

И тогава клонът се стовари на земята. С последни усилия Тейлър отскочи назад. Огънят се развихри и червено-оранжевите му езици близнаха лицето му. Той веднага се сгърчи и Тия се втурна към него.

— Тия, недей!

Друг клон се разцепи и се сгромоляса край тях. При падането си клонът я удари по рамото. Тя падна на колене. После се надигна, сетне отново падна...

Войниците притичаха до тях и веднага се заловиха да издирват ранените, отделяйки мъртвите настрани.

Някой подхвана Тия под мишниците. Друг се надвеси над Тейлър и го освободи от ранения, който той инстинктивно притискаше към гърдите си. Облекчен, Тейлър с нова енергия политна към мъжа, понесъл Тия извън жаравата...

— Спри! Това е жена ми!

Войникът спря и му позволи да поеме припадналата Тия от ръцете му. За миг тя отвори очи и го зърна като насън. После отново ги затвори. Тейлър трескаво я помъкна към водата. Нагази във вира, разкъса ризата си, намокри я и започна да бърше саждите от лицето ѝ. Очите ѝ отново се отвориха. Тя се вгледа в него.

— Брент? Къде е Брент?

— На сигурно място.

— Но ти не биваше да си тук! — прошепна тя.

— За щастие съм тук, при теб, скъпа — успокои я той. Зад тях някой се изкашля смутено.

— Не ми се иска да ви прекъсвам, но... но вие наистина не трябваше да сте тук, сър.

Тейлър се намръщи и рязко се обърна. Видя зад себе си някакъв офицер. А още по-назад вече се виждаха ранените, започнали да се надигат сред пепелта и въглените.

— Аз съм полковник Джош Морган, сър — заяви непознатият офицер. Тейлър се зачуди — бе твърде млад за толкова висок чин. Дори военната академия не би могъл да завърши на тази възраст. — Вашата смелост, сър, беше изключителна. Съжалявам, че ще ви причиня неудобства и тревоги, но... все още сме във война, сър. И макар да не ми е никак приятно, длъжен съм да го кажа — вие сте пленник на Конфедеративните американски щати.

Все още имаше надежда за измъкване и това веднага стана ясно на опитен офицер като Тейлър. Надигна се бавно и огледа преценяващо Джош Морган. Полковникът го чакаше, стиснал в ръка юздата на дорестата си кобила. Не допускаше, че някой от противниците ще се възползва от сгодния случай да го застреля в гръб. Следователно трябваше само да повали Джош Морган с юмрука си, да се метне на седлото на кобилата му и да препусне с нея в галоп, да потъне сред пелената от дим и пламъци, за да избяга оттук и да се спаси от плен.

Погледна в очите на южняшкия полковник и тутакси проумя, че младият Джош Морган сам се опитваше да му подсказе, че може да се възползва от този невероятен шанс.

— Благодаря ви, сър — уморено кимна Тейлър и го заобиколи, хвана юздата на кобилата и за последен път погледна към Морган. Сетне се метна на седлото.

Сега можеше отново да препуска сред огнения ад. Защото нямаше друг път за спасение.

Ала Тия не разбра намерението му. Или може би го разбра? Чу как тя отчаяно изкрещя името му:

— Тейлър!

Тя се затича към него с отмалели нозе, залиташе и се препъваше, кашляше и едва си поемаше дъх. Той се извърна на седлото:

— Тия, върни се!

— Тейлър, дяволите да те вземат!

Огненото зарево осветяваше зловеццо нощното небе. Навея къде се стелеше пушек и той едва виждаше на десетина крачки напред. Тя почти го бе настигнала, когато кашлицата я задави отново, а краката ѝ се подкосиха. Строполи се сред въглените.

Той обърна кобилата, смушка я като обезумял, приближи до нея и скочи от седлото. Когато я взе в прегръдката си, тя не отвори очи. Не

знаеше дали наистина е изпаднала в безсъзнание, или се преструва, за да го върне обратно.

Но сега това нямаше никакво значение.

Не можеше да рискува живота ѝ. Ако бе сам, можеше да профучи в галоп през горящата гора, но не смееше отново да се промъква сред огнения ад, носейки любимата си на ръце.

Тя лежеше безжизнена в обятията му. Може би именно това окончателно го възпря да рискува — би било истинско самоубийство да поеме по някоя от пътеките, засипани с падащи опожарени клони. Прихвана я по здраво, надигна се заедно с нея и я понесе напред. Сигурен бе, че обучения: боен кон ги следваше покорно. Войниците ги гледаха смълчано, а зад тях се червенееха недогорелите огнища на пожара.

Подаде Тия на един от войниците, притичал се на помощ. Нали тя бе от техните. Сега бе тяхна грижа да я изтеглят в тила и да я отведаат в някоя полева болница. Изпрати с наскърбен поглед отдалечаващия се войник, носещ неговата любима на ръце. Само безпомощното стисна зъби до болка.

После уморено пристъпи към толкова младия полковник Морган.

— Сър, изглежда, нямам друг избор, освен да се призная за ваш пленник.

ГЛАВА 21

Когато Тия отново отвори очи, вече беше ден.

Нямаше представа къде се намира, но скоро си припомни ужасите от вчерашния ден. Надигна се и се огледа объркано, опитвайки се да проумее къде се бе озовала. Беше сред приятна наглед стая с привлекателни тапети в синьо и бяло, с грижливо полирани и подбрани с вкус старинни мебели. Измачканите ѝ и почернели от сажди дрехи бяха изчезнали. Младата жена усети едва доловим мирис на пушек, идваш косите ѝ. Тя бе облечена в памучна нощница на сини цветчета. Все още я боляха гърдите, когато поемаше дъх.

— Най-последно! Ти се събуди!

Тия се сепна, обърна се и видя Мери, съпругата на Брент, която ѝ се усмихваше от люлеещия се стол. Тя не държеше ръкоделие в ръка, но развиваше памучен бинт от една макара.

— Мери! — възкликна Тия и седна в леглото.

— Е, най-последно си будна. Доста поспа.

— Така ли? Дълго ли съм спала? Тейлър... Брент...

— Хм... спа около ден и половина. Брент е добре. Вече се върна на работа.

— Но той беше в безсъзнание...

— За кратко. Намерих го малко след като Морган ви е открил. Брент вече идваше в съзнание, но ти наистина ни разтревожи.

— Ами Тейлър? Какво стана с Тейлър? Той дойде, след като палатката падна, и се измъкнахме от гората. После се метна на един кон и пак препусна към пламъците.

— А ти хукна след него, макар че беше наранена. Той те доведе обратно.

Тия затвори очи. Сякаш отново видя пламъците и почувства ужасната горещина. Видя очите му, когато се метна върху коня. Припомни си начина, по който я погледна през пелената от пушек и пламък. Не биваше да го последва. Защо го бе направила?

Защото той препускаше назад към пламъците, сякаш съвсем бе загубил разсъдъка си — пътят се бе превърнал в истински ад.

— Тогава... щом като той ме е довел обратно... — Тя се поколеба и погледна Мери. — Какво направиха с него?

— Те нямаха избор. Плениха го. Той е в групата мъже, които вероятно ще бъдат изпратени в Андерсънвил. В момента е в една ферма. По-късно Brent ще може да узнае нещо повече.

— Той... добре ли е?

— Той е добре. Така са казали на Brent. Войниците, които са го пленили, са се отнесли с голямо уважение към него. Знаеш ли, той е измъкнал от горящата гора ранени войници на Конфедерацията.

— Да, разбира се, че знам — кимна Тия.

— Сигурна съм, че когато Brent се върне довечера, ще знае повече за Тейлър. Разбира се, предполагам, че ще искаш да го видиш. Сигурна съм, че Brent ще може да го уреди.

— Мери, къде се намираме в момента? — попита Тия и се огледа.

Мери се усмихна.

— В къщата на баща ми. Не съм идвала тук от две години, но имам прекрасна, наистина прекрасна прислужница. Двете израснахме заедно. Тя е само две години по-голяма от мен и баща ми се погрижи заедно да получим образование. Тя ми пишеше редовно, за да ме увери, че къщата е добре поддържана. Когато татко умря, това не ме интересуваше много, но сега... Е, хубаво е отново да си у дома, само че...

— Само че какво?

— Ами... много сме близо до фронтовата линия на Конфедерацията. Освен това съседите ми казаха, че без значение чии са войниците, когато са гладни, всички оплячкосват именията.

— На какво разстояние сме от фронтовата линия?

— Понякога артилерийските канонади се чуват чак тук.

— Боже мой, толкова ли е близко? Значи край нас умират много войници! В момента трябва да помагаме на Brent.

— Той ще се прибере довечера. Каза, че в никакъв случай не бива да излизаш.

— Прекрасно! Сега Brent ще ми казва какво да правя!

— Тия, Брент иска да си добре. Трябва ти време, за да се възстановиш.

— На мен ли ми трябва време? Ами Брент? Той беше в безсъзнание с часове, а вече се е върнал към работата си?

Мери поклати глава и се усмихна.

— Ти забравяш нещо — това е хирургичното отделение на Брент.

— Сигурно си права — не особено убедено промърмори Тия.

— Много скоро ще се присъединим към него — потръпна Мери.
— Миналата нощ в душата си умирах хиляди пъти, докато гледах пожара и не можех да бъда с вас, в безпомощно очакване, молейки се... Очакването е най-тежкото в тази война.

Мери беше права.

Очакването бе най-тежкото.

Но Тия продължи да чака, изпълнена с тревога и страх. С цялото си сърце искаше да види Тейлър и в същото време не искаше да го види. Изобщо не можеше да разбере какво става с нея.

* * *

Пленничеството на Тейлър се оказа по-леко, отколкото той очакваше. Беше дочул, че неговият някогашен преподавател и приятел генерал Робърт Лий знае, че е пленен, и е наредил да се отнасят към него с изключително уважение.

Дали заради намесата на самият генерал Лий или поради рапортите, описващи самопожертвователното му поведение при спасяването на живота на бунтовническите войници, той бе изпратен на юг в едно старо имение, недалеч от Ричмънд, където заедно с други пленени офицери от армията на янките трябваше да чака прехвърлянето в пленнически лагер. Личеше си, че имението отдавна не е обитавано или е занемарено, след като е било използвано за щаб на някоя от южняшките армии. Вдъхваше странно усещане за изоставеност. Имаше счупени прозорци и непрекъснато ставаше течение. Завесите, които не бяха задигнати, бяха изпокъсани. Мебелите бяха прашни.

Носеше се слух, че оттук пленниците ще се придвижат към Андерсънвил, което въобще не беше радостна перспектива. Всички знаеха, че там бяха струпани прекалено много пленници и в лагера често върлуваха епидемии, поради което смъртността беше доста висока.

Затова имението, в което попадна Тейлър, беше донякъде приемливо, макар да бе само временна спирка по пътя към лагера. Дните прекарваха на открито — наистина местността бе доста опустошена от минали сражения, но бяха останали няколко огромни многогодишни дъбове, които предлагаха сянка и разхлада. Бунтовниците все още разполагаха със значителни запаси от сухари, но, общо взето, снабдяването беше доста оскъдно. Постоянно прииждаха и заминаваха нови и нови офицери, така че не липсваха сведения за положението по фронтовете.

Повечето от офицерите от армията на Конфедерацията очакваха генерал Грант да нанесе поредния удар и след това да се оттегли — каквато бе обичайната досега стратегия на армията от Потомак.

Грант наистина отстъпи, но този път съвсем малко. Войските му се придвижиха към Спотсилвания. Битките не преставаха, но бяха краткотрайни и много динамични. Според сведенията загубите на Съюза от тези сражения надвишаваха петнадесет хиляди души. Загубите на южняците също не бяха малки, но при всички случаи не чак толкова значителни.

12 май беше обявен за траурен ден. Тейлър скоро разбра причината — предишния ден в схватката край така наречена та „Жълта кръчма“ бе загинал Джеб Стюарт. Той бе много опасен враг за кавалеристите от армията на южняците, предан на Севера до мозъка на костите си, винаги готов да рискува, искрен приятел и веселяк. Това бе тежка загуба за армията на янките. Въпреки че сражението бе завършило с поражение на южняците, Стюарт завинаги бе напуснал редовете на армията на Севера, улучен смъртоносно недалеч от Стоунуол. В същото сражение бе ранен генерал Лонгстрийт, генерал Хил се бе разболял и дори самият генерал Робърт Лий се чувстваше зле.

Този път Грант не бе отстъпил много назад. Явно бе решил да остави армията си във Вирджиния, защото не можеше да се примири с мисълта за поражение.

Битката при Уайлдърнес се сля с битката за Спотсилвания, но когато и двете сражения отминаха, нито един от двамата противници не можеше да се поздравя с победа. Загубите на Севера бяха огромни. Южняците изгубиха по-малко хора, но това можеше да се обясни с факта, че войските, с които се отбраняваха на този фронт, бяха по-малобройни.

Най-важното в момента бе отказът на генерал Грант да отстъпи на север. Не искаше да се върне в леговището си да си ближе раните, така простодушно коментираха положението войниците от армията на южняците. Грант дебнеше, същото правеше и Робърт Лий. Грант се стремеше да влезе в Ричмънд, но Лий по някакъв начин успяваше да задържи армията си между армията на Севера и столицата на Конфедерацията.

Тейлър следеше събитията по фронтовете и чакаше своя час. Не го охраняваха много строго и можеше да чува разговорите между другите офицери от Севера, които обсъждаха маршрутите за бягство, което бе много изкусително, понеже тяхната армия бе много наблизо. Но не знаеха точно къде се намира. Непрекъснато се редуваха малки сражения и позициите се местеха.

Тейлър не бе съвсем готов за бягство. Искаше да знае къде е Тия и какво точно прави.

Неговите пазачи с удоволствие разказваха на пленниците последните победи на Конфедерацията. На петнадесети май силите на Севера бяха победени при Ню Маркет. Генерал Джон Брекърридж нападна федералните сили край като в последната минута хвърли в сражението двеста четиридесет и седем кадети от военната академия на Виржиния.

Тази война наистина се превърна във война между деца, помисли си Тейлър. Десет от кадетите бяха убити, а четиридесет и седем ранени.

* * *

Към края на май Брент Маккензи дойде да го види. Тейлър бе слязъл да се поразходи до малкото езеро сред оградена голяма ливада, която някога бе пълна с коне — вече от години тук нямаше коне.

Клонестите дъбове хвърляха прохладни сенки. На свечеряване местността бе особено красива. Тейлър обичаше да идва тук — гледката действаше като балсам на неспокойния му дух и смекчаваше постоянните самообвинения, които го измъчваха. В този момент не би трябвало да се шляе безцелно из един конфедерационен пленнически лагер. Би трябвало да бъде там, на бойното поле, да разузнава позиции, да докладва за силите на противника. Все пак опитен воин бе особено нужен сега, когато войната бе към края си.

Тейлър се бе облегал замислен на ствола на дъба, вгледан в танцуващите лъчи по повърхността на водата.

— Тейлър!

Гласът го накара бързо да се обърне. Brent крачеше към него. Приблужи се и го прегърна топло.

— Изглеждаш добре.

— И се чувствам добре. Благодаря ти.

— Не, аз ти благодаря. Ако не беше ти, сега сигурно щях да бъда на пепел. Трябваше да дойда по-рано, но нямах възможност.

— Къде е Тия и какво прави?

— И защо не е тук с мен? — тихо добави Brent.

— Да, наистина интересен въпрос.

— Скоро ще дойде. Отседнали сме при едно семейство, което живее наблизо, и тя вече е тръгнала за насам.

Brent се почувства неудобно. Струваше му се, че трябва да се извини заради Тия.

— Разбира се, тя няма търпение да те види.

— Нима?

— И да изрази най-дълбоката си благодарност. Тя много добре знае, че ти спаси живота ни.

Тейлър замълча за миг.

— В сражения съм убивал хора много повече, отколкото бих искал да си спомням. Но малцина са тези, които биха наблюдавали безучастно как други хора, дори и техни врагове, намират смъртта си сред пламъците на огъня. Освен това — тихо додаде — аз вече изгубих една съпруга в тази война, което бе една безсмислена трагедия. Бог да ми е на помощ, но ако е по силите ми, няма да позволя на Тия да плати най-тежката цена в това кръвопролитие.

— Грижата за съпругата ти е съвсем разбираема, но проявеното от теб състрадание към враговете не е останало незабелязано и неоценено — каза му Брент. — Имаше време, когато Северът отказваше размяната на пленници — за вас, изглежда, всеки офицер е заменим, докато при нас за нещастие не е така. Но със сигурност ще има размяна и ти ще си сред офицерите, които ще бъдат разменени. Имаше много настоявания от онези офицери янки, които си спасил от огъня, преди да успееш да измъкнеш толкова много бунтовници от онзи огнен ад. Ако съм чул правилно, ние ще получим за теб двама полковници и един лейтенант.

— Поласкан съм. Знаеш ли кога ще бъде извършена тази размяна?

— Не, боя се, че не. При Колд Харбър се изляха реки от кръв. Сега армията на Севера е на дванадесетина километра от Ричмънд, но Лий се е окопал, а ти много добре знаеш колко сме добри при окопната война. Може би...

Брент млъкна, защото видя, че Тия е дошла. Стоеше на малкия хълм, който се спускаше към езерото. Когато я видя, Тейлър почувства остра болка, всичките му мускули се напрегнаха и сякаш нещо в него се скъса. Тя разбра, че той я е видял, и бързо се запуска надолу по хълма.

Брент ѝ махна и каза на Тейлър:

— Е, ще ви оставя насаме.

Тия вече бе при тях.

— Брент, не е нужно да си тръгваш толкова бързо — усмихна се неловко тя.

— Братовчедке, аз вече наистина си тръгнах — увери я той. — Ще те чакам в къщата.

Той се отдалечи, но Тия продължаваше да стои на известно разстояние от Тейлър. Той силно стисна челюсти. Внезапно му се прииска да я сграбчи и да я разтърси. Тя бе негова съпруга. Наистина той бе пленник, но наоколо нямаше никой. Пазачите му южняци стояха край оградата, но бяха достатъчно дискретни и любезни и извърнаха глави. Когато за последен път се видяха, двамата едва не срещнаха смъртта. Тук... тук нищо не ги разделяше освен хладния нощен въздух. Тя би трябвало да се спусне към него, да обвие ръце около

врата му. И двамата бяха живи и се виждаха след толкова дълга раздяла.

Ала той не помръдна от мястото си. Тя също остана неподвижна. Изглеждаше тъжна и унила, дори спокойна — много по-спокойна, отколкото я бе виждал досега. Много красива, слаба и стройна в семплата памучна рокля. Косата ѝ бе събрана в тежък кок на тила. Очите ѝ бяха тъмни и омагьосващи като обещание в нощта. Лицето ѝ бе бледо и сериозно.

— Тейлър! — тихо промълви тя и млъкна смутено. Не знаеше какво да каже. — Наистина много съжалявам. Ти ни спаси, а сега заради мен си тук. Всъщност се радвам, че си пленник, като имам предвид ужасните битки, които се водят около нас. Хиляди мъже са мъртви. Хиляди... — Замълча, изчаквайки го да заговори. — Хиляди — повтори младата жена. — Не само мъже, а момчета. Наистина момчета. — Отвърна се за миг. — Тейлър, толкова съм ти благодарна. Искам да го разбереш, моля те, повярвай ми.

Държанието ѝ бе много странно. Напрежението му нарастваше. Разбира се, при пазачите до оградата и целия този пленнически лагер бе много трудно да я грабне в прегръдки те си и да направи онова, за което копнееше. Но поне искаше да я почувства в обятията си.

— Ела тук — рече той.

— Тейлър, намираме се в лагер — промърмори тя. — Има пазачи.

— Пазачите не ги е грижа. — Не беше заради пазачите. Имаше някаква друга причина, поради която тя не искаше да се приближи.

— Тейлър, аз...

Щом тя не идваше при него, той щеше да отиде при нея. Пристъпи напред, сграбчи я за раменете и буйно я привлече в прегръдките си. Тя бе толкова мека, ухаеше така сладки, чисто и женствено. Повдигна брадичката ѝ и докосна устните ѝ.

Отначало тя застина в прегръдките му, възпротиви се на целувката. Но той бе силен и настоятелен и след няколко минути тя отстъпи и се отпусна в ръцете му. Устните ѝ се разтвориха под неговите със страст, не по-малко изгаряше от неговата. Той я притискаше силно към гърдите си, усещаше чувствените извивки на тялото ѝ. В този миг той по чувства, че нещо припламна помежду им.

Каза си, че тази дива и необикновена жена бе негова и когато войната свърши...

Ала тя се отдръпна от него. Не погледна към пазачите, а впи поглед в очите му.

— Тейлър, аз дойдох да ти кажа, че... Искам да кажа, че аз, разбира се, дойдох да ти благодаря от все сърце. Знам, че ти дойде да ме спасиш, че ти изпълни дълга си на съпруг и заплати ужасна цена за постъпката си. Знам го, Тейлър, и съм ти благодарна не само за себе си, но и за Брент.

— Брент е и мой роднина. Тия. Не ми дължиш никакви благодарности за него — отвърна той, взря се в очите ѝ и отново изпита чувството, че сякаш пролетта бе разцъфнала в душата му.

— Тейлър, това, което се опитвам да ти кажа, е, че аз знам, че... че ти дължа толкова много и че заради това... Тейлър, за всичко съм виновна аз, разбирам го, знам го, но...

— Тия, какво, по дяволите, се опитваш да кажеш? — остро я прекъсна той. В този миг усещаше много по-силно присъствието на пазачите, осъзнаваше, че е пленник.

— Аз... смятам да се разведа с теб. Реших окончателно, че не искам деца.

— Какво? Какво общо има това внезапно разкритие с настоящите събития, с войната?

— Искам да знаеш, че аз не искам с нищо да те обвързвам. Ти си герой. Тейлър, и за двете воюващи страни — дяволски трудна роля в тази кървава война. Знам... знам какви са чувствата ти към Аби, заради които не желаете да се ожениш за мен, чувствам... всъщност няма значение, защото ти все още я обичаш толкова много. Но предполагам, че всеки мъж нека да има деца, повечето мъже искат деца и ако не са децата... Тя млъкна, лицето ѝ пламна и сведе поглед. — Имам предвид, че аз не искам...

— Какво не искаш?

— Трябва да си тръгвам, Тейлър.

— Не. Не трябва.

— Да, трябва. Има ранени деца...

— За какво е всичко това? Ти си дошла в Ричмънд, за да Се видиш с Варина и да я предупредиш за нещастията ѝ, но въпреки това нейното малко момче умря.

— Тейлър, аз просто не искам...

— Тия, родителите понякога губят децата си. Всеки нежен живот е много уязвим. Но въпреки болката и трагедията в живота има и радост. Да, ние понякога губим много в този живот. Но това не ни пречи да продължаваме да живеем!

— Трябва да вървя — повтори тя и се отдръпна от него.

Той може и да беше пленник, но проклет да е, ако я остави да си отиде. Не и по този начин. Привлече я към себе си, повдигна брадичката ѝ и впи жадно устни в нейните. Тя отново се възпротиви, но след миг...

Ръцете ѝ се обвиха около врата му, а пръстите ѝ се заровиха в косите му. Тия отвърна на целувката му с жар и страст... после внезапно се отдръпна.

— Трябва да вървя.

— Тия...

— Трябва да вървя. Ще намеря начин да получа развод.

— Тия, дяволите да те...

— Престани! — изкрещя тя и пазачите се извърнаха към тях. Тя се втренчи в лицето му, видя гнева в очите му. Удари го с все сила през лицето, обърна се и побягна.

Той затича след нея. Тя беше бърза, но той щеше да я хване.

Внезапно двама мъже се нахвърлиха върху него. Тейлър им отвърна като побеснял тигър, отблъсна ги от себе си, но в същия миг усети студеното дуло на пистолета, опряно в слепоочието му.

— Полковник! Полковник, моля ви, за Бога, моля ви! — Един от пазачите, който го бе повалил, го гледаше с насълзени очи.

— Сър, моля ви, много ви моля, не ме карайте да ви застрелвам!

Тейлър пое дълбоко дъх и застина.

— Сър, няма да ви причиня това неудобство — заяви Тейлър.

Пазачът се изправи и му протегна ръка. Тейлър я прие и също се надигна. В този момент Тия се качваше в покрития фургон, спрял пред фермата.

Тейлър затвори очи, сведе глава и я прокле хиляди пъти.

ГЛАВА 22

Тя беше уморена, но въпреки всичко бе убедена, че е постъпила правилно.

Битката при Колд Харбър във Вирджиния се проточи от трети до дванадесети юни. Генерал Грант напредна с войските си и бе на десетина километра от Ричмънд. Но южняците се окопаха и армията на генерал Лий все още препречва пътя на Грант към Ричмънд.

Тежката работа отвличаше Тя от мрачните мисли, а и бе спокойна, че Тейлър е пленник и не участва в сраженията. Сега всеки път щом докарваха някой в униформата на Севера, тя се молеше да не се окаже брат й. Знаеше, че Брент също се страхува да не види Иън, още повече сега, когато двете армии постоянно влизаха в бой. Тя осъзна, че оглежда ранените, търсейки Джеси Халстън, съпруга на Сидни. Но или Иън и Джеси бяха оцелели в кървавите сблъсъци, или мъртвите им тела лежаха някъде на бойното поле, или хирурзите от Севера се грижеха за своите ранени със същата бързина и ефективност както тези от Юга. Брент работеше с трескава скорост, защото раненият, който можеше да бъде спасен, твърде често умираше от загуба на кръв.

Както бе казала Мери, чакането бе най-трудно. Да работиш бе много по-добре. Много, много по-добре за Тя, защото не искаше да има време да мисли за Тейлър. Не искаше да си спомня нито начина, по който я прегръщаше, нито целувките му... нито как я погледна, когато му каза, че не иска да има деца и ще се разведе с него.

А след това го бе ударила силно и бе избягала, а пазачите се нахвърлиха върху него. Тя се обърна да го погледне и видя златистите му очи, втренчени в нея...

По-добре да работи, отколкото да мисли.

А работата нямаше край.

Генерал Грант отново започна да придвижва войниците от Колд Харбър. Бунтовниците се надяваха, че той е решил да отстъпи, защото вече е пролял достатъчно кръв, но той не го направи.

Лий започна да се изтегля от Ричмънд, смятайки, че Грант ще потегли с армията си право към столицата на Юга. Както обаче скоро разбраха, Грант не се бе насочил към Ричмънд. Той възнамеряваше да нападне Питърсбърг, смятайки го за задната врата към столицата на Конфедерацията.

Заради тежките битки и безбройните ранени Тия прекарваше по-голяма част от времето си на бойното поле с братовчед си и съпругата му и само се връщаше да преспива в стария роден дом на Мери.

Но на дванадесети юни пристигна куриер със заповед да напуснат къщата, тъй като тя се намиреше на пътя на юнионистката армия.

Брент и Мери опаковаха багажа си. Тъкмо привършваха с последните приготовления, когато Тия се върна. Тя бе останала в Лютеранската църква, превърната набързо в болница, докато не преместиха и последния от младите им пациенти.

— Тия, побързай, в новата болница ни чакат много ранени — каза ѝ Брент, докато припряно хвърляше последните медикаменти и превързочни материали в по-голямата от двете карети, които бяха наели от конюшните.

— Вие двамата вървете, аз скоро ще дойда.

— Няма да те оставя — настоя Брент. — Тук вече никой не е останал.

— Освен това може да се навъртат дезертъори — добави Мери — или разузнавателни отряди на янките.

— Аз имам съвсем малко багаж и ще се оправя сама с малката карета.

Брент се огледа. По главната улица не се виждаше жива душа. Градът бе заприличал на призрачно място.

Подхванатият от вятъра прах се издигаше във вихрушка над улиците. Околните къщи бяха затворени и заключени с тайната надежда, че когато врагът види, че са необитаеми, ще си тръгне. Прозорците, които гледаха откъм улицата, приличаха на безжизнени очи.

— Брент, тръгвай! — Тия го целуна по бузата, после прегърна Мери.

— Добре, но ти ще останеш в къщата. Аз ще изпратя един войник да те придружи.

— Обещавам. Ще остана в къщата.

Докато го подканваше да тръгва, внезапно на улицата се появи ездач.

— Един генерал е тежко ранен, сър. Трябва да тръгнете колкото може по-скоро! — извика войникът и козирува на Брент.

— Ето, видя ли? Тръгвай! — обади се Тия.

— Войник, аз ще отида при генерала, но вие ще останете с моята братовчедка и ще тръгнете заедно с нея, когато си приготви багажа.

— Да, сър! — Войникът веднага скочи от коня.

Тия се усмихна, помахна на Брент и Мери, които потеглиха, и благодари на войника, че ще остане с нея.

— Това е мой дълг, госпожо. Ще ви изчакам до оградата.

— Няма да се бавя.

Тя отвори портичката на боядисаната в бяло ограда. Малката карета остана на улицата, готова за път. Впрегнатата в нея кобила бе дребно, но жилаво животно.

— Само една минута, Сузи, и ще потеглим — каза ѝ Тия. „Трябваше да се върна по-рано от болницата“ — помисли си младата жена. Внезапно почувства студ, сякаш мястото наистина се бе превърнало в един мъртъв град, из чиито улици бродеха призраците на избитите войници.

Сега бе доволна, че Брент помоли войника да я придружи.

Влезе в къщата и изтича към стаята, където се бе настанила. Тук изглеждаше толкова чисто и подредено, толкова уютно. Тя премести поглед от огледалото към голямото и удобно легло. Сбогом на удобствата. Макар че бе прекарала доста нощи на бойното поле, Тия все пак бе нощувала и тук, където бе истински рай — с баня с гореща вода, чисти дрехи и меко легло, чиито чаршафи ухаеха на розов сапун. Един малък оазис, толкова далеч от зловонията на битката и смъртта.

Тия сложи пътната си чанта на леглото и се огледа набързо, за да прецени от кои вещи ще се нуждае най-много. На първо място сапун. Свещи, кибрит, чисто долно бельо, чорапи, както и изпраните блузи, закърпени от прислужничките на Мери, които вече бяха напуснали къщата. Запита се колко ли от тях ще останат с Мери и Брент и колко ще избягат панически от настъпващите янки.

Сгъна чорапите си и ги сложи в чантата. После спря, изпълнена със странното чувство, че някой я наблюдава.

Обърна се към вратата и застина. Тейлър се бе изправил на прага, изпълвайки цялата рамка. Докато се взираше в него, устата ѝ пресъхна, а краката ѝ се подкосиха. Той свали шапката си и влезе. Наля си чаша коняк от полупразната гарафа на малката масичка и отиде до камината.

— Здравейте, госпожо Дъглас. Къде заминавате?

— Какво правиш тук? — отвърна тя с въпрос. — Нали беше пленник в онази ферма?

— Реших, че съм прекалил с гостоприемството на любезните си домакини — ухили се той. — Очевидно моите пазачи споделяха това мое чувство и затова ме изпратиха в Андерсънвил. Място, което си е спечелило много лоша слава, затова реших да не отивам там. Размяната на пленници, която ми обеща Brent, така и не се състоя.

— Избягал си от фермата?

— Не. Вече бяхме на път, когато Иън и Джеси Халстън — познаваш го, той се ожени за Сидни — пристигнаха, за да ме спасят, но аз вече се бях освободил.

— Колко удобно — насмешливо подхвърли Тия, като се опитваше да не обръща внимание на учестеното биене на сърцето си.

Тейлър се бе върнал!

Но какво бе станало с онзи войник, който я чакаше край оградата? Дали продължаваше да наблюдава къщата с намерението да залови Тейлър?

— Липсваше ми. Тия.

— Ами... — смотолевя тя и едва сега откри колко неуверено и колебливо може да звучи гласът ѝ в мигове на притеснение. — Тъкмо се готвех да тръгна.

— Но както виждам, все още не си тръгнала — спокойно отбеляза той.

Тя поклати глава. Устните ѝ бяха пресъхнали.

— Не, ще те изчакам. Не исках да бъда чак толкова неблагодарна и невежлива, каквато бях при последната ни среща, Тейлър. Само се опитвах да ти дам възможност да осъзнаеш, че аз далеч не съм такава, каквато ти искаш да бъда.

— Доста е странно, защото в момента ти си именно такава, каквато искам да бъдеш.

— Тейлър, вече ти обясних, че...

— Аз също ти обясних. Ти се обвърза с мен. За цял живот. И сега искаш да се отречеш от това? Съжалявам, но вече е късно.

— Само че ти ме принуди да се съглася. А сега можеш да получиш развод.

— Ела тук, Тия. — Той остави празната си чаша на полицата над камината.

— Тейлър...

Тя се отдръпна неспокойно назад, търсейки погледа му. Стомахът ѝ се сви. Как само я гледаше... Тя затвори очи и стисна зъби. Защо се страхуваше от Тейлър? Много добре знаеше към какво се стреми той. Не вярваше, че Тейлър в момента е кой знае колко загрижен дали тя го иска, или не.

Не, тя не се боеше от Тейлър. Много повече я измъчваше това, което самата тя изпитваше — тръпки я побиваха само като го погледнеше. Сведе очи, за да не го гледа в лицето, ала ѝ това не ѝ помогна, защото погледът ѝ попадна върху ръцете му, върху дългите му чувствени пръсти и веднага си припомни как я бяха галили същите тези ръце. Копнежът, който я връхлетя като ураган, стана неударим, когато той се приближи съвсем плътно до нея, когато долавяше топлината, излъчвана от тялото му...

— Тейлър, аз въобще не заслужавам да ми обръщаш внимание. Цялата работа е в това, че не искам да имам деца. Нагледах се на умиращи деца. Не искам да преживея това, което сполетя техните злочести родители.

Той я хвана за раменете и силно я раздруса, за да я накара най-сетне да млъкне.

— Млъкни, Тия! Всички ние плащаме за това, което сме сторили. Животът е игра, в която всички ние сме само играчи. Да, има и загуби, да, понякога се налага да понасяме много страдания. Мога ли да ти обещавам, че никога няма да видиш как детето ти умира? Че никога повече няма да преживеем трагедия, дори и когато войната свърши? Не, любов моя, в живота няма гаранции, никакви. Но да бъда проклет, ако остана да гледам спокойно как ти рискуваш живота си отново и отново...

— Тейлър, недей...

— Ще трябва да се справиш с живота, Тия. Това е единственият изход.

— Но аз не го искам! — извика тя, изскубна се от ръцете му и отстъпи назад. — Не искам теб, не искам всичко това! Случилото се беше просто една случайност, глупава случайност и аз ти казах колко много съжалявам и че съм ти дълбоко благодарна и ти давам свободата.

— Но аз няма да ти дам своята! — гневно изкрещя той.

Тя се обърна, опитвайки се да избяга от него, като заобиколи леглото. Ръката му се протегна и я сграбчи с все сила. Бутна я и тя падна на леглото. Остана да лежи неподвижно, а той се надвеси над нея, впил поглед в лицето ѝ. Захвърли пътната ѝ чанта на пода.

— Искаш да ме удариш ли? Да извикаш на помощ онзи бунтовник?

Тя не отвърна нищо, само се взираше настойчиво в него. Тейлър се усмихна.

— Съжалявам, но твоят бунтовник придружител няма да ти се притече на помощ.

— Какво си сторил на онзи нещастен войник?

— Той е жив, Тия, но никъде няма да те придружи. Няма кого да извикаш на помощ, любов моя. Струва ми се, че си разменихме ролите.

— Тейлър, аз...

Той се надвеси над нея.

— Какво ти?

— Аз... — започна тя. — Аз не те обичам! — Но още докато изговаряше думите, знаеше, че са лъжа. Беше започнала да се влюбва в него още от първия път, когато го срещна. Той беше различен от всички мъже, които познаваше. Гласът му я пленяваше, очите му я омайваха, докосването му, шепотът му я възбуждаха и омагьосваха. Той бе неин враг, но в същото време бе готов да умре за нея. Един враг, който се бореше за това, в което вярваше, който би дал живота си заради убежденията си, човек, който никога не отстъпваше, никога не се предаваше. Тя го желаше, но толкова се боеше от болката...

— В такъв случай сме квит — тихо рече той. — Защото аз също не те обичам. Но, по дяволите, Тия, аз се ожених за теб, ти си моя съпруга и не си свободна. И аз ще те имам.

Изрече думите съвсем просто и наистина си вярваше. А тя...

Той я целуна.

Целувката му бе изпълнена със страст, с копнеж и сила. Безмилостен като бурен вятър, езикът му нахлу в устата ѝ — настойчив, завладяващ, съблазняващ. Тя се опита да устои на силата му, но не можа. Опита се да се противопостави на вълната от чувства, които се надигнаха в гърдите ѝ, забушуваха в кръвта ѝ, но не можа. Мракът се превърна в тъмночервено, червеното се сля с нощта и останаха само сребристите сенки на луната. Той не забеляза червената пелена на мрака.

Целуваше я отново и отново. Откри пулсиращото място на шията ѝ, докосваше я, галеше лицето ѝ, косите ѝ. Пръстите му напипаха копчетата на блузата ѝ и бързо ги разкопчаха.

Тя трябваше да го отблъсне, да се възпротиви на яростната му атака, но без да го осъзнава, ръцете ѝ трескаво събличаха дрехите му. Разкопчаха ризата и се плъзнаха надолу по раменете му. После погалиха голата му плът, докато устните му се притискаха към раменете, шията, гърдите ѝ. Тя усещаше треската, изгаряща тялото му, която проникна през голата ѝ плът, когато той засмука зърното на гърдата ѝ, а после езикът му го обиколи, предизвиквайки в нея усещания, които я караха да крещи, да моли за още и още. Пръстите ѝ се заровиха в косата му и притиснаха главата му към гърдата ѝ. Тялото му покри нейното, коляното му рязко разтвори нейните бедра, а устните му — диви и завладяващи — се спуснаха надолу, настойчиви, възбуждащи, подлудяващи. Тия внезапно осъзна, че вече не се съпротивлява, а се е вкопчила в него. Не се опитваше да се отдръпне, а да се слее с него. Тя също го искаше. Искаше това. Желанието бе толкова сладко, толкова мъчително и опияняващо. Какво ли не правеше той с ръцете си, с целувките си, с горещия шепот, с изгарящата милувка на езика си. А после... Силата на тялото му, сливащо се с нейното. Усещането за хармония, цялостност, да бъде част от него, докато се издигаше — не, летеше — устремена към слънцето, към сиянието на звездите в кадифения мрак на нощта. Очите му бяха приковани в нейните златисти очи, котешки очи, очи на пантера, които я пронизваха със същата сила, както и докосването му, искайки още и още, пълно и безусловно отдаване. Тя не можеше да спечели тази война.

Можеше само да участва в битката, която бе загубена от самото начало. И не жестокостта бе това, от което се страхуваше, а

осъзнаването, че няма желание да се бори. Той бе свалил не само дрехите ѝ, но и защитата ѝ, а тя не само бе приела по-голямата му сила, но и с желание се бе примирила със собствената си слабост, желаейки го, отдавайки му се докрай.

Обичаше го, без значение какво му каза преди малко... Отсъствието, гневът, страхът, вихърът на чувствата, всичко това се сля в едно. Тейлър се движеше в нея със сила, която я остави без дъх, която я покоряваше с всеки негов тласък, която я караше да се издига все по-нависоко, в тъмнината, в царството на влюбените, където светът преставаше да съществува и където властваше единствено страстта и нуждата да бъде утолена. После тъмнината избухна в бяла, ослепителна светлина; тя затвори очи, а цялото ѝ тяло се изви в сладката прегръдка на екстаза, който изригна в нея с ослепителна мощ, екстаз, който заличи войната, деня, нощта и разума. Топлината на тялото му изпълни нейното, докато тя бе пометена във вихъра на неговото освобождение.

Тя лежеше мълчаливо, а сърцето ѝ туптеше с мъчителна болка. Беше толкова плашещо да го желае по този начин, толкова плашещо да осъзнае колко ѝ е скъп той, какво означава за нея. Тя бе успяла да подреди своя малък свят — доколкото изобщо това бе възможно в хаоса на тази война, — а той се бе появил и го бе преобърнал изцяло. Беше много по-лесно, когато мислеше, че той е безопасно заключен надалеч от нея, когато можеше да се отдаде изцяло на ранените, които толкова много се нуждаеха от нея, и когато нямаше време да мисли за обърканите си чувства. Когато се бе убедила, че не го желае, че не може да бъде с него, защото не е в състояние да понесе последствията. Само да бе останал далеч от нея...

— А сега какво? — тихо попита тя след дълго мълчание. — Ти си обременен със съпруга-бунтовничка, която не обичаш, която... не те обича, която ти струва прекалено скъпо. Сега какво? — извиси предизвикателно глас младата жена. Искаше ѝ се да избухне в сълзи. Всичко бе толкова нелепо. Трябва да бъде силна, да не се предава толкова лесно!

— Може би трябва да бъда благодарен, че не ме обичаш. Господ да е на помощ на мъжа, когото ще обикнеш; сигурно ще умре от сладостта на докосването ти.

— Тейлър... — започна тя, опитвайки се да се измъкне от него и да стане.

Но той я улови и твърдо я обгърна с ръка.

— Каква е скалата на твоите чувства? Доколкото си спомням, не съм ти неприятен. Но ти ми го каза, когато ми обеща да останеш в Сейнт Огъстин.

Когато заговори, гласът ѝ пресекуваше.

— Дойдох в Ричмънд, защото снаха ми ме помоли. Опитвах се да спася едно дете. Нима не можеш да разбереш...

— Но аз разбирам.

— Не, не разбираш. Имаше едно малко момиче в Сейнт Огъстин, стана злополука с кола...

— И защото то е умряло, ти не желаш да имаш деца.

— Точно така — остро заяви тя. — И така, какво ще стане сега?

— Какво да стане? — повтори той. Гласът му бе мек и дълбок. — Е, както вече ти казах, ролите са разменени.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не би да смяташ да ме арестуваш?

— Добра мисъл — сви рамене Тейлър. — Както и да е, не съм го казал.

— Значи няма да бъда твоя пленница?

— И това не съм казал.

— Тогава какво...

— Казах, че няма да те арестувам. Но няма и да те изпускам от поглед, поне за известно време.

— Ще остана с теб, така ли?

— Ще уредим нещо. Тук аз не съм командващ, какъвто бях във Флорида. Въпреки това имам достатъчно висок чин.

— Което означава?

— Ще бъда наблизо през цялото време. Дяволски близо.

Пръстите му се впиха в раменете ѝ, сетне се плъзнаха надолу.

— Значи ти не искаш деца. Те могат да умрат. А ти не ме обичаш, но за мое щастие не съм ти неприятен. Кой е мъжът, когото би могла да обичаш? Нашият стар приятел от армията на Флорида, полковник Уиър? Смяташ ли, че би искала да имаш деца от него?

— Уиър... — промърмори тя. Уиър?

От месеци дори не се бе сещала за него.

— Да, добрият бунтовник Реймънд Уиър. Е, ако си мислиш, че го желаяш, наистина си глупачка.

— О, няма?

Очите му срещнаха нейните, докато пръстите му увиваха кичур от косата ѝ.

— Да. Той е от този тип мъже, които биха се възхищавали на Годайва — той сигурно би искал да спи с нея, но никога няма да се ожени за нея.

— Той постоянно ме моли да се омъжа за него — предизвикателно заяви тя.

— Защото не знае, че ти си Годайва. Той е от тези мъже, които не виждат нищо лошо в това да имат съпруга и любовница. Любовницата трябва да бъде страстна и развратна, за да изпълнява и най-разюзданите му сексуални фантазии, докато съпругата му трябва да се държи скромно и достойно. Може би ще ти позволи да си лягаш с долните фусти, сигурно през цялото време ще ти казва какво да правиш...

— Аха! А няма ти не го правиш?

— Мислиш ли, че ако той беше твой съпруг, щеше да ти позволи да работиш с Джулиан?

— Не си спомням ти да си ми позволявал да работя с Джулиан.

— Моята тревога не е, че помагаш на ранените — независимо дали са северняци или южняци. Разтревожен съм от твоето безразсъдство, от това, че поемаш твърде много рискове.

По гърба ѝ пролазиха студени тръпки. Мисълта, че едва не бе изгоряла жива в Уайлдърнес, бе доста ужасяваща. Той явно помисли, че ѝ е студено, макар че денят бе горещ, а хладният бриз още не се усещаше в нощния въздух.

Ръката му се обви около раменете ѝ и той я обърна към себе си. Тя видя блестящите му лешникови очи, напрегнатите му мускули, стиснатите челюсти.

— Не ми отговори. Какво щеше да стане, ако се бе омъжила за своя предишен ухажор — джентълмена от Юга?

— Не се омъжих за Рей, така че този разговор е безсмислен.

— Щеше ли да искаш да имаш деца от него?

— Казах ти — аз просто не искам деца — сковано отвърна тя, стисна зъби, а погледът ѝ твърдо срещна неговия.

Той се вгледа в нея, после рязко се отдръпна и стана. Тия се изуми колко студено ѝ стана.

Обгърна коленете си и ги притисна към гърдите, разстроена от желанието да се разплаче, от внезапно обзелото я чувство за загуба и самота.

— Тейлър... не очаквам да ме разбереш, да приемеш... отчуждението и хладните отношения в един брак. Искам да кажа, че войната отчуждава хората. Имам предвид...

— Знам точно какво имаш предвид — прекъсна я той, докато се обличаше.

Обзе я още по-голям студ, ала тя бе започнала това и трябваше да стигне докрай.

— Значи разбираш и си съгласен...

— Облечи се.

— Разбира се, ей сега.

Тия скочи от леглото, но преди да се обърне, той улови ръката ѝ.

— Не съм съгласен с нищо. Иън и Джеси всеки момент ще бъдат тук. Това е всичко.

Тя се изскубна от хватката му, извърна се и вдигна падналата от леглото пътна чанта, за да прибере дрехите, които се бяха изсипали, когато той я захвърли от леглото.

— Добре е, че си събра багажа — рече Тейлър и отиде до прозореца.

Тя го чу да вика за поздрав, сетне прехапа устни и застина. Иън беше отвън.

В този миг забрави за Конфедерацията, захвърли блузата, която сгъваше, и изтича навън.

— Иън! — Тя се спусна към него и го прегърна.

— Тия!

Той я сграбчи, вдигна я и я завъртя във въздуха. Когато я пусна на земята. Тия се отдръпна и внимателно го огледа.

— Добре ли си? Ранен ли си?

— Нямам дори драскотина — увери я той и отстъпи назад. Тя видя втория ездач, който бе дошъл с него. Висок кавалерист с кестенява коса и топли светлокафяви очи, очарователен и много хубав. — Тия, това е Джеси Халстън...

— Съпругът на Сидни. Да, знам — кимна младата жена и протегна ръка. — Радвам се да се запознаем, Джеси.

Мъжът пое ръката ѝ и широко се усмихна. Върху страните му се появиха трапчинки. Да, той наистина бе много очарователен. Сега разбра защо Сидни се бе влюбила в този враг.

— Тия, много съм слушал за теб. Как си?

— Не съм съвсем сигурна. Ще трябва да попиташ Тейлър — насмешливо отвърна тя.

— Изглежда, съпругата ми не е особено очарована да се присъедини към нашите редици — каза Тейлър.

— Може би ще се почувстваш по-различно, Тия, когато ти кажа, че никъде няма да ходим.

— Какво? — остро попита Тейлър.

— Докладвахме на Магий и разбрахме, че нашите фронтови позиции се разширяват. Тази къща е много подходяща за щаб — поясни Джеси.

— Но това е къщата на Мери — възпротиви се Тия.

— Войските на Севера влизат в града. Ако имаме късмет, ние ще бъдем тук офицерите с най-висок чин. Много по-добре е ние да се настаним в къщата на Мери, отколкото някои други — каза Иън на сестра си. — Тия, има ли останала някаква храна? Дали нашият братовчед е прибрал всички хранителни запаси? Доколкото познавам Брент, той не би позволил никакви разхищения. Ние поделихме нашия порцион с неколцина други офицери и няма да е зле, ако можем да хапнем домашно приготвена топла храна.

— Не знам дали е останало нещо — отвърна Тия и се усмихна престорено мило на Тейлър. — Тъкмо щях да тръгвам, когато Тейлър пристигна.

— Какъв късмет, че е дошъл навреме! — възкликна Иън.

— Е, да отидем да видим какво има в кухнята — весело предложи Джеси и отново се усмихна. Усмивката му бе топла, мила и приятелска.

„Сидни трябва да е много щастлива и сигурно много го обича“ — помисли си Тия. Тя много обичаше братовчедка си, която беше точно на нейната възраст. Откакто се помнеше, двете бяха много близки приятелки.

— Как е Сидни? — попита тя Джеси.

— Чудесно!

Изненада се, че краткият отговор излезе от устата на Тейлър.

— Изглежда, че отзад има конюшня — продължи той да говори на Джеси. — Можем да разпрегнем кобилата на Тия. Между другото, дали онзи капитан от вашата армия, когото спасих от пожара в гората, е спазил обещанието си да се погрижи за коня ми?

— Генерал Магий взе Фрайър, така че конят ти бе удостоен с голяма чест. Той се отнася към него като към собствено дете — каза Джеси на Тейлър. — Ще отведе конете в конюшните.

Тейлър се поколеба, а после с ръце на кръста закрачи към пътя.

— Още тази вечер ще трябва да докладвам на генерал Магий.

— Той ще те очаква утре сутринта — осведоми го Иън. — Генералът знае, че си бил на пряко подчинение на генерал Грант преди битката при Уайлдърнес, и няма търпение да те види. Много се радва, че ще бъдеш под негово командване, макар че не знае за колко време. Предполагам, че утре ще започне преместването на войските и на нашата разузнавателна служба.

— Чудесно. И без това Тия се чувства доста нещастна в компанията на федералистите. Не бих искал да се чувства неудобно — заяви Тейлър и мило се усмихна на Тия: — Да отидем ли да подредим нашия нов дом?

Усмивката му я накара отново да изтръпне.

Няколко часа по-късно те се бяха нахранили много добре, като се имаха предвид обстоятелствата. Джеси бе намерил пушен бут, останал в килера, както и няколко плодови консерви в шкафа. Имаше царевичен хляб от предишния ден, а Тия отскубна от зеленчуковата градина няколко стръка глухарчета. Тя бе дъщеря на богат плантатор, но явно умееше да се справя добре в кухнята, както и в болницата, помисли си Тейлър, осъзнал, че Джарет Маккензи бе възпитал децата си на скромност и труд.

Тия може и да не се чувстваше щастлива в компанията на федералистите, но тя обичаше брат си и никак не й бе трудно да хареса Джеси Халстън. Бе заинтригувана от него особено заради факта, че той се бе оженил за братовчедка й. Тя не направи опит да прикрие интереса и любопитство си, а изглежда, Джеси също я хареса. През последните няколко седмици Иън бе получил писма от къщи и Тия бе нетърпелива да узнае новините от семейството си. Когато видя как

очите ѝ светнаха, докато говореше с Иън за семейството си, Тейлър се почувства някак странно, сякаш бе натрапник.

Остави ги да разговорят и излезе на верандата, за да изпуши пурата, която бе открил в бюрото на бащата на Мери. „Тютюнът е добре изсушен“ — помисли си Тейлър, докато вдишваше дълбоко от пурата, облегнат на една от колоните. Изпусна бавно няколко колелца дим и ги проследи с поглед как се стопяват във въздуха.

Значи тя иска развод!

Как ли не, по дяволите!

Но какво можеше да направи? Водеше се война. Не можеше да я арестува, дори и да го искаше. Не можеше да издаде тайната ѝ. Но какви други възможности му оставаха? Не можеше да бъде постоянно с нея; не можеше да я принуди да остане. Когато я бе оставил последния път, тя дори му обеща, че ще го чака да се завърне. А сега не му даваше никакви обещания; заяви му, че не желае деца и иска развод.

Вратата се отвори и Иън се присъедини към него.

— Виждал ли си някога по-приятна и по-тиха нощ от тази? — попита Иън.

— Утре всичко ще се промени.

— Знам. Къщите ще бъдат завзети и войниците ще стъпчат всичките тези хубави зелени ливади. И така ще бъде още дълго време, струва ми се.

Тейлър го погледна.

— Нашите войски ще прибегнат до обсада. Сега атакуват Питърсбърг, а аз не мисля, че генерал Грант ще отстъпи, докато градът не се предаде, независимо на каква цена.

— Какво още не знам? — попита Тейлър. — Чух за кадетите от военната академия във Вирджиния, които са участвали в сражението при Ню Маркет. Какво друго е станало?

— Шърман напредва решително в Джорджия и руши всичко по пътя си. Вероятно ще можем да превземем Питърсбърг без обсада, но старият Борегард е изтласкал Мийд доста назад.

— А никакви вести от дома?

— Дребни схватки и няколко морски обстрелвания. Освен това ще има няколко бебета в семейството. Алайна и Риса очакват деца.

— Значи Джеръм е успял да се върне вкъщи за Коледа — усмихна се Тейлър и се облегна, наслаждавайки се на пурата. Усмихваше се, но очите му оставаха сериозни. Тази тема много болезнена за него. Той искаше деца, макар че не бе мислил за това след смъртта на Аби. Дори и когато се ожени втори път с такава трескава бързина.

— Значи очакваш трето дете — небрежно подхвърли Тейлър.

— А Джеръм ще има втори син. Поне така е предрекла Рианон.

— Която предвижда доста неща, но не достатъчно — отбеляза Тейлър.

— Тя вижда края на всичко това, но казва, че това няма значение. Бунтовниците никога няма да ѝ повярват, докато не бъдат окончателно победени. Моят брат изобщо не обръща внимание на предсказанията ѝ.

— А може би обръща повече внимание, отколкото подозираме. Какво може да направи той? Да напусне армията? Джулиан е лекар. Нещата не стават по този начин и ние двамата го знаем.

— Но хората се променят — внезапно заяви Иън и го погледна. — Като Сидни.

— Тя твърди, че не се е променила.

— Но това не е истина, нали?

Тейлър сви рамене и загаси пурата си.

— Не. Тя е срещнала една наистина забележителна чернокожа жена, която е променила възгледите ѝ за робството — макар че Сидни не признава робството да е главната причина за тази война.

— Линкълн води тази война, за да запази Съюза, а не за да освободи робите — напомни му Иън. — Въпреки че е добър човек, той е политик. Използва своята Декларация за освобождаването на робите за политическите си цели.

— Той искрено вярва, че робството е една отвратителна мерзост.

— Той вярва, но...

— Но какво?

Тейлър се втренчи в Иън.

— Баща ти винаги открито и честно е бил против робството. Що се отнася до Джеймс, мога да разбера омразата, която предизвиква у него тази униформа. Разбирам също защо Джеръм и Брент са готови да се бият срещу Съюза. Бог ми е свидетел, имаше време, когато бях млад и вярвах, че всички бели мъже са истински демони точно заради тази

униформа. Защо сестра ти не може да осъзнае, че каузата на Юга е погрешна, че ще бъде истинско светотатство, ако се унищожи Съюзът и че робството е една от най-жестоките и несправедливи институции, създадени от някои извратени човешки мозъци.

— Тя го разбира. Просто е защитавала другата страна твърде дълго и твърде упорито, за да признае, че е сгрешила.

— Е, занаят ще трябва да се опитам да я накарам да си признае, Иън. Днес беше дяволски дълъг ден. Лека нощ, Иън.

— Лека нощ, Тейлър. Напредваме доста лесно на юг, нали? Май наистина ще спечелим войната.

Къщата бе притихнала. Джеси явно си бе легнал. Тия бе разчистила трапезарията и кухнята и също никъде не се виждаше. Тейлър се заизкачва уморено по стъпалата. Минаваше полунощ. Само Бог знаеше какво щеше да донесе утрото.

Влезе в спалнята на Тия. Чувстваше се така, сякаш във вените му течеше разтопена лава. Ами ако тя не бе там, ако беше заключила вратата, ако...

Затвори вратата зад себе си. Спалнята бе потънала в сенки, но той видя неясните очертания на фигурата ѝ в леглото.

Бавно отиде при нея. Тя се бе свила в единия край на леглото. Сребрилата лунна светлина осветяваше гърба ѝ. Само се преструваше, че спи, но неспокойното ѝ дишане я издаваше.

Той мълчаливо свали ботушите и дрехите си, пхна се в леглото и протегна ръка към нея.

Тя се извърна към него. Един лунен лъч се отрази в тъмните ѝ големи очи.

— Тейлър, аз...

— Не ме интересува какво искаш — заяви той и я взе в прегръдките си.

Тя не възрази. Само за миг тя се превърна във всичко, което имаше значение за него, във всичко, което искаше. Тя дразнеше, съблазняваше, възпламеняваше сетивата му. Докато накрая се сви като малко котенце кротко в обятията му. Съблазнена, възпламенена и накрая задоволена.

Той я задържа в прегръдката си, изпълнен с благодарност за тази нощ, щастлив, че може да заспи до нея. Опита се да сподави трепета, разтърсващ тялото му, да не издаде удоволствието, което изпитваше от

това да бъде с нея. Удоволствието да слуша спокойното ѝ дишане, да гледа заспалото ѝ лице, да я усеща до себе си...

След известно време той се събуди и за миг се запита защо. Винаги се събуждаше и при най-малкия шум, но...

Нямаше нищо. Нощта бе тиха, подухваше лек бриз. Тогава разбра.

Тя продължаваше да лежи до него, преплела крака в неговите.

Но тихо, почти беззвучно... за да не може той да я чуе, плачеше. Да, Тия плачеше.

ГЛАВА 23

Когато на следващата сутрин Тия се събуди, Тейлър бе излязъл. Стана и се облече. Джеси също го нямаше.

Градът отново се бе изпълнил с хора. Войници, слуги, съпруги, перачки и готвачи — всички, които пътуваха с армията, бяха изпълнили града. Поляната на отсрещната страна на къщата на Мери бе осеяна с палатки; чуваха се командите на офицерите, войнишки тръби, тропот на коне и викове.

Северът бе дошъл и завладял всичко.

Иън все още беше в къщата и приемаше телеграмите. Той също скоро щеше да излезе, но искаше Тия да знае, че редник Шелби е на пост пред верандата, че къщата е определена за тяхна квартира от военните власти и че генерал Магий е избрал внушителната къща в колониален стил на отсрещната страна на улицата за своя главна квартира. Кухнята бе заредена с провизии, а Моли бе готвачката и камериерката, която щеше да се грижи за тях; Хорас бе слугата, който щеше да наглежда билетата, провизиите и да изпълнява обичайните ежедневни задължения по едно домакинство.

Те явно се готвеха за продължителна обсада на Питърсбърг.

— Къде е Тейлър? — попита Тия брат си, след като слезе долу за закуска.

— Замина — кратко отвърна Иън.

Искаше й се да попита къде, но знаеше, че брат й няма да й каже. Тя си оставаше бунтовничка и явно никой й нямаше доверие.

Тейлър не се върна през нощта, нито на следващия ден, нито на по-следващия. Отначало Тия остана в района на къщата. Когато излезе навън, установи, че редник Шелби я е последвал. Испита желание да каже на брат си, който се върна в късните часове на нощта, че ако пожелае да избяга от Шелби, няма да се затрудни особено, но не го направи.

На петия ден от отсъствието на Тейлър тя повече не можеше да понася да се шляе безцелно из къщата. Лютеранската църква отново бе

превърната в болница и тя, съпроводена от Шелби, отиде да предложи помощта си. В главното помещение имаше две жени. Църковните пейки бяха махнати; на тяхно място бяха поставени легла. Тия си проправи път до страничния параклис, където дежурният лекар набързо преглеждаше някакви документи на новопристигналите. Когато тя спря — съпругите на янките, Тия беше сигурна, че са такива — прекъснаха работата си и зашепнаха помежду си.

Без съмнение — за нея.

Тя не им обърна внимание и се запъти право към бюрото на лекаря.

— Извинете, аз съм опитна медицинска сестра и бих искала да работя тук, ако е възможно.

Лекарят вдигна глава. Той беше висок мъж, около петдесетгодишен, здрав, с прошарена коса и спокойно и уравновесено държание, което внушаваше доверие. Прикова поглед в нея, без да обръща внимание на суетнята и шума около тях, съпроводил пристигането на нова група ранени.

— Вие сте?

— Казвам се Тия Маккензи.

— Маккензи Дъглас, така ли? — попита той и се усмихна. Стана и ѝ подаде ръка. — Реджиналд Флауърс, на вашите услуги. Знам коя сте. Имате тъмни очи и сте много, много по-красива, но приличате удивително на братята си.

— Нима познавате и двамата ми братя?

— Джулиан беше с мен след Гетисбърг. Искан ми се още да е с мен. А Иън е легендарен сред кавалерията, също както и съпругът ви, госпожо Дъглас.

— Разбира се — промърмори тя.

Двете жени я бяха последвали и сега сезираха в нея от прага на малкия параклис. Тия се обърна и на свой ред се втренчи в тях.

— Те смятат, че сте бунтовничка, която може посред нощ да стори нещо лошо на нашите ранени — каза доктор Флауърс.

— А вие какво мислите, сър? — запита Тия.

— Мисля, че те са просто две дебели стари клюкарки — заговорнически прошепна той и тя се усмихна. — Защо не дойдохте по-рано?

— Моля?

— Полковник Дъглас беше тук преди няколко дни. Каза, че симпатиите ви са на страната на Юга, но че имате призвание да лекувате. Ако сте истинска сестра на Джулиан, не се съмнявам, че ще ми бъдете от голяма помощ. Може да започнете с онези момчета, които току-що пристигнаха... — предложи той.

Тя не чака втора покана. Изми раните им, заши ги, превърза ги, а след това се зае да помага на доктор Флауърс при операциите.

Тя не се съмняваше, че съпругите на другите янки ще продължават да говорят за нея през целия ден. Но не се притесняваше от това. Неколцина от санитарите, пристигнали заедно с д-р Флауърс, познаваха Иън и Рианон. Тя скоро се сприятели с тях, понеже те говореха с много топлота и уважение за брат ѝ и снаха ѝ. Към края на деня тя дори не се чувстваше във вражеска военна болница.

На другия ден се върна в болницата още на разсъмване. Постепенно свикна да стои там по цели денонощия. Редник Шелби я следваше навсякъде и затова му бе предложено да работи в болницата. Отначало беше неуверен поради липсата на опит, но се държеше много вежливо и винаги бе готов да помогне с каквото може. Тя с изненада установи, че той може да бъде съвсем поносим и полезен помощник.

Обаче рядко се прибираше в къщата, защото бе изнесъл един хамак на верандата и предпочиташе да спи там.

Генерал Магий бе установил главната си квартира точно срещу тяхната къща. Макар че беше враг, той бе баща на Риса и след като два пъти го видя да се прибира късно в квартирата си, Тя изпрати един ординарец да го покани на вечеря.

Една вечер той се отзова на поканата. Беше любезен, очарователен и спокоен и тя разбра защо Риса бе една самоуверена и разумна млада жена, толкова топла и в същото време много интелигентна. Генерал Магий бе командир на брат ѝ, Джеси Халстън и съпруга ѝ, но той не разговаря с нея много за работата на Тейлър в кавалерията. Само спомена, че Тейлър бил отличен стрелец и никога не пропускал мишените си. Думите му я накараха да потръпне от студ. Магии ѝ разказа за къщите, които Тейлър бе проектирал, и как истинската му любов била архитектурата и че бил много привързан към дома си.

— Той иска да строи къщи, които да могат да приютят летния бриз и в същото време да устояват на яростни бури, мечтае да улови

очарованието на тревата, дърветата, морето и пясъка.

— Може би един ден мечтата му ще се сбъдне — каза Тия. Тя му разказа за Джейми, неговия внук, и колко добре се справя Риса с отглеждането на детето. Съобщи му и за новото бебе, което дъщеря му очакваше.

— Е, значи все пак има надежда, нали? Да благодарим на Бог за децата. Как бихме могли да понесем жестокостите на войната, ако не беше надеждата за нашите деца?

Тия не отговори. Искаше ѝ се да му каже, че децата също умират, но се въздържа. Когато се върна вкъщи в края на първата си седмица в болницата, тя завари Иън, който се бе прибрал преди нея и работеше върху някакви документи, разпръснати на бюрото в предния салон.

Известно време тя го наблюдава, докато той пишеше, после го запита:

— Иън, къде е Тейлър?

Той вдигна поглед към нея. Поколеба се за миг.

— За известно време беше на фронта при Питърсбърг. Той е кавалерист, но заради инженерните му познания на областта работи с няколко сапъори и планира... планира нови съоръжения по нашите позиции.

— Беше?

— Освен това той разнася телеграми между генералите Грант, Шърман и Шеридан.

— Ще се върне ли тук?

— Да.

— В опасност ли е?

Брат ѝ отново се поколеба.

— Тия, знаеш, че сме във война и всички сме в опасност. — Въздъхна уморено. — Той е изключителен кавалерист и отличен стрелец.

— И на мен така ми казаха.

— Как премина денят ти в болницата?

— Беше пълно с кървящи и умиращи мъже.

— Но предполагам, че ще продължиш да работиш там.

— Да, докато се върна у дома.

— А какво означава да се върнеш у дома? — усмихна се Иън. — Ти нямаш предвид наистина у дома, нали? Ти искаш да се върнеш и да

работиш заедно с Джулиан.

— Там е моето място — съгласи се тя.

— А не ти ли е хрумвало, че мястото ти е до съпруга ти?

— Но той не е тук, нали?

— Да, но скоро ще се върне. Знаеш, Тия, че искам само да си добре. Аз съм твой брат и те обичам.

— Аз също те обичам, Иън — усмихна се тя, — въпреки че си един нещастен заблуден човек.

— Аха. Това означава да си янки, така ли?

— Както ти казах, скъпи ми братко, аз много те обичам, но ти не си лекар и това не е моят щат. Извини ме, Иън, но трябва да вървя. Моли ми каза, че ще ми приготви банята преди вечеря.

Тия мислено благодари на Бога за Моли и за банята. Тя искаше да се грижи за ранените войници, нуждаеше се от това. Но когато се прибираше у дома, не можеше да се отърси от чувството, че в нея са се просмукали не само потта и кръвта, но и отчаянието на мъжете. Можеше да не подвива крак с часове, да помага и в най-тежката ситуация, да се оправя с болни войници, с гангрениясали и огнестрелни рани и с най-ужасното — ампутацията, но страшно много обичаше да се отпусне в горещата вана след тежкия ден.

Тази вечер дълго лежа във ваната. Чувстваше се много уморена.

Моли бе чудесна готвачка, но Тия не бе гладна. Макар че тази вечер Иън беше с нея и тя се радваше на компанията му, отиде да си легне рано. Обаче остана да лежи в леглото, неспособна да се успокои.

Около полунощ вратата на стаята ѝ се отвори. На лунната светлина, която се процеждаше през тънките завеси, видя висока фигура и чу вратата тихо да се затваря. Тейлър. Сърцето ѝ заби учестено.

Той се движеше из стаята като привидение; съблече дрехите си, после отиде до прозореца. Дълго стоя там, втренчил поглед в нощта. Сетне се приближи до леглото.

Не ѝ каза нищо и се изтегна по гръб. Тя си помисли, че очите му навярно са отворени и се взират в тавана. Опита се да държи своите затворени, да се преструва, че не го е чула, че е заспала дълбоко. Но той знаеше, винаги знаеше, когато бе будна. Внезапно се извърна към нея.

— Какво казахте, госпожо Дъглас? Попитахте ме как съм? Да, със сигурност съм жив. Дали съм добре? Физически, предполагам, че да. Аз съм в отлична форма — нито един куршум не е пронизал тялото ми. Искам да кажа, че това са въпросите, които ще зададете на някой мъж, който не ви е неприятен, нали?

— Тейлър, аз...

— Няма значение, Тия. Няма значение.

Изненадана от сълзите, които саркастичните му, изпълнени с горчивина думи, извикаха в очите ѝ, тя понечи да се обърне на другата страна. Той я дръпна обратно.

— Съжалявам, Тия. Не искам да се обръщаш.

Тази нощ я люби така, сякаш някакъв демон бе обсебил душата му. Когато на сутринта тя се събуди и слезе долу, той все още пиеше кафе в кухнята. Младата жена си помисли, че навярно той никога не бе изпитвал такава неприязън, към нея, както в мига, когато златистите му очи докоснаха нейните над чашата с кафе. Сведе поглед, мина покрай него и благодари на Моли, докато взимаше чашата си с кафе. Кафето се преобърна в стомаха ѝ, но тя продължи да отпива от горещата течност.

— Откри ли някой достоен за спасение бунтовник в болницата?

— Не.

— Е, днес може да имаш късмет. Довиждане, скъпа — каза ѝ той. — Моли, благодаря ти! — подвижна към прислужничката и тръгна да излиза.

— Тейлър! — извика Тия и за своя изненада скочи след него.

Той спря на поляната и се обърна, изчаквайки въпроса ѝ. Младата жена видя, че Фрайър е до оградата. Добрият стар Фрайър. Той си бе получил обратно коня. Това сигурно го е направило щастлив, за разлика от факта, че имаше нея.

Редник Шелби се бе облегал на една от колоните на верандата и я чакаше. Тя се почувства неловко, усмихна му се за добро утро, но точно в този момент предпочиташе да няма публика.

— За дълго ли заминаваш? Или ще се върнеш по-скоро?

Почувства отчуждения му златист поглед, който се плъзна студено по нея. Устните му се извиха в лека усмивка.

— Искаш ли да се върна? — учтиво попита.

Шелби беше зад тях. Тия почувства как страните ѝ пламнаха.

— Раз... разбира се.

Тейлър приближи към нея. Целуна я по бузата и прошепна в ухото ѝ: „Лъжкиня!“. После, без да ѝ отговори, закрачи към Фрайър, метна се на седлото и препусна по пътя.

В болницата узна кои бяха демоните, които го измъчваха. Войниците, лекарите, пациентите, съпругите, сестрите и санитарите — всички говореха за ужасните събития, случили се край тунела. Юнионистките инженери бяха прокопали тунел, за да достигнат позициите на Конфедерацията. Чернокожите войници били подготвени да влязат в него, но в последния момент били изтеглени. Генералите решили, че ще изглежда така, сякаш са решили да пожертват чернокожите си войници.

Но поставените експлозиви не задействали както било планирано. Войниците, които заменили негрите, не били добре обучени и се паникьосали. Бунтовниците контраатакували. Последвалото било истинска катастрофа. Един от ранените, когато узна, че е съпруга на Тейлър, ѝ разказа по-подробно.

— Полковник Дъглас непрекъснато им повтаряше, че стратегията им е погрешна и че войниците могат да бъдат уловени като в капан в тунела, но някой заяви, че той бил кавалерист и дори и да е изучавал инженерство и архитектура, все пак се е учил да строи къщи, а не военни съоръжения. Тогава полковник Дъглас се ядоса и им заяви, че в такъв случай неговата информация не им е нужна, след като не желаят да изслушат мнението му. Беше разгневен, че в последната минута са сменили войниците. Сигурно сега е съвсем побеснял, когато толкова много мъже бяха разкъсани на парчета. Той не искаше да се окаже прав. Но той беше там, госпожо, спусна се към тунела, опитвайки се да изведе мъжете, когато всичко избухна в лицата ни. Покъсно помоли да го изпратят при генерал Магий и замина сам. Казват, че в тази операция са участвали около двадесет хиляди мъже и че ние сме изгубили почти четири хиляди. Това беше едно от най-ужасните неща, които съм виждал в тази война, а аз съм бил с армията на Потомак още от самото начало. Разбирате ли... говоря за онези ранени, които започнаха да пристигат днес. Някои от тях са в много тежко състояние.

И наистина през целия ден не секваше потокът от ранени.

Сред тях имаше войници от Юга, много от които умиращи, с осакатени тела и откъснати крайници вследствие на експлозията в

тунела.

Тя остана в болницата през цялата нощ. На следващия ден по едно време едва не припадна, а по-късно за малко не повърна, но успя да превъзмогне слабостта си. На зазоряване доктор Флауърс я накара да се прибере у дома, тъй като виждаше, че тя едва се държи на краката си от изтощение.

Когато се прибра, Тейлър беше там. Тя бе уморена до смърт, но новините, които той бе донесъл, я ободриха. Мигом се почувства будна и умората сякаш изчезна. Моли й каза, че съпругът ѝ е в спалнята, във ваната. Тя влезе тихо и го видя облегнат във ваната с кърпа върху лицето. Понечи да излезе. Тейлър не махна кърпата, но я бе чул.

— Не излизай заради мен.

Младата жена смутено закричи из стаята. Поколеба се на крачка от ваната.

— Чух колко много хора сте загубили в тунела. Много съжалявам.

Той махна кърпата от лицето си и я изгледа изпитателно.

— Е, не знам точно колко са, но се боя, че броят на бунтовниците, които бяха взривени и разкъсани, също не е малък. За нещастие тъкмо това е целта на войната — да се избива един друг. Печели този, който оцелее.

— Чух, че си бил против този план.

— Да, но ми се искаше да бях сгрешил.

— Ти си почиваше. Нямах намерение да те безпокоя — рече Тя.

— Ти ме безпокоиш денем и нощем, любов моя.

Тя се обърна, решена да излезе от стаята. Но преди да стигне до вратата, той скочи и излезе от ваната. Водата блестеше по голото му тяло. И когато я хвана и я обърна към себе си, тя се изненада от възбудата, която изпита при допира на хлъзгавата му гола плът. От силното желание, което я прониза.

— Току-що се върнах от болницата — промърмори тя, за да изрази по някакъв начин протеста си.

— В такъв случай би трябвало да споделиш ваната ми.

Обърна я и ловко започна да разкопчава копчетата и да развързва връзките на дрехите ѝ. Обувките ѝ излетяха, последваха ги чорапите и не след дълго дрехите ѝ лежаха на купчинка на пода. Той я вдигна и влезе във ваната с нея. Когато се опитаха да седнат, коленете им се

удариха. Изправиха се отново, застанали лице в лице във водата. Изненадващо за самата себе си тя се засмя.

— Не можем да се поберем...

— Не можем, така ли? — попита той, обхвана брадичката ѝ с шепата си и я целуна.

После тя усети как сапунът в ръцете му се плъзна по тялото ѝ, по гърдите, между бедрата... Тия цялата трепереше, все още омаяна от целувката му. Внезапно сапунът се озова в ръцете ѝ. Насапуниса раменете му, гърдите му, бедрата му, члена му. Сапунът се изплъзна от ръцете ѝ и падна във водата. Пръски обляха телата им. Двамата се наведоха във водата, сблъскаха се и избухнаха в смях. После нейните очи срещнаха неговите, тя видя огъня в тях, почувства как той я изгаря отвътре. Тейлър я повдигна, излезе от ваната, отнесе я на леглото и само след секунди беше в нея. Тия се запита как досега бе живяла без него.

— Ти наистина не искаш да ме изслушаш, нали? — промърмори тя.

— Изслушах те, но просто отказвам да се съглася. Ти си моя съпруга и аз ще бъда с теб. Независимо от това, че не съм нито южняк, нито плантатор, както би ти се искало.

— Казах ти — не си ми неприятен.

— Ще трябва да престанеш да го повтаряш с такава страст. Може да започна да си мисля, че всъщност съм ти доста приятен и дори ме харесваш.

— Аз бих искала да... да си отида у дома.

— Искаш да кажеш във Флорида. По-далеч от мен.

— Във Флорида — съгласи се тя. — Аз ти казах... просто не искам...

— Какво не искаш?

— Деца.

Изглежда, умората най-после я надви. По някое време през нощта тя се събуди и усети, че той е зад гърба ѝ. Тялото му бе притиснато към нейното. Тейлър сигурно бе разбрал, че се е събудила, защото я докосна. Ръцете му се обвиха около нея, обхванаха гърдите ѝ и той отново бе в нея, а тя отново се извисяваше в топлия сладък дъжд на екстаза. После се понесе надолу, в нощта от кадифе и тъмнина.

— Ще трябва просто да ми простиш — прошепна той в ухото ѝ.

— Ще се опитам — промърмори Тия.

Следващото нещо, което осъзна, бе, че трепери. Беше лято, беше горещо, но тя замръзваше. Не можеше да се стопли. Отначало се притисна плътно към него, за да се сгрее. Не беше достатъчно. Ръцете му я бяха прегърнали, после усети, че я завива с одеяла, но не можеше да отвори очи.

Студено, студено, студено...

Толкова бе студено... и тя сънуваше. Беше в Симарон край езерото. Слънцето грееше, а тя трепереше.

Някой я извика. Настойчиво. Звукът идваше от къщата. Но тя видя Тейлър. Той стоеше на срещната страна на езерото. Изглеждаше много, много далеч. Искаше да отиде при него. Но ѝ беше толкова студено, а те ѝ викаха от къщата. Само ако можеше да стигне до Симарон, щеше отново да се стопли. Щеше да види слънчевите лъчи, танцуващи по водите на реката, да се наслади на поляната, която се спускаше надолу към брега, на копринената мекота на зелената трева, да се полюбува на пухкавите облаци, плуващи в небето.

— Искам да си отида у дома... Трябва да си отида у дома...

— Шт... всичко е наред.

В следващия миг той не беше от другата страна на езерото. Държеше я отново в ръцете си. И тя най-после бе спокойна — беше там, където искаше да бъде. Но започна да се изплъзва от ръцете му. Искаше да му каже нещо, да се вкопчи в него, но не можеше. Пропаднаше... в мрака.

Не можеше да си спомни нищо, нито да почувства нещо. Той я караше да пие нещо; тя усети горчивия вкус на хинина. Отвори очи и се зачуди какво се бе случило. Беше облечена в нощницата си и не бе сама с Тейлър. Той беше в стаята, но бе облечен в униформата си, Иън и доктор Флауърс също бяха там. Лекарят сложи ръка на челото ѝ. Лицето му бе сериозно и загрижено.

— Чуваш ли ме?

— Да. — Гласът ѝ бе прегракнал, гърлото я болеше и трудно преглъщаше.

— Изпий още малко от това.

Тия покорно го послуша и затвори очи. Вече не ѝ бе толкова студено, само беше уморена, много, много уморена.

— Заразила си се с треска в болницата, Тия — нежно заговори доктор Флауърс. — Но мисля, че най-лошото вече мина. Сега трябва да спиш и да почиваш. Разбираш ли?

Тя кимна. Стори ѝ се, че ги чу да разговарят отново помежду си. Видя нещо странно в очите на Тейлър.

— Тейлър... — промълви с усилие името му.

Той мигом се озова до леглото и пое ръката ѝ. После отново тъмнината я погълна.

Когато следващия път се събуди, Тейлър го нямаше. Иън беше в стаята с нея, седнал на стола до леглото, а сините му очи я гледаха загрижено. Тя се усмихна едва и немощно прошепна:

— Здравей.

— Здравей, малка сестричке. Как се чувстваш?

— Мисля, че съм по-добре.

Той се пресегна и докосна челото ѝ. Изглежда, остана доволен. Стана и ѝ донесе чаша вода. Тя я пое, внезапно осъзнала, че е много жадна.

— Благодаря.

— Ще кажа на Моли, че си будна. Като за начало тя ти е приготвила чаша горещ чай, а след това ще хапнеш малко бульон и препечена филийка.

— Звучи добре. Много съм гладна.

Той се запъти към вратата, но тя го извика.

— Иън, къде е Тейлър? Не че искам да узная нещо за военните тайни или за придвижването на войските на Съюза, просто искам да знам къде е той?

— Той трябваше да замине. Джеси получи заповед да се върне във Вашингтон, а Тейлър трябваше да замине за Джорджия.

— Джорджия! Кога замина? Кога ще се върне?

— Не знам, но той ти уреди да се върнеш у дома.

— Какво? — учуди се Тия.

— Каза, че си искала да се върнеш във Флорида. Когато се съвземеш, генерал Магий ще ти уреди ескорт до най-близкото безопасно пристанище, откъдето ще можеш да се качиш на някой кораб за Сейнт Огъстин. Аз ще се опитам да те последвам, още повече че бебето на Алайна ще се роди през септември и аз искам да бъда при нея.

— Значи той няма да се върне, а аз просто ще замина?

— Нали точно това искаше? — попита брат й. — Поне така ми каза.

— Разбира се — промълви тя.

Брат й я гледаше, но нейните клепачи бяха сведени.

— Тейлър остана, докато не се увери, че си въвн от опасност. Той ми каза, че дори и в треската си бълнувала, че искаш да си отидеш у дома. — Поколеба се. — Трябваше да занесе важни документи на Шърман. След като започна да оздравяваш, той не можеше да чака повече, налагаше се да замине.

— Разбирам — кимна Тия.

Иън отново се запъти към вратата.

— Иън! — спря го за втори път тя. — Аз бих... искала да го чакам тук — прошепна младата жена.

— Тия, аз не знам кога ще се върне. Генерал Шърман се опитва да завземе Атланта. Тейлър може да отсъства много дълго. Мислех, че ще бъдеш щастлива да си отидеш у дома.

— Щастлива съм — отвърна сестра му.

И наистина беше, но в същото време с изненада установи, че мисълта да напусне Тейлър й причинява болка. Но аз не го напускам, той вече е заминал!

— В бюрото има бележка за теб.

Тя се опита да се изправи, но й се зави свят и се отпусна отново на възглавниците. Погледна тъжно към брат си, който забързано се върна при нея.

— Добре съм, само още не съм се възстановила напълно — прошепна тя.

Иън отвори чекмеджето на бюрото и й подаде сгънат лист хартия. След това излезе и я остави сама, за да прочете писмото на Тейлър.

То не беше точно такава, на каквото се бе надявала.

Тия,

Ти ми каза, че искаш да се върнеш въвн Флорида. При така стеклите се обстоятелства смятам, че трябва да

заминеш. Един от нашите кораби ще те отведе до Сейнт Огъстин. Знам, че там ще можеш да бъдеш с членове на семейството си, а и ще можеш да си полезна. Но не си и помисляй да препускаш из щата, прикрила голотата си само с дългата си коса. Погрижи се за себе си, пази се и се опитай да не се забъркваш в неприятности. Как ти звучи това — като честно предупреждение или заплаха? Да, любов моя, по-скоро е последното.

Тейлър

Нямаше да плаче... не беше толкова глупава. Той винаги бе настоявал тя да остане с него. А сега най-внезапно беше заминал, и то за неопределено време. А мисълта, че в писмото я бе заплашил...

Дали той наистина се интересуваше от нея?

Нали точно това искаше тя? Без значение какви бяха чувствата ѝ, той си оставаше враг. Заклет враг. А сега вече се бе превърнал в заплашителен, непрощаващ враг.

И така, тя щеше да си отиде у дома. Там, където бяха корените ѝ. Не можеше да остане в Сейнт Огъстин. Щеше да се върне с брат си. И у дома щеше да намери сили да започне отначало.

Избухна в сълзи.

И тогава, чак тогава най-после призна пред себе си, че я боли толкова силно, защото обича Тейлър Дъглас.

* * *

Беше посред нощ. Вратата рязко се отвори.

Сидни подскочи в леглото, обзета от паника. Какво се бе случило? Дали бунтовниците бяха нахлули в столицата? Не! Не бе чула тътен на оръдия, нито дори един изстрел.

Скочи от леглото и се спусна към салона. Видя го на светлината на пламъците в камината. Джеси. В пълна бойна униформа, с шапка на главата, с кавалерийски мундир върху снежнобялата риза и жакет. Ръката ѝ се стрелна към гърлото. Толкова време бе минало, откакто го бе видяла за после ден път.

Дали той знаеше, че тя се бе изплъзнала от пазача си, че бе напуснала града, без да зачита заповедта му? Дали беше ядосан или...

Дали се бе видял с Тейлър?

— Джеси — промълви Сидни.

Той прекоси стаята и приближи към нея. Тя почувства погледа му, видя малките бръчици по красивото му лице. Отстъпи назад.

— Сидни, дяволите да те вземат, Сидни...

Протегна ръце. Тя срещна погледа му, устата ѝ пресъхна, а сърцето се разгуптя. Той бе жив. Това беше истинско чудо. Толкова бе щастлива да го види. Така жадуваше да го докосне...

— Сидни.

За нейно изумление той се отпусна на едното си коляно и я притегли към себе си. Ръцете му се обвиха около кръста ѝ; държеше я сякаш бе крехка порцеланова статуетка. Тя се поколеба, а пръстите ѝ се заровиха в кестенявите вълни на косата му. Джеси се изправи, без да сваля ръце от нея. Очите му отново срещнаха нейните. Той я целуна, после пак и пак...

— Сидни... ти си станала янки!

— Не съм!

Той се отдръпна. Усмивката му бе нежна и красива. Същата онази усмивка, която я накара да се влюби в него от пръв поглед.

— Ти прекарваш нелегално роби.

— Видял си се с Тейлър?

— Да.

— Той каза ли ти...

— Подробности? Не. Но не мисли, че ще се отървеш толкова лесно — ти ще ми разкажеш какво се е случило. Всички подробности. А след това аз, разбира се, ще те удуша, защото си една малка глупачка. Това, което си сторила, е много опасно, повече от опасно, то е...

— Джеси?

— Какво?

— Обичам те!

— О, Господи!

Той я вдигна на ръце, а тя зарови глава на гърдите му. Обви ръце около врата му, а той я отнесе в спалнята и двамата се отпуснаха на леглото. Погали я нежно по косата.

— И аз те обичам, Сидни, обичам те, обичам те, обичам те...
Изминаха много часове, когато той отново й каза, че ще я удуши,
но нея вече не я бе грижа. Знаеше, че не го мисли в действителност.

ГЛАВА 24

Още с пристигането си във Флорида Тия веднага се върна в Симарон, за да не губи от скъпоценното време за среща с родителите си. Баща ѝ много се зарадва, когато узна, че единствената му дъщеря се е омъжила за Тейлър Дъглас, а Тия си го обясни с факта, че баща ѝ харесваше повече янките. Но знаеше, че има и още нещо. Баща ѝ харесваше Тейлър, уважаваше го и затова посрещна с такава радост вестта за нейната женитба. Майка ѝ съжаляваше, че не ѝ бе предоставена възможност да организира достойна венчавка на дъщеря си, но, от друга страна, Тара беше практична и уравновесена жена и знаеше, че всички бяха длъжни да се съобразяват с ограниченията, наложени от войната, и че сега най-важното бе да се оцелява на всяка цена. Но нито баща ѝ, нито майка ѝ бяха изненадани от женитбата ѝ с Тейлър.

— Ти се държеше по-особено с него още от самото начало, скъпа моя — каза ѝ Тара. — Имаше нещо между вас... нещо, което досега не е имало между теб и останалите ти обожатели. Толкова се радвам за теб! Но не съм сигурна дали Реймънд Уиър е научил за сватбата ти. Той бе тук миналата седмица и не забрави да попита за теб, така че бъди по-внимателна с него, скъпа, и не го разигравай повече.

— Никога не съм го разигравала! Не му ли каза, че съм омъжена?

— Не, защото нямах удобна възможност да поговорим по-подробно.

— Да, мога да си го представя. — Тия се разтревожи, понеже лицето на майка ѝ помръкна, сякаш криеше от дъщеря си нещо не много приятно. — Мамо, какво има?

— Той отново се спречка с баща ти.

— Какво се случи? О, майко, бих искала баща ми да внимава повече, когато споделя убежденията си и възгледите си. Не бива да забравя, че живеем в щат, подкрепящ Конфедерацията.

— Тия, този път вината не е на баща ти. Рей дойде тук, решен да узнае къде се намираш. Баща ти му отговори, че ти си с Иън във

Вирджиния, а Рей избухна и заяви, че той няма право да те праща при янките.

— Но той не ме е изпращал никъде! Рей е най-вбесяващият мъж, когото познавам. И като си помисля, че навремето си бях въобразила, че съм влюбена в него! Опитах се няколко пъти да го накарам да разбере, че аз съм независима, че се опитвам сама да взимам решенията си, да вървя по избания от мен път въпреки баща си и двамата си по-големи братя, както и властните ми братовчеди, с които трябваше да се преборя. А сега се появи и Тейлър...

— Тия, не се тревожи за това. Той дойде и си отиде. В края на краищата все някой ще му каже, че си се омъжила, и той ще престане да се интересува от теб.

По-късно през деня, когато седеше с баща си на брега, Тия се престаши да го попита:

— Татко, наистина ли бях такава ужасна кокетка?

Той я погледна и повдигна вежди.

— Ужасна? Ти беше прекрасна кокетка, скъпа моя дъще.

Джарет се усмихваше, но тя се изчерви.

— Сериозно, татко, искам да кажа, че аз обичах да се забавлявам, да се шегувам, но... Животът тогава бе съвсем различен.

— Тия, боя се, че Рей е по някакъв начин обсебен от теб. Ти не си направила нищо лошо. Ти си красива, любезна, приятелски настроена, била си донякъде благосклонна към ухаждането му, но... си се влюбила в друг мъж.

Тя се облегна на широките гърди на баща си.

— Ние мислим толкова различно — промърмори Тия.

— Ти и Рей, или ти и Тейлър?

Тя се засмя.

— Двамата с Тейлър изобщо не мислим по един и същ начин с изключение на...

— С изключение на това, че се обичате. Вие цените живота, вярвате в доброто, в почтеността, в семейството, нищо, че понякога не сте на едно и също мнение.

— Може би.

— Ти си влюбена в него, нали? — попита я той.

— Да, влюбена съм — призна си тя. — Татко, дали той... — започна Тия, но гласът ѝ заглъхна.

Джарет се извърна към нея и повдигна брадичката ѝ. Баща ѝ винаги ѝ се бе струвал толкова мъдър. Той виждаше всичко, разбираше толкова много неща, дори я остави сама да определя живота си.

— Дали той те обича? — попита баща ѝ.

— Той ме отпрати — тъжно сподели тя.

— Той те е изпратил там, където си искала да бъдеш.

Младата жена прехапа устни. Не беше точно така. Тя искаше да бъде с него.

— Битките бяха ожесточени и кървави, Тия — припомни ѝ баща ѝ.

— Имаш ли вест от Тейлър?

— Имам вест от Иън. Тейлър препуска непрекъснато от щаба на Шърман до щаба на Шеридан и щаба на Грант. Непрекъснато се намира на вражеска територия и рядко спи два пъти на едно и също място. И след като не може да бъде с теб, очевидно е решил, че ти трябва да бъдеш със семейството си.

— Благодаря ти, татко — усмихна се младата жена.

— Знам малко за сложните брачни отношения.

— Ти? — смая се тя.

— От майка ти. Тя може да пази една тайна, докато не подлуди човека!

Точно в този момент Тара се появи от другия край на моравата. Джарет предупредително притисна пръст към устните си, а Тия прихна от смях. Беше на седмото небе от щастие. Отново всичко беше както преди. Толкова се радваше, че баща ѝ е до нея, толкова много го обичаше. Всичко наоколо беше чудесно, свежо и чисто. Но най-много се радваше да види родителите си заедно. Те двамата изглеждаха така щастливи. Не можеше да се твърди, че животът им е бил лесен, ала те винаги бяха успявали да се справят, защото бяха неразделни.

Почти всичко в нейния роден дом бе както някога. С изключение на това, че докато седеше на масата за хранене с родителите си, тя можеше да види от стола си в далечината мъжа, който дежуреше в наблюдателната кула край доковете. Тия знаеше, че хората на баща ѝ непрекъснато патрулират наоколо.

Тия не остана толкова дълго, колкото ѝ се искаше. Престоят ѝ в бащиното ѝ имение бе ограничен само до няколко седмици, защото трябваше да се върне на изток и да потърси Джулиан и Рианон.

Искаше да им помогне, когато се родят бебетата. Беше разбрала от Джулиан и Алайна, че ражданията приближаваха.

Така се случи, че и двете раждания подраниха. Кейти Кайл Маккензи се роди на деветнадесети септември. Имаше платиненоруси къдрички и големи сини очи, но във всичко друго приличаше на майка си. Тия си помисли, че не бе виждала по-красиво бебе. Само след два дни се роди Алън Ангъс Маккензи — красиво бебе, също като Кейти, със съвсем малко червеникав оттенък в тъмната си косица и с очи, зелени като очите на майка си. Тия беше много радостна за снаха си и жената на братовчед си и за новото попълнение в рода Маккензи. Можеше да се занимава с малки деца, да помага за отглеждането на бебетата.

Най-присърце ѝ бе Шон, понеже той бе най-голямото дете от новото поколение и у него вече се забелязваха първите признаци на упорит характер. Все пак имаше моменти, когато момчето се нуждаеше от цялото внимание на майка си. По това време Иън беше много зает. Получи се писмо от него, в което той се извиняваше, че не може да се върне, понеже военните операции изискваха присъствието му на бойното поле — Федерацията бе решила да постигне крайната победа, а Конфедерацията бе решена да се бори докрай. В края на август Атланта най-после падна. Макар че Тия не бе получила писмо от Тейлър, научи от Риса, че той прекарал няколко седмици с армията, предвождана от генерал Шърман, осигурявайки връзката между Шърман и останалите военачалници, като в същото време следял зорко ходовете на южняците.

Малко след като напусна Вирджиния, Тия започна да си задава въпроса дали самата тя не е бременна. Тази възможност толкова я плашеше, че тя дори се страхуваше да си мисли за нея. Не искаше да изгуби детето, ако действително бе забременяла. Със сигурност не искаше да изгуби детето на Тейлър. Искаше да има едно бебе, също така съвършено като малката Кейти на Алайна и здраво и очарователно като малкия Алън Ангъс Маккензи на Риса.

Тия прекара по-голямата част от октомври в Сейнт Огъстин, улисана в грижи около новородените и по-големите си племенници и племеннички. В края на месеца се отказа да чака вести от Тейлър и замина заедно с Рианон. Алайна ѝ каза, че Тейлър може да е писал, но

ставаше все по-трудно да се получават писма от фронта. Това може и да бе истина, но Алайна продължаваше да получава вести от Иън.

Над войниците тегнеше чувство на отчаяние подобно на зловонието, което се разнасяше от застоялите води на тресавище. В полевата болница на Джулиан лежаха трима войници с огнестрелни рани, получени в сражението на юг от Джаксънвил, двама моряци с прободни рани от морска битка и още трима войници, които бяха улучени от шрапнел по време на бомбардировката на янките в солената мина. Макар че всички се възстановяваха, мъжете бяха отчаяни и равнодушни. В Юга имаше надежда, че Линкълн ще бъде победен от Маклийн в президентските избори, но скоро след изборите, проведени на 7 ноември, пристигна новината, че Линкълн е преизбран. Северът нямаше да предложи на Юга приемливи условия за сключване на мир и да му позволи да се отдели от Съюза. Президентът Дейвис продължаваше да държи оптимистични речи, някои от които внасяха краткотраен лъч на надежда в душите на южняците. Той вярваше, че армията на генерал Лий в Северна Вирджиния е непобедима, но Тия виждаше, че сражаващите се мъже мислят друго.

В средата на ноември Джулиан бе извикан на север, за да се погрижи за неколцина заболели от гражданското опълчение на Дикси. Десетина мъже бяха повалени от варицела. Повечето от мъжете в полевата болница оздравяваха, а и Лиам беше там — вече бе станал опитен в почистването и превързването на раните почти като хирург. Тия реши, че ще може да придружи Джулиан и Рианон, но се случи така, че снаха й нямаше да може да замине и малко смутено посъветва Тия, че и тя не бива да заминава.

— Тия, не бива да заминаваме заради шарката. И макар да не вярвам да очаквам друго бебе, не бих искала по-късно да откроя, че съм сгрешила и съм изложила себе си на опасността да се заразя с болест, която може сериозно да увреди бебето. Но ако не греша... — Рианон се усмихна многозначително на зълва си.

— Откъде си сигурна, че съм бременна?

— Защото те познавам.

Тия замълча.

— Е?

— Предполагам, че ще трябва да останем тук. С Лиам, разбира се.

Рианон се зарадва на решението ѝ.

— Джулиан ще разбере, той ще се справи и сам.

Няколко дни след като Джулиан замина, в болницата докараха двама, които бяха ранени от янките в престрелка по крайбрежието. Когато пристигнаха, беше късно през нощта. Рианон спеше и Тия реши да не я буди.

Тя позна единия от мъжете — беше един от войниците, които я придружиха за Коледа до Симарон. Сега ѝ се струваше, че е било преди векове. Той се казваше Дейвид Хънтингтън и беше болезнено слаб и очарователен млад мъж, който, когато се запозна с него, беше новобранец в новосъздаденото гражданско опълчение на капитан Дикси. Сега вече имаше зад гърба си почти година служба. Тя му се усмихна окуражаващо.

— Куршумът е попаднал в прасеца, а парчетата от шрапнела — в бедрото. Не са засегнати кости и кръвоносни съдове — обясни тя на Лиам.

— Ще можеш ли да ги извадиш? Брат ти е на един ден езда оттук и аз мога да отида да го повикам — каза Лиам.

— Ще се справя. Не се тревожи. Никога няма да се науча, ако не опитам сама. Войник, имам малко отлежало уиски, което ще ти помогне да издържиш, докато извадя куршума и парчето шрапнел. Пийни си малко, първо за тялото, а после още една глътка за душата.

Куршумът излезе лесно, но парчетата от шрапнела я затрудниха. Изтръпваше от страх всеки път щом забиваше скалпела в крака му и се питаше дали не трябваше да изчака Джулиан. Най-последно извади и последното парче, заши раната и пожела лека нощ на замаяния от алкохола пациент. Когато рано на следващата сутрин отиде да провери раната му, усети върху себе си погледа на огромните му тъжни сиви очи.

— Госпожо Тия...

— Да?

— Бог ми е свидетел, че не съм предател.

— Разбира се, че не си.

— Но...

— Но какво?

Той облиза пресъхналите си устни и ѝ кимна да приближи.

— Разбрах, че вие правите много повече за нас, отколкото да ни почиствате и шиете раните, госпожо Тия. Знам, че брат ви е спасил стотици мъже. Дори чух, че баща ви не е направил нищо лошо, а само е уреждал срещи на офицерите от двете страни в имението ви.

— Истина е. — Тя му се усмихна, за да му вдъхне кураж да продължи.

Войникът забързано заговори:

— Полковник Уиър се готви да нападне Симарон. Дойде в нашия лагер само преди няколко дни. Не мисля, че капитан Дикси му повярва, искам да кажа, нали знаете какъв чудесен човек е Дикси, госпожо.

— Знам — замислено кимна Тия. — Откъде знаеш...

— Уиър е събрал край себе си няколко фанатизирани офицери... Той смята, че баща ви е предател и че трябва да бъде екзекутиран за това, което е причинил на Флорида.

— Какво? — смаяно ахна Тия. — Да бъде екзекутиран! Та той не може да екзекутира баща ми; баща ми не е направил нищо лошо.

— Аз... аз не искам никой да ме мисли за предател, да каже, че съм издал плановете на полковника. Уиър смята, че може да докаже, че баща ви е предател, убеден е, че ще намери доказателства за вината му. Той не е получил разрешение за разследване от нашата армия. Просто го е решил на своя глава.

— Уиър смята да нападне Симарон? Как се осмелява? Откъде тази дързост, как си е въобразил, че има подобно право?

В следващия миг тя проумя всичко. И това не би трябвало да я изненадва. Уиър мразеше баща ѝ. Мразеше неговата самоувереност. Мразеше това, че Джарет не отстъпва от принципите си. Баща ѝ бе толкова смел и непоколебим. Той бе устоял сам сред морето от враждебност и сляп фанатизъм около него. Никога не се бе усъмнил в правотата на убежденията си, въпреки че другите не мислеха като него.

— Сигурен ли си в това? — тихо попита тя.

— Да, госпожо, сигурен съм. — Мъжът отново навлажни устните си. — Той събира войските си в старата плантация на Елингтън. Както сигурно знаете, семейство Елингтън я напусна преди време.

— Да, знам. Те са наши приятели и тяхното имение е съседно на Симарон.

— Да, госпожо, много е близко и мястото е удобно за целта. Той смята да нападне... чакайте да пресметна... след четири дни, привечер. Времето на нападението е много важно за координацията между хората му. Някои от тях ще дойдат от север, докато той се придвижва от юг, за да обхване имението като в клещи от двете страни. След това ще завземе Симарон и...

— И какво?

— Смята да обеси баща ви в имението. Да даде пример, както казва той, на останалите предатели във Флорида.

— Той възнамерява да обеси баща ми? — гневно възкликна младата жена. — А какво ще прави с майка ми? — остро попита тя.

Мъжът отначало не отговори, после сведе засрамено очи.

— Тя ще... ще бъде като награда за войниците. Не съм сигурен какво ще стане... какво ще направят...

Тя се вцепени от ужас. Трябваше да спре Уиър, но как? Да успее да се добере до него и да спечели време. Но после какво? Трябваше да изпрати Лиам със съобщение за Джулиан. Някой трябваше веднага да замине за Сейнт Огъстин и да открие Иън. Но дали Иън беше там? Дали бе пристигнал в града? Ако не беше, със сигурност приятелите му са там и ще могат да съберат достатъчно войници, за да се справят с хората на Уиър. Приятели, които ще могат да се доберат по-бързо до Симарон и да предотвратят трагедията.

— Значи имам четири дни — прошепна Тя.

Достатъчно, за да пресече щата.

— Е, може би по-скоро три дни и половина.

— С колко души разполага Уиър?

— Доколкото знам, с пет роти. Но са останали от десет до двадесет души във всяка рота. Госпожо Тя, Дикси никога не би позволил подобно нещастие, ако бе повярвал, че Уиър говори сериозно. Все пак Уиър е от опълчението на Флорида, но, изглежда, всички са се ожесточили и бесят шпиони и предатели из цяла Флорида.

— Благодаря ти, редник. Много ти благодаря.

Тя импулсивно го целуна по бузата, а после го остави. Понечи да изтича при Рианон, но се поколеба. Не биваше да казва на Рианон, че смята да отиде в Симарон. Това бе само неин дълг. Щеше да остави на снаха си бележка. Освен това щеше да напише писмо на Джулиан и още едно на Иън — о, Господи, дано вече да е пристигнал в Сейнт

Огъстин! Симарон беше неговото наследство, неговият роден дом. Той щеше да дойде и да се бие за него до последния си дъх. Да спаси...

Да спаси баща им. И майка им. О, Господи! Трябваше да отиде в Симарон; не можеше да рискува някой да се опита да я спре. Ще се наложи да препуска сама из щата...

Ще вземе Блейз. Знаеше пътя, знаеше какво трябва да направи. Ще се справи. Трябваше да се добере до Уиър. Да го спре. И после какво? Не знаеше. Знаеше единствено, че трябва по някакъв начин да го спре. А ако не можеше, трябваше да спечели време.

Забърза към палатката си, за да напише писмата. След това отиде да оседлае Блейз. Тъкмо се канеше да я възседне, когато се появи Лиам, забързано накуцвайки с изкуствения си крак.

— Госпожо Тия...

— Изпрати тези писма, Лиам.

— Не, почакайте! Къде сте решили да ходите?

— Погрижи се Рианон веднага да изпрати писмата. И извикай Джулиан. Въпросът е на живот и смърт.

— О, Господи, госпожо Тия, моля ви, обещавайте ми, че няма да направите нещо безразсъдно или нередно...

Тя вече се бе метнала на седлото.

— Лиам! За Бога, направи това, което ти казах!

Обърна коня и препусна в галоп от лагера.

* * *

Едва ли някой в цялата армия на Грант се е придвижвал по-бързо и почти без отдих, помисли си Тейлър, докато слизаше от седлото. Изпи водата от манерката и огледа опустошения пейзаж. По дяволите, наистина се придвижваше бързо и неуморно. Сякаш бягаше. Само ако това можеше да му попречи да мисли, да се тревожи... да се страхува.

Трябваше да я накара да остане. Странно, но не можеше да превъзмogne копнежа си по нея. Не можеше да забрави страстта, която бяха споделили. Почти бяха станали приятели. А той я остави да си отиде. Като някой глупак. Защо?

Защото наистина си глупак, идиот такъв! Защото я обичаш, и то още от първия миг, в който я видя. Но ти си страхливец. Не искаш

отново да изживееш онази болка...

Да, това беше. Той знаеше как се чувства тя, когато гледа безпомощно как децата умират, разбираше страха ѝ. А ѝ се бе присмял и ѝ бе казал, че тя трябва просто да продължи да живее, да приеме трагедията по същия начин, по който приемаше щастието в живота. Но когато се разболя и се мятеше и бълнуваше в треската, че иска да си отиде у дома...

Не можеше да не удовлетвори желанието ѝ. Беше решил да се бие все по-ожесточено и по-ожесточено, сякаш той сам можеше да сложи край на тази война.

И така...

И така Тейлър щеше да стори всичко, което бе по силите му, за да проследи придвижването на хитрия и опитен генерал Худ от Конфедерацията, който според думите на Шърман бе способен да премести войските си само с усилията на волята си.

Проблемът беше в това, че много скоро за Худ нямаше да остане пространство за маневриране.

Генерал Шърман разрушаваше всичко по пътя си. Хората се шегуваха мрачно, че той не бе оставил в Джорджия дори храна за птиците. Наистина това, което войната бе причинила на този щат, бе истинска катастрофа. Самият Бог рядко можеше да постигне подобно опустошение с бурите, торнадата, проливните дъждове, снежните виелици или други природни бедствия. Когато войските на Шърман унищожаваша една територия, те я унищожаваша докрай.

Тейлър току-що бе докладвал на генерала и за негова изненада бе получил лично писмо от неговия щаб. Докато дъвчеше парче сухар, той приклепна до Фрайър и извади писмото. То беше изпратено от Джарет Маккензи — топло, приятелско писмо, каквото всеки мъж би желал да получи от тъста си. Джарет го поздравяваше с брака му и му съобщаваше, че се е видял с Тия. Тя бе пристигнала в Симарон направо от Вирджиния. Явно не бе казала на родителите си за болестта си, защото Джарет не споменаваше нищо за това. Обаче пишеше, че Реймънд Уиър е бил в Симарон и разтревожено е разпитвал за Тия. Двамата са се скарали и Уиър си е тръгнал, но Джарет очакваше в бъдеще неприятности от него.

Тейлър сгъна писмото и го пхна в джоба си. Макар че в писмото нямаше нищо за намеренията на Уиър спрямо Тия, Тейлър знаеше, че

Уиър е опасен и яростен фанатик, способен на всичко в името на целите си.

Не биваше да изпраща Тия у дома.

Но какво трябваше да направи? Още си спомняше вледеняващия страх, който го обзе, когато се събуди и видя, че тя цялата изгаря в треска. Но тя не се предаваше, беше истински боец още от самото начало и доктор Флауърс нито за миг не си помисли, че могат да я изгубят. И все пак в болницата бяха умрели двама мъже от същата треска и Тейлър бе уплашен до смърт, че може да се случи най-лошото. Никога не бе чувствал подобен страх, откакто...

Откакто видя кръвта по ръцете си, когато вдигна Аби.

Тия бе победила болестта, но докато се взираше ден след ден в красивото ѝ бледо лице, в копринения водопад на черните коси на своята Годайва, той осъзна колко много желае и обича жена си, нуждае се от нея. Припомни си, че веднъж ѝ каза, че само един глупак може да я обича. А глупакът се беше оказал той. И въпреки че се възхищаваше на страстта и силата на убежденията ѝ, на борбения ѝ дух, Тейлър се страхуваше за нея. Страхуваше се, че няма да бъде там, за да я защити от такъв фанатик като Уиър.

— Полковник Дъглас!

Чу името си и се обърна намръщено. Не познаваше младия лейтенант, който се спускаше надолу по малкия хълм.

— Да, аз съм Дъглас.

— Здравейте, сър. Аз съм лейтенант Нейтън Райли.

— Лейтенант — кимна Тейлър, — какво мога да направя за вас?

— Сър, надявам се, че по-скоро аз мога да направя нещо за вас.

— О?

— Моето поделение се намира малко на юг отгук, недалеч от границата. При нас от затвора в Северна Флорида попаднаха няколко ранени момчета от гражданското опълчение. Надявах се да открия начин да се свържа с полковник Маккензи, но след това чух, че той ви е роднина, сър — неговата сестра била ваша съпруга.

— Какво искате да ми кажете?

— Имението на Маккензи се намира надолу край Тампа Бей. Разбрах също, че Джарет Маккензи симпатизира на Севера.

— Да, така е.

— Едно от момчетата от Флорида умря преди няколко часа. Взех това от него.

Лейтенант Райли му подаде сгънат лист хартия. Тейлър изгледа Райли с любопитство, после разтвори листа и заразглежда. Това беше грубо начертана карта. Видя Тампа Бей, реката, Симарон. Една плантация бе отбелязана на юг от Симарон, а друга — на север. Имаше отбелязано едно име „майор Хокинс“ със стрелка откъм север, както и второ име „полковник Уиър“ със стрелка откъм юг. Имаше и бесилка, също грубо нарисувана, а до нея — дата, която беше само след четири дни. В ъгъла бе написано: „Нападението трябва да бъде координирано по време така, че да се срещнат едновременно двата отряда“.

Тейлър вдигна глава.

— Лейтенант, разполагаме ли с работещ телеграф? Трябва да изпратя тази информация веднага на полковник Иън Маккензи в Питърсбърг.

— Както вече ви казах, и аз си помислих първо за полковник Маккензи, сър, но той преди няколко дни напусна Питърсбърг и замина за Сейнт Огъстин.

— В такъв случай трябва да му изпратя тази информация там. Знам, че телеграфните връзки са много лоши, но Иън може би е единствената надежда.

— Ще се опитам да я изпратя, сър.

— И му предайте съобщение, че след като получи това, трябва веднага да замине за Симарон. Аз ще се опитам да се справя с Уиър в плантацията на Елингтън, преди да успее да организира хората си за нападението.

— Да, сър! — козирува лейтенант Райли.

— Благодаря ви, Райли.

— Ще ги спрете, нали, сър? — попита лейтенантът. — Родният ми дом е в Тенеси. Някои хора не бяха съгласни с лоялността на баща ми към Севера и го изгориха жив. За нищо на света не бих искал такава жестокост да се повтори. Макар че се предполага, че южняците са джентълмени, едва ли не последните останали на тази земя кавалери...

— Много от тях наистина са такива, Райли, но много не са. По дяволите, ще направя всичко, което е по силите ми, за да предотвратя

тази трагедия. Ще се обърна към Шеридан да ми даде малък отряд. Вие искате ли да дойдете с мен, лейтенант?

Райли се усмихна.

— По дяволите, да, сър! Ще ви доведе едни от най-добрите разузнавачи и бойци в цялата армия на Севера, защото съм сигурен, че ще получите разрешението на генерал Шеридан.

Тейлър знаеше, че може да накара Шеридан да се съгласи. Той все още пазеше документа, предоставящ му право на свободно придвижване, подписан лично от президента Линкълн. Шеридан не можеше да го спре, а освен това Тейлър добре познаваше яростния дребен генерал и бе сигурен, че задачата ще му допадне, въпреки факта, че много хора бяха изгубили домовете си в тази опустошителна война. Джарет бе човек, който никога не бе предал Севера. А подчиняването на Флорида бе истинско предизвикателство за всички командири от армията на Съюза.

Ако не можеше да събере отряд, щеше да отиде сам, но вярваше, че ще може да убеди генерал Шеридан.

— Изпратете тези съобщения по телеграфа, Райли. Ако линиите не работят, пратете куриер, но тази информация на всяка цена трябва да стигне до Иън. Ще се срещнем в щаба на генерала. Не разполагаме с много време, а ни чака доста дълъг път.

Райли отдаде чест.

— Да, сър! Ще бъда горд да дойда с вас!

Тейлър се метна на седлото на Фрайър и препусна към щаба. Надяваше се да не са настъпили значителни промени по фронтната линия, които да попречат на генерал Шеридан да го приеме веднага.

Трябваше да замине час по-скоро, веднага щом Райли успее да събере своя отряд.

Откога, по дяволите, гражданското опълчение има правото да се превръща в щатски съд? Дали Уиър просто не е полудял от прекалената власт, която бе получил, въобразявайки си, че той е законът?

Сърцето му биеше учестено. Дали ще успее да стигне навреме? Къде беше Тия? Дали знаеше за всичко това?

Тя никога не би позволила някой да нападне Симарон, без да се опита да му попречи.

Как, по дяволите, щеше да издържи, докато се добере дотам?

ГЛАВА 25

ОБЕДИНЕНИЯТ ДОМ

Есента на 1864 година.

Крайбрежието на Западна Флорида, в околностите на Тампа Бей.

Тази нощ небето бе странно притъмняло. Надигащата се в далечината буря хвърляше пурпурни отблясъци сред сивеещия хоризонт. Малък облак засенчи за миг луната и тя заблестя със странно червеникаво сияние. Когато наближи Елингтън Манър, Тейлър вдигна ръка, за да даде мълчалив знак на мъжете зад себе си. Откъм задната част на имението се чуваха мъжки гласове. Един войник пазеше къщата отпред.

Тейлър даде знак на Райли, че ще обезвреди войника. След това по негов сигнал останалите трябваше да заобиколят къщата. Райли кимна. Тейлър слезе от Фрайър, наведе се ниско и крадешком се приближи към къщата откъм северозападната ѝ страна. Пазачът дори не погледна в неговата посока. Тейлър прескочи парапета на верандата, застана зад часовоя и опря дулото на колта си в тила му.

— Тихо, войниче. Условието в някой затвор на Севера може би ще ти се сторят по-приемливи, отколкото това, което те очаква много скоро в гражданското опълчение, а със сигурност е за предпочитане пред това, което ще те сполети, ако мръднеш или издадеш звук.

Войникът вдигна ръце, че се предава.

— Уиър сам ли е в къщата? — тихо попита Тейлър.

— Не, сър.

— Кой е с него?

— Госпожица Маккензи.

Тейлър едва не изтърва оръжието си.

— Какво?

— Госпожица Маккензи, сър, госпожица Тия Маккензи. Едно местно момиче, стара приятелка на полковника. — Гласът му прозвуча

ужасено и Тейлър осъзна, че неволно бе притиснал по-силно дулото на пистолета в тила на войника.

Отпусна леко пръсти, за да даде възможност на младежа да говори.

— Какво прави тя там?

— Не знам...

Тейлър отново притисна дулото.

— Какво прави тя там?

— Дойде да се омъжи за полковника.

— Да се омъжи ли?

— Само че той не може да се ожени за нея, тъй като тук няма свещеник.

— Но тя все още ли е в къщата?

Младежът си помисли, че сигурно след миг ще умре.

— Да! — успя да изрече той.

— И какво прави там?

— Ами, сър, мисля, че се опитва да го съблазни.

Тейлър имаше чувството, че плътта му изгаря, сякаш душата му бе избухнала в бялата светлина на яростта. Опита се да запази самообладание. Удари силно войника по главата. Бунтовникът се строполи на верандата, без да издаде нито звук. Тейлър се надяваше да не го бе ударил прекалено силно. Не искаше да убива нещастника само задето му бе съобщил тази ужасна вест. Наведе се, притисна пръст до гърлото на войника и усети пулса му. Младежът беше жив.

Тейлър искаше да се втурне в къщата, но все още не можеше, макар че едвам се удържаше. Това бе неговата мисия. Той бе отговорен за тези мъже и проклет да бъде, ако позволи да го изненадат неколцина бунтовници, които биха се из: плъзнали от кордона, след като веднъж той се озове в къщата, за да се изправи лице в лице срещу Уиър.

Изправи се и махна на Райли да се приближи с войниците. Както предварително бе решено, мъжете се разделиха и заобиколиха къщата. Когато се разпръснаха като ветрило, те чуха разговора на бунтовниците.

— Продължавам да твърдя, че това не е правилно! — оплака се един редник, който пристягаше седлото. — Искам да кажа, че в щата има достатъчно янки, а ние ще нападнем един от нашите?

— Защото никой янки не е толкова голямо зло, колкото един южняшки предател! — отвърна един от мъжете, който пъхаше пушката в калъфа, окачен на седлото на коня му. — Полковник Уиър обясни, че това може би е най-важната работа, която ще свършим в тази война — да унищожим Маккензи. Със своите приказки, че отделянето на щата от Съюза не е правилно и че е неморално да притежаваш роби, Маккензи забива нож право в гърба на щата. Когато го обесим, това ще бъде предупреждение към бъдещите предатели, които мислят и чувстват като него, но притежават достатъчно разум, за да си мълчат. Така ще знаят какво ги очаква, ако предадат Юга.

— Направил ли е нещо, или е предател само на думи? — попита първият мъж.

— Той е предател на всичко, за което се борим! — прогърмя гневно гласът на втория.

— Аха, като правото свободно да изразяваш мнението си, Така ли, Луис?

Тейлър бе чул достатъчно. А и не разполагаше с много време — Тия бе в къщата с Уиър. Неговите хора бяха заели позиции от двете страни на къщата. Някои се бяха промъкнали зад обора, за да се уверят, че там е врагът. Тейлър прецени, че наоколо има около шестдесет и пет вражески войници. Неговият отряд наброяваше тридесет души — това бе всичко, което Шеридан можеше да му отпусне, но всички бяха опитни разузнавачи. Вече бяха заобиколили безшумно врага си. Време бе да го пленят, при това бързо.

Тейлър вдигна ръка, после я отпусна. Хората му изникнаха внезапно и заобиколиха в полукръг изненаданите войници с насочени срещу тях пушки. Тейлър им заговори тихо и бързо:

— Останете по местата си, господа. Не се движете. Всеки от хората ми е въоръжен с карабина „Спенсър“ и всички са отлични стрелци. А сега, момчета, не се съмнявам, че сте добри войници и че можете да заредите пушките си, но ще бъдете мъртви, преди да успеете да натиснете спусъците. Лейтенант Райли ще вземе оръжията ви — всичко, с което разполагате: пушки, саби, ножове. — Видя, че мъжът, който бе нарекъл Джарет Маккензи предател, плъзга ръка към калъфа, окачен на седлото. — Ти! — остро изрече Тейлър и вдигна колта си. — Нямам нищо против да те застрелям на секундата!

Мъжът отпусна ръка.

— Райли, ще са ми нужни трима-четирима за няколко минути. Двама, за да дойдат с мен при Уиър, после още двама — ти и още един. Съпругата ми е в къщата — изрече той със спокоен глас, опитвайки се да прикрие гнева и напирещите чувства.

Да, тя беше там. Съблазняваше Уиър. Бог да им е на помощ и на двамата!

— Тия не може да стои настрана от опасностите. Време е Северът да ѝ даде урок.

— Да, сър — нещастно отвърна Райли.

Тейлър се запъти към къщата, но лейтенантът извика след него:

— Само още една дума, сър!

Тейлър се спря нетърпеливо. Време, време, време... Трябваше по някакъв начин да спре времето.

— Тя не е виновна, сър. Тя е тази, която е била нападната. Те са планирали да завладеят дома ѝ, да убият баща ѝ.

— Знам това, лейтенант.

Тейлър се промъкна през задната врата на къщата. Чу шум на горния етаж. Заизкачва се по задната стълба.

Чу ги в коридора, после как влизат в спалнята. За щастие единствената светлина в стаята бе лунната — странно червеникаво сияние. Той я видя да стои до прозореца. Стисна челюсти, за да не издаде нито звук. Тя бе свалила корсажа си. Лунните лъчи се плъзгаха по изящната извивка на гърба ѝ. Косата ѝ, този водопад от черна свила, който бе създал легендата за Годайва, се спускаше на вълни до кръста ѝ.

— Леглото е чисто, чаршафите са изгладени от моя ординарец — казваше в този момент Реймънд.

Тейлър едва се сдържа да не нахлуе в стаята, да извади колта си и да застреля Уиър право в главата. Ами ако негодникът успее да се скрие в сенките в последната секунда? Ами ако бе чул Тейлър и извади сабята си?

И я насочи срещу Тия...

Трябваше да изчака Уиър да остави оръжието си. Стоеше притаен в сянката до вратата и нито един от двамата не го забеляза.

— Щом казваш — прошепна Тия.

— Любов моя... — прошепна Реймънд и се доближи плътно до нея отзад и я привлече към себе си. Той отметна косите ѝ и притисна

горещите си устни към рамото ѝ. После тя усети пръстите му да се плъзгат по малките копчета на полата ѝ. След броени мигове копчетата бяха разкопчани, сетне ръцете му се добраха до ластика на дългите ѝ долни гащи и тя бе гола.

— Ела, любов моя...

— Погледни луната — умолително зашепна тя и пристъпи към прозореца.

Това бе неговият шанс! Ръката на Тейлър посегна да извади колта. Не! Не можеше да застреля човек в гърба, дори и това да бе копелето, което си позволяваше да докосва жена му...

— Тия, луната, както и войната никъде няма да избягат.

— Но луната е толкова прелестна сега, макар и обвита в това червено сияние...

— Не е време за приказки.

Чу се шум от свалянето на ножницата и сабята му. Тейлър се приготви да действа.

Уиър свали кавалерийския мундир и ризата си.

— Имам нужда да пийна още малко, Реймънд. Всичко това е толкова ново за мен.

Ново било за нея?

Поне се опитваше да забави нещата. Но Уиър, изглежда, нямаше търпение.

— Мадам — рязко каза той и нервно прокара пръсти през косите си. „Досега съм му отказвала толкова пъти“ — припомни си Тия. Най-после му предлагаше онова, за което толкова отдавна е копнял — не е чудно, че съвсем бе изгубил търпение.

— Нали ти пожела да дойдем в тази стая? Какво искаш? Да си тръгна ли?

— Не! Не бива да си тръгваш!

Той я грабна на ръце, вдигна я и я положи на леглото.

— Любов моя! — повтори той и целуна пръстите ѝ.

— Моя... любов — прошепна тя в отговор.

— О, мили Боже! — Гласът на Тейлър, треперещ от гняв, внезапно изпълни стаята. Той приближи до леглото. Цялото му тяло сякаш бе обхванато от пламъци. Отчаяно се опитваше да се овладее и да не ги застреля и двамата. — Достатъчно, писна ми от това представление! — заяви Тейлър.

— Какво става, за Бога! — изръмжа Реймънд и се обърна, за да види кой се осмелява да го прекъсва. — Какво? Тейлър! Та това си ти! — кресна той.

Тейлър измъкна сабята си и я опря о гърлото на Реймънд.

— Спри! Веднага спри! — изпищя ужасената жена.

На Тейлър му се стори, че тя е в шок. Продължи да държи върха на острието, опряно до гърлото на Уиър. Впи поглед в Тия. Тя също се втренчи в него. Очите ѝ заблестяха като големи черни езера.

— Аха, като че ли най-последно успях да привлека вниманието ти — ледено процеди Тейлър. Най-последно успя да заговори тихо и подигравателно. Успя да овладее и треперенето си, което едва не замъгли разума му. — Съжалявам — продължи той, — но тази малка и очарователна авантюра май стигна прекалено далеч. Полковник Уиър, ако обичате, станете внимателно от леглото.

— Дяволите да те вземат, Тейлър Дъглас! Ще платиш с главата си за всичко това! Кълна ти се! И как се вмъкна тук?

— През вратата, сър.

Тейлър усети върху себе си погледа на Тия. Помисли си за огромните ѝ очи, стаили в тъмните си дълбини толкова тайни, лъжи, истини. Завъртя върха на острието. Притисна го между гърдите ѝ. Тя беше толкова красива, толкова царствена, докато се взираше с широко отворените си очи в него. Не можеше да понася да я гледа да лежи в това легло, където — макар и за кратко — беше с Уиър.

— Ставай, Тия. В името на Бога, облечи някакви дрехи. До гуша ми дойде да те намирам гола навсякъде, където отида, освен, разбира се, в нашето брачно легло.

— Във вашето брачно легло! — повтори смаяният Реймънд.

— А, бедничкият, ти навярно си най-изненаданият в цялата тази история. Това би могло да ти спаси живота. Досега те мислех за почтен мъж, макар и фанатик. Но да, аз наистина казах „брачно легло“. Не ме ли чу? Макар че ми е много тъжно да го призная, тази лейди лъже и мами. Тя за никого не може да се омъжи, понеже вече е женена. Но си остава хитра и лукава като лисица — такава си беше още от деня, в който я видях за пръв път. И е готова всичко да жертва за преуспяването на Юга. Не се уморява да играе своите игрички! И всичко в името на каузата на южняците, нали така, Тия?

Очите ѝ сякаш избухнаха в черен пламък. Никога не е била страхливка. Хвана върха на острието, захвърли сабята и скочи от леглото. Очите ѝ излъчваха смайваща гордост и високомерие. Затърси дрехите си в полумрака на стаята и бързо се облече.

— Тия? — внезапно попита Уиър. В гласа му имаше болка и тъга. Уиър я обичаше, наистина я обичаше, помисли си Тейлър. — Омъжена ли си за него?

— Да — отвърна тя.

— Но защо тогава дойде при мен тази нощ? — извика той. Егото му имаше нужда да вярва, че тя е дошла при него, защото винаги го е желала, без значение какво бе казала или направила.

Тия вирна брадичка.

— Ти се готвеше да атакуваш Симарон — рече тя със студен и изпълнен с горчивина глас. — И да убиеш баща ми.

Реймънд поклати глава.

— Баща ти... не, Тия. Исках само да завзема имението. Нищо повече.

— Това не е истина! — Тейлър нямаше представа как го бе узнала, но Уиър не можеше да я заблуди. — Баща ми щеше да бъде убит, разстрелян или обесен!

— Щях да пощадя живота му... заради теб!

Тейлър наистина не можеше да издържа повече.

— Колко трогателно — прекъсна го Тейлър. Дори характерният му провлечен южняшки говор не успя да прикрие раздражението му. — Кажи ми. Тия, това обяснение за него ли беше, или за мен?

— Тейлър, ти се държиш като истински негодник! Не разбираш нищо! — изкрепя тя.

Реймънд внезапно се хвърли към сабята си, която лежеше на пода, но Тейлър бе по-бърз и сложи крак върху дръжката.

С мъка успя да овладее желанието си да пониже съперника си. Изрита яростно сабята в другия край на стаята и притисна отново острието на своята към гърлото на Уиър.

— Тейлър! — извика Тия и най-после се осмели да погледне съпруга си в очите. — Не го... не го убивай. Моля те!

Той се втренчи в нея, опитвайки се да се овладее.

— Моля те, недей — простичко добави тя.

Той отвърна на погледа ѝ. Припомни си, че бе дошъл да предотврати убийство, а не самият той да се превърне в убиец.

Обърна се към Уиър.

— Нямам намерение да ви убивам, сър. Ние всички се изстребваме в битките, но аз не съм хладнокръвен убиец. Макар че съм способен да заколя всеки мъж, покачен върху някоя блудница, дори и тази блудница да е моята собствена жена.

— Наричай ме както искаш — разкрещя се тя, — но знай, че животът ти е изложен на смъртна опасност! Долу има около стотина войници, които чакат заповед, за да нападнат имението на баща ми...

— Не, Тия, опасността отмина — успокои я Тейлър и отново насочи погледа си към нея. — Мъжете долу бяха заловени. Нападнахме ги от засада. Всичко стана много бързо и много изкусно, ако мога да се похваля. Няма нито един убит, полковник — обърна се той към Реймънд Уиър.

Уиър се втренчи в него.

— Значи и мен няма да убиеш. Тогава какво следва? — попита Реймънд.

— Моите хора сега ще дойдат, за да ви отведат, така че по-добре се облечете.

Реймънд кимна и посегна към ризата и мундира си. Тъкмо намяташе мундира, когато на прага се появиха Райли и още един от хората на Тейлър — Върджил Грей.

— Към кораба ли да потегляме, полковник? — попита Райли.

— Да, лейтенант Райли. Капитан Максвел ще ви поведе на север. Ще ме чакате долу с конете, когато е готова охраната на пленниците.

— Сър? — почтително козирува лейтенантът към Реймънд.

Уиър погледна Тия и елегантно ѝ се поклони. Тя се взираше в него, докато Върджил щракна белезниците около китките му. После той се обърна към Райли и Грей и излезе от стаята.

Тия и Тейлър останаха сами. Съпруг и съпруга. След толкова дълга раздяла.

След всичко случило се през тази нощ!

Тя остана скована и безмълвна. Не можеше да го погледне в очите. Но въпреки всичко не молеше за прошка, не се опитваше да обясни, не продумваше и дума...

Той внезапно се озова до нея. Повече не можеше да се сдържа. Сграбчи я за раменете, а пръстите му се впиха в плътта ѝ.

Погледите им се срещнаха. Тейлър се чувстваше така, сякаш бе обзет от всички демони на ада. Искаше да я удари, да я повали на колене. Не! Отблъсна я. Тази нощ го чакаше още работа.

Остана така цяла вечност, борейки се с гнева, бушуващ в гърдите му. Искаше просто да я притисне в прегръдките си. Накрая успя да се отдръпне. Беше дошло време, когато не смееше да се довери нито на нея, нито на себе си, нито на бъдещето.

„Върви си — каза си той. — Нека хората ти я отведат в затвора. Трябва да отидеш в Симарон, докато все още съществува Симарон“.

Но в този миг тя внезапно се раздвижи. Спусна се след него и го настигна на стълбите. Заобиколи го и застана с лице към него. Той видя болката в очите ѝ, чу мъката в гласа ѝ.

— Тейлър, аз... аз... аз не бях на себе си от страх, защото узнах, че те се канят да убият баща ми.

— Отдръпни се от пътя ми. Тия — просто отвърна той.

— Дяволите да те вземат, Тейлър! Дойдох тук, бях длъжна да дойда, за да го спра. Не разбираш ли това, нищо ли не разбираш?

Думите рукунаха като поток от устата му — саркастични и жестоки. Удряха я като камшик със страданието, което извираше от тях.

— Разбирам само, любов моя, че си искала да спиш с друг мъж, че си способна да ми изневериш. Е, какво пък, Уиър е сред най-добрите офицери на южняците, нали? Истински плантатор, който много добре си подхожда с красавицата от имението Симарон. С една дума, кандидат, когото можеш по-малко да обичаш за цял живот. Колко удобно и за двете страни.

— Не, аз...

— Не? — предизвикателно я изгледа той. Колко пъти досега тя бе защитавала Уиър пред него?

— Да, ти знаеш, че... някога ние бяхме приятели. Но аз... моля те! — прошепна тя.

Сърцето му се сви, сякаш ледени пръсти го сграбчиха безжалостно. В тази едничка дума се съдържаше толкова много. Толкова много се криеше в начина, по който го гледаше...

Той протегна ръка и нежно я погали по бузата.

— Молиш ме? За какво ме молиш? Съжаляваш ли, страхуваш ли се? Или се опитваш да съблазниш и мен? Е, може би няма да се окажа чак толкова лесна плячка, защото знам каква е стръвта, защото познавам прелестите, които ще ми предложиш, защото вече съм залагал на тази игра и съм платил доста скъпо. Когато те видях тази нощ... досещаш ли се какво бе първото, което ми хрумна? Сигурно си мислиш, че съм искал да те удуша, да те смажа от бой. Е, да, признавам си, и това ми мина през ума. Когато се намесят гордостта и емоциите, мъжете винаги прибягват до насилие. Но си помислих за нещо повече. Да ти подрежа перата. Да подрежа абаносовочерните ти къдрици, да те оставя късо подстригана, без луксозен тоалет, сякаш си... гола, макар че това не е точната дума в случая. Какво ще стане, ако отрежа прекрасните ти коси? Ще можеш ли да съблазняваш мъжете, като се оправдаваш, че всичко е само за да спасиш семейството си или нацията? Най-добре ще е да те окова във вериги, докато не свърши войната. Да, точно така ще постъпя сега, а по-късно ще мисля какво да те правя.

— Аз... аз никого не съм съблазнявала. Аз... — В тъмните ѝ очи заблестяха сълзи. — Аз не съм блудница, Тейлър! — прошепна тя.

В думите ѝ се преплитаха болка и тъга. И той осъзна, че целият трепери от облекчение, че тя е в безопасност. Радостен бе, че тя иска да го накара да ѝ повярва.

Той внезапно пристъпи към нея и я притегли в прегръдката си. Целуваше я грубо, с яростта, обзела душата му. Докосна косата ѝ, плътта ѝ, вкуси сладостта и страстта на устните ѝ. Той я обичаше, обичаше я толкова много въпреки всички клетви, че никога повече няма да обича. Не искаше нищо друго, освен да бъде с нея, да я държи в прегръдките си и да забрави. Да я люби тук и сега, без значение дали светът се сгромолясваше край тях.

Не, Господи! Не можеше да се остави да бъде съблазнен сега. Не можеше да забрави гнева си, не смееше. Отдръпна се от нея и заговори с прегракнал глас:

— Ах, Тия, толкова съжалявам. Вече не съм сигурен какво целиш, но както по всичко личи, си готова отново да се превъплътиш в ролята на любяща съпруга, да ми се отдадеш без никаква съпротива, и безкрайно съжалявам, че сега не мога да се възползвам от пристъпа ти на угризение. Не мога, защото решителната битка тепърва предстои.

— Битка? — Или не знаеше, че имението на баща ѝ ще бъде нападнато от две страни, или просто бе забравила. — Нали ти успя да осуетиш плана на Уиър да нападне имението на баща ми?

— Колко си глупава! Уиър командва само половината от войските в района. Забрави ли за майор Хокинс и неговата милиция? Всеки момент майорът може да атакува Симарон. Не зная дали Иън е наясно с положението, нито дали Джулиан е осведомен за надвисналата опасност. Но ти очевидно си научила отнякъде. Аз може да се окажа единствената надежда за спасение на баща ти.

Тя го изглежда смаяно. И ужасено, помисли си той.

— Мили Боже! Бях забравила, че има още войски. Веднага трябва да се прибера у дома! — извика тя и с все сила се завтече към стълбата.

— Не! Тия!

Нямаше да ѝ позволи да рискува живота си. Спусна се след нея и я хвана за дългата черна коса. Тя извика, но той не обърна внимание, завъртя я в обятията си и впи очи в нейните.

— Никъде няма да ходиш! — твърдо рече той.

— Но баща ми... моят роден дом...

Да, те бяха всичко за нея. А някога сигурно бе вярвала, че Реймънд Уиър е готов да се бие, за да ги защити.

Твоят заклет враг ще се постарее да ги запази за теб — заяви Тейлър с горчива нотка в гласа.

— Не, моля те, нека да дойда с теб! Моля те, Тейлър, кълна ти се, това е толкова важно за мен, че...

— Не ми обещавай нищо повече. Тия, защото се уморих да гледам как нарушаваш всичките си обети.

— Но мога да ти се закълна, че...

— Тази битка ще бъде на живот и смърт и никак не ми се иска някоя от воюващите страни да те залови и да те използва за размяна на военнопленници.

— Моля те! — извика тя.

Не, не... не! Не можеше да ѝ позволи да отиде там. Тя бе готова да умре, за да спази семейството си или Симарон. Отвори уста, за да ѝ го каже, но чу стъпки на долната площадка. Хората му идваха за нея.

— Господа, заведете жена ми на кораба. Никой няма да се изненада, ако в затвора „Олд Капитъл“ се появи още един

представител на фамилията Маккензи.

Един от войниците се изкашля смутено.

— Госпожо Дъглас, ако сте готова...

Тя сведе глава и се отдръпна от Тейлър.

„Сега навярно тя ме мрази“ — помисли си той. И отново го обзе безумният копнеж да я притисне до себе си, да забрави за всичко.

— Не!

Пусна я.

Тя отново се втренчи в него.

— Не! — тихо промълви тя, но в следващия миг изкрещя все сила: — Не!

Той бе забравил на какво бе способна, колко бе бърза, гъвкава и решителна. Тя се извъртя с такава сила и ярост, че изхвърча покрай него и войниците, които щяха да я отведат.

Втурна се надолу по стъпалата. Тейлър изруга, защото досети, че Блейз вероятно е отвън. Когато пристигнаха, забравил да отведе кобилата.

— Полковник, сър, съжалявам! Ще я хванем! — изкрещя един от мъжете.

— Не, няма да можете. Аз едва ще успея — ядно изрече Тейлър. — Кажи на Райли да остави затворниците с капитана и да препусне с все сили към Симарон след мен.

Изскочи от къщата точно когато Тя се мятеше върху седлото на Блейз. Очите ѝ за миг срещнаха неговите.

— Хайде, момичето ми, откарай ме у дома! — пришпори Тя кобилата и я смушка припряно.

Тейлър свирна на Фрайър, метна се на седлото и полетя след нея.

Земята сякаш трепереше под копитата на коня му. Язди във вихрен галоп около десет минути, преди да я стигне. Изкрещя ѝ да спре, но тя или не го чу, или не пожела да се подчини. Жребецът му се изравни с Блейз и той скочи на седлото зад нея, улавяйки я в прегръдките си. Тя се изви на седлото, завъртя се и двамата се озоваха на земята. Тейлър я притисна с цялото си тяло. Тя се бореше като побесняла тигрица.

— Моля те, Тейлър, в името Божие, имай милост към мен...

Той се взря в лицето ѝ с искрящи от ярост зеници и Тя внезапно си спомни, че точно на това място, на тази пътека, те се бяха срещнали

за пръв път. Тогава започна тяхната любов.

— Моля те, моля те! — разгорещено повтори младата жена. — Отведи ме у дома! Трябва да бъда там. Ще ти се подчинявам във всичко! Ще бъда послушна! Ще престана да яздя, сама ще се предам в „Олд Капитъл“, сама ще си надяна примката на врата, кълна се, Тейлър, моля те, аз ще...

Очите ѝ се взираха в неговите, толкова открити, толкова честни. Тя обичаше семейството си. Само ако можеше да обича и него поне наполовина толкова силно...

— Ще ме обичаш, ще ме почиташ, ще ми се покоряваш? — сухо попита той. Не беше ѝ простил, но в момента бяха по-близо до Симарон, отколкото до имението на Елингтън и нямаше смисъл да се връщат.

Тейлър с един скок се изправи на крака, подаде ѝ ръка и я вдигна от тревата.

— Ще яздиш с мен, на моя жребец! — грубо ѝ нареди той. — И ще слушаш каквото ти казвам. За нищо на света не искам да се замесваш в схватки или сражения, ако някой ни нападне по пътя! Не се притеснявай за Блейз — тя ще ни следва, много добре знае пътя до имението.

— Да, ще слушам! — обеща му тя.

Той отново подсвирна. Фрайър, добрият стар боен кон, бе забавил вихрения си устрем, когато господарят му се бе прехвърлил на Блейз. Сега се върна. Тейлър нагласи Тия на седлото и се метна зад нея. Смушка Фрайър и конят отново полетяха напред.

Нощното небе оставаше призрачно осветено от зловещата луна. По всичко личеше, че вече приближават Симарон, като подхождаха откъм юг, малко под реката, където се очакваше да бъде организиран първият защитен рубеж. Голямата къща в плантацията внезапно се появи пред тях, осветена от червеникавата луна. На Тия ѝ се стори, че къщата бе опръскана с кръв.

Чу изстрелите още преди да стигнат до имението. Въздухът се огласяше от команди, викове и тропот на ботуши. В далечината войниците вече бяха изградили защитната линия покрай реката. Битката бе започнала. Някъде там ехтяха гърмежи, кънтяха викове, неясни фигури залягаха в окопите.

Иън бе пристигнал с войниците си и те бяха заели позиция зад окопите.

Но в Симарон се виждаха и войници в униформата на Конфедерацията. Тейлър зърна сред тях Джулиан, който крещеше и даваше заповеди.

Сега и бунтовници, и юнионисти се биеха рамо до рамо. А с отряда на Тейлър те вече имаха числено превъзходство. Още един път в тази война цветът на униформата нямаше значение.

Тейлър бе спрял от часовая в задната част на имението:

— Стой или ще стрелям!

— Аз съм полковник Дъглас! Идвам, за да помагам за отбраната на дома на Маккензи! — извика в отговор Тейлър и скочи от седлото.

В реката бе закотвен военен кораб. Мъжете товареха пушки и оръдия.

Зад гърба си Тейлър внезапно чу как Тия скочи от седлото на Фрайър.

— Мамо! — изкрещя тя и се втурна през поляната.

— Тия! — прогърмя предупредително викът на Тейлър и в този миг той видя Тара Маккензи да пресича забързано поляната към съпруга си. Но бунтовниците се бяха научили да стрелят бързо в тази война. Прогърмяха изстрели.

— Тия! — отново изкрещя Тейлър.

Тия бе стигнала до майка си, хвърли се върху нея и двете паднаха в тревата.

Отново се чу мощен залп.

Тейлър се спусна към нея като вихър. Бунтовниците от кораба явно се готвеха за втори залп.

Тейлър се отпусна на колене до жена си и майка ѝ. Насочи пушката си и започна яростно да стреля, опитвайки се да спечели време, за да премести двете жени извън обсега на обстрела. Почувства погледа ѝ. Наведе се над нея, за да провери зле ли е ранена. Тя протегна ръка и докосна бузата му. После затвори очи.

— Тия!

По рамото ѝ имаше кръв. Той не знаеше дали куршумът бе минал през нея, но поне не беше близо до сърцето. Тара простена и се опита да се изправи.

— Не ставай! — предупреди я той.

В този миг Джарет Маккензи коленичи до него. Появи се и Джулиан.

Джарет повдигна Тара.

— Трябва да ги отнесем в къщата — пресипнало изрече той.

Тейлър започна да повдига Тия. Джулиан приклепна до сестра си и погледна към Тейлър.

— Тейлър, остави на мен. А ти ни прикривай.

Тейлър искаше да бъде с нея. Искаше го повече от всичко друго в този живот. Ала Джулиан бе прав. Джулиан беше лекар, а той — не. Той беше един отличен стрелец.

Ако тя умре, аз не искам да живея!

Мисълта се стрелна само за миг в съзнанието му. Не, нямаше да се остави да го убият. Щеше да сложи край на тази битка. За да може да се върне при нея.

Чу хората си да пристигат след него. Свежи попълнения. Всичко можеше да свърши много бързо, дори имаха бунтовници на своя страна. Понякога дори и в разгара на войната мъжете можеха да осъзнаят кое е добро и кое е зло.

— Тейлър! — кимна му Джулиан. — Дръж тези проклети копелета по-далеч от къщата, за да мога да се погрижа за майка си и сестра си!

Той кимна на Джулиан, изправи се, затича покрай окопите и започна да стреля. Оръжието внезапно прогърмя, разтърсвайки малкия пристан. Навсякъде се посипаха прах и пепел. Тичайки през облака от прах, Тейлър стигна до позицията на Иън. Иън не знаеше какво бе станало с майка му и сестра му и Тейлър реши, че е по-добре да не му казва.

— Прикривай ме с преграден огън! — извика Тейлър. — Аз ще отида при оръдието!

Иън го разбра. Ако Тейлър успее да обезвреди оръдието, най-главната заплаха ще бъде отстранена. Иън му кимна и изкрещя няколко заповеди към хората си.

— Внимавай да не попаднеш под нашия огън!

Откъм брега се раздаваше непрекъснат тътен от пушките на моряците от борда на кораба и от слезлите на брега пехотинци. Тейлър свали ботушите и мундира си и се промъкна под полуразрушения дървен пристан. Гмурна се във водата.

Чуваше свистенето на куршумите над реката. Гмурна се още по-надълбоко и доплува до катера. Видя, че защитниците си бяха свършили добре работата.

Лодката бе пълна с трупове. Тейлър пресече безшумно палубата към единственото оръдие. Когато артилеристът отиде да зареди оръдието, Тейлър замахна с юмрука си и го стовари с все сила върху темето му. Мъжът падна. Вторият артилерист измъкна пистолета си, готов за стрелба. Тейлър сграбчи ръката му, изви я и пистолетът издрънча върху палубата. Появи се още един моряк с кама в ръка. Тейлър отскочи и мъжът връхлетя върху дървения парапет. Тейлър го хвърли през борда. Чу някакъв звук зад себе си и се обърна. Челото му бе оросено от пот и вече губеше сили. Четвъртият бунтовник сигурно щеше да го прониже със сабята си, но се олюля и падна прострелян от куршум, долетял откъм брега.

Тейлър бързо зареди оръдието и запали фитила. След секунди се гмурна във водата и заплува с все сила. Беше още под водата, когато чу експлозията. Надигналата се вълна го тласна към брега, но после го всмука назад. За миг си помисли, че ще потъне, но успя да изплува на повърхността, доплува до брега и се просна върху насипа.

Остана да лежи в нощта, усещайки мокрия пясък под себе си. Пое дълбоко дъх и отвори очи. Един непознат войник от Конфедерацията се бе надвесил над него. Мъжът се усмихна и му протегна ръка.

— Полковник, сър, никога не съм виждал нещо толкова забележително! А казват, че ние, южняците, сме по-добри войници и по-добри стратегии!

Тейлър го изгледа за миг. После се усмихна с облекчение.

— За нещастие, сър, през по-голямата част от времето наистина сте такива. Ако не бяхте толкова дяволски добри, тази проклета война отдавна да е свършила.

— Позволете ми да ви помогна да станете, сър — рече войникът. Тейлър видя, че единият му крак е дървен. — Казвам се Лиам, сър, на вашите услуги.

Тейлър се изправи и се обърна към мъжа. Корабът в реката продължаваше да гори сред кълбо от червено сияние, издигащо се в нощта. Наоколо тичаха мъже, оглеждаха ранените, преценяваха ситуацията.

— Свърши ли се? — попита Тейлър.

— Да.

Тейлър кимна и затича през поляната към къщата. Изкачи на един дъх стъпалата. Озова се в коридора и се втурна задъхано в салона.

Първо видя Тия. Бледа като призрак, тя лежеше на викторианския диван. Беше покрита с одеяла и не помръдваше. Една негърка стоеше до нея.

Той прекоси стаята. Сърцето му сякаш бе заседнало в гърлото. Погледна към негърката и седна до жена си.

— Тия...

Очите ѝ се отвориха.

— Тейлър? — прошепна тя.

— Тук съм. — Той пое ръката ѝ. — Всичко свърши, Тия, всичко свърши. Баща ти е в безопасност. Симарон също е в безопасност.

Тя стисна ръката му.

— Ти си в безопасност — едва чуто промълви. Очите ѝ отново се затвориха.

— Тия!

— Тя е добре! — разнесе се глас откъм вратата. Джулиан се бе върнал. — Раната е чиста, Тейлър. Улучена е в рамото. Ако куршумът не бе попаднал в нея, майка ми можеше да е мъртва. Навярно ще ѝ остане грозен белег, но когато всичко това свърши, всички ще имаме грозни белези — и по телата, и в душите.

— Но тя е в безсъзнание! — тревожно рече Тейлър.

— Заради лауданума. Дадох ѝ го, за да не я боли, докато я шия. Освен това ме подлудяваше с настояването си да види майка ни. Нали познаваш съпругата си?

Да, той добре познаваше съпругата си. Освен това щеше да го подлуди завинаги с независимия си дух, смелостта и решителността си.

Но нали всъщност затова я обичаше толкова много.

ГЛАВА 26

Три дни по-късно Тейлър се разхождаше покрай буйния поток, който пресичаше горите в имението на Маккензи. Джулиан му бе казал, че Тия обичала да идва тук.

— Това е като фамилно място за размисъл — поясни той и хвърли поглед към по-големия си брат. — Всъщност веднъж, докато гледал във водите му, Иън открил Алайна.

— Много смешно, малки братко — изсумтя Иън.

— Малък ли? Мисля, че съм с един сантиметър по-висок от теб! — възмути се Джулиан.

Тейлър се усмихна и ги остави да продължат разговора си на верандата. Куршумът, който бе пронизал рамото на Тия, бе изгубил силата си и бе пронизал кожата на Тара, засядайки малко под ключицата. Джулиан го бе извадил много бързо и лесно. Тара бе изгубила много кръв, но днес за пръв път се чувстваше силна. Знаеше, че не може много дълго да задържи децата си у дома, затова искаше да прекара със синовете си колкото се може повече време. Повечето от войниците на Съюза се бяха върнали в поделенията си, хората на Иън препускаха обратно през полуострова, а мъжете от отряда на Тейлър взеха в плен оцелелите при атаката на Симарон и ги качиха на кораб, който отплава на Север. Санитарите на Джулиан и ранените останаха, а Иън остави неколцина от своите войници да охраняват имението, в случай че отново бъде нападнато. Тейлър обаче се съмняваше в това; само личното отмъщение бе довело войниците на Реймънд в Симарон. Югът не разполагаше с достатъчно мъже, за да ги губи в лични схватки.

Все още имаше няколко дни, които му бе дал президентът Линкълн.

Вече бе изгубил няколко от тези скъпоценни дни, зает с военни дела — изнасяне на мъртвите от Симарон, както и изпращане на хората му и на пленените противници в различните затвори на Севера. И макар че бе прекарал часове край леглото на Тия, през нощта не бе

влизал в стаята ѝ и двамата почти не бяха разговаряли. След като се възстанови, Тия прекарваше повечето време с майка си. А и Тейлър не смееше да се приближава много до нея, докато Джулиан не го увери, че раната на рамото ѝ е зараснала.

Някога смяташе, че не може да си позволи да отсъства от бойното поле дори и когато му предлагаха отпуск — Тейлър бе убеден, че мястото му е на фронта. А сега се нуждаеше от време за себе си и смяташе, че войната ще продължи и без него.

Докато вървеше към потока, той спря за миг и затвори очи. У дома. Това бе неговият дом, неговото убежище. Във въздуха се усещаше съвсем лекият дъх на идващата зима — долавяше се в шепота на палмите, в полъха на вятъра, в крясъците на чапли в блатата.

Да, зимата приближаваше, но дните още бяха топли и красиви, а слънцето ярко светеше. Боровете, дъбовете и палмите му предлагаха прохладната си сянка, докато крачеше към потока. Когато приближи малката горичка, Тейлър видя Тия. Тя седеше на един дънер, люлеейки крака, потопени в бистрата вода. Беше облечена в светлосиня памучна рокля на нежни цветчета, а разпуснатата ѝ коса се стелеше по раменете ѝ. Изглеждаше като някоя малка нимфа или водна фея. Но когато се извърна към него, погледът в черните ѝ очи бе на зряла жена, а напрежението в красивите ѝ черти издаваше преживяната трагедия.

Той отиде до дънера и седна до нея.

— Значи това е мястото за размисъл на семейство Маккензи — отбеляза той след малко, усещайки погледа ѝ върху себе си.

— Да, това е. А освен това е моето любимо място — отвърна Тия и той долови напрегнатата нотка в гласа ѝ. — Обичам го. Обичам птиците и водата — бистрата и буйна вода на потока, на реката и на морето отвъд хълмовете. Обичам лятната горещина, прохладния бриз и дните и нощите... Тейлър, благодаря ти. Аз... — Обърна се към него и го погледна. — Симарон означава толкова много за мен. Но не е заради собствеността, заради притежанието. Баща ни винаги ни е учил, че няма нито едно нещо, нито един предмет, нито едно място на тази земя, което да е по-скъпо от човешкия живот. Отидох при Уиър, защото смятах, че ще мога да го спра. Не съм планирала нищо предварително. Аз... — Не довърши и се извърна. — Тейлър, защо ме отпрати от себе си?

Сърцето му подскочи в гърдите, после се сви от мъка.

— Защото искаше да си отидеш у дома.

— Искях да си отида у дома — прошепна младата жена, — но не и да бъда далеч от теб.

— Всеки път, когато те любех — дрезгаво заговори той, — имах чувството, че за теб бе като насила. Ти ми каза, че не искаш деца.

— Страхувах се! Но аз... аз бях доволна, че пренебрегна страховете ми. Господи, Тейлър, не може да не си разбрал какво изпитвам.

— Знам, че плачеше!

— Защото... защото се нуждаех толкова много от теб, а ти... — Гласът ѝ замря. Тя го погледна. — Но когато дойде в имението на Елингтън, а после когато ми позволи да дойда с теб...

— Бях голям глупак! Виж какво се случи.

Тя се усмихна.

— Аз съм добре и майка ми е добре. Трябваше да бъда тук, Тейлър. Навярно това бе отредила съдбата. Но ти можеше да... ти можеше да ме спреш. А аз ти казах, че ще направя каквото пожелаеш. И ще удържа на обещанието си, Тейлър. Ще отида където ми кажеш. Ако поискаш, можеш дори да ме заключиш в някой затвор.

Той я изгледа и смръщи вежди.

— Мисълта е доста изкушаваща.

— Искаш да кажеш, че ти... — Тия се поколеба и отново извърна глава. — Тейлър, всеки друг мъж на твое място щеше да ми пререже гърлото през онази нощ. Предполагам, че ще поискаш развод.

— Истина е. Всеки друг мъж щеше да се изкуши да ти пререже гърлото — кимна той, взе едно малко камъче, хвърли го във водата и се загледа как подскача. Обърна се към нея. — Но една съпруга с прерязано гърло едва ли ще е от полза за един мъж.

Тя отново го погледна.

— Съпруга... но, Тейлър...

— Двамата с теб сме се заклели, Тия. Казах ти, че няма да оставя да престъпиш тази клетва, и ще удържа на думата си.

— Ами затвора? — едва чуто прошепна младата жена.

— Мисля, че поне за известно време майка ти ще се нуждае от теб.

Той почувства погледа ѝ, топлината и радостното смайване, които излъчваше. После съвсем внезапно тя се хвърли върху него и той

падна от дънера.

— Тейлър, о, Господи, Тейлър...

Тя винаги щеше да го изненадва. Този път го възседна, а косите ѝ паднаха върху лицето му, погъделичкаха носа му и той кихна. В следващия миг устните ѝ бяха върху неговите, сладки от страстта, солени от сълзите. Тя го целуваше, целуваше, целуваше. После чу шепота ѝ:

— Тейлър, благодаря ти, Господи, благодаря ти. Не исках нашето дете да се роди в затвора.

Дете.

Тейлър бързо се надигна и я притисна под себе си.

— Какво?

— Ще се роди някъде през април. — Очите ѝ заблестяха от напиралците сълзи. — О, Тейлър, кълна ти се, че е наше... твое. Аз... те обичам. Мисля, че те обикнах още при първата ни среща, ти ме дразнеше и вбесяваше толкова силно с проклетата си самоувереност, с това, че беше...

— Янки?

— Но ти никога не си се държал лошо с мен. Винаги си бил толкова... е, решителен, но почтен. Страстен... но винаги почтен.

— Но нали ти не искаше деца — прегракнало рече той.

— Аз се страхувах, толкова се страхувах! — прошепна тя. — И все още се страхувам. Толкова много лоши неща се случиха, но трябва да видиш най-малките членове на семейство Маккензи, те са прекрасни, толкова са красиви... Искам нашето бебе, Тейлър. Много го искам. Изплаших се, ужасно се изплаших, че онзи куршум може да ми отнеме бебето, но не можех да гледам безучастно как майка ми ще умре. Доста мислих, Тейлър. Може и да греша, но ако трябва да преживея всичко отново... никога нямаше да оставя баща ми да бъде убит.

Той отметна нежно косите от лицето ѝ. Разбираше я, трябваше да я разбере отдавна. Не. Той не можеше да постъпи по друг начин, освен да се бие на страната на Съюза. А тя никога нямаше да позволи някой от родителите ѝ да пострада.

— Ние трябва просто да бъдем благодарни, че всичко свърши... че свърши по този начин — тихо рече младият мъж и леко целуна устните ѝ.

Очите ѝ, толкова огромни и тъмни — като два бездънни кладенеца на бледото ѝ деликатно лице, срещнаха неговите.

— Ще можеш ли наистина да ми простиш?

— А ти ще можеш ли да ми простиш?

— Никога не съм те предавала! — прошепна тя.

— Знам. Държах се като истински негодник.

На устните ѝ бавно се изписа нежна усмивка. Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Привлече главата му към лицето си. Притисна устни към неговите и започна да го целува бавно и сладко. После устните ѝ станаха по-настойчиви, езикът ѝ се промъкна в устата му и целувката ѝ стана много по-предизвикателна. Той отвърна на целувката ѝ, а езикът му се преплете в страстен танц с нейния. Странно какво можеше да предизвика една целувка. Слабините му се напрегнаха, той почувства глада, нуждата, внезапно се изпълни от отчаяното желание да я докосва навсякъде. Ръката му се плъзна под полите на роклята, после нагоре по голото бедро. От устните ѝ се отрони лека въздишка, когато пръстите му се спряха между бедрата ѝ...

После внезапно се отдръпна рязко от нея, усетил, че не са сами.

Уиър стоеше на около пет метра от тях с пистолет в ръка. Тейлър осъзна, че навярно е искал да се приближи безшумно до тях и да притисне дулото на оръжието си в слепоочието му. Униформата му бе изпокъсана и измачкана, сякаш бе спал с нея. Лицето му бе потъмняло от небръснатата от няколко дни брада, а очите му горяха с див пламък. Кръвясали, неспокойни, мятаци гневни искри.

Той е избягал, осъзна Тейлър, хвърлил се е в морето и е дошъл право при тях.

Беше дебнал и изчакавал, докато останат сами и твърде погълнати един от друг. Смяташе да отиде право при тях и да натисне спусъка. После, след като кръвта на Тейлър плисне върху Тия...

Тейлър скочи, издърпа Тия и я избута зад гърба си. Уиър имаше надмощие. Тейлър не беше въоръжен.

— Здравейте, полковник — презрително изрече той. — О, госпожице Маккензи... моля да ме извините, госпожо Дъглас. Омъжили сте се за него, но дойдохте при мен. Добре, добре.

— Как се добра дотук, Уиър? — попита Тейлър.

— О, Дъглас! Изглежда си въобразяваш, че си единственият мъж на тази земя, който познава горите, реките, океаните... аз съм израснал

тук, червенокожо копеле. Във вените ми не тече дивашка кръв, която да ме превърне в блатен плъх, но това не ми попречи да се освободя от въжетата, да се хвърля в океана и да доплувам до брега, за да дойда тук.

— Значи си избягал от кораба — обади се Тия.

— Любов моя! — възкликна той. — Нищо не може да ме задържи далеч от теб. След като веднъж съм вкусил от онова, което ми бе предложено... е, гладът ми само се разпали още повече.

— Реймънд Уиър, ти смяташе да убиеш баща ми. Аз те презирам и ненавиждам!

— А ти, Тия, не си нищо повече от уличница, пропаднала курва — процеди Уиър. — Не се тревожи. Вече не те обичам, Тия. Когато свърша с теб, ще бъдеш плячка на войниците, които с радост ще ти се наслаждат!

— Ако още веднъж наречеш съпругата ми курва, Уиър, ще те убия — проговори Тейлър.

Гласът му бе спокоен и уверен, ала вътрешно бе изтръпнал от напрежение. Глупак. Какво, по дяволите, ще прави? Уиър държеше зареден пистолет в ръката си.

— Дъглас! — възкликна Уиър. — О, Господи, колко те презирам! Искаш ли и тя да умре? Ако не, отдръпни се от нея. Няма да те убия, Тия. Само ще направя така, че да ти се иска да си мъртва. Мислиш си, че ще ти се размине, след като се подигра така с мен? Мислиш си, че щом са пленили хората ми, аз ще се оставя най-покорно да ме отведат в затвора и ще забравя? О, не, любов моя. Искаш да бъдеш част от тази война? В такъв случай ще ти се наложи да платиш цената.

— Тази война е загубена! — избухна Тейлър. — Откажи се, Уиър. Югът, който ти познаваш, е мъртъв, завинаги си е отишъл и никога повече няма да се върне.

— Никога! — пламенно заяви Уиър. — Югът е вкусът и усещането, той е честта...

— Да! Югът може да бъде вкусът и усещането за всичко красиво, честта и изтънчеността. Но ти и такива като теб ще му отнемат всичко това. Можеш ли да се наречеш почтен човек? — хрипливо попита Тейлър.

— Ти не разбираш. Изисква се голяма смелост, за да убиеш Маккензи, когато останалите нямат силата или куража да изтръгнат

усойницата от нашето гнездо на честта! А сега... Тия! Ах, Тия! Ти красива и измамна малка блуднице, ела при мен.

Тейлър имаше само един шанс. Може би глупав, но единствен.

Отблъсна силно Тия от себе си, чу смаяния ѝ вик и хвърли шепа пръст в очите на Уиър. Уиър изруга и вдигна ръка към очите си.

Тейлър се хвърли върху него. Стисна китката му и я изви, опитвайки се да измъкне пистолета.

Прогърмя изстрел. Реймънд Уиър се вцепени. Тейлър погледна в очите му, които бавно се изцъкляха.

Пистолетът му падна на земята. Куршумът едва не бе уцелил Тейлър. Беше заседнал дълбоко в главата на Уиър, пронизвайки го смъртоносно, както той бе възнамерявал да простреля Тейлър.

— Тейлър!

Тия изкреця името му. За миг се озова до него, в прегръдките му. Той я притисна към гърдите си и двамата дълго останаха така.

Едва ли скоро щеше отново да се наслаждава на красивата гледка край потока.

Ала първо щеше да люби жена си.

Войната го бе научила колко ценен и крехък е човешкият живот.

А този ден бе получил най-запомнящия се урок.

* * *

Същата нощ тя го докосва и милва с нежност, каквато никога досега не бе познавал в живота си. А той я люби със страст и жар, ненаситно и всеотдайно.

Прекарваха заедно колкото се може по-дълго и всяка нощ се любеха.

Всеки миг той благодареше на Бога, че я има.

Някой ден щяха да имат истинско бъдеще, но...

Времето, както и животът, бе скъпоценно и изтичаше прекалено бързо.

И двамата го знаеха. И ценяха всеки миг, който споделяха. Докосваха се, разговаряха, обичаха се със страст и нежност...

Войната още не бе свършила.

Много скоро той трябваше да замине.

* * *

Във Флорида имаше още едно сражение — през януари 1865 година, в което южняците победиха. Джулиан писа на Тейлър, че са празнували тази малка победа, но войната бе изгубена. Бяха загинали прекалено много мъже. Много от войниците искаха да дезертират, някои дори го направиха. Имаше и такива, които не можеха и трябваше да преживеят всичко до горчивия край.

В речта си по случай встъпването като президент за втори мандат Линкълн заяви, че иска мир, а не наказание. Искаше да приветства Юга със завръщането му в Съюза. „Към никого няма да проявим злонамереност, за всички ще има справедливост!“ — заяви той със свойствения си плам и красноречие.

Грант спечели войната. Той атакува Питърсбърг, докато градът най-после не се предаде.

Пътят към Ричмънд бе открит. Столицата на Юга бе изоставена, а правителството избяга.

Тейлър присъстваше на историческата среща в Апотомакс, в деня, в който генерал Робърт Лий подписа капитулацията на Юга. Тейлър отдаде чест на своя стар приятел, докато последният се отказваше от сраженията и смъртта. Всички присъстващи войници — и от Севера, и от Юга — приветстваха Робърт Лий като един от най-великите генерали, които някога се бяха раждали в Америка. Няколко години се делиха на северняци и южняци. Сега отново бяха американци.

В този ден, в който всичко свърши, Тейлър, Джеси и Иън отново се срещнаха. През следващите дни откриха Брент и Мери. Обаче изминаха още няколко дни, преди да получат заповедите си за уволнение и да се завърнат у дома.

В този момент техният дом бе Симарон — за всички тях. Сидни бе отишла в Симарон наскоро след Коледа. Бе осъзнала, че е направила всичко по силите си за нелегалното прекарване на избягалите роби. Освен това Сидни узна, че майка ѝ и баща ѝ също ще бъдат там.

Джеймс и увеличеното му семейство бяха заминали на север след събитията в Симарон. Време бе семейството да се събере отново.

В средата на април чуха ужасната новина за убийството на Линкълн. Това бе жесток удар. Президентът Джонсън може би не беше лош човек и искаше да се опита да управлява справедливо страната, но Конгресът застана срещу него. Помежду им се разгоря непримирима битка. Самият Тейлър изпитваше болка и горчивина, но не бе изненадан — президентът Линкълн бе предвидил смъртта си. Сега той се бе превърнал в легенда, в един велик човек — нещо, което той самият никога не си бе представял.

Няколко дни по-късно дългото им пътуване към дома най-после приключи. Опитаха се да открият Джулиан в Северна Флорида, където последните войски още не се бяха предали, но разбраха, че той е в Симарон.

Когато пристигнаха в имението, Джулиан ги чакаше в салона.

— Имам нещо за теб — обърна се той към Тейлър. И малкото вързопче, което държеше, внезапно се озова в ръцете на зет му. — Дъщеря. Ако прилича на майка си, очакват те големи неприятности. Роди се в деня, в който узнахме за капитулацията. Тия я нарече Хоуп.

Младият баща пое с треперещи ръце детето си. Но побърза да овладее чувствата си и да го хване по-здраво, изплашен, че може да го изпусне. Бебето имаше черна къдрава коса и огромни, огромни тъмни очи със златни точки.

Тейлър притисна скъпоценната си дъщеря до сърцето си и хукна нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж.

Влезе в стаята на жена си, коленичи до леглото, а Тия докосна косата му, после зарови пръсти в нея и притегли главата му към гърдите си. Целуна го през сълзи, с любов, с нежност, със страст...

И най-после всички обещания за истинското бъдеще щяха да се сбъднат...

Страната бе разпокъсана, измъчена, опустошена, навеки белязана.

Но мирът бе сключен.

И най-после щеше да започне изцелението. А с него се възраждаше и надеждата.

— Хоуп? — тихо попита Тия.

— Хоуп — кимна той и отново целуна жена си.

ЕПИЛОГ

Септември 1876 година

Симарон

Джарет Маккензи стоеше в двора на малкото гробище до един стар, изронен от времето надгробен камък. Внезапен пронизителен писък го накара да потръпне, но той се усмихна и поклати глава. Наоколо често звучаха подобни писъци и сигурно още дълго щяха да звучат. Тара го бе предупредила, че ще бъде така, още когато той реши да покани цялото семейство за честването на 4 юли. Така ставаше, когато наоколо имаше толкова много деца. Господи, колко бяха на брой? Те сякаш бяха навсякъде из къщата и поляните.

— Татко!

Тя идваше към него. Беше все така стройна и слаба въпреки петте малки потомци на семейство Дъглас, които двамата с Тейлър бяха създали.

Изминаха толкова много години, а сърцето му все още се изпълваше с особена топлина всеки път, когато виждаше дъщеря си. Дъщерята винаги бе скъпоценна за един баща и двамата със зет му бяха на това мнение, след като след четири момчета се роди Джесика Лин. Джарет обожаваше синовете си и винаги щеше да ги обича и да ги уважава като мъже, в каквито отдавна се бяха превърнали, но дъщеря му...

Лицето ѝ бе пламнало и тя бе леко задъхана. Той я бе наблюдавал как тича с по-малките деца из поляната. Тя бе щастлива да се върне отново в Симарон с децата след дългото пътуване до Египет заедно с Тейлър. На път за вкъщи те бяха спрели в Ню Йорк, а след това бяха разгледали Световното изложение във Филадельфия.

Тя много развълнувано описваше изложението. Изглежда, раните от войната бяха започнали да заздравяват. Изминаха повече от десет години от кървавия конфликт, но все още раните и горчилката не

бяха забравени. Въпреки това повечето от хората искаха да гледат в бъдещето и да се радват на мира.

— Татко! Защо стоиш тук в гробището? Майка иска да разрежеш тортата за рождения ден на децата.

— На кои деца? — пошегува се той.

— На тези, които са родени през септември — засмя се дъщеря му. В тъмните ѝ очи проблеснаха весели пламъчета. Тя се повдигна на пръсти, прегърна го и го целуна по бузата.

Той я прегърна и двамата поеха заедно през поляната.

Деветнадесетгодишният Антъни Малой, най-големият от третото поколение в рода Маккензи, току-що се бе завърнал за ваканцията от Талахаса. Също като братовчед си Тейлър Дъглас, той искаше да стане архитект и в момента седеше до една от масите за пикник заедно с Тейлър, който му обясняваше нещо за строителството.

След войната Тейлър бе построил много от къщите, които мечтаеше да създаде. Въпреки това винаги казваше, че съпругата му все още обича най-много родния си дом Симарон, независимо от всички къщи, които се бе опитал да построи за нея и за децата им.

Антъни, изглежда, не се дразнеше от закачките на близнаците Ана и Ашли Лонг. От време на време разрошваше косите на момичетата, докато слушаше Тейлър. Но младият Шон Маккензи не бе толкова толерантен и когато сестрите му Ариана и Кели го напръскаха с вода от маркуча, той се обърна, готов да се нахвърли яростно срещу тях, и подпомогнат от братовчедите си Конар, Алън и Робърт — най-големия син на Тия, — успя да си го върне на момичетата. Въздухът се огласи от смях и писъци, особено след като всички намокриха Риса, която в този момент минаваше през поляната с поднос с кана, пълна със студена лимонада.

Джеръм се бе върнал към корабостроенето и двамата с Риса бяха собственици на малък флот и дори позволяваха на туристите от Севера да отседат понякога в една от къщите, които държаха на брега. Иън се бе отдал на политиката, решен да види щата си напълно възстановен с целия му минал блясък и слава.

Джулиан и Брент продължаваха да упражняват лекарската си професия. Сидни и Джеси Халстън прекарваха по-голямата част от времето си във Вашингтон. Джеси работеше в детективската агенция

„Пинкъртън“, докато Сидни се бореше за правата на жените. Но дори Сидни с децата бяха дошли на юг за празненството по случай 4 юли.

Тя седеше до баща си, хванала го за ръка, и двамата разговаряха.

— Имаше време, когато не съм и мечтал, че ще доживея до ден като днешния — тихо каза Джарет на дъщеря си.

— Знам — отвърна тя. — Но ние всички оцеляхме и ще оцелеем като семейство, разбира се, благодарение на теб и на чичо Джеймс.

— Преживяхме много през тази война.

— Наистина преживяхме, но ти ни научи на нещо, което никога няма да забравим.

— О, и какво е то? — попита Джарет и се обърна към дъщеря си.

— Как да обичаме — усмихна се тя и на бузите ѝ се появиха познатите трапчинки.

Той отново си помисли, че тя е неговото съкровище.

— Как да обичаме.

— Хм, може би.

Тя се засмя.

— Научи ни на смелост, на постоянство! И всички ние оправдахме доверието ти, татко! Не можеш да си представиш какви неща видяхме на изложението! Двустранен телеграф, телефони! Нови парни машини, нови идеи, климатични инсталации, двигатели... о, доста от тях няма да влязат в употреба още дълги години, но бъдещето е в тях.

— Твоите деца ще доживеят да го видят — каза баща ѝ.

— Може би и аз ще доживея. Може би всичко ще стане много по-бързо, отколкото си представяме, и всички ще доживеем да го видим.

— Може би. А дори и аз да не доживея...

— Татко...

— Няма нищо. Аз доживях да видя мира. Доживях да видя как семейството ми се увеличава, как децата ми и племенниците и племенничките ми порастват и се превръщат в умни, интелигенти и отговорни младежи. Знам, че независимо от това какво ще ни донесе бъдещето, страната ни ще процъфтява и в нея ще има равни права за всички мъже и жени от всички раси, цветове и религии.

— Благодаря ти за всичко — промълви тя и му се усмихна. Отметна кичур от тъмната си коса. — Щатът ни процъфтява, татко. Но

все още мирът не се е възцарил напълно. За истинския мир са необходими поне още няколко десетилетия.

— Може би, но ние навлизаме в нова епоха. Епоха на изобретения и технически възход. — От поляната се разнесе още един писък. — О, Господи! Това е ерата на Маккензи — изпъшка Джарет.

— Ти ги обичаш всички и не се дръж като стар мърморко! — смъмри го Тия. — Ще отидем ли да разрежем тортата?

Джарет погледна към дъщеря си, после отмести поглед към поляната на Симарон, където бе семейството му.

После извърна поглед към гроба на баща си.

„Ако можеше да видиш в какво се е превърнала тази дива земя, татко! Пълна с хора, които я обичат и които ще се грижат за нея и в бъдеще...“

— Какво има, татко? — попита Тия, когато той се забави.

— Просто си мислех колко горд щеше да бъде баща ми — отвърна Джарет. После я хвана за ръката и двамата се запътиха към поляната.

— Надявам се, че си прав — рече Тия, докато вървяха. — Той наистина вярваше в хората. Мисля си, че той може би щеше да се гордее най-много със Сидни. Знаеш ли колко усилено работи тя за избирателните права на жените.

— Какво? — сепна се баща ѝ.

— Татко! Ти много добре знаеш, че жените са равни по интелект на мъжете и... — Замълча, защото баща ѝ избухна в смях. Тия се изчерви. — Е, вероятно ще мине още доста време...

— Е, може би бъдещето не е на мъжете — примирително рече баща ѝ. — Хайде да отидем да похапнем заедно с децата от тортата.

— Знаеш ли колко са на брой?

— Не знаеш колко на брой са внуците ми?

— Е, в къщата има и твои племенници и племеннички... Освен това, струва ми се, че в момента тук с нас има още един внук.

Баща ѝ спря и повдигна вежди.

— Тия...

— Татко, пътуването по поречието на Нил беше много романтично.

— Да, но шест деца? Доколкото си спомням, някога ти не искаше да имаш деца.

Тя се усмихна.

— Плашеха ме смъртта, войната и болката. А сега живеем в мир.

— Това не означава, че няма да има смърт и болка.

— Знам. Но ние преживяхме толкова много заедно... затова повече не се страхувам. Може би в това е смисълът на всичко. — Поколеба се, погледна към поляната, после отново се усмихна на баща си. — Споделям всичко хубаво в този живот с един много специален мъж и той ще бъде до мен, каквато и болка или тъга да ни поднесе животът в бъдеще.

— Ти имаш всичко — кимна Джарет.

— Както и още шестима, с които да го споделя! — засмя се дъщеря му.

Той нежно повдигна брадичката ѝ.

— Твоят съпруг сигурно е много щастлив.

— Така е.

— Моята съпруга и моите деца са били всичко за мен в този живот — каза баща ѝ. — Всичко. И най-голямата ми радост е, че ти също си познала това щастие. Но знаеш ли, ти си права: да вървим да хапнем от тортата, докато децата не са я изяли до трошичка.

И те го направиха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.